

ТОМ КЛАНСИ

„Кланси е велик майстор на геополитическата шахматна игра.“ *Стивън Кунц*

буферна зона

ПРОЗОРЕЦ

ТОМ КЛАНСИ БУФЕРНА ЗОНА

Превод: Мария Симеонова

chitanka.info

Това е мисия, с която само Ударният отряд — военната ръка на Оперативния център, може да се справи: да предотврати ядрен сблъсък между отколешните врагове Индия и Пакистан. Но когато напрежението по границата между двете страни се взривява, екипът на Ударния отряд попада под кръстосан огън. Съдбата на войниците е в ръцете на корумпиран двоен агент, чиито собствени планове са неизвестни — той е човек, който с еднаква лекота би могъл да ги продаде или да им помогне...

ПРОЛОГ

ТРЕТА БАЗА СИЯЧИН, КАШМИР

СРЯДА, 05:42

Майор Дев Пюри не можеше да заспи. Още не беше свикнал с походните легла, използвани от индийската армия в полева обстановка. Нито с разредения въздух в планините. Нито пък с тишината. Около казармите в Удхампур, където беше служил преди това, се носеше непрекъснатият шум на камиони, автомобили, войници и всевъзможни дейности. Тишината тук му напомняше за болница. Или морга.

Вместо да спи, Пюри облече маслинозелената си униформа и уви около главата си червения тюрбан. Излезе от палатката и се запъти към фронтните окопи. Зад него вече се издигаше пълният диск на утринното слънце. Той отправи поглед към яркия оранжев блясък, който пропълзя през долината и плавно обля притихналата демилитаризирана зона. Намираше се на най-крехката бариера в най-опасното място на земята.

Тук, в подножието на кашмирските Хималаи, човешкият живот беше в постоянна опасност. По принцип го застрашаваха екстремалните атмосферни условия и стръмните урви. По-топлите, ниски хълмове гъмжаха от смъртоносни кралски кобри и човек трябваше да бъде непрекъснато нащрек за дебнещата в гъстите храсталаци нажа-нажа или така наречената индийска кобра. В риск се намираше и животът на всеки, закъснял дори и със секунда да размаже пренасящия най-различни болести комар или отровния кафяв паяк. Надвисналата опасност беше още по-сериозна на няколко мили по на север, на суровия глетчер Сиячин. Там, по отвесните, ослепително бели склонове, въздухът едва стигаше, за да крепи човешкия живот. Лавините и минусовите температури представляваха всекидневно изпитание за патрулиращите пехотинци.

И все пак не природните заплахи превръщаха мястото в най-опасното кътче на света. Всички тези опасности не бяха нищо в

сравнение с начина, по който хората се застрашаваха едни други. И това не зависеше от астрономическото време или годишния сезон. Опасността беше постоянна, във всяка минута на всеки час, във всеки един ден от последните почти шестдесет години.

Пюри застана на алуминиевата стълба в окопа, чиито ламаринени стени отдавна бяха ръждясали. Точно срещу него бяха наредени пясъчни торби, високи пет стъпки. Бяха защитени с бодлива тел, опъната на стоманени стълбове. Отдясно на около тридесет фута се намираще малък часови пост — обикновен дървен навес, издигнат зад пясъчните торби. Покривът му беше замаскиран с кълчища и клонки. Пак на дясно, на около четиридесет фута разстояние, се виждаше друг такъв пост.

На сто и двадесет ярда пред него, право на запад, имаше почти идентичен пакистански окоп.

Офицерът бавно бръкна в джоба на панталоните си и извади кесия гутка или тютюн за дъвчене. Резките движения не се препоръчваха на подобни места, защото не беше трудно да се изтълкуват като посягане за оръжие. Той мушна късче тютюн в устата си. На войниците не се позволяваше да пушат, тъй като запалената цигара можеше да издаде позициите на разузнавателна група или патрул.

Дъвчейки с наслада, Пюри наблюдаваше ескадроните черни мухи, които започваха собствената си сутрешна обиколка. Търсеха изпражнения от червени катерици, диви кози и други животинки, обхождащи района преди зазоряване. Беше ранна зима. Пюри беше дочул как през лятото насекомите стават толкова много, че приличат на черни облаци дим, надвиснали ниско над скалите и шубраците.

Майорът се запита дали ще е жив, за да ги види. Само през последните седмици бяха загинали хиляди мъже и от двете страни. Изглеждаше неизбежно — повече от един милион фанатизирани бойци стояха един срещу друг, разделяни единствено от твърде тясната, дълга двеста мили „контролирана зона“. Майор Пюри виждаше някои от войниците през пясъчливата ивица земя между окопите. Лицата им бяха покрити с черни муселинови кърпи, които ги предпазваха от свирепите западни ветрове. Но очите им пламтяха от омраза, запалена в душите им още през осми век. Точно тогава индусите и мюсюлманите се бяха сблъскали за пръв път помежду си в този район.

Древните фермери и търговци грабнали оръжия, за да се бият за търговски пътища, земи и права над водата и, разбира се, за идеологията си. Борбата станала дори по-ожесточена през 1947, когато Великобритания изоставила империята си на субконтинента. Британците предоставили на враждуващите индуси и мюсюлмани техни собствени държави — Индия и Пакистан. Това разделение поставило под индийско владение Кашмир, район с преобладаващо мюсюлманско население. От този момент нататък пакистанците считали индийците за окупатори на Кашмир. Военните действия станали почти постоянни, докато двете страни се биели за онова, което се превърнало в символичното сърце на конфликта.

Намирам се в сърцето на сърцето, помисли си Пюри.

Като най-близката укрепена зона до Пакистан и Китай, Трета база можеше да избухне всеки момент. Каква ирония, каза си професионалният войник. Това „сърце“ изглеждаше точно като Дабхой, малкото градче в подножието на планините Сатпура в Централна Индия, където беше израснал. Дабхой не беше нищо особено, освен за местните жители — основно търговци, и за онези, които се опитваха да стигнат до залива Камбей. Там можеха да закупят евтина риба. Беше тревожно как омразата, а не сътрудничеството правеха едно място значимо. Вместо да се опитват да развият общото помежду им, те се опитваха да унищожат онова, което не им принадлежеше.

Офицерът се взря в зоната на временно примирие. Над пясъчните торби имаше редици оранжеви бинокли, кацнали на малки стоманени колчета. Това беше единственото нещо, за което индийците и пакистанците бяха постигнали съгласие — да боядисат биноклите, за да не ги бъркат с оръжия. Но на Пюри не му трябваше бинокъл. Яркото слънце се издигаше зад гърба му. Той съвсем ясно виждаше тъмните лица на пакистанците зад сивкавите барикади. Приличаха досущ на индийските лица, само дето бяха от неправилната страна на контролираната зона.

Пюри се стараеше да диша равномерно. Контролираната зона представляваше ивица земя, която на места беше толкова тясна, че отсреща се виждаше дъхът на премръзналите вражески часовои. Тези малки облачета издаваха на дежурните от всяка страна дали враговете им бяха напрегнати и дишаха учестено, или спокойно се наслаждаваха

на съня си. Тук всяка прошепната, неподходяща дума можеше да бъде чута от другата страна и да наруши крехкото примирие. Увиваха с парцали дори и чуковете, с които заковаваха пирони, за да заглушат звука, който можеше да бъде сбъркан с пушечен изстрел и да получи отговор от нервния спусък на някоя пушка, после от артилерията и накрая от ядрените оръжия. Подобна обмяна на реплики можеше да протече толкова бързо, че тежко барикадираните бази щяха да се изпарят още преди ехото от първите изстрели да заглъхне сред извисяващите се планински проходи.

Психически и физически средата беше толкова мъчителна и безмилостна, че всеки офицер, успешно отслужил година военна служба, подлежеше на автоматично прехвърляне на чиновническа длъжност в някоя „безопасна зона“ като Калкута или Делхи. Към това се стремеше и четиридесет и една годишният Пюри. Преди три месеца го прехвърлиха от главния щаб на Северното командване, където обучаваше пограничните патрули. Оставаха му още девет месеца да управлява тази малка база, още девет месеца „да залага вълчи капани“, както предшественикът му определяше работата си, и после щеше спокойно да се наслади на остатъка от живота си. Да се отдаде на страстта си към антропологичните разкопки. Копнееше да изучи историята на народа си. Цивилизацията в индуската долина датираше отпреди 4 500 години. По онези времена Пакистан и Индия били едно цяло. Мирът царувал повече от хиляда години. Но това било преди религията да навлезе в района.

Майор Пюри дъвчеше тютюна си. Долови уханието на запарен чай, което се носеше от кухненската палатка. Беше време за закуска, след което щеше да събере хората си на сутрешен брифинг. Открадна още няколко секунди, за да се наслади на утрото. Не че новият ден носеше нова надежда. Просто означаваше, че нощта е минала без сблъсъци.

Пюри се обърна и тръгна надолу по стъпалата. Не се заблуждаваше, че ще има още много сутрини като тази в следващите седмици. Ако слуховете, които се носеха сред приятелите му в Главния щаб, бяха верни, барутното буре щеше да получи нов фитил.

Много къс запален фитил.

1.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 05:56

Във въздуха се усещаше ненавременен хлад. Гъсти тъмносиви облаци бяха надвиснали заплашително над военновъздушна база „Андрюс“. Но въпреки мрачното време Майк Роджърс се чувстваше отлично.

Четиридесет и седем годишният генерал спря черния си „Мустанг“ 1970 на офицерския паркинг. Слезе от колата и чевръсто прекоси добре поддържаната морава пред офисите на Оперативния център. В кафявите очи на Роджърс искреше златист пламък. Все още си тананикаше последната песен, която звучеше от преносимия му CD плеър. Новата версия на „Шамана“ на Дейвид Севил от петдесетте години в изпълнение на Виктория Бъндонис. Ниският, лъстив глас на младата певица и начинът, по който вземаше извивките, винаги му действаше ободрително в началото на деня. Обикновено, докато прекосяваше тревата, настроението му беше съвсем различно. В този ранен час излъсканите му обувки потъваха в меката почва, намокрени от росата. Силният бриз мачкаше прилежно изгладената му униформа и рошеше късата му, посивяваща черна коса. Но обикновено Роджърс не обръщаше внимание на земята, вятъра и водата — три от четирите древни стихии. Интересуваше се единствено от четвъртия елемент — огъня. Защото огънят беше затворен и бутилиран в самата му душа. Носеше го с изключително внимание, сякаш беше нитроглицерин. Едно рязко движение и щеше да избухне.

Но не и днес.

От вътрешната страна на вратата, зад бронираното стъкло, стоеше млад войник. При влизането на Роджърс младежът енергично отдаде чест.

— Добро утро, сър — поздравя той.

— Добро утро — отвърна Роджърс. — Вълчица.

Това беше личната парола на Роджърс за деня. Беше изпратена на правителствения му имейл пейджър предишната нощ от Дженкин Уайн, шефа на вътрешната охрана на Оперативния център. Ако паролата не съвпаднаше с онази в компютъра на младия гард, Роджърс нямаше да получи достъп в сградата.

— Благодаря ви, сър — отвърна войникът и отново отдаде чест. После натисна бутона и вратата се отвори. Роджърс влезе.

Точно срещу него се намираше единственият асансьор. Докато крачеше към него, Роджърс се зачуди на колко години е първокласният авиатор. На двадесет и две? Двадесет и три? Преди няколко месеца Роджърс би дал чина си, целия си опит, всичко, което притежаваше и знаеше, само за да е на мястото на този младеж. Здрав и енергичен, с всички възможности пред себе си. Тези мисли го обзеха, след като подложи Регионалния оперативен център на неуспешен практически тест. Проверката се провали с гръм и трясък. Маневрената, високотехнологична единица беше заловена в Близкия изток. Роджърс и хората му бяха хвърлени в затвора и жестоко измъчвани. При освобождаването на екипа сенатор Барбара Фокс и конгресният Комитет по разузнаването и контрола преосмислиха програмата РОЦ. Надзираващата група чувстваше, че откритите действия на щатска разузнавателна база във враждебни земи са по-скоро провокативни, отколкото балансиращи. Реализирането на програмата РОЦ беше отговорност на Роджърс и той чувстваше, че е разочаровал Оперативния център. Освен това чувстваше, че е пропилял и последния си шанс да се върне на бойното поле.

Роджърс грешеше. Съединените щати се нуждаеха от разузнаване на ядрената ситуация в Кашмир. По-специално трябваше да разберат дали пакистанците са разположили бойни глави дълбоко в планинските недра в региона. Индийските агенти не биваше да припарват в територията. Ако пакистанците ги откриеха, това щеше да е достатъчен повод за избухването на войната, която Щатите се надяваха да избегнат. Един американски отряд щеше да има много повече възможности да огледа района. Особено ако можеше да докаже, че внася в Пакистан сведения за индийския ядрен капацитет. Сведения, които Роджърс щеше да получи от свръзката си от Агенцията за национална сигурност в град Шринагар. Разбира се, индийските военни не подозираха за това. Играеше се сериозна и опасна игра на

карти. Раздавачът само трябваше да помни къде се намират картите и да не се оставя да го пипнат.

Роджърс пристъпи в малкия, яркоосветен асансьор и се спусна надолу.

Оперативният център, или официално Националният център за разрешаване на кризисни ситуации, се помещаваше в двуетажна сграда близо до летателните коридори на военноморския флот. По време на студената война тази невзрачна, позападнала сграда служеше за пристан на първокласните летателни екипажи за бързо реагиране. В случай на ядрено нападение тяхната задача беше да евакуират висши чиновници от Вашингтон. С разпадането на Съветския съюз и съкращаването на въздушните дивизии за бързо реагиране на ядрена атака сградата беше предоставена на новосъздадения НЦРКС.

Офисите на горните етажи приютяваха не толкова секретни дейности като анализ на новините, финанси и човешки ресурси. В подземие то работеха Худ, Роджърс, шефът на разузнаването Боб Хърбърт и останалият персонал по събиране на разнообразни сведения.

Роджърс стигна подземното ниво. Мина покрай кабинките в центъра и влезе в кабинета си. Извади стария си кожен куфар изпод бюрото. Прибра в него лаптопа и започна да събира дискетите, които щяха да му потрябват по време на пътуването. Файловете съдържаха разузнавателни доклади от Индия и Пакистан, географски карти на Кашмир, имената на свързките, както и подсигурените къщи в целия район. Докато прибираше в куфара оръдията на своята професия, Роджърс сякаш се върна в детството си, прекарано в Хартфорд, щата Кънектикът. Зимните бури в Хартфорд бяха сурови и жестоки. Носеха със себе си гъсти преспи сняг. Роджърс обличаше зимната грейка и нарамваше кофа, въже и лопата. Сетне хвърляше в ученическата си чанта очилата си за плуване. Майка му настояваше да вземе и очилата за плуване. Знаеше, че не може да му попречи да се бие в снега, но поне нямаше да се прибере с извадено от снежна топка око. Навън останалите деца строяха снежни фортове. Роджърс обаче се качваше на някое дърво и се укрепяваше там. Никой не очакваше подобно нещо. Канонада от снежни топки иззад някой дебел клон.

След като събереше багажа си, Роджърс щеше да се запъти към „Каруцата от Залива“, паркирана до задната врата. Така военните бяха

кръстили моторизираните коли, които развеждаха офицерите от една среща на друга по време на операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“. Пентагонът закупи хиляди от тях точно преди тези лични стратегически срещи да бъдат заменени от сигурните видеоконферентни връзки. Впоследствие старомодните автомобили бяха разпределени по базите из цялата страна като новогодишни подаръци за висшите офицери.

Каруцата от Залива нямаше да пътува дълго. Един хеликоптер С-130 „Херкулес“ чакаше на бетонната писта, която минаваше на около четвърт миля от сградата на НЦРКС. След около час дългата сто фута машина ще поеме по един от продоволствените маршрути на НАТО и тайничко да превози Роджърс и неговия боен отряд от база „Андрюс“ до Кралска военновъздушна база „Алкънбъри“ във Великобритания, а след това до натовската база край Анкара, Турция. Там екипът ще се прехвърли на индийски военен АН-12, който е част от ескадрона на „Хималайските орли“. Ще отлетят до базата в Чушул, близо до границата с Китай, а сетне специален хеликоптер ще ги откара до Шринагар, където да срещнат свързката си. Пътуването ще е дълго и мъчително и ще продължи малко повече от двадесет и четири часа. А стигнеха ли Индия, време за почивка нямаше да има. Екипът трябваше да е готов за действие още щом докоснеха земята.

Майк Роджърс нямаше нищо против. Той беше „готов за действие“ от години. Никога не беше желал да е втори в командването на каквото и да е. По време на Американско-испанската война прапрадядо му капитан Малачай Т. Роджърс се беше издигнал от предводител на отряд до офицер под прякото командване на подполковник Теди Рузвелт. Навремето капитан Роджърс беше написал на госпожа Роджърс следното: „Няма нищо по-хубаво от това да управляваш нещата. И няма нищо по-лошо от това да си втори, пък било то и под управлението на джентълмен, когото уважаваш.“

Малачай Роджърс беше прав. Единствената причина, поради която Майк Роджърс прие длъжността на заместник-директор, беше, че изобщо не очакваше Пол Худ да се задържи в Оперативния център. Роджърс смяташе, че бившият кмет на Лос Анджелис е запален политик в сърцето си и гледа към Сената или дори Белия дом. Роджърс грешеше. Генералът преживя още едно разочарование, когато Худ си подаде оставката, за да прекарва повече време със семейството си.

Роджърс реши, че Оперативният център е най-после негов. Но не би. Пол и Шарън Кент Худ не успяха да поправят пукнатините в брака си и се разделиха. Худ се върна в Оперативния център, а Роджърс към ролята си на номер две.

Роджърс изпитваше нужда да командва. Преди няколко седмици с Худ се изправиха срещу мащабна терористична група, взела заложници в сградата на Обединените нации в Ню Йорк. Операцията протече под командването на Роджърс. Това му припомни с каква наслада рискуваше всичко, за да надхитри и победи неприятеля. Когато го вършеше иззад сигурността на бюрото си, просто не беше същото.

Роджърс се извърна към отворената врата на кабинета си секунда преди пристигането на Боб Хърбърт. Появата на третия по йерархия в Оперативния център беше неизменно предизвестена от мекото бръмчене на моторизираната му инвалидна количка.

— Добро утро — поздрави Хърбърт.

— Добро утро, Боб — отвърна Роджърс.

— Имаш ли нещо против да вляза?

— Разбира се, че не — каза му Роджърс.

Хърбърт завъртя количката си и влезе в офиса. Оплешивяващият, тридесет и девет годишен гений на разузнаването беше изгубил способността да използва краката си при бомбардирането на посолството в Бейрут през 1983. Освен това терористичната атака бе отнела живота на обичната му съпруга. Мат Стол, компютърният вълшебник на Оперативния център, му беше изобретил инвалидна количка по най-новите технологии. Тя разполагаше с вграден компютър, който се сгъваше в единия подлакътник, а от кутия, прикрепена към гърба на облегалката, се разтваряше малка сателитна чиния.

— Само исках да ти пожелаая късмет — каза Хърбърт.

— Благодаря — отвърна Роджърс.

— И Пол помоли да се отбиеш при него, преди да тръгнеш — продължи Хърбърт. — В момента разговаря по телефона със сенатор Фокс и не иска да те изпусне.

Роджърс погледна часовника си.

— Сенатор Фокс е станала рано. Дали има някаква специална причина за това?

— Поне аз не знам за такава, макар че Пол не изглеждаше особено доволен — каза Хърбърт. — Сигурно му чете конско за атаката в ООН.

„Ако беше вярно, значи си имаше и предимство да си втори номер“, помисли си Роджърс. Поне не му се налагаше да понася тези глупости. Бяха постъпили съвсем правилно в ООН. Спасиха заложниците и убиха лошите.

— Вероятно ще ни трийт сол, докато на генералния секретар не му писне — каза Роджърс.

— Сенатор Фокс става все по-добра в тия работи — каза Хърбърт. — Удря те по гърба с всички сили и казва на враговете ти, че те наказва. На приятелите ти каза, че те потупва по гърба. Само ти си знаеш какво е в действителност. Но както и да е. Пол ще се оправи с това. — Хърбърт протегна ръка. — Аз само исках да ти пожелаая на добър час. Запътил си се към далечен, враждебен район.

Роджърс плесна протегнатата длан на приятеля си и се ухили.

— Знам. Аз пък съм далечен, враждебен тип. С Кашмир ще се разбираме чудесно.

Роджърс понечи да отдръпне ръката си. Хърбърт обаче я задържа.

— Има и още нещо — каза той.

— Какво? — попита Роджърс.

— Не мога да открия кой ще бъде свръзката ти там — отвърна Хърбърт.

— Ще ни посрещне един офицер от Националната гвардия по сигурността, капитан Прем Назир — каза Роджърс. — Това не е необичайно.

— За мен е — настоя Хърбърт. — Няколко обаждания, две-три обещания, малка обмяна на информация и обикновено получавам каквото искам. Проверявам хората, уверявам се, че не играят двойна игра. Но не и този път. Не мога да открия нищо дори за капитан Назир.

— Ако трябва да съм честен, дори се чувствам облекчен, че най-после имаме истинска сигурност — засмя се Роджърс.

— Истинска сигурност означава враговете да не знаят какво става — каза Хърбърт. — Тревожа се, когато нашите собствени хора не могат да ми кажат какво става.

— Не могат или не искат? — попита Роджърс.

— Не могат — каза Хърбърт.

— Защо не се обадиш на Мала Чатърджи? — предложи Роджърс.
— Обзалагам се, че с удоволствие ще ти помогне.

— Не е смешно — отвърна Хърбърт.

Чатърджи беше младата индийка — генерален секретар на Обединените нации. Беше запалена пацифистка и най-гръмогласният критик на Оперативния център, особено на начина, по който бяха разрешили кризата.

— Вече говорих с моите хора в ЦРУ и в посолствата ни в Исламабад и Делхи — продължи Хърбърт. — Не знаят нищичко за операцията. Това е необичайно. А Агенцията за национална сигурност изобщо не държи нещата под контрол. Планът не е преминал обичайната ком-сим. Люис е твърде зает да разчиства собствения си двор и няма време за това.

— Знам — каза Роджърс.

„Обичайната ком-сим“ беше компютърна симулация, която пресъздаваше всеки разработен и одобрен план за полеви действия. Агенцията поръчител обикновено разиграваше симулации в продължение на дни, опитвайки се да открие пукнатини в плана, както и да подsigури поне няколко резервни варианта за агентите, които щяха да го изпълнят. Напоследък обаче Агенцията за национална сигурност беше разтърсена от оставката на директора Джек Фенуик. Това се случи след като Худ посочи Фенуик като един от конспираторите, целящи да свалят президента от поста му. Заместникът му, Ханк Люис, бивш сътрудник на президента и координатор на стратегическото планиране, беше зает да прочиства службата от привържениците на Фенуик.

— Всичко ще бъде наред — увери го Роджърс. — Във Виетнам всичките ми операции се крепяха на едното нищо.

— Да, но там поне знаеше кой е врагът — изтъкна Хърбърт. — Само те моля да поддържаш връзка с мен. Ако нещо ми се стори подозрително, искам да ти съобщя навреме.

— Добре — обеща Роджърс. Щяха да носят със себе си сателитен телефон. Този сигурен канал щеше да позволи на ударния отряд да се свързва с Оперативния център от всяка точка на земята.

Хърбърт си тръгна и генерал Роджърс прибра в багажа си необходимите му документи и дискети. Шумът в коридора нарастваше

— служителите на Оперативния център вече пристигаха. Дневната смяна беше три пъти по-голяма от оскъдния нощен екип. Въпреки това Роджърс се почувства някак странно изолиран от цялата кипяща дейност. Не се дължеше само на концентрацията, която го обземаше преди мисия. Имаше нещо друго. Някаква предпазливост, сякаш вече се намираще на бойното поле. Във Вашингтон и околностите му това усещане не беше далече от истината.

Въпреки самоувереността си Роджърс не пренебрегна думите на Хърбърт. Колегата му не се безпокоеше без причина и опасенията му разтревожиха Роджърс. Не се притесняваше за себе си, нито пък за стария си приятел полковник Брет Огъст. Огъст щеше да командва елитния ударен отряд на Оперативния център. Роджърс по-скоро се безпокоеше за младите, добре обучени членове на отряда, които щяха да се присъединят към него в Кашмир. Особено за онези, които имаха семейства. Тази мисъл никога не напускаше съзнанието на един командир. А казаното от Хърбърт ѝ даде допълнителна сила.

Но рискът вървеше ръка за ръка с униформата и щедрата военна пенсия. Роджърс щеше да направи всичко по силите си, за да осигури безопасност за персонала и мисията. Защото в края на краищата в акциите, ръководени от мъже като Майк Роджърс и Брет Огъст, се криеше една неизбежна истина.

Целта си заслужаваше риска.

2. ШРИНАГАР, ИНДИЯ СРЯДА, 15:51

Пет часа след като съобщи фалшиво име на служителите към Регионалното бюро за регистриране на чужденците на летище Шринагар, Рон Фрайдей вече се разхождаше по улиците на града, като се надяваше, че мястото ще се превърне в негов дом за следващите година или две. Беше се настанил в малка, евтина странноприемница близо до „Шервани Роуд“. Научи за „Палата на Биноу“ последния път, когато беше тук. В задната част се помещаваше игрална зала, което означаваше, че на местната полиция се плаща, за да страни от мястото. Там Фрайдей щеше да бъде анонимен и в безопасност.

Офицерът от Службата за национална сигурност беше доволен, че се измъкна невредим от Баку, Азербайджан. Радваше се не само да е извън бившата съветска република, но и защото се намираще на по-малко от двадесет и пет мили от контролираната зона. Бе идвал в столицата на северната държава и преди и бе открил, че атмосферата го кара да се чувства особено ободрен. В далечината непрекъснато се чуваше артилерийска стрелба. Пехотните мини по хълмовете избухваха в неми вулкани от пръст. Ранните утрини бяха пронизвани от писъка на реактивни самолети и отчетливия тътен на сипещите се бомби, както и от силния трясък на самонасочващите се ракети.

Страхът се носеше във въздуха ден и нощ. Древният град, някогашно курортно селище, сега се управляваше и наблюдаваше от военни индуси, докато търговията се контролираше от кашмирски мюсюлмани. Не минаваше и седмица без поне четири-пет загинали в терористична бомбардировка, случайна престрелка или вземане на заложници.

Фрайдей обожаваше всичко това. Нищо не правеше глътката въздух по-сладка от една разходка сред минирано поле.

Четиридесет и седем годишният мъж, родом от щата Мичиган, се разхождаше на най-големия открит пазар в града. Той се намираше в източната част, близо до хълмовете, които някога бяха покрити с плодородни земи и тучни пасища. Но това беше преди военните да си присвоят хълмовете като най-прекия маршрут за хеликоптери и конвои, запътили се към контролираната зона. Малко по на север се намираше хотел „Центанр Лейк Вю“, където отсядаха повечето чуждестранни туристи. Беше построен близо до добре поддържания бряг на езерото, известен като Мугалските градини. Тези природни градини бяха дали на района името му. На езика на мугалските заселници Кашмир означаваше „рай“.

Ръмеше приятен, разхлаждащ дъжд, но той не успяваше да пропъди обичайните тълпи от местни жители и чужденци. Пазарът имаше отличителна миризма, каквато Фрайдей не беше срещал никъде по света. Беше смесица от мускус, който се носеше от козината на овцете и влажните палмови листа, покрили покривите на сергиите, лавандулова есенция и дизелови изпарения. Те идваха от безбройните таксите, минибуси и рикши, обслужващи околността. Наоколо сновяха жени, увити в сарита, и млади студенти, издокарани в европейски дрехи. Всички те се опитваха да завземат позиции край малките дървени щандове, за да си купят пресни плодове и зеленчуци, както и прясно изпечени сладкиши. Търговците удряха с жилави пръчки овцете, пропъдени от опустошените си пасища, където сега войниците се упражняваха в точна стрелба. Окаяни бездомни се опитваха да откраднат някой морков или зелка. Купувачите, предимно арабски и азиатски бизнесмени, пазаруваха с щедра ръка пъстри шалове, изящни кутийки за бижута и кожени портфейли. Европейци и американци почти не се мяркаха — Шринагар и останалата част от Кашмир фигурираха като „непрепоръчителни за посещение зони“ в списъците на Държавния департамент на САЩ, британското Външно министерство и редица европейски правителства.

Някои търговци предлагаха ръчно тъкани килимчета и черги. Фермери бяха паркирали камионетките и каручките си в единия край на пазара и пренасяха кошници с пресни земеделски продукти или топъл хляб към сергиите. Имаше и войници. Фрайдей не беше виждал друго обществено място, освен в Израел, където войниците да са почти колкото цивилните. И то само очевидните — онези, които

носеха униформи. Той беше сигурен, че наоколо е пълно с членове на Специалните гранични сили, създадени от ЦРУ, и на индийския клон за проучвания и анализи, тяхната чуждестранна служба за шпионаж. Ролята на СГС беше да прекъсва потока на военни материални части и сведения към и от вражеските позиции. Фрайдей беше уверен, че сред тълпите се крият и членове на Пакистанските специални части. Те бяха подразделение на дирекция „Разузнаване“ към армията и задачата им беше да контролират действията отвъд вражеската линия. Освен това работеха и с независими наемници за извършване на терористични актове срещу индийците.

В Баку обстановката беше съвсем различна. Там пазарите бяха спокойни и добре уредени, а местното население беше малобройно и се държеше сравнително прилично. На Фрайдей му харесваше повече в Шринагар. Човек трябваше да внимава за враговете, докато се опитва да изхрани семейството си.

Работата зад бюро в американското посолство в Баку му беше интересна, но не и заради онова, което вършеше за заместник-посланик Дороти Уилямсън. Фрайдей беше работил като адвокат на „Мара Ойл“ в продължение на години и Уилямсън го беше приветствала сред служителите си именно по тази причина. Официално той трябваше да ѝ помага в изготвянето на проектодокументи, целящи да отслабят апетитите на Азербайджан към каспийския нефт. Но онова, което правеше задълженията на Фрайдей истински вълнуващи, беше работата под прикритие, която вършеше за Джак Фенуик, бившия съветник на президента по въпросите на националната сигурност.

Широкоплещестият мъж беше вербуван от Агенцията за национална сигурност още докато учеше право. Един от преподавателите му, Винсънт Ван Нюсен, беше служил като агент на Службата за стратегическо реагиране по време на Втората световна война. Професор Ван Нюсен видя във Фрайдей някои от качествата, притежавани от самия него на младини. Сред тях беше изявената самостоятелност. Фрайдей се беше научил на това, докато растеше в горските райони на Мичиган, където с баща му ловуваха, за да се изхранват. Използваха не само пушки, но и големи лъкове. След като завърши Нюйоркския университет, Фрайдей прекара известно време в АНС като стажант. Когато година по-късно започна работа в нефтената

индустрия, той вече беше действащ шпионин. Освен контактите, които създаваше в Европа, Близкия изток и Каспийския регион, Фрайдей разполагаше и с имената на агентите на ЦРУ, работещи в тези страни. От време на време трябваше да ги наблюдава. Да шпионира шпионите, да се уверява, че работят единствено за САЩ.

Фрайдей напусна окончателно частния бизнес преди пет години. Омръзна му да работи за нефтената индустрия по цял ден, а за АНС само от време на време. Освен това се разстройваше, виждайки как се провалят разузнавателни операции отвъд океана. Много от агентите, които срещаше, бяха неопитни, страхливи и мекушави. Това важеше с особена сила в страните от Третия свят и из цяла Азия. Жадуваха единствено за материални блага. Не и Фрайдей. Той искаше да му е неудобно, горещо, студено, болезнено. Несигурно.

Искаше предизвикателства. Искаше живот.

Другият проблем беше нарастващият електронен шпионаж, който изместваше прякото човешко наблюдение. Резултатът беше влошено и слабо ефективно, масово събиране на сведения. За Фрайдей това беше като да си купиш месо от кланицата, вместо да го отстреляш при лов. Вкусът на храната не беше така добър, когато тя беше продукт на масово производство. Усещането беше незадоволително. А с течение на времето ловецът ставаше все по-мекушав.

Фрайдей нямаше намерение да става мекушав. Когато Джек Фенуик му каза, че иска да говори с него, Фрайдей примря от нетърпение. Срещнаха се в бара на хотел „Хей-Адамс“. Беше седмицата на встъпване на президента в длъжност и барът беше претъпкан. Щяха да останат незабелязани. Там Фенуик вербува Фрайдей за „Начинанието“, както сам го нарече. Операцията трябваше да сваля действащия президент и да постави в Овалния кабинет някоя нова, проактивна личност. Един от най-тежките проблеми, които стояха пред Америка, беше заплахата от терористи. Вицепрезидентът Котън щеше да се справи с този проблем много по-решително. Той щеше да заяви на терористичните държави, че ако финансират атаки срещу американските интереси, столиците им ще бъдат сринати със земята. Заличаването на страха у американците в чужбина щеше да насърчи конкурентната търговия и туризъм, което от своя страна щеше да помогне на тайните служби да проникнат сред националистичните

групировки, религиозните организации и други екстремистки сдружения.

Но заговорът се провали. Светът си остана безопасно място за всички диктатори, анархисти и международни престъпници.

За щастие оставките на вицепрезидента, Фенуик и останалите високопоставени заговорници послужиха като дезинфекция на гнойна рана. Администрацията получи главните виновници. Спряха кървенето и за момент изглеждаше, че са отклонили вниманието си от другите съмишленици в плана. Ролята на Фрайдей да натопи терориста Харпунджията за убийството на двоен агент от ЦРУ, извършено от самия него, не беше разкрита. Всъщност Ханк Люис се опитваше да събере възможно най-много разузнавателни сведения, и то възможно най-бързо, затова нямаше много време да се обръща назад. Агентите на АНС, намиращи се извън Вашингтон, бяха изпратени по проблемните места, като от тях се очакваше едновременно да подпомогнат разузнавателните операции и да докладват на началниците си от първа ръка. Именно за това Фрайдей напусна Бейкър. Първо опита да се прехвърли в Пакистан, но го преместиха в Индия по специална молба от страна на индийското правителство. Там започна работа за „Мара Ойл“, като им сътрудничесе да оценят бъдещата продуктивност на района, както и по границата между Великата индийска пустиня в провинция Раджастан и пустинята Тор в Пакистан. Познаваше отлично района и хората и говореше свободно кашмирски език.

Разбира се, беше твърде иронично, че първата му задача щеше да бъде да помогне на отряд на Оперативния център да изпълни мисия от жизненоважно значение за мира в региона. На Оперативния център, на онези, които бяха провалили „Начинанието“.

Ако в политиката се завързваха странни приятелства, то в акциите под прикритие те бяха още по-озадачаващи. Но между двете групи съществуваше и една разлика. Дипломатията изискваше от политиците да изглаждат несъгласията помежду си, когато се налага. Действащите агенти не го правеха. Те подклаждаха своите вражди.

Завинаги.

3.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 06:32

Майк Роджърс крачеше по коридора към кабинета на Пол Худ. Багажът му беше готов и той още си тананикаше „Знахаря“. Чувстваше се изпълнен с енергия от предстоящото предизвикателство, от промяната в обичайното ежедневие, от това, че най-после ще излезе от мрачния си офис.

Асистентът на Худ, Стивън „Бръмбара“ Бенет, още не беше пристигнал. Роджърс прекоси малката рецепция. Почука на вратата и я отвори. Директорът на Оперативния център крачеше напред-назад със слушалки на главата. Тъкмо приключваше разговора си със сенатор Фокс. Махна с ръка на генерала да влиза. Роджърс се запъти към канапето в далечния край на стаята. Остави куфарчето си на пода, но не седна. Щеше да седи достатъчно през следващите двадесет и четири часа.

Худ беше на четиридесет и пет години — почти на същата възраст като Роджърс, но изглеждаше много по-млад. Може би се дължеше на непресъхващата му усмивка и оптимистичен поглед към света. Роджърс беше реалист, дума, която предпочиташе пред песимист. А реалистите винаги изглеждаха по-възрастни, по-зрели. Старият приятел на Роджърс, представителят на Южна Каролина в Конгреса Лейн Мали, веднъж беше казал: „През задника ми не влиза слънчева светлина, затова и на устните ми не греят лъчи.“ Що се отнасяше до Роджърс, тази реплика изчерпваше почти всичко.

Не че самият Худ имаше много причини да се усмихва. Бракът му се бе разпаднал, а дъщеря му, Харлей, страдаше от посттравматичен шок, след като беше взета за заложник в сградата на ООН. Освен това към Худ летяха всевъзможни укори от страна на световната преса и на либералните американски медии за очебийно силовото разрешаване на кризата в ООН. Роджърс нямаше да се учуди,

ако в момента сенатор Фокс хокаше Худ именно заради това. Ядосваше се, защото от кавгите помежду им печелеха единствено техните врагове. Почти си представяше ликуването на японците, ислямските фундаменталисти, германците, французите и останалите от евроцентристкия блок. А ние се караме, след като спасихме живота на техните посланици, ядно си мислеше той.

Това беше изкривен свят. И може би именно заради това се нуждаем от човек като Пол Худ начело на Оперативния център. Ако зависеше от Роджърс, той щеше да застреля поне няколко от посланиците на излизане от ООН.

Худ свали слушалките от главата си и погледна към Роджърс. В тъмните му, лешникови очи се четеше безизразно чувство на безсилие. Чупливата му черна коса беше необичайно рошава. Не се усмихваше.

— Как си? — обърна се Худ към Роджърс. — Всичко готово ли е? Роджърс кимна.

— Отлично — каза Худ.

— А при теб как върви?

— Не много добре — отвърна Худ. — Сенатор Фокс мисли, че ставаме твърде очебийни. Желанието ѝ е да предприемем мерки по този въпрос.

— И какви по-точно?

— Иска да се посвием. Смята да предложи на останалите членове на Обединения център за разузнавателни операции да прекроят Оперативния център в по-малка, по-прикрита организация.

— Подушвам намесата на Кърк Пайк във всичко това — каза Роджърс.

Пайк беше новоназначеният директор на Централното разузнавателно управление. Амбициозният бивш шеф на военноморското разузнаване се ползваше с благосклонността на Конгреса. Приемайки новата си длъжност, той си беше поставил една основна задача — да консолидира колкото се може повече от разузнавателните нужди на нацията под един покрив.

— Съгласен съм, че Пайк най-вероятно е замесен, но мисля, че има и нещо повече — каза Худ. — Фокс заяви, че генералният секретар Чатърджи все още отправя закани да ни изправи пред Международния съд. Иска да ни съди за убийство и злоупотреба със сила.

— Хитро — отбеляза Роджърс. — Никога няма да успее, но юристите ще раздухат случая.

— Именно — отвърна Худ. — Това ще й даде допълнителна сила и ще затвърди суверенния статут на Обединените нации. Още повече, ще натрупа безценни точки пред пацифистите и антиамериканските правителства. Фокс очевидно смята, че бурята ще отmine, ако уставът ни бъде отменен и сетне тихичко пренаписан.

— Разбирам — каза Роджърс. — Конгресният комитет действа бързо, за да изпревари противника и да накара действията на Чатърджи да изглеждат пресилени и ненужни.

— Бинго — отвърна Худ.

— А така ли ще стане? — попита Роджърс.

— Не знам — призна Худ. — Фокс още не го е обсъдила с останалите членове.

— Но тя иска да стане така.

Худ кимна.

— Значи ще стане — каза Роджърс.

— Не съм готов да го допусна. Виж, не искам да се притесняваш за политическите игри. Твоята задача е да свършиш работата в Кашмир. Чатърджи може да е генерален секретар, но освен това е и индийка. Ако пожънеш успехи за нейната страна, ще й бъде доста трудно да се обърне срещу нас.

— Не и ако предаде щафетата на Пайк — каза Роджърс.

— Защо ще го прави? — попита Худ.

— Създаване на подходящи връзки, достъп до информация. Голяма част от сведенията за Кашмир, които получих, дойдоха от ЦРУ. Компанията работи в тясно сътрудничество с Индийското разузнавателно бюро.

— Домашната група за наблюдение и контрол.

— Точно така — каза Роджърс.

Според индийския телеграфен закон Индийското разузнавателно бюро имаше законното право да подслушва и наблюдава всички форми на електронна комуникация. В това число влизаха купища факсове и имейли от Афганистан и другите ислямски държави. През 2000 г. именно ИРБ нададе предупредителен вик за измамата с фармацевтичните продукти, предназначени за Ирак. Хуманитарните помощи с лекарства не бяха включени в санкциите на Обединените

нации. Вместо да заминат за иракските болници и клиники обаче, лекарствата бяха отклонявани към складовете на министъра на здравеопазването. Когато недостигът на медикаменти станеше крещящ, лекарствата бяха продавани на черния пазар срещу твърда, чуждестранна валута, използвана впоследствие за закупуване на разнообразни луксозни стоки за високопоставени правителствени служители.

— Индийското разузнавателно бюро споделя цялата събрана информация с ЦРУ, които я анализират — продължи Роджърс. — Ако директор Пайк подкрепи Чатърджи, индийците ще продължат да работят изключително и само с неговото ведомство.

— Пайк може да се окичи с всички лаври, ако иска — каза Худ. — Разузнаването все пак остава наше.

— Но това не изчерпва апетитите на Пайк. Хората във Вашингтон не се задоволяват само с печалбата. Те копнеят да унищожат съперника. А в случай, че и това не проработи, хукват след приятелите и семейството му.

— Е, за второто ще му трябва специален отряд — тихо вметна Худ. — Семейство Худ се е разпиляло из цялата околност.

Роджърс се почувства като същински задник. Пол Худ вече не живееше със съпругата си, а дъщеря му, Харлей, прекарваше доста време в терапия. Беше необмислено да загатва, че те може би са в опасност.

— Съжалявам, Пол. Нямах предвид в буквалния смисъл — каза Роджърс.

— Няма нищо — отвърна Пол. — Знам какво имаше предвид. И не мисля, че Пайк би стигнал толкова далеч. И двамата имаме твърде много кирливи ризи за вадене на показ и твърде добри връзки в пресата. Той не би искал да отпочва медийна война.

Роджърс не беше убеден в това. Връзките на Худ в пресата се изчерпваха с Ан Ферис. През последните няколко дни офисът бръмчеше като кошер от слухове, че разведената жена и Пол Худ имат нещо помежду си. Ан често оставаше до късно при него, а една сутрин двамата бяха забелязани да напускат заедно хотела на Худ. На Роджърс не му пукаше дали е истина, стига връзката им да не се отразяваше на гладкото функциониране на Оперативния център.

— Като стана дума за семейство, как е Харлей? — попита Роджърс. Генералът искаше да отклони темата за Пайк, преди да тръгне за Индия. Мисълта за съперничество със собствените им хора го отвращаваше. Въпреки че с Худ не общуваха много помежду си извън работата, Роджърс беше достатъчно близък с началника си, за да се поинтересува за дъщеря му.

— Опитва се да преодолее случилото се в Ню Йорк и раздялата ни с майка ѝ — каза Худ. — Но всички около нея я подкрепят, а брат ѝ проявява огромно търпение.

— Александър е добро дете. Радвам се, че разбира положението. А как е Шарън? — попита Роджърс.

— Ядосана е — каза Худ. — И има право.

— Ще ѝ мине.

— Лиз казва, че може и да не ѝ мине — отвърна Худ.

Лиз беше Лиз Гордън, психологът на Оперативния център. Тя не консултираше Харлей, но даваше съвети на Худ.

— Да се надяваме, че силата на гнева ѝ ще се смекчи — продължи Худ. — Но не мисля, че с нея ще бъдем отново приятели. С малко късмет, отношенията ни ще бъдат поне цивилизовани.

— Ще го постигнеш — каза Роджърс. — Да му се не види, аз самият май не съм имал цивилизовани отношения с жена досега.

Худ се замисли за момент, а после се ухили.

— Вярно е, нали? Поне не и откакто излизаше с приятелката ти Бискит в пети клас.

— Аха — отвърна Роджърс. — Виж, ти си дипломат. Аз съм войник. Затворник съм на собствената си унищожителна природа.

Усмивката на Худ изтъня.

— Може би трябва да я взема на заем от теб, особено за разговорите ми със сенатор Фокс.

— Опитвай се да печелиш време, докато се върна — каза Роджърс. — И дръж Пайк под око. Ще се заема с него след мисията.

— Дадено — отвърна Худ. — И да се пазиш, чу ли?

Роджърс кимна, а после се ръкуваха.

Генералът се запъти към асансьора с чувство на известно безпокойство. Роджърс не обичаше да оставя неразрешени проблеми — особено когато целта беше уязвим човек като Худ. Роджърс го усещаше в държането му. Беше го виждал и преди, в битки. Някакво

странно спокойствие, сякаш Худ отричаше натрупващото се напрежение. Но то беше там. Вниманието на Худ бе отвлечено от предстоящия му развод, състоянието на Харлей и ежедневните изисквания на поста му. Роджърс изпитваше усещане, че натискът на Фокс ще стане много по-осезаем след срещата на Конгресния комитет. Смяташе да се обади на Боб Хърбърт от самолета и да го помоли да наглежда директора на Оперативния център.

Наблюдателят ще наблюдава наблюдателя, помисли си Роджърс. Шефът на разузнаването на Оперативния център ще наблюдава директора на Оперативния център, който ще следи действията на Кърк Пайк. С цялата тази човешка драма, бликаща около него, генералът почти чувстваше, че задачата му да търси ядрени бойни глави е най-естественото нещо на света.

Но Роджърс бързо изхвърли тази мисъл от главата си. Излезе на самолетната писта и видя, че екипът на ударния отряд вече се събира край самолета. Носеха униформите си, а саковете с багаж и оръжията им бяха струпани на земята. Полковник Огъст преглеждаше списъка заедно с лейтенант Орджуела, новия му помощник.

Зад него, в подземните офиси на Оперативния център, нечии кариери бяха в опасност. Мъжете и жените край него заминаваха на мисия в Индия, където щяха да използват живота си за разменна монета.

В деня, в който това се превърнеше в най-естественото нещо на земята, Роджърс щеше да свали униформата си завинаги.

Роджърс се приближи към сянката на самолета с енергична, самоуверена походка. Очакващите го войници оживено му отдадоха чест.

4.

КАРГИЛ, КАШМИР

СРЯДА, 16:11

Апу Кумар седеше на стария дебел дюшек, използван някога от баба му. Огледа четирите голи стени на малката си спалня. Имаше време, когато не бяха голи. Там висяха рамкирани снимки на съпругата му, дъщеря му и зет му, както и огледало. Но гостите му ги махнаха. Стъклото можеше да използва и като оръжие.

Леглото му беше натикано в ъгъла на стаята, която делеше с двадесет и две годишната си внучка, Нанда. В момента младата жена беше навън и чистеше кокошарника. След това щеше да се изкъпе в малката кабинка зад къщата и да се върне в стаята. Щеше да разгъне малката дървена масичка, да я постави до леглото на дядо си и да си придърпа един стол. Вратата на спалнята щеше да стои откритата и те щяха да получат вегетарианската си вечеря в малки дървени купички. Сетне Апу и Нанда щяха да слушат радио, да играят шах, да четат, да медитират и да се молят. Щяха да се молят за някакъв светъл лъч в живота им, както и за майката и бащата на Нанда, загинали в бучащия ад, който настана в Каргил преди четири години. Около десет-единадесет часа щяха да си легнат. С малко късмет Апу щеше да изкара нощта. Внезапните шумове го караха да се буди мигновено и връщаха в съзнанието му спомени за самолетите и седмиците на непрестанни бомбардировки.

На родения в Каргил фермер беше разрешено да излиза навън сутрин, за да се грижи за кокошките си. Един от гостите в къщата винаги го придружаваше и го пазеше да не избяга. Камионът на Апу беше паркиран близо до кокошарника. Въпреки че пакистанците му бяха взели ключовете, Апу лесно можеше да съедини жичките и да запали мотора. Разбира се, щеше да го направи само ако внучката му Нанда беше с него. Именно затова не ги пускаха да излизат заедно.

Слабият, посребрен мъж хранеше кокошките, говореше им и събираше снесените яйца. После го отвеждаха в стаята. В късния следобед беше ред на Нанда да излезе и да почисти кокошарника, което беше по-тежката работа. Апу и сам можеше да го върши, но гостите им настояваха да го прави Нанда. По този начин силната млада жена се уморяваше. Съберяха ли се повече яйца, някой от гостите им отиваше на пазара в Шринагар. Продаваше ги и винаги даваше парите на Апу. Пакистанците не се интересуваха от финансови облаги. Апу полагаше всички усилия да ги подслушва, но още не беше успял да разбере каква е целта им. Не правеха нищо, само си говореха.

Петимата пакистанци се появиха в една тъмна нощ преди пет месеца и оттогава физическият живот на шестдесет и три годишния фермер се заключаваше в описаната рутина. Но при все че досегът му с околния свят се ограничаваше в рамките на кокошарника, Апу бе запазил напълно ума си, духа си и най-важното — своето достойнство. Беше постигнал това, отдавайки се на четене и медитация върху дълбините на индуската вяра. Правеше го за себе си и за да покаже на ислямските си надзиратели, че вярата и решителността му са не по-слаби от техните.

Апу нагласи възглавницата зад гърба си. С годините беше станала буцеста и неудобна — бяха я използвали три поколения Кумари. На сбръчканото му, жилаво лице заигра усмивка. Перушината в нея беше изстрадала достатъчно. Може би патицата бе намерила удовлетворение в някое следващо прераждане.

Усмивката му бързо избледня. Подобна мисъл беше светотатство. Така би я определил дядо му. А той беше мъдър. Може би месеците на затворничество вече се отразяваха на разсъдъка му. Апу се огледа наоколо.

Нанда спеше в спален чувал в другия край на стаята. Понякога Апу се будеше в малките часове на нощта и слушаше дишането ѝ. Беше му приятно. Ако не друго, то пленничеството им бе помогнало да се опознаят по-добре. Въпреки че нетрадиционните ѝ религиозни възгледи го безпокояха, той се радваше, че поне знае какви са. Човек не би могъл да се бори с врага, ако не познава лицето му.

В малката каменна къща имаше още две стаи. Вратата към дневната стоеше отворена. Там пакистанците прекарваха деня. През нощта използваха неговата стая. Всички спяха там, с изключение на

онзи, който оставаше на пост. Един от тях винаги оставаше буден. Беше наложително. Не само за да попречи на Апу и Нанда да избягат, но и да наблюдава дали някой не се приближава към фермата. Въпреки че никой не живееше наблизко, патрулите на индийската армия понякога прекосяваха ниските околни хълмове. Когато пристигнаха, групата пакистанци обещаха на негостоприемните си домакини, че ще останат не повече от шест месеца. И че Апу и Нанда няма да пострадат, ако вършат онова, което им се заповядва. Апу не беше сигурен, че вярва на четиримата мъже и жената, но смяташе да им предостави времето, от което се нуждаеха. В крайна сметка нима имаше друг избор?

И все пак нямаше да има нищо против властите да се появят и да застрелят гостите му. Знаеше, че стига той самият да не им причини никаква вреда, бъдещето му в този живот и следващия нямаше да бъде засегнато. Срамното в цялата работа беше, че като хора всички те биха могли да се разбират чудесно. Но политиката и религията объркваха нещата. И това се случваше в целия район още от времето, когато Апу беше младеж. Преди това съседите си бяха просто съседи, докато външните сили не ги превърнаха във врагове.

В стаята имаше един малък прозорец, но капациите му бяха заковани. Единствената светлина се процеждаше от малката лампа на нощното шкафче. Бледото сияние озаряваше малко, опърпано томче с кожени корици. Това бяха Упанишадите — мистичните писания на индуската вярата. Упанишадите съставяха последната част на Ведите — свещената индуска книга от древността.

Апу отново се върна към текста. Четеше най-ранната от Упанишадите и по-точно онези строфи, които описваха ученията на Брама за всемирната душа. Висшата цел на индуизма, както и на редица други източни религии, беше нирвана, евентуалното освобождение от цикъла на прераждането и страданието, породено от собствените действия или кармата. Това можеше да бъде постигнато единствено чрез духовна йога, която водеше към сливане с Бог. Апу беше решен да преследва тази цел, въпреки че постигането ѝ беше само една мечта. Освен това беше отдаден и на учението на следведическите Пурани, които разглеждаха структурата на живота в индивидуален и социален контекст и превеждаха читателя през повтарящия се цикъл на сътворението и края на вселената,

олицетворяващ божественото триединство на Брама Създателя, Вишну Пазителя и Шива Разрушителя. Животът на Апу беше труден, така както се полагаше на неговата фермерска каста. Но той трябваше да вярва, че това е само миг във всеобхватния космически цикъл. В противен случай нямаше за какво да се бори, нямаше го върховния край.

Нанда беше различна. Тя вярваше повече на светците поети, които пишеха религиозни песни и епос. Тази литература също бе основна в индуизма, но тя откликваше по-скоро на излиянията на поетите, отколкото на описваните учения. Нанда харесваше героите, които смело изказваха своите мисли. Такава беше и природата на майка ѝ. Да изказва онова, в което вярва. Да се бори. Да отстоява.

Това беше спомогнало за смъртта на дъщеря му и нейния съпруг. Когато пакистанците окупираха района, двамата овчари започнаха да правят коктейли „Молотов“ за набързо сформиралата се съпротива. Две седмици по-късно Савитри и мъжът ѝ, Манжай, бяха заловени да пренасят бомбите в чували с вълна. Чувалите бяха възпламенени заедно с двамата съпрузи, завързани в кабината на малкия им камион. На следващия ден Апу и Нанда откриха телата им сред овъглените останки. За Нанда те бяха мъченици. За Апу бяха безразсъдни. За болнавата съпруга на Апу, Пад, те бяха последният удар за немощното ѝ тяло. Тя почина осем дни по-късно.

„Всички човешки грешки се дължат на нетърпеливостта“, казваха книгите. Ако Савитри и Манжай го бяха попитали, Апу щеше да ги посъветва да изчакат. Времето носеше равновесие.

В крайна сметка индийската армия успя да изтика пакистанците от района. Нямаше причина децата му да участват в това насилие. Нараняваха други хора и прибавяха този товар към духовния си инвентар.

Очите му се изпълниха със сълзи. Всичко беше напразно. Но колкото и странно да беше, то го караше да цени и обича Нанда още повече. Тя беше единственото, което му бе останало от съпругата и дъщеря му.

В съседната стая настъпи изненадващо вълнение. Апу затвори книгата и я постави на бамбуковото си нощно шкафче. Нахлузи чехлите си и тихичко се промъкна по дървения под. Надникна през вратата. Четирима от пакистанците бяха там. Правеха нещо — ръцете

и главите им се движеха над нещо между тях. Трима от мъжете стояха с гръб към него и му пречеха да види какво става. Само жената беше с лице към него. Тя беше източена и смугла, с къса черна коса и намръщено, напрегнато лице. Останалите я наричаха Шараб, но Апу не знаеше дали това е истинското ѝ име.

Шараб размаха пушката си към него.

— Връщай се в стаята си — нареди му тя.

Апу се поколеба. Гостите му за пръв път правеха нещо подобно. Само влизаха, излизаха и си говореха. Понякога разглеждаха географски карти. Нещо се беше случило. Той се приближи още мъничко. На пода между мъжете имаше платнена пътна чанта. Един от пакистанците беше клекнал до нея. Явно работеше върху нещо в чантата.

— Връщай се в стаята си — изкрещя отново жената.

В гласа ѝ имаше напрежение, каквото Апу не беше долавял преди. Той се подчини.

Апу изрита чехлите си на пода и легна на леглото. В това време чу входната врата да се отваря. Беше Нанда, най-вероятно придружена от петия пакистанец. Апу я разпознаваше по силното скърцане на вратата. Младата жена винаги я отваряше смело и решително, сякаш се надяваше да удари някой, имал неблагоприятното да застане зад нея.

Апу се усмихна. Радваше се, че ще види внучката си. Нищо, че я нямаше само от час.

Този път обаче нещата стояха различно. Той не чу стъпките ѝ. Вместо това долови шепот. Апу вдържи дъха си и се опита да чуе какво си говорят. Но сърцето му биеше по-силно от обикновено и заглушаваше тихия шепот. Той безшумно се надигна от леглото и се промъкна към вратата. Приведе се, внимаваше да не се издаде. Заслуша.

Не се чуваше нищичко.

Той бавно отвори вратата. Един от мъжете стоеше в другата стая и гледаше през прозореца. Държеше в ръка сребристия си пистолет и пушеше цигара. Пакистанецът се извърна към Апу.

— Връщай се в стаята си — тихо каза той.

— Къде е внучката ми? — попита Апу. Това не му харесваше. Нещо не беше както трябва.

— Тръгна с останалите — отвърна мъжът.

— Тръгна с останалите? Но къде отидоха?
Мъжът отново погледна през прозореца и дръпна от цигарата си.
— Отидоха на пазара — каза той.

5.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 07:00

Полковник Брет Огъст вече не помнеше колко пъти се беше возил в тресящите се търбуси на самолетите С-130. Но не беше забравил едно. Мразеше от сърце всеки един от тези проклетни полети.

Моделът „Херкулес“, който ги транспортираше този път, беше една от най-новите вариации на SAR HC-130H, проектиран за далечни полети с максимална икономичност на горивото. Полковник Огъст се беше возил във всевъзможни, приспособени към различни функции самолети С-130: в модела С-130D, оборудван със ски вместо колесник при една арктическа тренировъчна мисия, в танкера KC-130R, в бойния изстребител С-130F и много други. Учудващото беше, че нито един от тези модели не предлагаше удобно пътуване. Корпусите им бяха възможно най-тънки, за да олекотят машината и да ѝ позволят максимален обсег. Това означаваше, че те нямаха почти никаква изолация срещу студа и шума. А четирите мощни турбовитлови двигателя ревяха оглушително, докато издигаха масивния самолет към небето. Вибрациите бяха толкова силни, че верижката с идентификационната плочка на полковник Огъст танцуваше бурен танц около врата му.

Удобството не беше залегнало и в първоначалния проект на вътрешността на машината. Тапицираните пластмасови седалки в този самолет бяха подредени една до друга край стените на корпуса. Облегалките им бяха ватирани, което се предполагаше да топли пасажерите. Теоретично това би било възможно, стига въздухът да не беше толкова студен. Седалките не разполагаха с подлакътници, а разстоянието между тях бе съвсем тясно. Всеки от пасажерите бе набутал брезентовия си сак отдолу. Онези, които бяха проектирали вътрешното пространство, приличаха на хората, чертаещи бойни планове. На хартия всичко изглеждаше прекрасно.

Не че полковник Огъст се оплакваше. Добре си спомняше историята, която баща му веднъж му беше разказал за собствените си дни във войската. Сид Огъст беше служил в 101-ва военновъздушна дивизия на САЩ, която се оказала обсадена от 15-а бронетанкова дивизия на Германия малко преди последната решителна битка на Втората световна война. Единствената храна на мъжете били К-дажбите. Изобретени от очевидно садистичния физиолог Ансел Бенджамин Кейс, К-дажбите представлявали безвкусни, пресовани бисквити, резенче сушено месо, захарни бучки, бульон на прах, дъвка и пресован шоколад. Кодовото название на шоколада било Г-дажба. Никой не знаел защо на шоколада му трябва кодово име, но мъжете подозирали, че прегладнелите германци ще се бият още по-настървено, ако разберат, че във вражеските окопи има нещо повече от изсушено месо и твърди като дъсчици бисквити.

Летците пестеливо се хранели с К-дажби, докато се криели от врага. Няколко дни по-късно, използвайки прикритието на нощта, въздушните сили успели да спуснат контейнери с В-дажби и допълнителни амуниции за войниците. В-дажбите съдържали порции месо и картофи. Внасянето на истинска храна в организмите на войниците обаче ги накарало да повръщат неудържимо и им причинило такива газове, че шумът и миризмата издали позициите им на минаващия наблизко немски патрул. Летците били принудени да влязат в битка. Историята неизменно караше Брет Огъст да изпитва безпокойство при мисълта, че разполага с твърде много удобства.

Отдясно на Огъст седеше Майк Роджърс. Огъст се усмихна. Роджърс имаше голям закривен нос, чупен четири пъти по време на колежанските баскетболни мачове. Майк Роджърс не познаваше друг път освен този напред. Едва бяха излетели и същият този нос вече беше заровен в куфарче, пълно с разни папки и документи. Огъст бе летял достатъчно дълго с Роджърс и знаеше точно какво следва. Веднага щом пилотът дадеше разрешение да се използва електронна техника, Роджърс ще извади част от папките си. Ще ги постави на лявото си коляно, а лаптопа — на дясното. След като свършеше с четенето, Роджърс ще подаде материалите на Огъст. Някъде на половината път над Атлантическия океан двамата ще започнат открит, разпален разговор за прочетеното. По този начин бяха дискутирали всеки един въпрос през повече от четиридесетте години, откакто се

познаваха. Често не се налагаше дори да разговарят. Роджърс и Огъст знаеха отлично какво мисли другият.

Брет Огъст и Майк Роджърс бяха приятели от детинство. Запознаха се в Хартфорд, Кънектикът, когато бяха на шест години. В допълнение на споделената любов към бейзбола, двете невръстни момчета горяха от страст към самолетите. През почивните дни яхваха велосипедите си и изминаваха пет мили по шосе 22 до пистата „Брадли“. Сядаха наскре полето и наблюдаваха излитащите и кацащите самолети. Бяха достатъчно големи, за да си спомнят времето, когато самолетите с перки отстъпиха пред реактивните двигатели. И двамата направо пощуряваха, когато над главите им ревеше някой от новите модели 707. Самолетите с перки издаваха познато, успокоително бръмчене. Но онези нови куклички... Те предизвикваха вулкан от емоции в душата на едно момче. Огъст и Роджърс обожаваха това усещане.

Всеки ден след училище момчетата пишеха домашните си заедно, като всеки от тях решавахе различна математическа задача или уравнение, за да свършат по-бързо. След това се залавяха да строят пластмасови модели на самолети, кораби, танкове, джипове. Полагаха усилия да оцветяват частите с точните цветове и се стараеха да поставят лепенките на правилното място.

Когато дойде време да се запишат войници — хлапета като тях не чакаха да получат повиквателни, — Роджърс се записа в армията, а Огъст във военновъздушните сили. В крайна сметка и двамата се озоваха във Виетнам. Роджърс изпълняваше дълга си на земята, а Огъст провеждаше разузнавателни мисии над Северен Виетнам. По време на един полет северозападно от град Хю самолетът на Огъст беше свален. Той преживя тежко загубата на екипажа си — момчетата се бяха превърнали в част от самия него. Летецът беше заловен и прекара повече от година в пленнически лагер, докато не успя да избяга с още един затворник през 1970. В следващите три месеца Огъст се луташе през джунглите, напредвайки на юг, а накрая го откри патрул на щатската военна флота.

Преживяванията на Огъст не бяха успели да сломят духа му. Напротив. Той се чувстваше окрилен от куража на американските военнопленници. Завърна се в САЩ, посъбра сили и отново замина за Виетнам, за да организира шпионска мрежа за издирване на други

американски пленници. След оттеглянето на американската войска Огъст остана под прикритие още година. Когато възможностите за откриване на изчезнали американци се изчерпаха, Огъст бе прехвърлен на Филипините. Там прекара три години, като обучаваше пилоти, подкрепяйки президента Фердинанд Маркос в борбата с мороанските отцепници. След това Огъст започна работа в НАСА като организатор по сигурността на шпионските сателитни мисии. Но задълженията му не включваха летене, а всекидневният контакт с мъже и жени, на които предстоеше истинско пътуване в открития космос, го огорчаваше. Не след дълго Огъст се премести в частта за специални операции към въздушните сили и прекара там десет години, преди да се присъедини към Ударния отряд.

В годините след Виетнам пътеките на Роджърс и Огъст рядко се пресичаха. Но всеки път, когато говореха по телефона или се срещаха, двамата се чувстваха не по-малко близки от преди. Когато Роджърс пое работата в Оперативния център, той помоли Огъст да се присъедини към екипа като ръководител на Ударния отряд. Огъст му отказа, и то на два пъти. Не искаше да прекарва по-голямата част от времето си в Базата, обучавайки млади специалисти. Поста получи подполковник Чарли Скуайърс. След като Скуайърс беше убит при акция в Русия, Роджърс отново се обърна към стария си приятел. Бяха изминали две години от първото му предложение. Но сега нещата стояха различно. Екипът беше разтърсен от загубата и момчетата се нуждаеха от командир, който да ги върне във форма възможно най-бързо. Този път Огъст не можа да откаже. Касаеше се не само за приятелство. Този път залогът включваше проблеми на националната сигурност.

НЦРКС се беше превърнал в жизненоважна сила при разрешаването на кризисни ситуации и Оперативният център отчаяно се нуждаеше от Ударния отряд.

Полковникът хвърли поглед към задната част на самолета. Огледа групата войници, които мълчаливо изчакваха бавното, оглушително издигане на транспортната машина. Отрядът за бързо реагиране беше надминал очакванията на Огъст. Индивидуално всеки от екипа притежаваше необикновени способности. Преди да се присъедини към Ударния отряд, сержант Чик Грей се беше специализирал в две неща. Едното включваше парашутни скокове от изключителни височини и отваряне на парашута възможно най-близо

до земята. Предишният му командир го беше препоръчал за настоящия му пост с думите: „Този мъж може да лети.“ Грей притежаваше способността да отваря парашута си по-ниско от всеки друг и да се приземява с най-голяма точност. Самият той отдаваше това свое качество на рядката си чувствителност към въздушните течения. Грей вярваше, че това му помага и за второто му изключително умение — точната стрелба. Сержантът не само улучваше онзи, когото е набелязал, но и се беше научил да не мигва зад мерника толкова дълго, колкото е необходимо. Беше развил тази способност, осъзнавайки, че понякога е нужно само едно мигване, за да изпуснеш секундата, в която целта е в най-добра позиция.

Огъст чувстваше Грей като сродна душа, защото във въздуха сержантът сякаш беше у дома си също като него. Но Огъст беше близък и с останалите от екипа си. Редници Дейвид Джордж, Джейсън Скот, Терънс Ньюмайър, Уолтър Пъпшоу, Мат Бъд и Сондра Девон. Военният лекар Уилям Мюзикънт, ефрейтор Пат Прементин и лейтенант Орджуела. Те бяха повече от специалисти. Те бяха екип. И притежаваха повече кураж и повече сърцатост от всеки друг отряд, с който Огъст беше работил някога.

Наскоро повишеният ефрейтор Иши Хонда беше друго съкровище. Син на хавайка и японец, Хонда вършеше чудеса с електрониката и беше експертът по комуникации в отряда. Никога не се отдалечаваше от сателитния телефон, който полковник Огъст и Роджърс използваша за връзка с Оперативния център. Раницата, в която пренасяха устройството, беше изработена от специалния противокуршумен плат „Кевлар“, за да не пострада в битка. Заради силния шум в кабината на самолета Хонда държеше сателитния телефон в скута си. Не искаше да изпусне някое обаждане. В полева обстановка Хонда носеше яка от велкро и собственооръчно изработени слушалки. Включваше ги директно в раницата. Мекото пиукане на телефона автоматично се изключваше, а яката вибрираше при всяко входящо обаждане. Докато ударният отряд беше на наблюдателна мисия, нито звук не издаваше неговото местонахождение. В допълнение на това яката беше свързана с миниатюрен усилващ микрофон, който позволяваше на Хонда да комуникира почти невербално. Той шепнеше, а гласът му се трансферираше съвсем ясно до човека от другата страна на линията.

Но Ударният отряд беше нещо много повече от група елитни военни, специализирани в различни области. Подполковник Скуайърс ги беше превърнал в изключително интелигентна и високо дисциплинирана бойна единица. Това беше най-впечатляващият екип, в който Огъст беше служил някога.

Самолетът зави на юг и старата кожена чанта на Огъст се плъзна изпод седалката. Той я изрита обратно. В нея държеше географски карти на Кашмир, както и информационни бюлетини от района. Полковникът вече ги беше прегледал с екипа си. След минутка отново щеше да ги извади. Но точно сега Огъст искаше да направи нещо друго, нещо, което винаги правеше преди мисия. Искаше да обмисли защо се намира тук, защо е тръгнал. Това се беше превърнало в част от ежедневието му — да преценява мотивацията си, да се замисля защо върши онова, което вършеше. Правеше го независимо дали се намираше във виетконгски лагер, дали поемаше сутрин към базата на Ударния отряд или тръгваше на мисия. Не му беше достатъчно да си каже, че служи на страната си или че преследва избраната кариера. Нуждаеше се от нещо, което да го накара да постигне повече от вчерашния ден. В противен случай качеството на работата му, на живота му щеше неминуемо да се влоши.

Но беше осъзнал, че трудно успява да открие друга причина. Когато настроението му беше оптимистично, гордостта и патриотизмът се превръщаха в основния му двигател. В по-мрачните дни той решаваше, че всички хора са териториални хищници, затворници на собствената си природа. В такива моменти битките и инстинктът за оцеляване съставяха генетичния му императив. Но все пак тези неща не можеха да бъдат единствената движеща сила на всеки човек. Всеки индивид изпитваше нещо уникално, нещо, което се намираше отвъд политическите и професионалните граници.

Затова той непрекъснато търсеше онази, липсващата мотивация. Ключа, който щеше да го направи по-добър войник, по-добър лидер, по-силен и по-мъдър човек.

Разбира се, с течение на годините той откриваше много други неща, през главата му минаваха много интересни мисли. И беше започнал да се пита дали самото пътешествие не съдържа отговора. А сега се беше запътил към една от люлките на източната религия. Това изглеждаше като подходящо разкриване. Може би това беше всичко,

което щеше да открие. За разлика от мисията, тук не разполагаше с карти, които да му покажат терена, нито с транспортни машини, които да го отведат там.

Но засега щеше да продължи да търси.

6. ШРИНАГАР, ИНДИЯ СРЯДА, 16:22

Часовата разлика между Баку и Кашмир беше два часа и половина. Рон Фрайдей все още се движеше по азербайджанското време, затова си купи няколко агнешки шишчета от близката сергия. После седна на открито в едно претъпкано кафене и си поръча чай с вечерята. Трябваше да се нахрани бързо. Скоро щеше да започне вечерният полицейски час за чужденците. За спазването му строго следяха патрулиращи по улиците войници, които носеха бронирани жилетки и автоматични пистолети.

Въпреки че дъждът беше спрял, над масите все още бяха опънати огромни чадъри. Фрайдей трябваше да се наведе, за да си проправи път. Седна на една маса с двама индуски поклонници, които четяха, докато пиеха чай. И двамата бяха облечени в дълги до земята бели памучни роби, привързани в кръста с кафяви колани. Това беше типичното облекло на светите мъже от Обединените провинции близо до Непал, в подножието на Хималаите. В краката им лежах платнени чанти, които изглеждаха доста тежки. Очевидно мъжете се бяха запътили към религиозното светилище в Пахалам, разположено на петдесет и пет мили южно от Шринагар. Големината на чантите им предполагаше, че възнамеряват да прекарат известно време по светите места. Мъжете не поздравиха Фрайдей, въпреки че поведението им не беше грубо. Може би не искаха да прекъсват неговата вгълбеност. Единият от мъжете четеше международното издание на „Хералд Трибюн“. Това се стори странно на Фрайдей, макар че нямаше отговор защо е така. Дори и свещенопоклонниците трябваше да следят световните събития. Другият мъж, който седеше точно до Фрайдей, прелистваше томче поезия на санскрит и английски. Фрайдей надникна над рамото му.

„Вишайириндрияграамо на труптхамадхигачати ажасрам пурямаанупи самудраха салилаирива“, казваше текстът на санскрит. Английският превод хвърляше малко повече яснота: „Сетивата никога няма да се заситят, дори и след непрестанно захранване със сетивни неща, така както океанът никога няма да се запълни, дори и след непрестанния приток на вода.“

Фрайдей не го оспорваше. Живите хора трябваше да попиват всичко около себе си. Те консумираха жизнен опит и събития и превръщаха това гориво в нещо различно. В нещо, което носеше техните отпечатъци. Ако не правеше това, човек живееше, но не беше жив.

Към седналите край масата поклонници се приближи един мюсюлманин. Мъжът им предложи евтин подслон в къщата си, ако желаят да останат през нощта. Често поклонниците нямаха нито време, нито пари да отседнат в страннопиемница. Мъжете учтиво му отказаха, като заявиха, че ще се опитат да хванат следващия автобус и ще почиват, когато стигнат в светилището. Мюсюлманинът каза, че ако изпуснат този или някой от по-късните автобуси, зет му ще ги закара в светилището на следващия ден. Даде им картичка с адреса си. Те му благодариха за предложението. Мъжът се поклони и се извини. Държанието му беше много любезно. Мюсюлманите и индуите обикновено контактуваха помежду си сърдечно и доброжелателно. Онези, които подстрекаваха войните, бяха генералите и политиците.

На масата зад Фрайдей седнаха други двама мъже за по чаша чай. От разговора им разбра, че са се запътили към близката тухларна фабрика, където работят нощна смяна. От лявата страна на Фрайдей се бяха изправили трима войници в зеленикавите униформи на кашмирската полиция и оглеждаха тълпата. За разлика от Близкия изток, в Кашмир пазарите не бяха обичайна сцена на терористични атаки. Причината беше, че на такива места мюсюлманите често се смесваха с индуите. Затова терористите се целеха в типични за индуските врагове места — домовете на местните висши служители, бизнес сгради, полицейски станции, финансови институции, военни бази. Дори милитаристичните, агресивни групировки като партизаните муджахидини на „Хизбула“ не нападаха цивилните места, особено в натоварените часове на деня. Не искаха да настроят хората срещу себе

си. Те водеха войната си с индуските предводители и онези, които ги подкрепяха.

Двамата поклонници бързо допиха чая си. Автобусът им тъкмо спираше на около триста ярда вдясно. Шофьорът шумно паркира край малката спирка в далечния западен край на пазара. Боядисаното в зелено превозно средство беше доста раздрънкано. На покрива му имаше железни скари за багаж. Униформеният шофьор излезе навън, за да помогне на слизащите пътници, а служителят в будката на спирката извади малка стълба. Започна да разтоварва багажа на пристигащите, а в това време зад него се оформи голяма опашка от чакащи да се качат. Всички се държаха учтиво и никой не се блъскаше. Когато приключиха със слизащите, двамата служители влязоха в дървената будка.

Двамата поклонници на масата на Фрайдей вече бяха прибрали четивата си и вдигнаха големите си издути чанти. С усилие нарамиха багажа и си проправиха път през тълпата на улицата. Докато наблюдаваше отдалечаващите им се гърбове, Фрайдей се запита какво ли е наказанието за кражба. Претърпканият пазар беше райско място за всеки джебчия. Особено ако можеше да се качи на автобуса и да напусне околността достатъчно бързо.

Фрайдей продължи да отпива от чая си, докато отхапваше парченцата агнешко от дървените шишчета. Към автобуса се стичаха и други поклонници. Някои носеха бели или черни роби, други бяха облечени в европейски дрехи. На мъжете и жените, които не носеха традиционните роби, беше позволено да се молят в светилището, но нямаше да бъдат допуснати в самата пещера. Някои хора дърпаха след себе си малки деца. Фрайдей се зачуди дали жадното изражение, изписано на лицата им, се дължи на нетърпението да се качат на автобуса, или беше физическа проява на обзелата ги религиозна треска. Може би по малко от двете.

Единият от полицаите тръгна към спирката, за да се увери, че няма да възникнат проблеми при качването на пътниците. Пътят му минаваше покрай полицейския участък, който му се падаше от лявата страна. Участъкът се помещаваше в двуетажна дървена сграда с бели стени и зелени стрехи. Двата прозореца на предната фасада бяха преградени с решетки. Непосредствено зад полицейския участък се намираше древен индуски храм. Фрайдей се запита дали местното

правителство не е построило участъка точно до храма в отчаян опит да защити вековната постройка от терористи. Фрайдей беше посещавал храма веднъж. На местния език се наричаше двибхеда — двуделен храм за преклонение, в който се почитаха двама богове — Шива Разрушителя и Вишну Пазителя. Срещу главния храм се извисяваше пететажна Раджа гопурам или Кралска кула. От двете страни имаше допълнителни входове, над които се издигаха по-малки кули. Белите тухлени постройки бяха облицовани със зелени и златисти плочи и изразяваха почитание към двамата различни богове. Стените бяха декорирани с балдахини, статуи на ревящи лъвове, човекоподобни пазители на портите, които сякаш танцуваха, и други фигури. Фрайдей нямаше особени познания по иконопис. Но пък си спомняше, че вътрешността на храма е проектирана така, че да символизира богиня, която си почива. Първото помещение беше косата; следваха лицето, коремът, коляното, кракът и стъпалото. Цялото тяло беше изключително важно за индусите, не само душата и сърцето. Всяка част от човешкото същество беше непълна без останалите части. А един непълен човек не би могъл да демонстрира пълното съвършенство, изисквано от вярата.

Колкото и да бързаха, поклонниците отделяха по няколко мига, за да се обърнат към храма и да сведат глави. Независимо от важността на индивидуалните им цели, индийците осъзнаваха, че съществува нещо много по-велико от самите тях. От храма излизаха и други поклонници, които също бързаха към автобуса. Още индуси — местни жители и туристи, влизаха и излизаха през извития портал.

На една пресечка от храма се намираще киносалон, който се помещаваше в старомодна палатка. Индия произвеждаше повече игрални филми от всяка друга нация. Фрайдей беше гледал няколко на видео, включително и „Достоен да бъде крал“ и „Алени цветя“. Фрайдей вярваше, че мечтите на един народ, а оттам и слабостите му, се криеха в историите, темите и героите на неговите най-популярни филми. На индийците особено много допадаха тричасовите съвременни игрални мюзикъли. В тези продукции участваха привлекателни главни актьори, които нямаха имена. Наричаха ги просто „Героят“ и „Героинята“. Те олицетворяваха всеки мъж и всяка жена в епическите драми, с които се сблъскваха, но музиката не напускаше сърцата им. Ето по този начин индийците гледаха на самите

себе си. Реалността представляваше обезпокоително неудобство и те се стараеха да я избягват. Подобно на често жестоката кастова система. Фрайдей имаше теория за това. Винаги беше вярвал, че кастите са възплъщение на индийската вяра. В едно общество, както при всеки индивидуален човек, имаше глава, крака и всички други части между тях. Всяка една от тях беше жизнено необходима, за да се получи завършеност.

Фрайдей отново огледа пазара. Движението продължаваше с нестихваща сила. Тълпите бяха дори по-гъсти от преди — все повече хора се отбиваха край сергиите малко преди вечеря или на път от работа към къщи. Край щандовете се разминаваха разни купувачи — някои пеша, други на велосипеди. Стоките продължаваха да прииждат в кошници, ръчни колички и понякога с камиони. Пазарът обикновено работеше до след залез слънце. В Шринагар и околностите работниците трябваше да стават рано. Трябваше да са във фабриките, в магазините или на полето не по-късно от седем сутринта.

Фрайдей довърши вечерята си и отправи поглед към автобуса. Шофьорът се беше върнал и помагаше на хората да се качат. Служителят на спирката отново се беше покачил на стълбата и товареше багажа на покрива. Фрайдей намираще за странно как сред уж очевидния хаос цари някакъв вътрешен ред. Всяка отделна система функционираше идеално — от сергиите до купувачите, от полицаите до автобуса. Дори и предполагаемо враждебните религиозни фракции се спогаждаха чудесно.

Отново започна да ръми. Фрайдей реши да се разходи до автобусната спирка. Конструкцията изглеждаше нова и той беше любопитен да я разгледа. Докато вървеше след група позакъснели поклонници, Фрайдей видя, че шофьорът вече къса билетите на пътниците.

Имаше нещо различно.

Шофьорът. Не беше предишният як и набит мъж, а доста строен. Може би беше нов шофьор. Нищо чудно — всички носеха еднакви униформи. После забеляза и нещо друго. Служителят, който товареше багажа на покрива, подреждаше чантите твърде внимателно. Фрайдей не бе успял да го разгледа добре. Не можеше да каже дали е същият човек.

Автобусът все още се намираше на двеста ярда от него. Американецът ускори крачка.

Изведнъж светът от лявата страна на Фрайдей изчезна, погълнат от светкавица ярка бяла светлина, адска бяла горещина и оглушителен бял шум.

7.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 07:10

Пол Худ беше сам в офиса си. Майк Роджърс и Ударният отряд бяха поели към мисията, а други неотложни задачи нямаше. Вратата на кабинета му беше затворена, а на екрана на компютъра му беше отворен файл с име „Работен ОЦИС“. Думата „работен“ в заглавието означаваше, че това не е оригиналният документ, а само копие. ОЦИС представляваше таблица на вътрешната структура на Оперативния център. Под всеки раздел имаше списък на отделите и съответния персонал. Към всяко име беше прикрепен допълнителен файл. Той съдържаха данни, вписвани ежедневно от всеки служител, и съдържаха индивидуално извършените от всеки задачи. Достъп до тези файлове имаха само Худ, Роджърс и Хърбърт. Поддържаха тази система, защото им позволяваше да проследяват и засичат дейностите на персонала с телефонните разпечатки, списъците с имейли и други документи. Това беше първото ниво на сигурност срещу членове на екипа, които евентуално съдействаха на друга агенция или дори на друго правителство. Компютърът автоматично засичаше всяка дейност, която не съответстваше на спуснатите заповеди и нареждания.

Но в момента Худ не търсеше къртици сред служителите си. Търсеше жертвени агнета. Ако сенатор Фокс и конгресният Комитет по разузнаването и контрола пожелаеха съкращения, той трябваше да е готов да ги направи. Въпросът беше къде да отреже?

Худ кликна с мишката върху разузнавателния отдел на Боб Хърбърт. Разгледа внимателно имената. Дали на Хърбърт не му стигаше само дневна служба за наблюдение на електронната комуникация в Европа? Не беше много вероятно. Шпионите нямаха работно време. А една свръзка с ЦРУ и ФБР вместо отделни за всяка агенция? Може би щеше да проработи. Трябваше да пита Хърбърт коя от двете свръзки предпочита. Худ премести курсора към техническото

подразделение. А Мат Стол? Щеше ли да оцелее без служител по сателитния интерфейс или без мениджър по компютърен ъпгрейд? Мат можеше да преразпределя необходимата работа, когато се наложеше да подслушват чуждестранни комуникационни сателити или да подменят хардуера или софтуера на някой компютър. Щеше да предизвика известни неудобства, но нямаше да е фатално. Той кликна два пъти върху мениджъра по ъпгрейда и позицията изчезна.

Худ премина към следващия отдел, а сърцето му ускори ритъма си. Пресцентърът. Нима Оперативният център наистина се нуждаеше от човек, който да пише съобщения за медиите и да организира пресконференции? Ако сенатор Фокс се страхуваше, че Националният център за разрешаване на кризисни ситуации е станал твърде видим, то прессекретарят и единственият ѝ асистент щяха да са първите освободени.

Худ втренчено гледаше в монитора. Нямаше значение какво мисли сенатор Фокс. Важното беше какво мисли самият той.

Худ не виждаше списък със служители. Вместо това виждаше лицето на Ан Ферис. След години на флиртуване двамата най-последно бяха прекарвали една нощ заедно. Това беше едновременно най-прекрасното и най-опустошително преживяване в живота на Худ. Чудесно, защото двамата с Ан наистина държаха един на друг. Опустошително, защото Худ трябваше да признае пред себе си за тази връзка. Чувството, което изпитваше, беше по-силно и от онова при срещата с бившата му любовница Нанси Джо Босуърт в Германия. Но все още беше женен за Шарън. Трябваше да мисли за доброто на децата си, а също и за своето положение. Трябваше да внимава и за чувствата на Шарън, ако тя евентуално откриеше истината. Въпреки че обичаше близостта на Ан, Худ осъзнаваше, че моментът не е подходящ за нова връзка.

А какво мислеше Ан? След неприятния си развод самата Ан не беше особено уверена в себе си. Държеше се на ниво при срещи с пресата и беше чудесна самотна майка. Но по време на един от семинарите за служители, наречен „Кариера срещу отглеждане на деца“, психоложката Лиз Гордън окачества подобно поведение като „резултат на реакционни качества“. Ан отговаряше на външните стимули с овладени, естествени инстинкти. Но вътре в душата ѝ, където беше позволила на Пол да надникне, се криеше едно уплашено,

малко момиченце. Ако Худ я освободеше от работа, тя щеше да си помисли, че го прави, за да я отдалечи от себе си. Ако запазеше позицията ѝ, тя щеше да си помисли, че я фаворизира и закриля.

И в личен, и в професионален план нямаше да спечели нищичко. А Худ дори не бе обмислил как ще реагират останалите служители на Оперативния център. Не се и съмняваше, че всички знаят за отношенията му с Ан. Офисът беше тесен, а всички работещи бяха професионални разузнавачи. Връзката му сигурно беше най-лошо пазената тайна в базата.

Худ продължи да се взира в екрана. Но вече не виждаше лицето на Ан Ферис. Виждаше само името ѝ. Худ трябваше да върши работата си, независимо от последствията. А нямаше как да я върши, ако позволяваше на личните си чувства да му пречат.

Той кликна два пъти с мишката. Не върху името, а върху целия, състоящ се от двама души, отдел.

След секунда пресцентърът изчезна.

8.

ШРИНАГАР, ИНДИЯ

СРЯДА, 16:41

Рон Фрайдей имаше чувство, че в ушите му са пъхнати огромни камертони. Мозъкът му сякаш вибрираше. Единственото, което чуваше, беше някакъв високочестотен звук. Очите му бяха широко отворени, но той не можеше да каже какво вижда. Светът бе потънал в гъста като памук мъгла.

Фрайдей примигна. Очите му се напълниха с бял прах. Заболя го. Той яростно примигна още няколко пъти, а после разтърка с длани клепачите си. Отвори широко очи и отново се огледа наоколо. Все още не беше сигурен какво точно вижда, но разбра поне едно. Лежеше по корем на земята с обърната настрани глава. Мушна ръце под тялото си и опита да се изправи. Белият прах се стичаше от дрехите му, косата му, отвсякъде. Отново примигна. Усети вкус на тебешир в устата си и се изплю. Слюнката му беше гъста като паста за зъби. Тебеширеният вкус не изчезна. Той се изплю още веднъж.

Успя да свие колене. Цялото тяло го болеше, но слухът му се възвръщаше. Или поне звънтенето отслабваше — така или иначе не чуваше нищо друго. Погледна наляво. За момент изпита усещане, че се намира в облак, който е обгърнат от друг облак. После белият прах започна да се слята. Сега вече виждаше онова, в което се беше взирал преди минута, онова, което не му приличаше на нищо.

Виждаше развалина. На мястото на храма и полицейския участък сега имаше огромна купчина камъни и полусрутени стени. През мъглата от прах прозираше небето.

Звънтенето продължаваше да заглъхва. Фрайдей чу стенания. Той облегна длан на коляното си и започна да се изправя. Гърбът го болеше, а цялото му тяло трепереше. После главата му сякаш олекна, а пред очите му притъмня. Той отново падна на колене. Погледна напред и видя автобуса. Видя и хора, които се стичаха към него.

Изведнъж площта около автобуса стана червеножълта. Времето сякаш забави своя ход, когато цветовете избухнаха във всички посоки. Последва още един силен гръм, който бързо прерасна в оглушителен грохот. Автобусът сякаш подскочи, а наоколо се разлетяха парчета от него. Приличаше на настъпен балон — двата му края се издуха, а после се спухаха. Някои отломки се плъзнаха по земята със скоростта на паникьосани гризачи. По-големите парчета от седалките и гумите се разпиляха надалеч. Хората, които се намираха най-близо до автобуса, бяха погълнати от огъня. Ударната вълна помете по-отдалечените и ги запрата наляво и надясно като останките от автобуса.

Той продължи да гледа, неподвижен, докато черносивият облак се приближаваше. Тъмните му дълбини бяха обагрени от кръв и проблясващи като светкавици пламъци.

Фрайдей махна длани от ушите си. Бавно се надигна. Погледна надолу, за да провери дали крайниците му не са засегнати. Знаеше, че човешкото тяло притежава способността да изключва болката в случаи на изключително тежки травми. Дясната ръка го болеше от падането на асфалта. Очите му бяха пълни с прах и той трябваше непрекъснато да примигва, за да ги прочисти. Беше покрит с плътен слой пепел от взривения храм, но очевидно не беше ранен.

Взривът беше запратил високо в небето книги и документи от кабинетите в сградата. Сега хартиеният дъжд се сипеше надолу. От някои книги бяха останали парченца, други бяха напълно овъглени. Имаше части от страници, които явно бяха от молитвеници. Може би бяха част от санскритския текст, който поклонникът беше изучавал само няколко минути по-рано.

Сивият облак стигна до Фрайдей и го погълна. Със себе си носеше и отчетливия, отровен мирис на изгоряла гума. Изпод него се усещаше по-сладникава, не толкова задушлива миризма. Вонята на овъглена човешка плът, на обгорели кости. Фрайдей извади носна кърпа от джоба си и я притисна към лицето си. После се обърна и започна да се отдалечава от вонящия облак. Пазарът зад него беше замръзнал. Хората лежах на земята — не знаеха какво още би могло да избухне. Криеха се под сергиите, зад ръчни колички и каруци. Слухът на Фрайдей се възвръщаше и до ушите му долитаха ридания, молитви и стенания.

Фрайдей отново се извърна към останките на храма и полицейския участък. Слабият дъжд помагаше на облака дим да се разсее и гасеше започващите пожари. Замайването му отмина и той тръгна към мястото на разрушенията. Едва сега забеляза, че двамата полицаи, които стояха отвън, са мъртви. Униформите им бяха подгизнали с кръв, гърдите им бяха разкъсани от множество шрапнели. Този атентат беше целил унищожение, не просто сплашване.

Имаше нещо странно. Освен над автобуса, в небето се издигаха още две следи от взрив — типичните ветрилообразни пръски от дребни отломки, които извираха от епицентъра на всяка експлозия. Едната тръгваше от предната част на полицейския участък, а другата — от вътрешността на храма. Фрайдей не можеше да си обясни защо е имало две отделни експлозии. Достатъчно необичайно беше, че бяха бомбардирани две религиозни мишени — храмът и пълният с поклонници автобус. Защо беше атакуван и полицейският участък?

Гъстата тишина беше раздрана от писъка на сирени — патрулиращите полицаи започваха да пристигат. Други служители тичаха към разрушените сгради. Хората започваха да се надигат и да се отдалечават от пазара. Не искаха да остават и минута по-дълго; можеше да има още експлозии. Едва неколцина тръгнаха към разрушенията, за да помогнат на евентуалните оцелели.

Рон Фрайдей не беше такъв човек.

Той се запъти към странноприемницата, в която беше отседнал. Възнамеряваше да се свърже с контактите си в Индия и Вашингтон. Да разбере дали имат някакви сведения за онова, което току-що се беше случило.

Разнесе се звук, наподобяващ удара на топка за боулинг в десетки кегли. Фрайдей погледна назад точно когато една от оцелелите стени на храма се срути сред развалините. От новата купчина отломки изригнаха гъсти облаци прах и накараха хората да отстъпят. Когато грохотът на падащите каменни блокове позатихна, спасителите отново се втурнаха напред. Наслоеният по лицата им бял прах ги караше да приличат на призраци.

Фрайдей продължи пътя си. Мозъкът му работеше по-бързо от машина.

Полицейски участък. Индуски храм. Автобус, претъпкан с поклонници. Два религиозни обекта и един светски. Фрайдей би могъл да приеме, че храмът се е срутил случайно, че е станал косвена жертва на атаката над полицейския участък. Много от терористите, които изработваха бомби, нямаха достатъчно умения, за да изчислят прецизно мощта на заряда. На много от терористите, които правеха бомби, не им пукаше дали ще сринат със земята половин град. Но двете следи от взрива предполагаха две едновременни експлозии. А автобусът доказваше, че това нападение е планирано срещу индуси, не само срещу индийци. Фрайдей не си спомняше да се е случвало подобно нещо преди. Поне не и в такива мащаби.

Но ако целта бяха индусите, тогава защо терористите бяха атакували и полицейския участък? Ударът над двете религиозни мишени изказваше намеренията им достатъчно ясно.

Фрайдей спря.

„А дали беше така?“, внезапна мисъл прекоси съзнанието му. Ами ако атаките над храма и автобуса служеха за отвличане на вниманието? Може би зад тях се криеше нещо много по-голямо.

Експлозиите въздействаха на тълпите. Ами ако именно това беше целта? Да привлекат хора към нещо или да ги отдалечат от друго?

Фрайдей избърса очите си и продължи напред. Докато вървеше, се оглеждаше настрани. Хората бързаха — някои към мястото на трагедията, други в обратна посока. За разлика от преди струпвания нямаше. Защото сега изборът беше простичък. Помогни или избягай. Той се взря в страничните улички, в околните прозорци. Търсеше хора, които не изглеждаха паникьосани. Може би щеше да забележи някого, може би не. Чантата бомба може да е била поставена в автобуса на някоя от предишните спирки. Експлозивите може да са били нагласени да избухнат с таймер, поставен в раница или куфар, подплатени добре, за да издържат на неравностите по пътя. Може би пътникът, който бе носил опасния багаж, беше слязъл тук, беше поставил допълнителни експлозиви в храма и полицейския участък, а после беше продължил напред. Може би терористът се беше маскирал като поклонник или полицейски служител. Може би някой от мъжете на масата на Фрайдей беше замесен. Може би терористите бяха загинали при взрива. Всичко беше възможно.

Фрайдей продължи да се оглежда. Нямаше да види никого. Според терористичните срокове вече бяха минали години. Онзи, който го беше извършил, лежеше мъртъв или беше изчезнал отдавна. Не забелязваше някой да наблюдава мястото от малките улички, нито от прозореца или покрива на близка сграда.

Сега можеха да му помогнат само разузнавателни сведения. Щеше да събере данни извън мишените и да ги използва, за да определи възможните извършители. А после щеше да обмисли нападателната тактика спрямо тях. Защото поне едно беше ясно: бяха нападнати индуски религиозни обекти и ако виновниците не бъдат открити и наказани, ситуацията в Кашмир ще се влоши много, много бързо. А ядрената война ще бъде не само вероятност, а съвсем реална заплаха.

9.

ШРИНАГАР, ИНДИЯ

СРЯДА, 16:55

Шараб седеше на предната седалка в стария камион. От лявата ѝ страна се потеше шофьорът, който стискаше волана с побелели от напрежение ръце. Пътуваха на север по шосе 1А — същото шосе, по което беше минал и автобусът, преди да спре на пазара. Между тях стоеше Нанда. Глезенът ѝ беше окован в метална гривна, прикрепена към пода на возилото. Още двама мъже стояха в отворената каросерия на камиона, облегли гърбове на чували с вълна. Бяха приклепнали под старо парче брезент, което ги предпазваше от усилващия се дъжд.

Чистачките яростно се надбягваха пред тъмните очи на Шараб, а въздушната клапа сякаш виеше. Младата жена също виеше. В началото беше крещяла заповеди на екипа си. Да се качват на камиона и да се отдалечат от пазара, да се придържат към първоначалния план, поне докато не получат допълнителна информация. Сега крещеше въпроси в клетъчния си телефон. Младата жена не крещеше, за да надвика околния шум. Тя крещеше от отчаяние.

— Ишак, обади ли се вече? — настойчиво попита Шараб.

— Разбира се, че се обадох. Както винаги правим — съобщи ѝ мъжът от другата страна на линията.

Шараб тресна с юмрук по таблото на камиона. Внезапният удар накара Нанда да подскочи. Шараб удари отново, но не каза нито дума, не изпсува нито веднъж. Богохулството беше грях.

— Някакъв проблем ли има? — попита Ишак.

Шараб не отвърна.

— Нарездането ти беше точно и ясно — продължи Ишак. — Искаше да се обадя точно в пет без двадесет. Винаги изпълнявам онова, което кажеш.

— Знам — безизразно прошепна жената.

— Случило се е нещо. Познавам по тона на гласа ти. Какво става?

— Ще говорим по-късно. Трябва да помисля.

Шараб се облегна назад.

— Да включи ли радиото? — притеснено попита шофьорът. — Може да съобщят новини, да има някакво обяснение.

— Не — каза Шараб. — Нямам нужда от радиото. Знам какво е обяснението.

Шофьорът млъкна. Шараб затвори очи. Дъхът излизаше на леки хрипове от устата ѝ. Вентилацията на камиона беше засмукала киселинния пушек от експлозията на пазара. Жената не знаеше дали гърлото ѝ е разранено от отровния въздух или от крясъците ѝ. Може би и от двете. Тя поклати глава. Нуждата да крещи още не беше изчезнала, а се спотайваше в гърлото ѝ. Искаше да излее навън отчаянието ѝ.

Провалът съвсем не беше най-лошото. Онова, което притесняваше Шараб, беше мисълта, че тя и екипът ѝ са били използвани. Беше предупредена за това още преди пет години, когато още беше в Пакистан и се обучаваше във военната школа в Саргода. Агентите от Групата за специални услуги, които ѝ преподаваха, ѝ бяха казали да се пази от успеха. Когато някоя бойна група бележеше успех след успех, това не винаги се дължеше на техните способности. Беше съвсем вероятно да се дължи на факта, че противниците им позволяват да бележат успехи, за да ги наблюдават и да се възползват от тях по-късно.

Групата на Шараб, финансираната от Пакистан Милиция за свободен Кашмир, се беше специализирала в нанасяне на удари срещу подбрани мишени в целия регион. Методът на действие при всяка атака беше винаги един и същ. Превземаха някоя къща, планираха нападението и после удряха целта. В момента на всяка атака някой от членовете на групата се обаждаше в местния полицейски или военен щаб, като поемаше отговорността за нападението от страна на Милиция за свободен Кашмир. След това МСК се местеше в друга къща. В края на краищата изолираните от света фермери, чиито домове и живот наемаха за кратко, се интересуваха повече от собственото си оцеляване, отколкото от политиката. И без това повечето бяха мюсюлмани. Не искаха да сътрудничат на Милиция за свободен

Кашмир, за да не си навлекат риска от арестуване, но не се и противопоставяха на действията ѝ.

Шараб и хората ѝ поразяваха единствено военни, полицейски и правителствени сгради и никога не нападаха цивилни или религиозни обекти. Не искаха да отблъснат и отчуждят индуското население в Кашмир или Индия, нито да ги превърнат в свои върли врагове. Искаха само да дестабилизируют ресурсите и да разклатят решимостта на индийските лидери. Да ги накарат да напуснат Кашмир и да си вървят у дома.

Това се бяха опитали да направят и на пазара. Да осакатят полицията, но не и да наранят търговците. Да изплашат хората и да навредят на местната икономика само колкото да накарат фермерите и купувачите да се опълчат срещу присъствието на индийските власти.

И бяха действали внимателно, за да го постигнат. През последните няколко нощи един от членовете на групата отиваше на пазара в Шринагар. Влизаше в храма облечен в робата на духовник, излизаше през задния вход и се изкатерваше на покрива на полицейския участък. Там последователно повдигаше няколко плочи и поставяше пластичен взрив под тях. Обикновено тази част от града беше спокойна по време на нощната смяна и полицаите не бяха така бдителни както през деня. Освен това нощта не беше типичното време за терористични атаки. Идеята на тероризма беше да наруши рутината, да всее страх в обикновените хора.

Тази сутрин, много преди зазоряване, на покрива бяха поставени последните експлозиви, както и таймер. Таймерът беше нагласен да предизвика детонация точно в пет без двадесет същия следобед. В четири и половина Шараб и останалите застанаха край близкия път, за да се уверят, че експлозивите ще избухнат.

И те избухнаха. И сякаш нож преряза сърцето ѝ.

Още след първия взрив Шараб осъзна, че нещо не е както трябва. Пластичният взрив, който бяха сложили на покрива, не беше достатъчно силен, за да причини такива разрушения. Когато последва и втора експлозия, тя вече знаеше, че са били използвани. Всичко беше нагласено да изглежда, сякаш мюсюлманите са нападнали индуски храм и автобус, пълен с религиозни поклонници. Чувствата на почти един милиард души щяха да се обърнат срещу тях и пакистанския народ.

Но не мюсюлманите бяха нападнали индуските обекти, горчиво си помисли Шараб. МСК беше нападнала полицейския участък. Някоя друга група беше ударила религиозните обекти и се беше погрижила това да съвпадне с атаката на МСК.

Тя не вярваше член на групата да ги е предал. Работеше с мъжете в камиона от години. Познаваше семействата им, приятелите им, знаеше всичко за тях. Те бяха хора с непоколебима вяра, които никога не биха навредили на каузата.

А Нанда и Апу? Но те не бяха напускали къщата без придружител. Дори и когато спяха, вратата им стоеше откряната, а пазачът беше винаги нащрек. Фермерът и внучката му не притежаваха предавател или клетъчен телефон. Къщата беше старателно претърсена. Наблизо нямаше съседни, които биха могли да ги видят или чуят.

Шараб си пое дъх и отвори очи. В момента нямаше никакво значение. Въпросът беше какво ще правят сега.

Камионът профуча край поклонници с черни бради и бели роби и край мъже от планинските села, които бяха купили понита от пазара. В мъгливото подножие на Хималаите се виждаха далечните оризови полета. Разминаха се с други камиони, пълни с войници, които бързаха към мястото на атентата. Може би още не знаеха кой е отговорен за атаката. Или може би не искаха да ги заловят веднага. Може би онзи, който ги беше натопил, щеше да изчака, за да види дали ще се свържат с други терористи в Кашмир.

Ако беше така, със сигурност щяха да останат разочаровани.

Шараб разгъна на коленете си карта на района. Картата беше разграфена на седемнадесет квадрата, а всеки от тях беше отбелязан с буква и цифра. За целите на сигурността последователността на буквите и цифрите беше разменена.

— Добре, Ишак — каза тя в телефона. — Искам да напуснеш къщата и да отидеш на позиция 5Б.

В действителност Шараб казваше на Ишак да отиде на позиция 2Д. „Д“ идваше от цифрата 5, а „2“ от последователността на буквата Б. Всеки, който евентуално подслушваше разговора и който би могъл да притежава копие от тяхната карта, щеше да се озове на неправилното място.

— Ще стигнеш ли там до седем часа?

— Да — отвърна той. — А старецът?

— Остави го — каза тя и погледна към Нанда. Изражението на младата жена беше предизвикателно. — Напомни му, че внучката му е с нас. Ако властите го разпитват, не трябва да проронва и дума. Кажи му, че ако стигнем до границата безопасно, ще я пуснем на свобода.

Ишак потвърди, че ще изпълни нарежданията ѝ и ще се присъедини към групата по-късно.

Шараб затвори. Затвори клетъчния телефон и го прибра в джоба на синия си анорак.

Щеше да има достатъчно време за анализи и прегрупиране. В момента обаче само едно имаше значение.

Да напуснат страната, преди индийците да ги заловят, за да парадират с изкупителните си жертви пред света.

10.

ТРЕТА БАЗА СИЯЧИН, КАШМИР

СРЯДА, 17:42

Майор Дев Пюри затвори телефона. По гърба му пълзяха ледени тръпки.

Пюри седеше зад малкото си тъмносиво бюро в подземния команден център. На стената пред него висеше подробна карта на региона. Тя беше осеяна с червени флагчета, обозначаващи пакистанските позиции, и зелени флагчета, показващи индийските бази. Зад гърба му имаше карта на Индия и Пакистан. От лявата му страна имаше информационно табло, на което окачваха заповеди, разписания на дежурствата, списъци и доклади. От дясната му страна имаше само гола стена и врата.

Наречен с умиление „Дупката“, командният център представляваше изкоп с размери дванадесет на четиринадесет стъпки, издълбан в твърдия гранит. Облицованите с дървени плоскости стени, допълнително уплътнени с дебели пластмасови листове, успяваха да предпазят помещението от влагата и околния прахоляк, но не и от студа. „И как биха могли?“, запита се майорът. Земята беше винаги хладна като гроб, а благодарение на високите планини „Дупката“ никога не беше пряко огрявана от слънчеви лъчи. Нямаше прозорци или люкове. Единствената вентилация се осъществяваше от отворената врата и окачения на тавана вентилатор.

„Ако изобщо можеше да се нарече вентилация“, помисли си Пюри. Беше напълно лъжлива. Като всичко останало в този ден.

Но не студеният въздух в командния център караше майор Пюри да потръпва, а онова, което беше чул по телефона от свръзката си в Специалните гранични сили. Мъжът, базиран в Каргил, беше произнесъл само една дума. Но значението на тази дума беше огромно.

— Действай — беше казал той.

Операция „Червей“ беше започнала.

От една страна, майорът не можеше да не се възхити от хладнокръвието на СГС. Пюри не знаеше колко нагоре в правителството е стигнал този план, нито откъде води началото си. Може би именно от СГС. Може би от Министерството на външните работи или от Парламентарната комисия за защита. И двете институции разполагаха с правомощия по отношение на контрола над действията на невоенните разузнавателни групировки. СГС със сигурност биха се нуждаели от тяхното одобрение за нещо толкова голямо. Но Пюри знаеше, че ако истината за тази акция някога излезеше наяве, именно СГС щяха да бъдат принесени в жертва, а главните действащи лица в заговора — екзекутирани.

От друга страна, част от него чувстваше, че хората, които стояха зад това, заслужаваха да бъдат наказани.

„Ваксинация“. Така офицерът от СГС беше характеризирал операция „Червей“, когато я описа за пръв път само преди три дни. Щяха да инжектират тялото на Индия с лека доза вирусно заболяване, за да го предпазят от много по-застрашителна болест. Когато майорът беше дете, дребната шарка и параличът бяха смъртоносни болести. Сестра му преживя дребната шарка, но остана обезобразена за цял живот. По онези времена *ваксинация* беше прекрасна дума.

Това беше отвратително. Независимо колко необходимо и добре обосновано беше взривяването на храма и автобуса, то си оставаше един зловец и светотатствен акт.

Майор Пюри посегна към пакета „Марлборо“, който лежеше на бюрото му. Извади цигара и я запали. Бавно вдиша дима и се облегна на стола. Беше много по-хубаво от дъвченето на тютюн. Помагаше му да мисли по-трезво, не толкова емоционално.

Не толкова осъдително.

Всичко е относително, каза си офицерът.

През четиридесетте години на ХХ век родителите му бяха пацифисти. Не одобряваха желанието му да стане войник. Щяха да са доволни, ако синът им се присъединеше към тях и други жители на Харяна в развитата правителствена програма за младежи от тяхната каста. Програмата гарантираше ниско платени държавни служби за онеправданите жители на седемнадесет щата. Дев Пюри не желаше това. Той искаше да се справи сам.

И го направи.

Пюри дръпна още по-силно от цигарата си. Изведнъж се отврати от собствената си ценностна преценка. СГС очевидно гледаха на тази акция като на необходимо продължение на работата, както обикновено. Обучени едновременно от ЦРУ и индийската военна група КИА — Клон за изследвания и анализи, Специалните гранични сили се бяха специализирали в разследването и шпионажа над чуждестранни агенти и терористи. В по-голямата си част вражеските оперативни работници и заподозрени предатели бяха елиминирани без излишни фанфари и показност. Понякога чрез специално вербуваната част — Мрежа на цивилните агенти, СГС използваша чужди агенти, за да изпращат дезинформация в Пакистан. В случая с Шараб и нейния екип СГС бяха прекарвали месеци, планирайки необичайно сложната схема. Чувстваха, че е необходимо да натопят пакистански терористи за убийството на десетки цивилни индуси. После, след като членовете на пакистанската група бяха заловени благодарение на агента от Мрежата, който пътуваше с тях, у терористите щяха да бъдат „намерени“ уличаващи документи и материали. Те щяха да докажат, че Шараб и екипът ѝ са пътували из страната и са обозначавали ориентиращи мишени за ядрени атаки над индийски градове. При наличието на тези факти индийската армия щеше да е морално задължена да нанесе удари срещу пакистанските ракетни сили.

Майор Пюри отново дръпна от цигарата. Погледна часовника си. Беше време да тръгва.

През последните десет години повече от четвърт милион индуси бяха напуснали долината на Кашмир, за да отидат в други части на Индия. Мюсюлманското мнозинство нарастваше и индийските власти изпитваха все по-големи затруднения да предпазват района от прояви на тероризъм. Още повече, че Пакистан наскоро се беше снабдил с ядрени оръжия и увеличаваше ядрения си арсенал с неподозирана бързина. Пюри знаеше, че това трябва да бъде спряно. Не само за да си запазят Кашмир, но и за да попречат на още хиляди бегълци да наводнят съседните индийски провинции.

Може би СГС имаха право. Може би това беше времето и мястото да спрат пакистанската агресия. Но на майор Пюри му се искаше да се беше намерил друг начин за започване на действията.

Той вдиша дълбоко тютюневия дим, а после смаза фасата на цигарата си в пепелника до телефона. Ламаринената съдинка беше

пълна с недопушени цигари. Те бяха остатък от три следобеда, пропити с безпокойство, съмнения и нарастващо напрежение от ролята му в операцията. Адютантът му щеше да го почисти, ако един пакистански снаряд не беше откъснал дясната му ръка в неделната нощ.

Майорът се надигна. Беше време за късния следобеден разузнавателен доклад на външните постове в базата. Това винаги ставаше в офицерския бункер малко по-надолу покрай окопа. Днешното съвещание щеше да е по-различно само в едно отношение. Пюри щеше да заповяда на останалите офицери да се подготвят за нощно евакуационно учение при код „жълт“. Ако индийските военновъздушни сили планираха да озарят планините с ядрени ракети, предните линии трябваше да бъдат напуснати от персонала достатъчно време преди атаката. Трябваше да се изтеглят през нощта, когато вероятността пакистанците да забележат какво става беше минимална. Врагът също щеше да бъде предупреден, но много по-късно. Нямаше смисъл да нанасят удара, ако пакистанците разполагаха с време да преместят ракетите си.

Около седем часа, след края на съвещанието, майорът щеше да вечеря, да си легне и да стане рано, за да започне следващата фаза от строго секретната операция. Той беше един от малцината офицери, които знаеха, че в Кашмир ще пристигне американски екип, за да помогне на индийската армия да открие ракетните силози. Дирекция „Въздушно разузнаване“, която отговаряше за нанасяне на ударите, имаше някаква представа за местонахождението на силозите, но се нуждаеше от по-конкретна информация. Да бомбардират напосоки хималайските планини не беше най-ефективната употреба на военните им ресурси. А и силозите най-вероятно бяха заровени на определена дълбочина, което щеше да наложи използването на нещо повече от традиционните оръжия. Индия трябваше да знае със сигурност и това.

Разбира се, домакините не бяха споделили този план с нищо неподозиращите си партньори в операцията.

Съединените щати искаха да разузнаят ядрения капацитет на Пакистан не по-малко от Индия. Американците трябваше да знаят кой подкрепя въоръжаването на Исламабад и дали обхватът на разположените ракети може да стигне до други мюсюлмански държави. И Вашингтон, и Делхи знаеха, че ако в Кашмир бъдеше

открит американски отряд, това щеше да причини дипломатически скандал, но нямаше да даде началото на война. Затова американското правителство предложи да изпрати неофициално екип военни. Анонимността беше важна, защото Русия, Китай и други нации имаха „къртици“ в американската военна система. Тези шпиони държаха под око всяко движение на щатските морски тюлени, на Първи оперативен отряд „Делта Форс“ към специалните сили на американската армия и други елитни части. Получената информация ползваха за вътрешна употреба и в допълнение продаваха сведения на други държави.

Екипът, който пътуваше от Вашингтон, Ударният отряд на Националния център за разрешаване на кризисни ситуации, беше известен с богатия си опит в наблюдението на планински силози още от първата си успешна операция, проведена в Диамантените планини в Северна Корея преди години. За свързка използваша агент на АНС, който беше работил за индийското правителство и познаваше добре претърсвания район.

Задачата на майор Пюри беше да се увери, че след пристигането на американския отряд мисията по откриването на ядрените заряди ще протече бързо и гладко. Американците нямаше да бъдат информирани за залавянето на пакистанските терористи. Нямаше да знаят, че предстои нанасяне на удар. Тази информация щеше да бъде разкрита в момента, в който станеше необходимо да потушат международното недоволство по отношение действията на Индия. Ако се наложеше, участието на Ударния отряд също щеше са бъде извадено на показ. Тогавашните Съединените американски щати нямаше да имат друг избор, освен да подкрепят индийската атака.

Пюри пооправи якето си. Взе тюрбана си, нагласи го на главата си и се запъти към вратата. Беше доволен поне от едно. Името му не беше свързано с акцията на СГС по никакъв начин. В официалните комуникети той фигурираше единствено като човека, който трябваше да помогне на американците да открият силозите.

Просто вършеше работата си.

Просто изпълняваше заповеди.

11.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 08:21

— Това не е добре — каза Боб Хърбърт, докато се взираше в монитора на компютъра си. — Никак не е добре.

Шефът на разузнаването преглеждаше последните сателитни изображения на планините, граничещи с Кашмир. Изведнъж на екрана се появи съобщение с новини от Държавния департамент. Хърбърт кликна на заглавието и започна да чете. В този момент телефонът на бюрото му зазвъня. Той раздражено погледна малкия черен апарат. Беше външна линия. Хърбърт натисна копчето и вдигна слушалката. Продължи да чете новините.

— Хърбърт слуша — каза той.

— Боб, обаждат се Ханк Люис — прозвуча глас в слушалката.

Името му се стори познато, но по някаква причина не можеше да го свърже с лице. Но пък и не полагаше кой знае какви усилия да го направи. Вниманието му беше концентрирано върху новопристигналите сведения. Според съобщението в Шринагар бяха станали две силни експлозии. И двете бяха поразили индуски цели. Това щеше да повиши напрежението около контролираната зона. Хърбърт се нуждаеше от допълнителна информация, за да уведоми Пол Худ и генерал Роджърс възможно най-скоро.

— Канех се да се обадя, откакто поех АНС — каза Люис. — Но работата ме погълна от самото начало.

Господи, помисли си Хърбърт. Ето кой беше Ханк Люис. Човекът, който беше заменил Джек Фенуик в Агенцията за национална сигурност. Люис току-що беше прекратил участието на АНС в мисията на Ударния отряд. Хърбърт трябваше да разпознае името веднага. Но побърза да си прости. На главата си имаше мисия, запътилата се към гореща зона, която току-що беше станала още по-гореща. Мозъкът му работеше на автопилот.

— Няма нужда да ми обясняваш. Много добре знам какво е натоварването при вас — увери го Хърбърт. — Предполагам, че се обаждаш във връзка с новините на Държавния департамент за Кашмир?

— Още не съм видял доклада — призна Люис. — Но пък получих обаждане от Рон Фрайдей, човекът, който трябва да посрещне вашия Ударен отряд. Той ми каза онова, което вероятно вече знаеш. Преди около час на пазара в Шринагар са избухнали три мощни бомби.

— Три? — повтори Хърбърт. — Държавният департамент съобщава само за две експлозии.

— Господин Фрайдей се е намирал в непосредствен визуален контакт — информира го Люис. — Той казва, че е имало две едновременни експлозии в индуски храм и полицейски участък, последвани от трети взрив в автобус, пълен с индуски поклонници.

Докато слушаше описанието на събитията, Хърбърт за секунда се пренесе във времето на бомбената експлозия в посолството в Бейрут. Моментът на взрива не се беше запечатал в съзнанието му. Усещането беше като да се блъснеш с кола в тухлена стена. Онова, което съвсем ярко си спомняше, бяха миговете, прекарани под развалините, и ужасяващото осъзнаване за случилото се.

— Твоят човек ранен ли е? — попита Хърбърт.

— Не, колкото и невероятно да звучи — отвърна Люис. — Фрайдей каза, че експлозиите са щели да бъдат много по-разрушителни, но естеството на използваните устройства е намалило радиуса на пораженията.

— Имал е късмет — каза Хърбърт. Характерните черти на експлозиите с висока сила на удара бяха големият ударен център, сравнително слабите ударни вълни и нищожните вторични поражения. — И защо Фрайдей е толкова сигурен, че първите две експлозии са били в резултат на две отделни бомби? Втората може да е била причинена от избухнала газова бутилка или нещо такова. При такива атаки често има подобни вторични експлозии.

— Фрайдей изрично подчерта, че експлозиите са били едновременни, а не последователни — отвърна Люис. — След атаката над разрушенията са се издигнали две еднакви, но отделни взривни

следи. Това означава, че са използвани идентични устройства, но на различни места.

— Възможно е — каза Хърбърт.

В съзнанието на Хърбърт изведнъж изплува един израз от детството му, според който виновникът винаги пръв надушваше неприятните миризми. Шефът на разузнаването на Оперативния център се запита дали Фрайдей би могъл да е отговорен за взривовете. Но не му хрумна причина, поради която Фрайдей би извършил подобно нещо. А все още не беше станал достатъчно циничен, за да търси подходящата причина.

— Да приемем, че са били три експлозии — каза Хърбърт. — Какво мислят нервните ти окончания за всичко това?

— Първото нещо, което ми мина през ума, беше, че пакистанците подгръват напрежението, като атакуват религиозни обекти — отвърна Люис. — Но нямаме достатъчно сведения, които да подкрепят тази теория.

— А ако идеята е била да ударят директно индусите, тогава защо са нападнали и полицейския участък? — попита Хърбърт.

— Бих предположил, че са искали да намалят възможностите им за преследване.

— Може би — отвърна Хърбърт.

Всичко казано от Люис имаше смисъл. Коемо можеше да означава две неща. Или беше прав, или извършителите целяха разследващите да повярват в най-очевидния отговор.

— Ударният отряд няма да пристигне в следващите двадесет и два часа — каза Люис. — Ще наредя на Фрайдей да се върне на мястото на инцидента и да се опита да научи нещо повече. Сещаш ли се за други ресурси, на които можем да разчитаме?

— Да — каза Хърбърт. — Индийското бюро за разузнаване и Министерството на отбраната ни помогнаха да организираме тази мисия. Ще видя какво знаят и ще ти се обадя.

— Благодаря. Между другото, радвам се, че ще работим заедно. Следя кариерата ти още от времето, когато замина за Германия, за да се разправиш с онези неонацисти. Вярвам в мъжете, които не обичат да стоят зад бюрото. Това означава, че поставят работата и страната си над личната безопасност.

— Да. Или това, или че са луди — засмя се Хърбърт. — Но ти благодаря. Ще поддържаме връзка.

Люис потвърди. Хърбърт затвори телефона.

Беше ободряващо да поговори с някого от общността под прикритие, който имаше желание да споделя информация. Шефовете на разузнаването бяха всеизвестни със своята потайност. Знаеха, че ако контролират потока на информация, могат да контролират хора и институции. Хърбърт не играеше тази игра. Тя беше от полза за сигурността на службата, но се отразяваше зле на националната сигурност. А както Джек Фенуик беше демонстрирал един потаен шеф на разузнаване можеше да контролира и президента.

Въпреки че Рон Фрайдей беше опитен агент, Хърбърт не беше склонен да заложи на неговия доклад. Хърбърт имаше доверие единствено на хора, с които сам беше работил.

Хърбърт се обади на Пол Худ и накратко го информира за новото развитие на нещата. Худ пожела да бъде включен в конферентната връзка с Майк Роджърс, когато тя се осъществи. После Хърбърт се обади на Индийското бюро за разузнаване. Суджит Рани, заместник-директорът по вътрешните работи, му съобщи онова, което той очакваше да чуе: че ИБР разследва експлозиите, но няма никаква допълнителна информация. В ИБР знаеха за твърденията, че е имало три, а не две експлозии и проверяваха нещата. Тази информация реабилитира Рон Фрайдей в очите на Хърбърт. Свръзката на Хърбърт в Министерството на отбраната му каза почти същите неща. За щастие разполагаха с известно време преди Ударният отряд да пристигне в Индия. Щяха да прекъснат мисията, ако се наложеше.

Хърбърт се зарови в документи от Кашмир. Искаше да провери за други скорошни терористични атаки в региона. Може би щеше да открие улики, повтарящ се метод, нещо, което да помогне за изясняване на новия удар. Около него имаше нещо нередно. Ако пакистанците наистина искаха да нажежат положението в Кашмир, те най-вероятно щяха да нападнат място с много по-наситено религиозно значение като светилището в Пахалам. Това не само беше най-почитаното място в целия регион, но и терористите нямаше да се безпокоят за неща като охрана. Индусите напълно вярваха в своето божествено триединство. Ако волята на Вишну Пазителя беше такава, те нямаше да пострадат. Ако загинеха от жестока смърт, то значи Шива

Разрушителя им отмъщаваше. А ако го заслужаваха, Брама Създателя щеше да ги прероди.

Не. Нещо в стомаха на Боб Хърбърт му казваше, че индуският храм, автобусът и полицейският участък са били ударени по друга причина. Само не знаеше каква е тази причина.

Но щеше да научи.

12.

КАБИНАТА НА САМОЛЕТ С-130

СРЯДА, 10:13

Когато се присъедини към Ударния отряд, ефрейтор Иши Хонда откри, че ще му остава все по-малко време за почивка. Тренировките изглеждаха безкрайни, особено неговите. Хонда се беше присъединил към екипа най-късно, замествайки редник Джони Пикет, ранен при мисия в Северна Корея. Затова двадесет и една годишният Хонда, който по онова време също беше редник, трябваше да се потруди, за да навакса.

Но щом се захванеше с нещо, Хонда не се отказваше лесно. Майка му все казваше, че е обречен да няма покой. Отдаваше го на различните половици на душата му. Дядото на Иши по майчина линия в Уийлър Фийлд, Хавай. Умрял, докато се опитвал да се прибере при семейството си по време на японската атака над Пърл Харбър. Дядо му по бащина линия пък бил висш офицер в състава на контраадмирал Такаджиро Ониши, главнокомандващ Единадесета военновъздушна флота. Ониши бил архитектът на японската атака. Родителите на Иши били актьори. Срещнали се на едно представление и се влюбиха един в друг, без да знаят за произхода си. Те често спореха дали нещо е щяло да се промени, ако са знаели. Баща му казваше, че нямало да повлияе на отношенията между тях. Майка му поклащаше глава и със сведен поглед промълвяваше, че разликата е щяла да бъде голяма.

Иши не знаеше отговора и може би затова гледаше само напред. Част от него вярваше, че ако спре и за момент да се движи, ще трябва неминуемо да се изправи срещу този въпрос, срещу въпроса дали от това късче информация е зависело да се роди. Не искаше да го прави, защото въпросът нямаше отговор. А Хонда не обичаше неразрешимите проблеми.

Онова, което му харесваше, беше животът му на член на Ударния отряд. Това не само го зареждаше психически, но и го предизвикваше

физически.

Откакто го избраха в елитната военна част, той беше непрекъснато подложен на тренировки — бягане в продължение на часове, ръкопашен бой, оръжейна практика, умения за оцеляване, полеви маневри. На Хонда винаги му беше по-тежко, отколкото на другите. В допълнение към цялата си екипировка той трябваше да носи и оборудването за сателитния телефон. Освен това имаше и сесии по тактически действия и политика, както и езикови курсове. Полковник Огъст настояваше всеки член на Ударния отряд да владее поне два езика, защото очакваше, че тези умения ще бъдат необходими в определен момент. В тази област Хонда имаше предимство. Баща му беше японец и Хонда вече владееше един от изискваните два езика. Другият, който избра, беше мандарински китайски. Сондра Девон беше предпочела диалекта на китайската област Кантон за един от нейните езици. Хонда очарован откри, че двата езика ползват еднакви букви. Но пък разговорната реч беше напълно различна. Дватамата с Девон можеха да четат едни и същи текстове, но не можеха да комуникират устно.

Хонда беше открил, че времето, прекарано във въздуха, не е никак ползотворно. Пътуванията им рядко бяха кратки, а продължителните полети можеха да бъдат доста скучни. Затова той си беше изобретил начини, по които да запълва безкрайните часове.

Независимо закъде пътуваха, Хонда не пропускаше да свърже личния си компютър към базата данни на Стивън Вийнс в Националната разузнавателна служба, както и към тази на шефа по компютърни технологии в Оперативния център, Мат Стол. НРС управляваше по-голямата част от шпионските сателити на САЩ. Вийнс беше стар приятел на Стол още от колежа и беше изключително отзивчив в подаването на информация към Оперативния център, докато по-големите организации като военното разузнаване, ЦРУ и АНС се бореха за сателитно време. По-късно Вийнс беше обвинен в наливането на два милиарда долара от парите на НРС в различни черни операции. Беше реабилитиран с помощта на Оперативния център и отскоро заемаше отново поста си.

Преди Ударният отряд да се запътеше към която и да е територия, Вийнс заделяше настрани достатъчно сателитно време за фотографското разузнаване, от което полковник Огъст се нуждаеше.

Получените изображения бяха от първостепенна важност и се изпращаха към мисията чрез файловете на полковник Огъст. Междувременно Стол прекарваше колкото може повече време в събиране на електронни сведения от региона. Полицейските управления и военните институции не винаги споделяха всичко, което знаеха, дори и със своите съюзници. В много чуждестранни държави, особено в Русия, Китай и Израел, американските агенти често бяха наблюдавани от чужди агенти без, разбира се, да знаят за това. Единствено от членовете на Оперативния център зависеше да съберат възможно най-много информация и да се защитят по съответния начин. А те го правеха, като се отклоняваха от предварително съгласуваните маршрути и времеви графици, като използваха „излишни“ членове на екипа, за да заблудят евентуалните „опашки“, а в някои случаи и като усмиряваха онзи, който ги преследваше. Държавата приемник на съответната мисия не можеше да се оплаче, ако агентът, който беше изпратила да шпионира някои от съюзниците ѝ, бъдеше открит овързан и със запушена уста в тоалетната на случаен крайпътен мотел.

Електронните сведения на Стол се състояха от всевъзможни данни — факсови съобщения, телефонни номера, радиочестоти. Всичко, което отиваше към или идваше от официални източници или познати сили за съпротива и опозиция. Тези цифри, честоти и шифровани кодове се обработваха със специална програма. Тя ги сравняваше с данните на познатите терористи и чужди агенти. Ако в региона имаше евентуални „спънки“, както планировчиците на мисиите ги наричаха, това сканиране им помагаше да ги открият и идентифицират. Последното нещо, което шефовете на американското разузнаване желяеха, беше някой да фотографира техните агенти под прикритие или някое чуждо правителство да наблюдава методите им на работа. От една страна, информацията можеше да бъде продадена на трета страна, а, от друга, Съединените щати никога не бяха сигурни кое от приятелските правителства ще се превърне в цел на разузнаване един ден.

„Мислете за Иран“, припомняше им полковник Огъст всеки път, когато тръгваха на съвместна мисия с някой от съюзниците.

Хонда носеше със себе си и лаптоп. Компютърът беше оборудван с безжичен високоскоростен модем, който сваляше чрез Интернет

данните, събрани от Стол. Хонда автоматично запаметяваше всичко, което беше от значение за мисията. Когато Ударният отряд пристигнеше в Индия, компютърът щеше да остане в самолета и да бъде върнат в базата. С екипа щеше да остане само лаптопът на полковник Огъст и данните щяха да се приемат чрез него. Където и да отиваха, ефрейтор Хонда предпочиташе да носи възможно най-малко екипировка.

Докато приемаше новите разузнавателни сведения, от компютъра на Хонда се разнесе предупредителен звуков сигнал. Той го алармираше за някаква аномалия, уловена от програмата на Стол в Оперативния център. Хонда отвори обозначеното съобщение.

Програмата „Белхоп“ на сателита на военновъздушните сили, наречен „Неприкосновеност“, непрекъснато сканираше клетъчните телефони и радиостанциите, които използваха полицейски честоти. Оперативният център и другите американски разузнавателни агенции използваха тези номера за собствената си комуникация с чуждестранните си офиси. Не представляваше никаква трудност да се влезе в компютрите и да се потърсят други входящи обаждания.

Програмата „Белхоп“ беше идентифицирала серия от обаждания до едно и също място, направени от регистриран от полицията клетъчен телефон. Лексиконът на „Белхоп“ кодираше такива телефони като „полеви телефони“. Повечето от обажданията бяха постъпили в рамките на петмесечен период от Каргил до полицейското управление в Джаму. Телефонът приемник беше кодиран като „домашен телефон“. През цялото това време имаше само едно обаждане от домашния към полевия телефон. Програмата на Стол, която обединяваше разузнаването на Оперативния център с данните на НРС, сочеше, че това обаждане е било направено по-малко от една секунда преди насоченият към Кашмир сателит „Кластърстар 3“ да регистрира експлозия на пазара в Шринагар.

— Проклятие — измърмори Хонда.

Хонда се зачуди дали полковник Огъст или генерал Роджърс са били информирани за възможна терористична атака. Фактът, че секунда преди експлозията на мястото е постъпило обаждане от полицейски клетъчен телефон, можеше да е съвпадение. Може би някой се е обаждал на служител от охраната. От друга страна, беше вероятно между двете да съществува някаква връзка. Хонда разкопча

колана, който го притискаше към неудобната седалка, и тръгна напред, за да докладва на командващите офицери. Турбуленцията го караше да върви бавно и внимателно, за да не падне върху някой от другарите си.

Огъст и Роджърс се бяха привели над лаптопа на генерала.

— Извинете, сър — каза Хонда. Трябваше да крещи, за да надвика ревящите двигатели на самолета.

Огъст вдигна поглед.

— Какво има, ефрейтор?

Хонда разказа на двамата офицери за експлозията. Огъст го информира, че току-що са получили имейл от Боб Хърбърт за терористичната атака. Той съдържаше малкото подробности, които бяха известни за момента. След това Хонда съобщи на началниците си за телефонните обаждания. Тази информация привлече вниманието на генерал Роджърс.

— Имало е по две обаждания на ден в продължение на пет месеца и винаги по едно и също време — каза Хонда.

— Нещо като рутинна проверка — отбеляза Роджърс.

— Точно така, сър — отвърна Хонда. — С изключение на днес. Днес е имало само едно обаждане до полевия телефон. И е било направено секунда преди експлозията в храма.

Роджърс се облегна.

— Ефрейтор, искам да прегледаш цялата база данни и да провериш дали схемата на обажданията се повтаря най-вероятно от полеви телефони с различни кодове? Изходящи повиквания към един и същи домашен телефон?

— Да, сър — отвърна Хонда.

Хонда приклепна на студения тресящ се под и вдигна едното си коляно. На него закрепил лаптопа. Не беше сигурен какво точно търсят офицерите, но сега не беше времето да задава въпроси. Въведе кодovия номер на домашния телефон и активира опция „търсене“ на програмата „Белхоп“. Предположението на полковник Огъст се оказа вярно. Ефрейторът им докладва, че в допълнение към тази серия обаждания е имало и обаждания от друг полевия телефон в Каргил в продължение на седем седмици. Те бяха правени два пъти на ден по едно и също време. Преди това имаше обаждания от друг полевия телефон в продължение на шест седмици и пак по два пъти дневно.

Архивите на програма „Белхоп“ обхващаха минал период от тринадесет седмици.

— Очевидно цивилни агенти от Делхи са се опитвали да засекаат терористична група — каза Роджърс.

— Как би могъл да знаеш? — попита Огъст. — Обажданията може да са постъпвали от оперативни работници, които са докладвали ежедневно.

— Не мисля така — каза Роджърс. — Първо на първо, само едно-единствено обаждане от тези в списъка на ефрейтор Хонда е направено от домашния телефон към полевия телефон.

— Онова, направено в момента на експлозията — отбеляза Огъст.

— Правилно — отвърна Роджърс. — Този факт говори, че офицерите, отговорни за разузнаването, не са искали полевите им телефони да зазвънят в неподходящо време.

— Звучи ми логично — каза Огъст.

— Но има и още нещо — продължи Роджърс. — Когато през 1999 г. Пакистан беше изритан от Каргил, индийските Специални гранични сили знаеха, че зад тях ще останат вражески групировки. Но не можеха да ги заловят с помощта на военната полиция. За сметка на това обаче бяха наясно, че местните жители винаги узнаваха за разни странници, които минават през селото. А ако местните го знаеха, значи и членовете на групата щяха да го разберат. Затова СГС създадоха тяхната Цивилна операционна мрежа и привлякоха в нея десетки местни жители. — Генералът почука с пръст по лаптопа си. — Всичко е описано в разузнавателното проучване. Но нямаха възможност да дадат на новите си сътрудници истински полицейски радиостанции, защото в областите, близки до Пакистан, тези канали и честоти се наблюдават от персонала на ЕЛИНТ. Затова СГС раздаде на цивилните си членове клетъчни телефони. Агентите се обаждат в регионалното управление и докладват за взломовете, изчезнали деца, откраднат добитък и разни такива. Но в действителност това са кодирани съобщения, с които информират СГС за подозрителни раздвижвания и евентуални терористични действия.

— Добре — каза Огъст. — Но какво те кара да мислиш, че обажданията в този списък не са само рутинни полеви доклади?

— Фактът, че служителите на ЦОМ не правят рутинни полеве доклади — каза Роджърс. — Те докладват само когато има какво да кажат. Така рискът да ги подслушат е много по-малък. Бих се обзаложил, че има терористични атаки, които съвпадат с прекратяването на всяка от тези серии обаждания. Мишената е ударена, групата се премества, обажданията престават.

— Може би — каза Огъст. — Но това не обяснява обаждането в храма точно преди взрива.

— Всъщност може би го обяснява.

— Не разбирам — поклати глава Огъст.

Роджърс вдигна поглед към Хонда.

— Ефрейтор, ще донесеш ли сателитния телефон?

— Веднага, сър.

Роджърс се обърна към Огъст.

— Ще помоля Боб Хърбърт да провери датите на терористичните атаки в региона — каза той. — Искам да видя дали обажданията от полевите телефони са престанали след терористичните удари. Освен това искам да помоля Боб да провери и нещо друго.

— Какво? — попита Огъст.

Хонда затвори лаптопа и се изправи. Забави се достатъчно дълго, за да чуе отговора на Роджърс.

— Искам да разбера какви капсул-детонатори използват СГС за удари срещу терористи — отвърна генералът.

— Защо?

— Защото в определени случаи Мосад, иракската Ал Амн ал-Кас, групировката на Абу Нидал и испанските Грапо са използвали ЕТД — каза Роджърс. — Експлозивни с телефонен детонатор.

13.

ШРИНАГАР, КАШМИР

СРЯДА, 18:59

Беше паднал почти пълен мрак, когато Рон Фрайдей се върна на пазара. От една страна, беше любопитен да види как властите се справят със ситуацията, но в действителност повече се интересуваше от онова, което сам би могъл да открие за атаката. Може би животът му зависеше от тази информация.

Дъждът беше спрял, а от планините се спускаше пронизващ вятър. Фрайдей се зарадва, че предвидливо е облякъл анорак и бейзболна шапка, въпреки че спадът в температурата не беше истинската причина да го направи. Дори и от стаята си бе успял да чуе кръжащите в небето хеликоптери. Когато пристигна на мястото на експлозията, Фрайдей откри, че два полицейски хеликоптера обикалят на по-малко от двеста стъпки височина. Освен че търсеха оцелели, машините предизвикваха оглушителен шум, който помагаше на случайните зяпачи да не се задържат твърде дълго. Но това не беше единствената причина за присъствието на хеликоптерите. Фрайдей предположи, че летят толкова ниско, за да могат да фотографират тълпите в случай, че терористите все още се навъртат наоколо. Най-вероятно пилотските кабинки бяха оборудвани с ГВР — геометрични възстановяващи регистратори. Те представляваха дигитални камери, които заснемаха изображения под всевъзможен ъгъл и реконструираха геометрията, за да получат прецизен фронтален образ. Интерпол и повечето агенции за национална сигурност разполагаха с файл, съдържащ „лицеви отпечатъци“, състоящи се от неясни фотографии и полицейски рисунки на известни и заподозрени терористи. Подобно на пръстовите отпечатъци, тези лицеви отпечатъци също можеха да бъдат пуснати в компютърната мрежа, за да бъдат сравнени със снимките в базата данни. Компютърната програма нанасяше приликите. Съвпадение на чертите от 70 процента

беше достатъчно основание да се прибегне до разпит на съответния индивид.

Фрайдей носеше бейзболната шапка, защото не искаше хеликоптерите да направят отпечатък на лицето му. Не се знаеше кои правителства разполагат с негови изображения и по каква причина. Пък и със сигурност не искаше да им даде снимка, с която да отворят ново досие.

Местата на експлозиите бяха оградени с червени ленти. Около периметъра на взрива бяха издигнати прожектори, поставени върху високи десет стъпки триножници. Физическото измерение на пазара напомняше на Фрайдей за училищен физкултурен салон след вечер с танци. Събитието беше приключило, мястото изглеждаше мрачно и безжизнено, а остатъците от кипящата дейност се валяха навсякъде. Само че тук вместо разлян пунш имаше кървави петна. Вместо гирлянди от цветна хартия имаше разпокъсани навеси и покривала. И вместо празни столове имаше изоставени каруци. Някои от продавачите бяха откарали каруците си, а на земята под тях бяха останали чисти правоъгълни петна, непокрити от гъстия прах. Ярката светлина ги караше да наподобяват черните сенки на хората и дърветата, изгорели от ядрения огън в Хирошима и Нагасаки. Други каруци бяха просто изоставени. Може би собствениците им не са били край тях по времето на взрива, а наетата работна ръка нямаше желание да се навърта наоколо. Може би някои от продавачите бяха убити или ранени.

Военни милиционери от редовната армия бяха разположени около периметъра. Те бяха въоръжени с полуавтоматични пушки МР5К, които излъчваха остър блясък на ярката светлина. Наоколо патрулираха и полицаи с техните отличителни пистолети „Уебли“ 455. Освен да разколебаят желаещите да плякосват, след подобен удар извадените оръжия можеха да имат само една цел — да възстановят наранената гордост и да вдъхнат увереност в населението, че властимащите все още притежават влиятелна сила. Всичко това беше толкова жалко и предвидимо.

На журналистите беше разрешено да направят своите новинарски репортажи, да заснемат няколко снимки, а после бяха подканени да се омитат. Един офицер обясняваше на екипа на CNN, че

би било много по-трудно да контролират мародерите, ако на мястото се струпа тълпа от хора.

Или може би просто не искаха разни камери и фотоапарати да заснемат собствените им грабежи, помисли си Фрайдей. Беше готов да се обзаложи, че повечето от изоставените стоки на пазара щяха да бъдат изчезнали до сутринта.

Имаше и хора, които бяха дошли на пазара просто за да зяпат. Каквото и да очакваха да видят — разкъсани тела, разрушения, извънредни новини на живо — то явно не им носеше задоволство. Повечето си тръгваха с някак окаян вид. Сцените на експлозии, зоните на военни битки и автомобилните катастрофи често имаха такъв ефект върху хората. Притегляха ги, а после ги отвърщаваха. Може би ги караха да се чувстват разстроени от внезапното осъзнаване на собствената си кръвожадност. Някои хора носеха цветя, които полагаха на земята под червената лента. Други отправяха молитви за мъртвите си приятели, роднини или непознати жертви.

Инспектори по строителството обхождаха оцелелите конструкции в близост до полицейския участък и храма, за да преценят дали взривът ги е повредил. Фрайдей ги разпозна по белите им каски и малките електронни устройства за измерване на отекващия звук. Тези уреди излъчваха звукови вълни, които проникваха в състава на определен предмет, бил той от дърво, бетон или камък. Ако звуковите вълни срещнеха по пътя си нещо, което противоречеше на нормалната структура на материала и което обикновено сочеше наличието на пукнатини, устройството задействаше аларма, а инженерите проучваха проблема по-задълбочено.

Освен инженерите на трите места работеха обичайните полицейски екипи и медицински работници. Едно нещо обаче озадачи Фрайдей. Обикновено терористичните атаки в Индия бяха разследвани от районната полиция и Националната гвардия по сигурността. НГС беше създадена през 1986 г. именно за да действа като антитерористична сила. Командосите, наречени „Черните котки“, се занимаваха с различни ситуации — от отвличания на хора и задигане на бойна техника до съдебно разследване на местопрестъпления. Тук обаче не се мяркаше нито една от типичните черни униформи на агентите на НГС. Местата на експлозиите бяха под контрола на Специалните гранични сили, а техните агенти пъплеха навсякъде,

облечени в кафявите си униформи. Фрайдей никога не беше присъствал на бомбен атентат в Шринагар. Може би отговорността за антитерористичните разследвания беше разделена между агенциите по този начин, а СГС бяха получили най-близките до контролираната зона райони.

Един от полицейските служители подкани Фрайдей да отстъпи назад. Нямаше да успее да влезе сред руините. Но въпреки това вече разполагаше с обосновани идеи за това как е била организирана атаката. Докато вървеше към взривения автобус, Фрайдей извади клетъчния си телефон и се обади на Саманта Мандор, която работеше в отдел „Фотографски архиви“ към Агенцията за национална сигурност. Помоли я да поразрови АП, Ройтерс и други дигитални фотографски файлове и да търси снимки на места в Кашмир, пострадали от терористични удари. Освен това я накара да изтегли и всички анализи, които са прикачени към снимките. Вероятно разполагаше с някои от тях в собствения си компютър в стаята си. Но сега се нуждаеше от специфична за инцидента информация. Фрайдей й каза да му се обади веднага щом открие снимките и текстовите архиви.

Американският агент се приближи към оградената с въже площ на третата експлозия. За разлика от двете сгради, където стените бяха попречили на жертвите и развалините да се разпилеят навън, останките от автобуса бяха разпръснати навсякъде от мощната експлозия. Телата вече бяха отнесени, но улицата беше осеяна с парчета от самия автобус — метал, кожа, стъкло. Имаше книги и фотоапарати, които поклонниците бяха носили със себе си, както и пътнически принадлежности, дрехи и религиозни икони, които бяха съставяли багажа им. За разлика от сградите, това място приличаше на моментална снимка, направена в мига на удара.

Телефонът на Фрайдей издаде меко пиукане. Той спря и се обади.

— Слушам? — каза той.

— Господин Фрайдей? Обажда се Саманта Мандор. Разполагам със снимките и информацията, за която помолихте. Искате ли да ви изпратя снимките някъде? Намерих около петдесет цветни изображения.

— Не — отвърна Фрайдей. — Кога е била последната атака в Шринагар?

— Преди пет месеца — информира го Саманта. — Била е насочена срещу пратка артилерийски снаряди, която е била предназначена за контролираната зона. Атаката е предизвикала адска експлозия.

— Самоубийствен атентат? — попита той.

— Не — отвърна Саманта. — В архивите има микроскопска снимка на течни кристални частици, които са открити близо до епицентъра. Лабораторният анализ сочи, че са били част от таймер. Освен това се съобщава, че сред развалините е открит сензор с дистанционно управление, който очевидно не е бил детониран.

„Вероятно е трябвало да послужи за резервен вариант“, помисли си Фрайдей. Професионалистите често използваха такива устройства, за да взривят експлозивите, в случай че таймерът не проработеше или в случай че бомбата бѐдеше открита преди таймерът да я е възпламенил. Присъствието на дистанционен приемател означаваше, че поне един от терористите се е намирал в непосредствена близост до мястото, когато експлозивите са избухнали.

— Откри ли нещо за персонала на мястото на взрива? — попита Фрайдей. — Какви униформи са носели?

— Имало е офицери от Националната гвардия по сигурността, както и местни полицаи — информира го жената.

— А членове на Специалните гранични сили? — попита Фрайдей.

— Не — отвърна тя. — Има и допълнителни нападения над военни мишени в Шринагар. Случили са се шест и седем седмици преди атаката. Там също е имало офицери от Националната гвардия по сигурността.

— Някой поел ли е отговорност за тези нападения? — попита Фрайдей.

— Според данните и в трите случая отговорността е била поета от една и съща група — каза Саманта. — Милиция за свободен Кашмир.

— Благодаря ти — каза Фрайдей. Беше чувал за тях. Според сведенията му тази група подкрепяше пакистанското правителство.

— Имаш ли нужда от още нещо? — попита Саманта.

— Засега не — отвърна той и прекъсна разговора.

Фрайдей прибра клетъчния си телефон в калъфа на колана си. Щеше да се обади на новия си шеф по-късно, когато докладът му щеше да е по-пълен. Огледа се наоколо. Тук нямаше нито един командос от „Черните котки“. Това може би беше важно, а може би не. Липсата им може би беше въпрос на територия. Или Националната гвардия по сигурността не беше способна да спре терористите и проблемът беше прехвърлен към Специалните гранични сили. Може би някой бивш офицер от СГС е бил избран на висок пост в правителството. Подобни назначения обикновено водеха до реорганизация.

Разбира се, винаги съществуваше вероятността това да не е обичайно. Какви ли необичайни обстоятелства биха довели до изключването на един отдел от някое разследване? Това неизменно щеше да се случи, ако сигурността се превърнеше в проблем. Фрайдей се запита дали НГС не е била компрометирана от пакистански агенти. Или може би СГС го бяха накарали да изглежда сякаш „Черните котки“ са допуснали да бъдат шпионирани. Бюджетите тук бяха доста ограничени и съперничеството между агенциите беше много по-ясно изразено, отколкото в Съединените щати.

Фрайдей бавно се обърна. Около пазара имаше няколко дву– и триетажни сгради. Те обаче не биха могли да предложат удобни позиции на терористите. Ако им се беше наложило да задействат детонатора с дистанционно, пряката им видимост щеше да е блокирана от множеството каруци, окичени с флагчета, както и от сергиите с техните високи сенници и чадъри. Пушекът от гостилниците също щеше да замъглява погледите им. Освен това терористите щяха да имат проблеми с наемането на стаи. Беше изключително опасно да се оставят следи на хартия, както бяха постъпили терористите при плащането за микробуса, който бяха използвали при нападението над Световния търговски център в Ню Йорк. А само терористи аматьори биха платили в брой за стаята си. Това неизменно светваше червена лампичка в главата на хазяина и го караше да изтърчи право в полицията. Дори и най-алчният хазяин не искаше в сградата му да живее бомбаджия.

Освен това тук никой нямаше нужда да се крие. За един терорист би било твърде лесно да остане анонимен на този претъпкан пазар и ден след ден да оглежда целите, да поставя експлозивите, да

наблюдава мястото. Но Фрайдей се чувстваше озадачен по отношение на едно нещо. Защо полицейският участък и храмът бяха избухнали по едно и също време, а автобусът се беше взривил няколко секунди по-късно? Съвсем очевидно беше, че атаките са свързани. Вероятно таймерите не бяха добре синхронизирани. Или може би имаше друга причина.

Фрайдей продължи пътя си към мястото, където по-рано през деня беше паркирал автобусът. Уличното движение беше отклонено от път 1А към други улици. Той застана на сред широкия булевард и отново огледа мястото на взрива. Това беше най-прекият път за бягство. От него се излизаше на много други улици и булеварди. Гонитбата би била изключително трудна, дори и ако полицаите знаеха какво превозно средство търсят. Той откри местенцето, което предлагаше идеалната пряка визуална връзка на терориста, в случай че таймерът не се задействаше. Беше на тротоара, близо до паркирания автобус. Намираще се на около четиристотин ярда от мишената, което приближаваше максималния обхват на повечето детонатори с дистанционно управление. Очевидно беше, че ако терористът изчакаше експлозиите на това място, той не би желал автобусът да избухне твърде рано. Той би изчакал експлозията в храма и после би се преместил на безопасно разстояние. Взривът на автобуса трябва да е бил нагласен така, че да му даде достатъчно време да се отдалечи. А може би е детонирал експлозивите собственооръчно с помощта на същото дистанционно, което е щял да използва за храма.

Но това не даваше отговор на загадката защо имаше две отделни експлозии в храма и полицейското управление. Една по-голяма бомба щеше да срути и двете сгради без проблеми.

Фрайдей отправи поглед към другия край на пазара. Щеше да се обади на Агенцията за национална сигурност веднага щом се прибереше в стаята си. Самото нападение не го притесняваше. Изобщо не му пукаше кой управлява мястото. Онова, което го тревожеше, бяха „Черните котки“. Тези хора щяха да разполагат със сведения за него и за Ударния отряд, когато екипът на Оперативния център навлезеше в планините. Ако съществуваше и най-слаба вероятност за изтичане на информация от НГС, Фрайдей трябваше да се увери, че те няма да бъдат засегнати.

14.

КАРГИЛ, КАШМИР

СРЯДА, 19:00

Докато издуваше мотоциклета си през хълмовете на Хималаите, Ишак Фазели мечтаеше за едно-единствено нещо. Беше напуснал фермата на Апу, без да вечеря, и сега беше гладен като вълк. Но той не искаше храна. Караше с отворена уста — твърде лош навик, и езикът му беше пресъхнал. Но не копнееше и за вода. Онова, което истински желяеше, беше предпазна каска.

Ишак настъпваше газта на лекия си мотоциклет през планинския проход, а изпод тънките колела на машината хвърчаха дребни камъчета. На някои места пътят силно се стесняваше, точно както сега, и Ишак минаваше твърде близо до планинските скали, които го замеряха със ситни островърхи отломки, подобни на същински куршуми. Щеше да се задоволи и с тюрбан, стига да имаше плат, за да си направи такъв, и време, за да спре. Вместо това Ишак беше свикнал да кара с извърнато наляво лице. Стига камъчетата да не удряха очите му, всичко щеше да е наред. Ако пък го стореха, щеше да погледне философски на това. Щеше да му остане лявото око. Беше израснал на запад, близо до прохода Кибер, и отдавна беше научил, че планините на субконтинента не са за слабаци.

Първо, дори и през кратко, двучасово пътуване като това времето рязко се променяше. Жестоката слънчева светлина отстъпваше пред снежна вихрушка за броени минути. Лапавицата се превръщаше в гъста мъгла дори и по-бързо. Неподготвените пътници лесно можеха да замръзнат, да се дехидратират или да се изгубят много преди да стигнат до целта си. Изгарящи слънчеви лъчи, ветрове и виелици, стръмни пропасти, жега и студ от всевъзможни пролуки, пещери и високи хълмове — всичко това се редуваше непредвидимо и с бясна скорост сред мълчаливите върхове. В това отношение планините

напомняха на Ишак за древните халифи. Те също бяха внушителни и надменни, подвластни само на Аллах.

Второ, подножието на Хималаите предлагаше изключително неравен терен, който беше трудно преодолим дори и пеша, а да не говорим с мотоциклет. Планинската верига беше сравнително млада и хълмовете още бяха остри и стръмни. Тук, в Кашмир, имаше само няколко пътеки, прокарани от британците в началото на англо-сикхските войни през 1845 г. Елитните планински части на кралица Виктория използвали тези маршрути, за да нападат във фланг вражеските войски, разположени в по-ниските хълмове. Твърде тесни за камиони, автомобили и артилерия и твърде опасни за коне и други товарни животни, около Първата световна война просеките ставали все по-малко използвани и постепенно останали до голяма степен непроходими, докато пакистанците не ги преоткрили през 1947 г. Индийците използваха основно хеликоптери, за да превозват хора и материали из региона, а пакистанците предпочитаха тези по-бавни, но по-дискретни пътеки. Просеките се извисяваха на осем хиляди фута височина, където през нощта температурите падаха твърде ниско, а въздухът беше твърде студен, за да позволява лагеруване или продължителни преходи. Не че рисковете и неудобствата имаха някакво значение за Ишак точно сега. Той имаше мисия, която трябваше да изпълни, и лидер, на когото трябваше да служи. И нищо не можеше да му попречи. Нито стръмните пропасти, нито жилещите като стършели камъчета, които заплашваха да го съборят от мотоциклета, нито внезапният спад в температурата.

За щастие моторът се държеше така героично, както предполагаше репутацията му. Ишак го беше откраднал от някаква казарма преди повече от година. Не беше от възхваляваните машини, произведени през петдесетте години на двадесети век, когато британската компания „Роял Енфийлд“ бе отворила първата фабрика в Индия. Но пък моделът се беше превърнал в стандартното оборудване на местните военни и полицейски части и не привличаше излишно внимание. Имаше и някои тактически предимства. Като всички машини от този клас, червено-черният мотоциклет развиваше изключителната скорост от почти осемдесет мили в час. Двигателят с мощност двадесет и две конски сили беше издръжлив и работеше сравнително тихо. Моторът тежеше малко под 180 килограма и не

оказваше прекален натиск върху скалистите участъци от пътя. Слабият шум също беше важен, защото силното бръмчене можеше да причини срутване на камъни.

Ишак видя дребните цифри, издълбани в близките скали. Те обозначаваха надморската височина, която на това място беше 4 000 фута. Членът на Милиция за свободен Кашмир изоставаше. Натисна газта още малко. Вятърът го блъсна в лицето. По милостта на Пророка той и моторът се бяха слели в едно. Той се усмихна при мисълта за неznайните пътища на Аллах.

Участък 2Е се намираше близо до пресечната точка на две от просеките. Пакистанските войници бяха прекарвали години в картографиране на този район. Когато отстъпвали от Каргил, войниците скрили купища оръжия, експлозиви, дрехи, паспорти и лекарства в една пещера на най-високото било в района. Шараб и екипът ѝ често се оттегляха там, за да попълнят запасите си.

Ишак често поглеждаше часовника, докато напредваше нагоре по хълмовете. Не искаше да кара Шараб да го чака. Не защото като лидер на групата беше избухлива и нетърпелива, а защото той искаше да бъде до нея винаги, когато, където и по каквато и причина тя да се нуждаеше от подкрепата му. Шараб беше преподавател по политически науки. Въпреки че нямаше опит в полевите действия, нейната отдаденост и находчивост бързо ѝ спечелиха уважението и пълната преданост на всеки член от екипа. Освен това Ишак беше малко влюбен в нея, но внимаваше да не издаде чувствата си. Не искаше Шараб да си мисли, че това е единствената причина да бъде с нея. Тя обичаше да работи с патриоти, а не с обожатели. Въпреки това Ишак често се питаше дали предводителите на Милиция за свободен Кашмир не ѝ бяха поверили командването на групата именно защото беше жена. Когато древните лекари трябвало да обгорят раните на бойците, раненият бил удържан от петима или дори повече мъже или от една жена. От любов към Шараб или от страх да не посрамят мъжеството си мъжете в нейната група бяха готови на всичко.

В кобура под вълнения му пуловер беше затъкнат пистолет „Смит и Уесън“, 38-и калибър. Той беше пристигнал в ръцете на МСК чрез охранителите на летище Карачи, които бяха закупили почти хиляда пистолета от Съединените щати преди около тридесет години. Тежестта на зареденото оръжие приятно притискаше ребрата му.

Вярата на Ишак го беше научила, че един мъж става силен само чрез Пророка и Аллах. Ишак страстно вярваше в това. Молитвите и Коранът му вдъхваха сила. Но да имаш зареден пистолет в кобура си също внасяше увереност. Религията беше основно ястие, което помагаше на човека да преживее деня. Пистолетът „Смит и Уесън“ беше кратка закуска, която му позволяваше да преживее момента.

Пътят стана още по-неравен заради скорошно свличане на камъни. И двете външни страни бяха много опасни. За да влоши нещата още повече, започна да пръска и ситен дъжд. Капките щипеха лицето му като твърди песъчинки, понесени от вятъра. Но въпреки тези неудобства той настъпваше газта още по-силно. Ако дъждът се задържеше още малко и замръзнеше, склонът щеше да се превърне в смъртоносна пързалка. Освен това трябваше да внимава за диви зайци и други животни. Блъснеше ли се в нещо такова, със сигурност щеше да се пребие. Но не можеше да намали скоростта. Не и ако искаше да стигне до зоната навреме. Винаги се срещаха тук след изпълнена мисия, но никога не беше толкова спешно. Първо, Шараб имаше навика да се връща в къщата, колибата или хамбара, в който бяха живели, за да проведе последен разговор с техния домакин. Искеше да се увери, че онзи, който оставаше след тях, напълно осъзнаваше, че ще спаси живота си само ако си държи устата затворена. Някои от членовете на екипа не одобряваха нейната милост, особено когато се касаеше за индуси като Апу и внучката му. Но Шараб не искаше да настройва хората срещу себе си. Независимо дали бяха мюсюлмани или не, тя вече считаше повечето от тези фермери, овчари и работници за пакистанци. И не искаше да убива невинни жители, нито сега, нито за в бъдеще.

Небето притъмня и Ишак запали фаровете. Силният прожектор осветяваше пътя на почти двеста ярда напред. Това не му осигуряваше достатъчно видимост, за да поддържа скоростта си. Завоите изникваха така неочаквано, че на два пъти той едва не изхвърча от ръба. От време на време намаляваше устрема си, за да се отърси от чувството, че може да полети. А това си беше съвсем реална илюзия при тези височини и тази скорост. Използваше тези моменти, за да погледне назад. Искеше да се увери, че никой не го следи. Ръмженето на мотоциклета, отекващо в околните зъбери и долини, фучащият вятър и тропането на отскачащите камъчета щяха да попречат на Ишак да чуе

приближаването на преследващо го превозно средство или хеликоптер. Беше предупредил Апу да остане в къщата и беше прерязал телефонната линия. И все пак нямаше как да предвиди реакцията на човек, чийто роднина е пленен.

Ишак забеляза още един отличителен знак край пътя. Вече се намираше на четири хиляди и петстотин фута надморска височина. Не знаеше докъде ще стигнат Шараб и екипът с камиона. Те се движеха по друга просека. Може би щяха да стигнат до пет хиляди фута, преди пътят да стане твърде тесен за возилото им. Двата пътя се съединяваха на неколкостотин фута напред. Щом пристигнеше, щеше или да види следите от гумите им, или да ги изчака в пещерата. Надяваше се вече да са там. Нямаше търпение да разбере какво се е случило, какво се е объркало.

Молеше се да не е нещо, което ще им попречи да дойдат. Ако по някаква причина останалите не се появяха в следващите двадесет и четири часа, Ишак имаше заповед да отиде в пещерата и да настрои радиото, което носеше в малката си кутия с оборудване. Трябваше да се обади в базата на Милиция за свободен Кашмир в Аботабад, отвъд границата с Пакистан. Те щяха да му кажат какво да прави. Това означаваше, че щяха да го посъветват или да чака подкрепления, или да се опита да се върне в Пакистан за разпит.

Ако се стигнеше дотам, Ишак се надяваше да му кажат да изчака. За да се завърне вкъщи, означаваше да прекоси планините до глетчера Сиячин. Другата възможност беше да се опита да премине контролираната зона. Шансовете му да преживее пътуването не бяха добри. Със същия успех командването на МСК можеше да му нареди да се застреля в пещерата.

Ишак приближи мястото, където двете отсечки се сливаха и видя камиона. Беше паркиран на сред пътя. Каросерията му беше покрита с насмолен брезент в цвета на пръст, а кабината беше скрита под близкия шубрак. Усмивката на Ишак се опита да поведе губеца битка с насрещния вятър. Той се радваше, че са успели. Но радостта му се изпари, когато светлините на мотора му огряха екипа на около двеста ярда по-нататък. Съратниците му се извърнаха като един и приклегнаха, готови да стрелят.

— Не! Аз съм Ишак! — извика той. — Ишак съм!

Те свалиха оръжията си и продължиха напред, без да го изчакат. Шараб вървеше първа заедно с момичето. Нанда пристъпяше под насоченото дуло на пушката ѝ.

Това не беше присъщо на Шараб.

Това беше лошо. Това беше много, много лошо.

15.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 10:51

Обикновено Боб Хърбърт беше доста щастлив човек.

Първо на първо, Хърбърт обожаваше работата си. Работеше с отличен екип. Беше способен да предостави на персонала на Оперативния център онези предварителни разузнавателни сведения, които той и съпругата му така и не бяха получили в Ливан. Освен това беше доволен от себе си. Не се беше превърнал в някакъв вашингтонски бюрократ. Поставяше истината над дипломацията и успехите на НЦРКС над кариерата на Боб Хърбърт. Това означаваше, че нощем спи добре. И се ползваше с уважението на значими хора като Пол Худ и Майк Роджърс.

Но в момента Боб Хърбърт никак не беше щастлив.

Ханк Люис му се беше обадил от АНС, за да му съобщи, че в момента персоналът му дешифрира последната информация, получена по имейл от Рон Фрайдей. Щеше да я препрати на Хърбърт в рамките на няколко минути. Докато чакаше, той реши да направи нещо, което се канеше да извърши, откакто разузнавателната мисия на Ударния отряд беше одобрена от Конгресния комитет. Издърпа на компютъра си файла на Рон Фрайдей от АНС. До този момент Хърбърт и екипът му бяха твърде заети да подготвят мисията на Майк Роджърс и Ударния отряд, за да се занимават с нещо друго.

Хърбърт никак не хареса онова, което видя в досието на Рон Фрайдей. Или по-точно, не хареса онова, което не видя в него.

Като център за разрешаване на кризисни ситуации Оперативният център не разполагаше с пълен набор от военни карти и разузнаване. Единствените файлове, които бяха преглеждани и обновявани четири пъти дневно, съдържаха ситуацията и местата, където имаше пряко въвлечени или засегнати американци или американски интереси. Кашмир със сигурност беше една от кризисните зони. Но ако

напрежението там експлодираше, Оперативният център нямаше да бъде автоматично въввлечен. Всъщност това беше и причината, поради която Ударният отряд беше помолен да отиде в региона и да търси пакистански ядрени оръжия. Пакистанското разузнаване не очакваше такава стъпка.

Рон Фрайдей стана част от мисията на доста късен етап. Неговото участие беше изискано през изминалия уикенд от Сатия Шанкар, министър на щат, отдел за атомна енергия. Официално, едно от задълженията на Шанкар беше продажбата на ядрени технологии на развиващите се нации. Неофициално, той беше отговорен да помага на военните за проследяването на ядрените технологии, с които разполагаха вражески държави. Шанкар и Фрайдей бяха работили заедно веднъж, когато Шанкар още беше секретар по проучвания към Министерството на петрола и природния газ. Фрайдей беше извикан в страната от европейски нефтен концерн, за да проучи някои легални аспекти по отношение на добива на петрол в оспорваната територия между Великата индийска пустиня в провинция Раджастан и пустинята Тар в Пакистан. Шанкар очевидно бе останал впечатлен от адвоката.

След като Оперативният център така или иначе трябваше да работи с Фрайдей, досието му не беше сред първите приоритети на Хърбърт. Особено след като Конгресният комитет беше одобрил участието му въз основа на неговия клас „Син щит“. Този клас означаваше, че Рон Фрайдей има право да участва в най-деликатните операции в чужди страни. „Червен щит“ означаваше, че съответният агент се ползва с доверието на чуждото правителство. Клас „Бял щит“ сочеше, че се ползва с доверието на собственото си правителство, че няма данни за подривни дейности. „Жълт щит“ означаваше, че е окачествен като двоен агент и правителството му го използва, за да разпространява дезинформация често пъти без неговото знание или в редки случаи, използвайки съдействието му в замяна на снизхождение. „Син щит“ означаваше, че му вярват и двете нации.

Истинското значение на „Червения“, „Белия“ и „Синия“ клас беше, че досега не са събрани доказателства, които да окачествяват агента като корумпиран. Обикновено това беше достатъчно основание за един ръководител-проект да одобри съответния агент за мисия. Особено за нов, затрупан от работа ръководител като Ханк Люис от

Агенцията за национална сигурност. Но системата с „щитовете“ не беше безпогрешна. Можеше просто да означава, че агентът е бил твърде внимателен, за да бъде хванат. Или че разполага с някой сигурен човек отвътре, който поддържа досието му чисто.

Досието на Фрайдей беше изключително оскъдно. Съдържаше няколко полеви доклада от Азербайджан, където агентът беше работил последно като асистент на заместник-посланик Дороти Уилямсън в американското посолство в Баку. От него не беше постъпила никаква комуникация по време на скорошната криза в бившата съветска република. Това беше необичайно. Хърбърт беше хвърлил един поглед на досиетата на двамата агенти на ЦРУ, които също бяха базирани в посолството. Те бяха пълни с ежедневни доклади. Вероятно по нелепо съвпадение и двама мъже бяха убити.

Тъничкото досие на Фрайдей и очевидното му мълчание по време на кризата бяха обезпокоителни. Един от неговите шефове в АНС, Джек Фенуик, беше наел терориста, известен като Харпунджията, за да ускори конфронтацията между Азербайджан, Иран и Русия в Каспийско море. Хърбърт не беше чел всички последвали анализи на ситуацията. Нямаше време за това. Но мълчанието на Фрайдей преди и по време на конфликта караше Хърбърт да се пита дали наистина е бил пасивен или е отправял докладите си директно към някой, който ги е унищожавал?

Като Джек Фенуик например.

Ако това беше вярно, то можеше да означава, че Рон Фрайдей е работил с Джек Фенуик и Харпунджията за започването на война. Разбира се, винаги съществуваше възможността Фрайдей да е помагал на Фенуик, без да знае какво е намислил шефът на АНС. Но това не беше особено вероятно. Рон Фрайдей беше адвокат, посредник от най-високо равнище при разпределянето на петролни права, дипломатически съветник. Не приличаше на наивен човек. И това плашеше Хърбърт до смърт.

Разшифрованият имейл от АНС пристигна и Хърбърт го отвори. Файлът съдържаше наблюденията на Фрайдей, както и данни за предишни антитерористични акции на Националната гвардия по сигурността и Специалните гранични сили. На Хърбърт не се стори странно, че СГС бяха заместили „Черните котки“ след последния удар. Може би нападенията над религиозни обекти спадаха под

юрисдикцията на СГС. Или може би правителството беше станало нетърпеливо към ниската ефективност на „Черните котки“. Очевидно имаше някаква терористична група, която обикаляше Кашмир. Всяка агенция по сигурността, която не успяваше да запази сигурността, щеше да остане без работа за доста дълъг период.

Както той, така и Пол Худ можеше да се обади на техните партньори в индийското разузнаване и да поиска обяснение за промяната. Притесненията на Хърбърт по отношение на Рон Фрайдей нямаше лесно да се разсеят.

Хърбърт набра цифрите 008 на прикрепения към инвалидната количка телефон. Това беше вътрешният номер на Пол Худ. Малко преди Оперативният център да заработи, Мат Стол беше проникнал в компютърната система и беше запазил за себе си вътрешен номер 007. Хърбърт не беше одобрил постъпката му, но Худ оцени инициативата на компютърния спец. Худ беше готов да му прости, стига Стол да ограничаваше вътрешния си саботаж до телефонната система.

Телефонът даде сигнал свободно само веднъж.

— Худ слуша.

— Шефе, обажда се Боб. Имаш ли минутка?

— Разбира се — каза Худ.

— Идвам веднага — каза Хърбърт. Набра някакъв адрес в компютъра си и натисна „Enter“. — Междуременно искам да хвърлиш един поглед на електронните файлове, които ти изпращам. Единият съдържа доклад от АНС за тазсутрешната атака в Шринагар. Другият — твърде тънкото досие на Рон Фрайдей.

— Добре — каза Худ.

Хърбърт затвори и затика количката си надолу по коридора към кабинета на Худ. В този момент му звънна Мат Стол.

— Давай, но по-бързо — каза Хърбърт.

— Тъкмо преглеждах последните данни на „Белхоп“ — започна Стол. — Телефонният номер, който следим, полевият телефон в Шринагар. От него постъпват много странни обаждания.

— Какво имаш предвид? — попита Хърбърт.

— Полевият телефон непрекъснато се обажда до домашния телефон в Джаму, полицейския участък. Но всяко обаждане трае само една секунда.

— И това ли е всичко?

— Да, това е всичко — каза Стол. — Данните сочат свързване, пауза от една секунда и после разпадане на връзката.

— И това често ли се случва?

— На всяка минута от четири следобед местно време или шест и половина сутринта наше време — обясни му Стол.

— Та това са повече от четири часа — отбеляза Хърбърт. — Къси, редовни импулси през толкова дълъг период от време. Звучи ми като проследяващ сигнал.

— Може би е това — съгласи се Стол. — Или просто означава, че някой е натиснал копчето за автоматично преизбиране, без да иска. В полицейския участък на повикванията, които не са спешни, отговаря телефонен секретар. Полевият телефон може би е програмиран да възприема това като прекъсване на връзката, затова затваря и набира отново.

— Не звучи много вероятно — каза Хърбърт. — Има ли някакъв начин да разберем дали полевият телефон е в движение?

— Не и пряко — каза Стол.

— Ами непряко? — попита Хърбърт, който тъкмо стигна до офиса на Худ. Вратата беше отворена и той почука на страничната каса. Худ изучаваше монитора на компютъра си. Махна с ръка на Хърбърт да влиза.

— Ако телефонните обаждания са проследяващ сигнал, полицията в Кашмир със сигурност ги е уловила — каза Стол. — Всичко това минава и през техните компютри. Ще ми отнеме малко време, но мога да се опитам да проникна в тяхната система.

— Направи го — каза Хърбърт.

— Разбира се. Но защо просто не им се обадим и не ги попитаме какво става? Нали са наши съюзници? Не се ли предполага да управляваме тази операция заедно?

— Така е — отвърна Хърбърт. — Но ще бъда по-щастлив, ако има някакъв начин да свършим това без тяхно знание. Полицията ще иска да знае защо питаме. „Черните котки“ и избрани правителствени служители са единствените, които се предполага да знаят, че Ударният отряд пристига в страната им.

— Разбирам — каза Стол. — Добре. Ще се опитам да проникна в системата им.

— Благодаря — каза Хърбърт и затвори. После влезе в кабинета на Худ и затвори вратата след себе си.

— Напрегната сутрин, а? — попита Худ.

— Не и преди някакъв лунатик да реши да прави фойерверки в Шринагар — отвърна Хърбърт.

Худ кимна.

— Не съм свършил с файловете. Но Рон Фрайдей очевидно е загрижен за всичко, свързано с „Черните котки“. А ти очевидно си загрижен за всичко, свързано с Рон Фрайдей.

Пол Худ не работеше отдавна в разузнавателната общност и имаше някои слаби страни. Едно от най-големите му предимства обаче бяха годините, прекарани в политиката и финансите, които го бяха научили да усеща интуитивно тревогите на своите подчинени, независимо по какъв повод.

— Нещо такова — призна Хърбърт.

— Разкажи ми за обажданията към този полицейски телефон — каза Худ, като продължаваше да чете.

— Последната комуникация от домашния към полевия телефон е постъпила секунда преди експлозията. Но Мат току-що ми съобщи, че регулярните импулси от полевия към домашния телефон са започнали веднага след това. В електронното разузнаване са необходими три неща, преди да направим възможна връзка с терористична атака: време, близко местоположение и вероятен източник. Сега разполагаме с тях.

— И вероятният източник е терористична група, която очевидно работи на територията на Шринагар — отбеляза Худ.

— Правилно — каза Хърбърт. — Току-що помолих Мат да се опита да събере повече сведения за продължаващите обаждания.

Худ кимна и продължи да чете.

— Проблемът, който имаш с Фрайдей, е малко рискован.

— Защо? — попита Хърбърт.

— Защото той е там по молба на индийското правителство.

— Както и Ударният отряд — изтъкна Хърбърт.

— Да, но индийците са работили с Фрайдей — каза Худ. — Ще дадат на Ударния отряд повече свобода, защото имат доверие на Фрайдей.

— Някъде тук се крие дълбока ирония — каза Хърбърт.

— Виж, разбирам откъде идват притесненията ти — обясни му Худ. — Фрайдей е работил за Фенуик. Фенуик предаде родината си. Но ние трябва да сме внимателни и да не приписваме вина само по асоциация.

— А какво ще кажеш за вина по криминални действия? — попита Хърбърт. — Каквото и да е правел Фрайдей в Баку, то отдавна е изтрито от досието му.

— Кое то предполага, че е работил за АНС — каза Худ. — Току-що помолих да наберат заместник-посланик Уилямсън в Баку. В нейното лично досие пише, че Фрайдей е работил при нея като асистент. Бил е изпратен от АНС, за да събере сведения за петролната ситуация. Няма причина да приемаме, че ЦРУ го е въвлякло в преследването на Харпунджията. А Джек Фенуик си играеше с огъня. Може и да не е казал на Фрайдей какво точно е правела АНС в Каспийско море.

— Или може Фенуик да го е изпратил там — не се отказваше Хърбърт. — Акредитивите на Фрайдей в петролния бизнес го правят идеалния вътрешен човек.

— Това ще трябва да го докажеш — каза Худ.

Хърбърт не хареса този отговор. Когато инстинктът му казваше нещо, той се вслушваше в него. Смяташе, че навикът на Худ да се прави на адвокат на дявола е една от най-големите му слабости. Все пак от гледна точка на отговорността Худ постъпваше правилно. Ето защо именно Худ ръководеше Оперативния център, а не Боб Хърбърт. Не можеха просто да отидат в Конгресния комитет и да им кажат, че отменят мисията или че имат притеснения относно ролята на Фрайдей, защото интуицията на Хърбърт сочи това.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Дороти Уилямсън. Худ пусна спикера. Докато представяше себе си и Хърбърт, той бързо набираше нещо на клавиатурата. После обясни, че са предприели съвместна операция с Рон Фрайдей и я помоли да сподели своите впечатления за агента.

— Беше много ефективен, добър адвокат и посредник. Със съжаление се разделих с него — изтъкна Уилямсън.

— А дали си взаимодействаше с двамата мъже от компанията, които бяха убити от терориста Харпунджията? — попита Худ.

— Да, господин Фрайдей прекарваше много време с господин Мур и господин Томас — отвърна Уилямсън.

— Разбирам — каза Худ.

Хърбърт се почувства реабилитиран. Взаимодействието на Фрайдей с двамата агенти трябва да е било описано в докладите му към АНС. Сега вече със сигурност знаеше, че досието му е обработвано.

— Господин Худ, за целите на протокола искам да изясня едно нещо — каза Уилямсън. — Агентите на компанията не бяха убити от един нападател, а от двама.

Тази новина определено изненада Хърбърт.

— В болницата имаше двама убийци — продължи заместник-посланикът. — Единият беше убит. Другият успя да избяга. Полицейското управление в Баку още го издирва.

— Не знаех това — каза Худ. — Благодаря ви.

Инстинктът на Хърбърт заговори. Двамата агенти на ЦРУ бяха убити при посещение в болницата, където лежеше трети агент, отровен от Харпунджията. Плановите на Фенуик да инициира война в Каспийския залив зависеха от убийството на тримата мъже в болницата. Фенуик със сигурност е изискал информация от Фрайдей за действията на агентите на ЦРУ. И със същата сигурност получената информация е била изтрита от досието на Фрайдей. Но след като двамата агенти са били убити, Фрайдей най-вероятно е заподозрял нещо нередно. Оставало му е или да се довери на Уилямсън, или да си осигури по-добро алиби.

Освен ако не е бил пълноценна част от екипа на Фенуик.

— Казвам се Боб Хърбърт, госпожо заместник-посланик — намеси се Хърбърт. — Можете ли да ми кажете къде е бил господин Фрайдей в нощта на убийствата?

— В апартамента си, доколкото си спомням — информира го Уилямсън.

— Господин Фрайдей направи ли някакъв коментар, след като научи за убийствата? — упорито продължи Хърбърт.

— Не бих казала.

— Притесняваше ли се за собствената си сигурност?

— Не, не е изразявал подобни тревоги. Но нямахме много време за разговори. Работихме с всички сили, за да предотвратим войната.

Худ стрелна с поглед Боб Хърбърт. Шефът на разузнаването слушаше с раздражение как Худ поздравява Уилямсън за нейните усилия по време на кризата.

Ето такъв беше Пол Худ. Независимо от ситуацията той винаги беше дипломат. Не и Боб Хърбърт. Ако Харпунджията беше убил двама американски агенти, той искаше да разбере как така на Уилямсън не ѝ е хрумвало да открие защо и Фрайдей не е бил нападат.

Заместник-посланикът имаше да сподели и други неща за Фрайдей, най-вече да го похвали колко бързо е навлязъл в тематиката на специфичните проблеми между Азербайджан и съседните държави. Уилямсън помоли Худ да предаде сърдечните ѝ поздравии на Фрайдей, ако двамата скоро се чуят.

Худ ѝ обеща, че ще го направи, и прекъсна разговора.

— Доникъде нямаше да стигнеш, ако я беше притиснал — обърна се той към Хърбърт.

— Как можеш да знаеш? — попита Хърбърт.

— Докато говорихме, хвърлих един поглед на автобиографията ѝ — каза Худ. — Уилямсън е назначена по политическа линия. Тя е ръководила черната работа по последната сенатска кампания на сенатор Томпсън.

— Значи си пада по мръсните номера, а? — с отвращение попита Хърбърт. — Това ли ѝ е разузнавателният опит?

— До голяма степен — каза Худ. — А с двамата агенти на ЦРУ, назначени в посолството в Баку, предполагам президентът е смятал, че може безопасно да трупа червени точки в очите на мнозинството. Но да се върнем на въпроса. Предполагам, че цялата тази работа ти се струва твърде излъскана?

— Като месингови копчета на униформа в параден ден.

— Не знам, Боб — поклати глава Худ. — Не е само Уилямсън. Ханк Люис имаше достатъчно доверие на Фрайдей, за да го изпрати в Индия.

— Това нищо не означава — упорстваше Хърбърт. — Говорих с Ханк Люис по-рано тази сутрин. Напоследък взема решения като маймуна в космическа совалка.

Лицето на Худ се изкриви в гримаса.

— Люис е добър човек...

— Може би, шефе, но в момента нещата стоят така — настоя Хърбърт. — Люис получава удар с електрическа палка и натиска светещия бутон. Не е имал време да мисли за Рон Фрайдей или за когото и да било. Виж, Ханк Люис и Дороти Уилямсън не са хората, за които искаме да говорим точно сега...

— Съгласен съм — каза Худ. — Добре. Нека приемем, че не бихме желали Рон Фрайдей да е част от нашия екип. Как да го проверим? Джак Фенуик едва ли ще се разприказва.

— Че защо не? — попита Хърбърт. — Може би кучият син ще си развърже езика в замяна на имунитет...

— Президентът получи онова, което искаше — оставката на Фенуик и останалите заговорници — каза Худ. — Едва ли би допуснал случаят да се раздуха от националния съд, който може да му зададе въпроса дали наистина е бил на ръба на психически срив по време на кризата. По-скоро ще се примири с някои ненаказани индивиди в системата. Фенуик извади късмет. Сигурен съм, че няма да сподели нищо, което би променило решението на президента.

— Направо чудесно — възкликна Хърбърт. — Виновниците остават на свобода, а психиката на президента отървава прегледа, от който така силно се нуждае.

— Стоковата борса не рухва, военните запазват вярата си в главнокомандващия и деспотите от Третия свят не придвижват бързо напред собствените си планове, докато вниманието на нацията е отклонено — каза Худ. — Проклетите системи са твърде тясно свързани, Боб. Правилното и погрешното вече нямат значение. Всичко опира до баланса и равновесието.

— Нима? Е, моето равновесие е поразклатено в момента. Не обичам да рискувам живота на моя екип, на моите приятели, за да задоволя желанията на някакъв индийски набаб.

— Но ние няма и да го направим — каза Худ. — Ние само ще защитим онази част от системата, която ни е поверена. — Той погледна часовника си. — Не знам дали Рон Фрайдей е предал родината си в Баку. Дори и да го е направил, това не означава, че играе двойна игра в Индия. Но все още разполагаме с осемнадесет часа преди Ударният отряд да пристигне в Индия. Какво можем да направим, за да съберем повече сведения за Фрайдей?

— Ще помоля екипът ми да прегледа разпечатките на клетъчния му телефон и електронната му поща — предложи Хърбърт. — Мога да изискам и записите на охранителните камери в посолството и да видя дали няма да изскочи нещо подозрително.

— Направи го — каза Худ.

— Но това може да не ни каже всичко.

— На нас не ни трябва всичко — каза Худ. — Нуждаем се от доказателство, че Фрайдей е помогнал на Фенуик. Ако намерим такава, ще се свържем със сенатор Фокс и Конгресния комитет и ще им съобщим, че не желаем Ударният отряд да работи с човек, който се е опитвал да запали война заради лични облаги.

— Колко сме учтиви — изръмжа Хърбърт. — Пипаме с копринени ръкавици човек, който може би е проклет предател.

— Не — каза Худ. — Ние приемаме, че е невинен, докато не се уверим в обратното. Ти събери информацията. Аз ще се погрижа как да действваме след това.

Хърбърт неохотно се съгласи.

Докато придвижваше инвалидната си количка към кабинета си, шефът на разузнаването размишляваше върху факта, че единственото нещо, което дипломацията постигаше, беше да отложи неизбежното. Но Худ беше началникът и Хърбърт щеше да му се подчини.

Засега.

Защото Хърбърт поставяше отговорността си за сигурността на Ударния отряд и живота на своите приятели над лоялността си към Пол Худ и Оперативния център и над собственото си бъдеще. Денят, в който нещата станеха твърде оплетени, за да позволяват на Хърбърт да спазва отговорностите си, щеше да бъде денят, в който той щеше да се превърне в истински нещастен човек. И тогава щеше да му остане да направи само едно.

Да окачи шпорите си на пилона в килера.

16.

УЧАСТЪК 2Е, СИЯЧИН, КАШМИР

СРЯДА, 21:02

Шараб и групата ѝ изоставиха камиона скрит в храстите. В следващите два часа си проправяха път по скалите към местонахождението на пещерата. Ишак избърза пред тях с мотоциклета си. Стигна, докъдето можеше, с машината и после продължи пеша. Когато се добра до пещерата, той запали малките фенери, които пазеха там. Жълтеникавата светлина Помогна на Шараб, Самуел, Али и Хасан да преведат Нанда през острите скали. Кашмирската заложница не се опитваше да избяга, но очевидно изпитваше трудности с катеренето. Пътеката, която водеше към пещерата, беше тясна и стръмна. Последната отсечка беше дълга по-малко от петдесет стъпки, но пък беше почти вертикална.

Около скалите се виеше нежна мъгла и премрежваше видимостта им. Нанда вървеше между мъжете. Шараб беше последна. Дясната ѝ ръка беше насинена от ударите по таблото на камиона и силно я болеше. Шараб рядко изпускаше нервите си, но понякога просто се налагаше. Подобно на Бойните жребци в Корана, които хвърляха искри изпод копитата си, тя също трябваше да освобождава гнева си от време на време. В противен случай той щеше да избухне вътре в нея.

Нанда се опитваше да напипа хватките, които Шараб и останалите бяха издълбали в скалите преди повече от година. Мъжете ѝ помагаха, колкото можеха.

Шараб бе настояла да вземат кашмирката с тях, въпреки че нямаше да им свърши работа като заложник. Хората, които бяха взривили собствените си сънародници, едва ли щяха да се поколебаят да застрелят още един. Шараб беше повела Нанда с едно-единствено намерение. Да ѝ зададе няколко въпроса.

Другите две експлозии на пазара в Шринагар не бяха съвпадение. Някой трябва да е знаел какво са планирали Шараб и

групата й. Може би беше дело на проиндийска екстремистка групировка. Но по-вероятно беше да е някой от правителството, защото съгласуването на експлозиите изискваше твърде внимателно планиране. Всичко беше нагласено така, че Милиция за свободен Кашмир неволно да поеме вината за удара над индусите.

Шараб не беше изненадана, че индийците биха убили собствените си хора, за да настроят населението срещу МСК. Някои правителства строяха фабрики за бактериологично оръжие под училища и разполагаха военни щабове под болници. Други арестуваха хиляди дисиденти и тестваха токсични вещества във въздуха и водата на нищо неподозиращото общество. Сигурността на мнозинството обикновено беше поставяна над добруването на неколцина души. Онова, което безпокоеше Шараб, беше лекотата и ефективността, с която индийците бяха организирали контразаговора срещу нейната група. Индийците знаеха точно къде и кога МСК ще нанесе удара. Знаеха, че групата поема отговорност за извършеното секунди след взрива. Индийците бяха направили бъдещата им работа невъзможна. Дори властите да не знаеха кои са членовете на МСК или къде живееха, репутацията на групата беше уронена. Вече нямаше да гледат на тях като на борци срещу политиката на Делхи. От сега нататък щяха да гледат на тях като на антииндийци, антииндуси.

И Шараб не можеше да стори нищо, за да го предотврати. За момента се чувстваше в безопасност. Ако властите знаеха за пещерата, вече щяха да чакат тук. След като екипът се снабдеше с оръжия и топли дрехи, Шараб щеше да реши дали да продължат или да останат за през нощта. Придвижването из заледените, тъмни планини можеше да е опасно. Но не по-малко рисковано беше да дадат шанс на индийците да ги проследят. Нямаше да позволи членовете на групата й да бъдат заловени живи или мъртви. Дори и безжизнените тела щяха да послужат на радикалните индийци да натрупат активи пред посредственото население.

Шараб искаше да оцелее и по друга причина. В името на всички бъдещи борци за свобода тя трябваше да открие как индийските власти са разбрали за планове на екипа й. Може би някой ги беше видял на покрива на полицейското управление. Но това щеше да доведе до арестуването им, а не до този добре изпитан план. Тя подозираше, че са били наблюдавани от известно време. МСК почти не комуникираше

по телефон или чрез компютър и никой в Пакистан не знаеше точното им местонахождение, което означаваше, че някой ги е шпионирал от доста близко разстояние.

Тя познаваше и вярваше на всеки от екипа си. Имаше само двама души освен тях, които се бяха приближавали до групата — Нанда и дядо й. Апу беше твърде изплашен, за да предприеме нещо срещу тях, а Шараб не можеше да проумее по какъв начин Нанда би говорила с някой друг. И двамата бяха под наблюдение денонощно и всекидневно. Все пак по някакъв начин един от двама беше успял да ги предаде.

Ишак се провеси от пещерата, която се намиреше на десет стъпки височина. Протегна ръка надолу, за да помогне на качващите се. Шараб изчака, докато Ишак и Али буквално издърпаха Нанда вътре. Скалата беше хладна и тя облегна буза на нея. Затвори очи. Допирът беше приятен, но нямаше нищо общо с усещането да си у дома.

Любимата приказка на Шараб като малка беше една от историите в Корана, която разказваше за Седмината, заспали в пещерата. Всеки път щом се озовеше на това място, в съзнанието й изплуваше едно изречение: „Приспахме ги в пещерата за много години, а сетне ги събудихме, за да разберем кой ще определи най-добре колко време е прекарал в пещерата.“

Шараб познаваше чувството на дезориентация. Отделена от всички, които обичаше, изолирана от всичко, което й беше познато, за нея времето беше загубило своето значение. Но жената знаеше какво бяха научили Седмината в пещерата: че Господ Бог знаеше от колко време са в покой. И ако вярвах в Него, те никога нямаше да се загубят.

Шараб имаше своя Бог, както и своята страна. Но не искаше да се завърне в Пакистан по този начин. Винаги си беше представляла как се връща у дома победоносно, а не бягаща от врага.

— Хайде! — викна й Самуел.

Шараб отвори очи. Продължи да се катери към пещерата. Мигът на спокойствие беше отминал. Гневът отново я обземаше. Проверя се в малката пещера и се изправи. Вятърът със свистене нахлуваше в плитката пещера. На куките, забити в ниския таван, се поклащаха два фенера. Под тях се виждаха сандъците с оръжия, експлозиви, консервирана храна, дрехи и други припаси.

Всички мъже освен Ишак стояха покрай стените на пещерата. Ишак се опитваше да закрепил голямо парче брезент на входа. Външната страна на тази импровизирана врата беше боядисана в цвета на околните скали. Тя не само им позволяваше да скрият пещерата от чужд поглед, но и им помагаше да се постопят.

Нанда беше в дъното на пещерата. Беше извърната с лице към Шараб. Таванът беше силно извит и кашмирката стоеше леко прегърбена. Около глезена ѝ беше засъхнала струйка кръв. Явно белезниците бяха протъркали плътта ѝ, но тя не се беше оплакала. Тъглчетата на устните ѝ потрепваха. Дишаше учестено и яростно, а ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите. Шараб реши, че това най-вероятно е опит да се постопли, а не израз на предизвикателство. Всички се бяха изпотили от изкачването и сега студеният въздух вледеняваше пропитите им с влага дрехи.

Шараб бавно тръгна към затворничката си.

— Днес загинаха невинни хора — каза Шараб. — Няма да има отмъщение, няма да има повече убийства, но аз трябва да знам. Ти или дядо ти казахте на някого за нашите действия?

Нанда не отвърна.

— Не ние унищожихме храма и автобуса и ти го знаеш — добави Шараб. — Живяхме заедно, сигурно си чула нашите планове. Знаеш, че ние атакуваме само правителствени обекти. Който и да е нападнал индусите, той е твой враг. Трябва да бъде изобличен и да получи възмездие.

Нанда продължи да стои неподвижно със скръстени ръце. Но позата ѝ беше някак променена, както и изразът на лицето ѝ. Беше поизпънала рамене, а устните и очите ѝ бяха станали по-твърди. Сега вече я предизвикваше.

„Защо?“, запита се Шараб. Защото една пакистанка е посмяла да изрази твърдението, че индийци биха могли да бъдат врагове на индийци? Не, не можеше да бъде толкова наивна. А ако не беше съгласна, тогава защо не защитаваше своите сънародници?

— Самуел? — каза Шараб.

Младият брадат мъж се изправи.

— Да?

— Моля те, погрижи се за вечерята ни, както и за тази на гостенката ни. Тя ще има нужда от сили.

Самуел отвори един покрит със скреж кашон, който беше пълен с военни дажби. Започна да вади плитките червени консерви. Всяка от тях съдържаше ориз, ивици пушено козе месо и две канелени пръчици. В друг кашон бяха подредени кутии с мляко на прах. Докато Самуел ги раздаваше на останалите, Али донесе кана с вода от дъното на пещерата. Прибави я към сухото мляко, като умело наливаше, така че ледът, събрал се около гърлото на каната, да не попадне в напитките им.

Шараб продължи да наблюдава Нанда.

— Ще дойдеш с нас в Пакистан — съобщи ѝ тя. — Щом пристигнем там, ще кажеш на моите колеги онова, което отказваш да кажеш на мен.

Нанда пак не отвърна. Това се стори странно на Шараб. Тъмнооката жена беше доста приказлива, докато живееше във фермата. Непрекъснато недоволстваше от пленничеството им, от ограниченията, които ѝ бяха наложени, от милитаристичните лидери на Пакистан, от терористичните действия на МСК. Изглеждаше странно, че сега упорито мълчи.

Може би жената просто беше уморена от изкачването. Но пък не беше проронила нито дума и в камиона. Възможно беше да се страхува за живота си. Но не се беше опитала да избяга по планинските пътеки или да посегне за някое от оръжията в околните сандъци.

А после изведнъж разбра причината, поради която Нанда не искаше да говори с тях. Шараб спря на няколко стъпки от кашмирката.

— Ти работиш с тях — рязко каза Шараб. — Или искаш да те отведем в Пакистан, или... — Тя прекъсна изречението и повика Хасан. Висок шест фута и половина, тридесет и шест годишният бивш работник от кариерата беше най-едрият в екипа. Трябваше силно да се приведе, за да стои в пещерата.

— Хвани я — нареди Шараб.

Сега вече Нанда се размърда. Опита се да мине покрай Шараб. Очевидно се опитваше да достигне една от пушките. Но Хасан бързо мина зад Нанда. Сграбчи ръцете ѝ точно под раменете и ги прикова към тялото ѝ с масивните си длани. Кашмирката простена и започна да се извива в опити да се освободи. Но едрият мъж я притисна още по-силно. Тя изви гръб и замря неподвижна.

Хасан избута Нанда пред Шараб. Пакистанката пребърка джобовете на джинсите ѝ, а сетне посегна под издутия ѝ вълнен пуловер. Старателно потупа Нанда по цялата дължина на тялото.

Бързо откри онова, което търсеше. Беше закачено от лявата страна на Нанда, точно над бедрото ѝ. Нанда поднови опитите си да се изплъзне, но Шараб рязко вдигна пуловера ѝ и оголи кръста ѝ.

Там имаше малко кожено калъфче, прикрепено към еластична лента. В калъфчето имаше клетъчен телефон. Шараб го взе и се приближи до един от висящите фенери. Внимателно огледа малкото устройство. Дисплеят с течен кристал беше тъмен. Въпреки това телефонът работеше. Лекичко вибрираше — ту се включваше някакъв пулс, ту се изключваше. Повтаряше този ритъм непрекъснато. На върха му имаше тъмно, леко вдлъбнато пластмасово топче. Приличаше на окото на дистанционно за телевизор.

— Али, Самуел, съберете оръжията и провизиите — нареди Шараб. — Бързо!

Мъжете изоставиха вечерята си и се втурнаха да изпълнят заповедта. Хасан продължи да притиска Нанда. Ишак ги наблюдаваше от другия край на пещерата. Чакаше нареждания от Шараб.

Шараб погледна Нанда.

— Това е нещо повече от клетъчен телефон, нали? Това е проследяващо устройство.

Нанда мълчеше. Шараб кимна на Хасан и той стисна ръцете на момичето още по-силно. Тя изохка, но пак не отговори. След няколко секунди Шараб направи знак на Хасан да отпусне хватката си.

— Няма как да си разговаряла със съучастниците си, без да те чуем — продължи Шараб. — Очевидно си използвала клавиатурата, за да набираш информацията. Сега сигурно проследяват сигнала до нашата база. Кой са те?

Нанда не отвърна.

Шараб направи няколко крачки към нея и я зашлеви с опакото на ръката си.

— Кой стои зад това? — изкрещя тя. — СГС? Военните? Светът трябва да знае, че не ние сме извършили това!

Нанда продължаваше упорито да мълчи.

— Имаш ли някаква представа какво си сторила? — попита Шараб, отстъпвайки назад.

— Да, имам — най-после проговори кашмирката. — Попречих на хората ви да извършат геноцид.

— Геноцид?

— Срещу индуското население в Кашмир и останалата част на Индия — каза Нанда. — По телевизията от години дават заплахите за унищожение, които хората ви крещят пред джамиите.

— Слушала си радикалите, фундаменталистите, които имат екстремистки виждания — настоя Шараб. — Всичко, което ние желаем, е свобода за мюсюлманите в Кашмир.

— Като убивате...

— Ние сме във война! — заяви Шараб. — Но удряме само военни и полицейски цели. — Тя вдигна клетъчния телефон и потупа върха му с пръстите си. — Искаш да си говорим за изстребление, така ли? Това е дистанционен сензор, нали? Ние те докарахме близо до мястото и ти възпламени експлозивите, заложен от твоите партньори.

— Онова, което извърших, беше акт на любов, акт в защита на останалите хора — отвърна Нанда.

— Това беше акт на предателство — каза Шараб. — Хората не се страхуваха от нас, защото знаеха, че няма да ги нараним. Ти оскверни това доверие.

Сънародниците на Шараб също бяха участвали в подобни актове, най-вече в Близкия изток, използвайки телата си като живи бомби. Разликата беше, че жертвите на Нанда не бяха избрали такава саможертва. Нанда и партньорите ѝ го бяха решили вместо тях.

Но моралът и вината нямаха значение за Шараб в момента. Нанда нямаше достатъчно опит, за да измисли такъв план. Независимо кои бяха извършителите, те вече идваха насам, несъмнено добре въоръжени. И Шараб нямаше намерение да ги чака.

Тя се обърна към Ишак. Най-младият член на екипа ѝ стоеше близо до кашоните и ядеше порцията си козе месо и ориз. Устните му бяха побледнели от студа, а кожата на лицето му приличаше на изсушен пергамент заради брулещия вятър по време на мотоциклетното му пътешествие. Но дълбоките му очи бяха напрегнати, очакващи. Шараб се опита да не мисли за онова, което щеше да му каже. Но трябваше да го направи.

Тя подаде клетъчния телефон на Ишак.

— Трябва да останеш тук заедно с това — каза тя.

Младият мъж спря да дъвче.

— Чу какво става — добави Шараб. — Ние ще продължим, но нейните съучастници трябва да мислят, че още сме тук.

Ишак остави консервата и взе телефона. Другите мъже стояха мълчаливо.

— Много е тежък — меко каза Ишак. — Права си. Мисля, че са му добавили разни неща. — Той погледна Шараб. — Значи не искаш индийците да напуснат това място, така ли?

— Така — тихо отвърна Шараб. Гласът ѝ беше приглушен. Гледаше Ишак в очите.

— Тогава няма да го напуснат — обеща ѝ той. — Но вие по-добре тръгвайте.

— Благодаря — отвърна Шараб.

Жената се обърна, за да помогне на другите мъже. Не защото имаха нужда от помощ, а защото не искаше Ишак да я види как плаче. Искаше да я запомни силна. Той имаше нужда от това, за да издържи. Но сълзите рукнаха. Двамата бяха прекарвали заедно всеки ден от последните две години в Пакистан или в Кашмир. Той беше напълно отдаден на нея и на каузата. Но не притежаваше уменията за катерене и оцеляване, които имаха другите мъже. Без тях те нямаше да успеят да прекосят планините и контролираната линия, за да се върнат в Пакистан.

Останалите членове на екипа облякоха дебелите палта, които съхраняваха в пещерата. Преметнаха автоматични пушки на десните си рамене и възета на левите. В джобовете си имаха фенерчета и кибрит. Али нарами раницата, която беше напълнил с храна. Хасан сграбчи Нанда, след като Самуел му подаде раницата с оборудването — алпинистки съоръжения, чук, допълнителни фенерчета, карта на района.

После, един по един, всеки прегърна Ишак. Той им се усмихваше със сълзи в очите. Шараб беше последна.

— Моля се на Аллах да ти изпрати на помощ пет хиляди ангела — прошепна му тя.

— Предпочитам Той да ви помага, за да стигнете до дома — отвърна Ишак. — Тогава ще бъда сигурен, че всичко това не е било напразно.

Тя силно го прегърна, а после потупа гърба му, обърна се и излезе от пещерата.

17.
ШРИНАГАР, КАШМИР
СРЯДА, 22:00

Рон Фрайдей стоеше в малката си стая, когато телефонът на бамбуковата масичка иззвъня. Той отвори очи и погледна часовника си. Точно навреме.

Телефонният апарат беше от петдесетте години на ХХ век — тежко черно устройство с дебел кафяв шнур. И звънеше като на пожар. Фрайдей седеше на леглото; беше включил черно-белия телевизор, след като изпрати кодираното съобщение на Ханк Люис. Даваха някакъв стар филм. Имаше английски субтитри, но въпреки това Фрайдей се затрудняваше да следи действието. Непрекъснато задрямваше.

Фрайдей не отговори на първото позвъняване. Нито на второто. Вдигна слушалката едва на десетото позвъняване. По този начин се уверяваше, че го търси свръзката му от „Черните котки“. Десетото позвъняване в десетия час.

Обаждаше се капитан Прем Назир, който каза на Фрайдей, че ще го чака навън след петнадесет минути.

Фрайдей нахлузи обувките си, грабна анорака и се запъти към единственото стълбище. В „Палата на Бино“ имаше само дванадесет стаи, обитавани основно от работещи на пазара, жени със съмнителна благочестивост и мъже, които рядко си подаваха носа навън. Очевидно полицията си затваряше очите за много повече неща от игралния салон.

Странноприемницата нямаше истинско фоайе. Отляво на стълбите беше разположено бюрото на рецепцията. През деня на него работеше самият Бино, а през нощта — сестра му. На дървения под беше проснат персийски килим, а покрай стените имаше оръфани дивани. Прозорците гледаха към тъмната тясна улица. Над помещението беше надвиснал гъстият дим на силните местните

цигари „Джуари“. Игралният салон се намираше в стая зад бюрото. Димната завеса буквално висеше като сценична завеса около разсеяната сестра на Бино.

Едрата жена се беше облегла на рецепцията. Дори не вдигна поглед от списанието, което четеше, когато Фрайдей слезе по стълбите. Ето това обожаваше тук. На никого не му пукаше за нищо.

Фоайето беше празно. Улицата също. Фрайдей се облегна на близката стена и зачака.

Фрайдей никога не беше срещал петдесет и три годишния капитан Назир. Шанкар, министърът на атомната енергия, го познаваше добре и му вярваше. Фрайдей не вярваше на никого, включително и на Шанкар. Но богатата биография на капитан Назир в сферата на шпионажа — първо в тила на врага в Пакистан през шестдесетте години, после в индийската армия, а сега с Националната гвардия по сигурността — предполагаше, че двамата мъже щяха да се радват на отлични професионални взаимоотношения.

Освен ако не възникнеше проблем между НГС и Специалните гранични сили. Това беше първото нещо, което Фрайдей искаше да обсъди с Назир, дори преди да говорят за мисията на Ударния отряд в търсене на пакистанските ядрени глави. Фрайдей нямаше нищо против да предприеме тайна мисия за „Черните котки“, ако те нямаха пълното доверие и подкрепа от страна на правителството. Част от разузнавателната дейност беше извършването на някои неща без одобрението на правителството. Но определено щеше да откаже, ако „Черните котки“ и СГС воюваха помежду си, ако едната групировка полагаше всички усилия да очерни другата. Липсата на представители на НГС на мястото на експлозиите съвсем не означаваше, че случаят е такъв. Но Фрайдей искаше да бъде сигурен.

Капитан Назир пристигна точно в уречения час. Вървеше, без да бърза, без някаква очевидна цел. Пушеше цигара „Джуари“. Умна постъпка. Офицерът идваше от Делхи, но не пушеше от по-меките цигари, популярни в столицата. Местната цигара му помагаше да се слее с околността.

Офицерът беше облечен в обикновена сива риза, панталони в цвят каки и маратонки „Найк“. Беше висок около пет фута и половина и имаше къса черна коса и голям белег на челото. Кожата му беше

тъмна и гладка. Изглеждаше точно както на снимките, които Фрайдей беше виждал.

Явно Рон Фрайдей също приличаше на фотографиите си. Капитан Назир не си даде труд да се представи. Нямаше да произнесат имената си нито веднъж. Персоналът на СГС все още работеше на пазара. Може би бяха поставили електронни устройства за наблюдение на района, за да се опитат да заловят терористите. Ако беше така, съществуваше риск някой да ги подслуша.

Офицерът просто подаде ръка на Фрайдей и каза с ниския си, грубоват глас:

— Ела с мен.

Двамата мъже продължиха в посоката, в която беше поел капитан Назир, по-далеч от главната улица „Шервани Роуд“. Тясната странична уличка, на която беше разположена странноприемницата, беше малко по-широка от алея. От двете ѝ страни имаше тъмни магазини. В тях се продаваха неща, които липсваха на пазара — велосипеди, мъжки костюми, малки електрически уреди. Улицата свършваше с висока тухлена стена на около триста ярда по-надолу.

Назир дръпна от цигарата си.

— Министърът има отлично мнение за теб.

— Благодаря — каза Фрайдей. Погледна надолу и тихо попита:
— Каж ми нещо. Какво се случи днес на пазара?

— Не съм сигурен — отвърна Назир.

— А щеше ли да ми кажеш, ако знаеше? — попита Фрайдей.

— Не съм сигурен — призна Назир.

— Защо разследването се провежда от СГС, а не от твоите хора?

Назир спря. Извади пакет цигари от джоба на ризата си и запали нова от фасата на старата. Погледна Фрайдей в бледата светлинка на запалената цигара.

— Не знам отговора на този въпрос — отвърна офицерът и продължи напред.

— Позволи ми да те насоча в една посока — каза Фрайдей. — СГС имат ли специални правомощия върху Шринагар и религиозните обекти?

— Не — отвърна Назир.

— Но техният персонал беше на местопрестъплението, а твоите хора не — повтори Фрайдей.

— Да — отвърна Назир.

Ситуацията започваше да става обезсърчаваща. Фрайдей спря на място. Сграбчи Назир за ръката. Офицерът не реагира.

— Преди да поема на север, за да рискувам живота си, искам да знам дали се е появил теч в твоята организация — изсъска Фрайдей.

— Че защо би си помислил такова нещо? — невъзмутимо попита Назир.

— Защото на мястото на взрива нямаше нито един командос от „Черните котки“ — каза Фрайдей. — Защо биха ви изолирали от разследването, ако не поради проблеми, свързани със сигурността.

— За да ни унижат например — предложи Назир. — И при вас има конфликти между разузнавателните служби. Взаимно подкопават работата си, въпреки че се стремят към една и съща цел.

Нямаше спор по този въпрос, помисли си Фрайдей. Самият той беше убил агент на ЦРУ, и то не много отдавна.

— Истината е, че от известно време СГС станаха изключително потайни по отношение на дейностите си и ние също станахме изключително потайни по отношение на нашите операции, включително и тази — продължи Назир. — И двете групи имат съюзници в Делхи и в крайна сметка цялата събрана информация влиза в системата, смила се и се използва.

— Като в кланица — отбеляза Фрайдей.

— Кланица! — възкликна Назир, а после одобрително кимна. — Това ми хареса. Това много ми хареса.

— Радвам се — отвърна Фрайдей. — А сега ми кажи нещо, което аз ще харесам. Обясни ми например защо ще се бутаме в ръцете на разузнавателна агенция, която може би ще рискува живота ни, за да подсили собствените си позиции в Делхи?

— Дали мислиш, че ще стане? — попита Назир.

— Ами не знам — отвърна Фрайдей. — Опитай се да ме убедиш другояче.

— Знаеш ли изобщо нещичко за индуизма?

— Запознат съм с основните неща — каза Фрайдей. Нямаше и представа какво общо има това.

— А знаеш ли, че *индуизъм* не е думата, която използваме за нашата вяра. Тя е измислена от Западния свят.

— Не, не знаех това — призна Фрайдей.

— В Индия има безброй секти и касти и всяка от тях има свое собствено наименование и съвсем различни виждания за Ведите, свещения текст — каза Назир. — Най-големият ни проблем като нация е, че вкарахме нашия фракционизъм в правителството. Всеки защитава собствения си отдел, собствените си хора, сякаш това е негова лична вяра. Правим това, без въобще да се замислим по какъв начин действията ни ще се отразят на целия народ. Аз също нося вина. Моят „бог“, ако така го наречем, е онзи, който ще ми помогне да си свърша работата. Но той не е задължително онзи, който би извършил най-доброто за Индия. — Той дръпна от цигарата си. — Трагедията се състои във факта, че сега целият народ е заплашен от унищожение, а ние въпреки това не обединяваме усилията си. Нуждаем се от по-добро разузнаване на пакистанската ядрена заплаха. Не можем да отидем там и да съберем сами необходимата информация, защото рискуваме онова, което се опитваме да избегнем — размяната на ядрени удари. Само ти и екипът ти можете да ни помогнете. — Назир наблюдаваше Фрайдей през виещия се дим на цигарата. — Ако все още искаш да поемеш мисията, аз ще съм твоят контакт. Ще ви придружа дотам, докъдето мога, ще ви осигуря карти на района, пропуски и географско разузнаване. С министъра ще направим така, че никой да не се бърка във вашите действия. Той не познава хората, които идват от Вашингтон, но изпитва огромно уважение към теб. Счита те за член на „неговата каста“. Това е повече от чест. Това означава, че при бъдещи начинания можеш винаги да разчиташ на него. За него членовете на екипа му стоят преди всичко друго. Но ние трябва да подсигурием разузнавателните сведения, от които се нуждаем, за да сме сигурни, че екипът ще продължи с мисията. Американският отряд така или иначе ще го направи. Аз съм тук, за да се уверя, че ти все още искаш да отидеш с тях. Надявам се, че ще докладвам на министъра за положителния ти отговор.

Фрайдей не вярваше на никой, който твърдеше, че поставя ползата за мнозинството пред собственото си добруване. Министър, който провеждаше тайна операция с „Черните котки“, искаше да заздрави връзките си в разузнавателната общност и да си изгради собствена силова база. Днес шпионираше Пакистан, утре може би щеше да шпионира СГС или министър-председателя.

Фрайдей не се безпокоеше от факта, че един политик има лични амбиции. Той беше проникнал в същината на казаното от капитан Назир. Министър Шанкар искаше Фрайдей да се присъедини към Ударния отряд, за да се увери, че американците наистина работят за Индия, а не за Вашингтон. А в замяна на тази мисия Фрайдей щеше да разполага със съюзник по високите върхове на индийското правителство.

Мъжете стигнаха до тухлената стена в края на улицата и Назир запали нова цигара. После се обърнаха и поеха обратно към странноприемницата. Назир беше впил поглед в земята. Очевидно беше казал всичко, за което беше дошъл. Сега беше ред на Фрайдей.

— Все още не си ме убедил, че в организацията ви няма изтичане на информация — каза Фрайдей. — Как мога да бъда сигурен, че няма да отидем там само за да се озовем заобиколени от пакистанците?

— Може и така да стане — допусна Назир. — Ето защо самите ние не можем да отидем. А що се отнася до течове, познавам всеки от „Черните котки“. Досега никога не сме били предавани. Но по-голяма сигурност от това не мога да ти дам. — Назир се усмихна за пръв път. — Дори е възможно някой от Вашингтон да е пропял пред пакистанците. В нашата професия винаги съществува опасност. Единственият въпрос е дали последващите изгоди си заслужават рисковете. Ние считаме, че си заслужава, както за нас, така и за теб.

Това все повече заприличваше на встъпителната проповед на някой гуру. Но пък Фрайдей трябваше да го очаква.

— Добре — каза той. — Съгласен съм да участвам при едно условие.

— И какво е то?

— Искам да знам повече за днешната атака — каза Фрайдей. — Нещо около нея не е както трябва.

— Можеш ли да споделиш точно какво те притеснява? — попита Назир.

— Фактът, че атентаторът взриви два отделни заряда, за да срути храма и полицейския участък. Няма никаква причина за това. Една по-голяма експлозия щеше да свърши същата работа. И щеше да е по-лесно да постави експлозивите.

Назир кимна.

— И аз самият се почудих над това. Е, добре. Ще видя какво мога да открия и ще те уведомя, когато се срещнем следващия път, тоест утре на обяд. Можем да се чакаме тук и да обядваме заедно. Ще донеса и материалите, които екипът ти трябва да проучи.

— Добре — каза Фрайдей.

Мъжете стигнаха до странноприемницата. Фрайдей погледна капитана.

— Имам още един въпрос — каза той.

— Разбира се, питай.

— Защо не ми предложи цигара? — попита Фрайдей.

— Защото ти не пушиш — отвърна Назир.

— Министърът ли ти го каза?

— Не.

— Значи си ме проверявал — каза Фрайдей. — Разпитвал си хората, с които съм работил, за моите навици и потенциални слабости.

— Точно така — каза Назир.

— Значи не се доверяваш напълно на преценката на министъра относно моето присъединяване към мисията — изтъкна Фрайдей.

Назир отново се усмихна.

— Казах, че познавам добре всеки от „Черните котки“. Министърът не е един от моите командоси.

— Разбирам — отвърна Фрайдей. — Доста небрежна постъпка от твоя страна. Ти ми разказа за себе си, за твоите методи, за това, в кого вярваш. Един професионалист не бива да постъпва така.

— Прав си — каза Назир с равен тон. — Но откъде знаеш, че не те изпитвам, за да видя дали ще забележиш? — Капитанът протегна ръка. — Лека нощ.

— Лека нощ — каза Фрайдей. Докато разтърсваше ръката на Назир, почувства моментен прилив на смущение. Обзе го съмнение.

После командосът от „Черните котки“ се обърна и потъна в нощта, оставяйки след себе си само облак гъст тютюнев дим.

18.

АЛКЪНБЪРИ, ВЕЛИКОБРИТАНИЯ

СРЯДА, 19:10

Майк Роджърс преглеждаше файловете, изпратени по имейла от Боб Хърбърт, когато гигантският С-130 докосна пистата на Кралското военно летище в Алкънбъри. Въпреки че излитането беше струвало известни усилия на самолета, кацането беше почти неусетно. Може би се дължеше на силната турбуленция по време на целия трансатлантически полет, но Роджърс изобщо не разбра кога се бяха приземили. Но пък съвсем ясно осъзна, че двигателите бяха изгасени. Самолетът спря да вибрира, но не и той. След шестчасовия полет той имаше чувството, че през цялото му тяло, от скалпа до петите, тече слаб електрически ток. От опит знаеше, че това усещане ще продължи още тридесет-четиридесет минути. А после, разбира се, Ударният отряд отново щеше да поеме на път и цялата процедура щеше да се повтори. Някъде в този процес се криеше микрокосмосът на всички издигания и кацания, на всички житейски усещания, но сега вниманието му беше насочено към други неща.

Екипът слезе от самолета, но остана на летището. Щяха да прекарат на земята около час, което щеше да даде достатъчно време на хидравличните кранове да разтоварят няколко сандъка с резервни части.

Офицерите, които работеха на Кралското военно летище, определяха Алкънбъри като „американската зона“. След края на Втората световна война то ефективно действаше като център за провеждане на операциите на американските военновъздушни сили в Европа. Представляваше огромно модерно съоръжение, оборудвано по последна дума на техниката. Тъй като всяка база, всяко летище, всяка казарма трябваше да си има прякор, американците бяха кръстили летището „Ал“. Повечето от военнослужещите по цял ден си тананикаха известната песен на Пол Саймън „Можеш да ме наричаш

Ал“. Британците не разбираха тази отколешна привързаност на американците към прякори и прозвища за всичко — от президенти и космически совалки до лични оръжия и вещи. Искрената Аби, Приятелство 7, Старата Бетси. Но Майк Роджърс разбираше. Това правеше страховитите устройства и институции по-малко заплашителни. Това предполагаше близки отношения, сродство с предмета или мястото, усещане, че човекът, обектът и организацията са някак равни помежду си.

Това беше американско.

Членовете на Ударния отряд слязоха по товарната рампа. Двама запалиха цигари. Други се протягаха, подскачаха или просто лягаха по гръб на пистата и отправяха поглед към синьочерното небе. Брет Огъст вече ползваше единия от телефоните на летището, който се намираще точно до складохранилището. Може би се обаждаше на някое местно момиче. Може би щеше да я посети на връщане. Скоро полковникът определено щеше да има време за личния си живот. Всички щяха да имат.

Майк Роджърс реши да се поразходи сам. Насочи се към носа на самолета. Вятърът свистеше на широкото открито пространство, понесъл познатите летищни миризми на керосин, смазочно масло и гума от нагретия колесник на самолета. Със залязването на слънцето пистата се охлаждаше, а миризмите сякаш бяха изсмуквани от невидим вакуум. Роджърс беше посетил десетки летища по цял свят и тези миризми винаги бяха там. Те го караха да се чувства у дома. Усещането за хладния въздух и земната твърд под краката му беше просто чудесно.

Мушнал ръце в джобовете си, Роджърс беше отправил поглед към осеяните с петна масло писти. Мислеше за данните, изпратени от Фрайдей в АНС и за файловете, които Хърбърт му беше предоставил. Освен това мислеше и за самия Рон Фрайдей. И за многото такива, с които беше работил през изминалите десетилетия.

Роджърс винаги имаше проблеми с мисиите, които включваха чужди правителства и други агенции от собственото му правителство. Информацията, давана на оперативния работник, не беше винаги информативна. Понякога беше грешна поради слаба ефективност, лошо планиране или просто случайно. Единственият начин да откриеш дали е така беше, като се включиш в мисията. А тогава невярната

информация или грешните заключения, изведени от непълни данни, можеха да костват живота ти.

Другият проблем, с който Роджърс неизменно се сблъскваше при съвместните операции, беше свързан с авторитета и отчетността. Оперативните агенти приличаха на деца в доста отношения. Обичаха да си играят навън и ненавиждаха наставленията на чужди „родители“. Рон Фрайдей може би беше добър и отговорен човек. Но преди всичко друго Фрайдей трябваше да докладва пред началника на АНС и вероятно пред благодетеля си в индийското правителство. Задоволяването на техните нужди, постигането на техните цели стоеше над подкрепата към Роджърс, лидера на мисията. В идеалния случай целите им щяха да бъдат абсолютно еднакви и конфликт нямаше да има. Но това се случваше твърде рядко. А понякога ставаше дори по-лошо. Понякога прикрепените към мисията оперативни работници или офицери целяха да я провалят, да злепоставят определена група, която може би се бореше за вниманието на президента или за благосклонността на световен лидер или към част от така ограниченото в тази сфера финансиране.

В ситуация, в която екипът му вече беше заобиколен от неприятели, Майк Роджърс не искаше да изпитва усещането, че не може да се довери на собствения си персонал. Особено когато рискуваше живота на членовете на Ударния отряд.

Разбира се, Роджърс никога не беше срещал Рон Фрайдей или капитан Назир, офицера от „Черните котки“, който беше свързката им. Затова щеше да постъпи както винаги — щеше да ги прецени, когато се срещнеха. Обикновено веднага успяваше да установи дали може или не може да се довери на даден човек.

Но точно в момента онова, което най-много тревожеше Роджърс, нямаше нищо общо с Фрайдей. Беше свързано с експлозията в Шринагар. И по-специално с онова последно обаждане от домашния към полевия телефон.

Много нации използваха клетъчните телефони като част от рутинното събиране на разузнавателни сведения и опити за шпионаж. Не само наблюдаваха телефонните разговори, но и използваха самия хардуеър. Електронното устройство на един телефон не предизвикваше тревога сред летищната охрана; повечето правителствени служители, военни и бизнесмени притежаваха такъв; и

в него вече се съдържаха повечето жички и микрочипове, необходими за един саботьор. Освен това клетъчните телефони бяха изключително удобни за извършване на убийства. Беше необходимо минимално количество експлозив С-4, поставен сред чарковете на клетъчния телефон и задействан чрез отговаряне на входящо повикване, за да отнесе половината глава на набеязана жертва.

Но Роджърс особено ясно си спомняше един инцидент в бившата португалска провинция Тимор, който много напомняше на настоящата ситуация. Беше прочел за него през 1999 г. в австралийски военен бюлетин. По това време се намираше на остров Мелвил, където наблюдаваше военноморските маневри в Тиморско море. Настъпващите индонезийски военни сили раздали клетъчни телефони на бедното население на Източен Тимор като привиден жест на добра воля. На цивилните било разрешено да използват индонезийския военен оператор по мобилни комуникации, за да провеждат разговорите си. Телефоните обаче не били само телефони, а двупосочни радиостанции. Хората, които имали достъп до групи, лоялни на осъдения лидер Ксанана Гусмао, се превръщали в неволни шпиони и подслушвали планирането на националистични акции. От любопитство Роджърс попита един от колегите си в австралийския Отдел за защитни стратегии и разузнаване дали индонезийците са го измислили сами. Отговорът беше отрицателен. Технологията била московска. А както Роджърс добре знаеше, руснаците бяха мащабни снабдители на индийски технологии.

Важното за Роджърс се коренеше във факта, че радиофункцията беше активирана чрез сигнали, изпращани от индонезийския аванпост във втория по големина град в Източен Тимор. Сигналите бяха изпращани, след като обажданията индикираха, че определен човек се намира в стратегическа позиция.

В тази връзка Роджърс се питаше дали домашният телефон не беше сигнализирал полевия телефон да детонира вторите експлозии. Времето на обаждането беше твърде близко, за да е съвпадение. А продължителността на сигнала и регулярните интервали предполагаха, че терористите са следени.

По дяволите, не само предполага, а направо го сочи, каза си Роджърс. И колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно осъзнаваше, че се очертаваше една доста гадна ситуация, с която

трябваше да се оправят. Елитният „Институт по технологии“ на Пентагона, наречен с безобидното име „Отдел за теоретични реализации“, определяше този процес като „предварителни изчисления“. Роджърс от край време беше добър в това още когато Пентагонът наричаше този начин на мислене „ефектът на доминото“.

Трябваше да поговори с Хърбърт за това.

Роджърс извика Иши Хонда. Специалистът по комуникации лежеше на самолетната писта, но веднага скочи и дотича, понесъл сателитния телефон. Роджърс му благодари, а после клекна до устройството и набра номера на Боб Хърбърт. Сложи си слушалките, защото ревят на кацащите и излитащите самолети заглушаваше всеки друг шум.

Хърбърт вдигна още на първото позвъняване.

— Боб, обажда се Майк Роджърс — каза генералът.

— Радвам се да те чуя. На Ал ли се намирате? — попита Хърбърт.

— Току-що кацнахме — каза Роджърс. — Слушай, Боб. Мислех си за последните данни, които ми изпрати. Имам чувството, че агентаторите в Шринагар са били наблюдавани, най-вероятно от вътрешен човек.

— И аз имам същото чувство — призна Хърбърт. — Особено след като успяхме да определим откъде идват обажданията от полевия до домашния телефон. Водят началото си от една ферма в Каргил. Вече уведомихме СГС. Те изпратиха един местен полицай да провери мястото. Фермерът отказва да говори, а внучката му е изчезнала. Рон и човекът от СГС ще отидат там утре сутринта, за да опитат да изкопчат нещо от него.

— Това не ми звучи никак добре — каза Роджърс.

— Така е. А има и още. Дъщерята на фермера и съпругът ѝ са били дейци от съпротивата, които са загинали в битка срещу пакистанската инвазия.

— Значи фермерът със сигурност има причина да участва в конспирация срещу Милиция за свободен Кашмир — отбеляза Роджърс.

— Да, на теория — отвърна Хърбърт. — Сега се опитваме да разберем дали изобщо е имало конспирация и дали тя би могла да включва по някакъв начин местния полицейски участък, където се

намира домашният телефон. Мат Стол успя да проникне в досиетата на тамошния персонал и сега екипът ми преглежда личните данни на всеки един офицер. Искаме да видим дали някой от тях има връзки с антитерористични групировки.

— Боб, осъзнаваш ли, че ако откриеш връзка между полицията и пакистанските терористи, ще трябва да се оправяме с безпрецедентен международен случай?

— Е, чак пък толкова — отвърна Хърбърт. — Само защото може би са знаели за атаката и са решили да не я предотвратят...

— Мисля, че става въпрос за нещо много по-голямо — каза Роджърс. — Имало е три отделни експлозии. Само една от тях е в съответствие с изградените методи на Милиция за свободен Кашмир и това е взривяването на полицейския участък.

— А, чакай малко — възкликна Хърбърт. — Това е чудовищно обвинение. Нима искаш да кажеш, че полицията сама е планирала тази акция? Че индийците са нападнали собствения си храм...

— Така че да съвпадне с атаката на МСК — довърши Роджърс.

— Но подобна операция би трябвало да включва много повече от полицията в Кашмир — изтъкна Хърбърт. — Особено ако проследяват и се опитват да заловят групата, какъвто очевидно е случаят.

— Знам — отвърна Роджърс. — Възможно ли е да са получили помощ? От някой, който е въввлечен в случая доста повече от обикновено?

— Специалните гранични сили.

— Защо не? Може би това е причината, поради която отцепиха пазара и не позволиха на „Черните котки“ да се намесят.

Хърбърт се замисли.

— Възможно е — съгласи се той. — Но също така е възможно да прибързваме със заключенията.

— По-добре така, отколкото да изоставяме — изтъкна Роджърс.

— Е, добре, предавам се — каза Хърбърт. — Виж, нека да видим какво ще открият Фрайдей и партньорът му утре сутринта. Ще информирам Пол за развитието на нещата и ще те уведомя веднага щом разполагаме с още нещо.

— Дадено — каза Роджърс. — Но след като така или иначе избързваме, нека направим още една крачка напред.

— Добре — колебливо каза Хърбърт.

— Ударният отряд отива в Пакистан, за да търси ядрени оръжия. Но какво ще стане, ако не открием много такива или дори никакви? Да предположим, че индийското правителство е подбудило нападението в Шринагар само за да предизвика населението и да започне война. Която Пакистан няма как да спечели.

— Смяташ, че ще отговорят с ядрен удар? — изуми се Хърбърт.

— Защо не? — отвърна Роджърс.

— Светът няма да го позволи! — възкликна Хърбърт.

— И какво ще направи светът? Ще започне война срещу Индия? Ще засипе с бомби Делхи? Или ще наложи санкции? Какви? И до какво ще доведат те? Какво ще стане, ако стотици хиляди индийци започнат да измират от глад? Боб, тук не говорим за Ирак или Северна Корея. Говорим за един милиард души и четвъртата най-могъща военна сила на света. Говорим за почти един милиард индуси, които се страхуват да не станат жертви в една мюсюлманска свещена война.

— Майк, няма нация на света, която ще одобри ядрен удар срещу Пакистан — каза Хърбърт.

— Въпросът не е в одобрението. Въпросът е как ще отвърнем, ако се случи. Какво бихме могли да сторим сами?

— Сами?

— Малко или много — каза Роджърс. — Обзалагам се, че Москва и Пекин няма да се заоплакват твърде бурно. Ако Индия удари Пакистан с ядрени ракети, Москва ще е с развързани ръце да нападне която си република поиска с ограничена по мащаб ядрена атака. Край на дългите войни в Афганистан и Чечения. А Китай също няма да протестира, защото ще разполага с прецедент да нападне Тайван.

— Това няма да се случи — каза Хърбърт. — Това е лудост.

— Не, това е оцеляване — отвърна Роджърс. — Израел разполага с изработен план за ядрени удари в случай на обединена арабска атака. И ще използват ресурсите си, много добре знаеш. Ами ако Индия също има подобен план? И то със същата изключително силна оправдателна причина. Религиозно гонение.

Хърбърт не отвърна.

— Боб, искам само да кажа, че понякога малките събития водят до големи катаклизми и това не е никак хубаво.

— Да, никак не е хубаво — съгласи се Хърбърт. — Но все още мисля, че преиграваме. Ще се свържа с теб веднага щом науча нещо

ново. Междувременно имам едно предложение.

— И какво е то? — попита Роджърс.

— Вземи си поспи по време на полета до Индия — каза Хърбърт.

— По всичко личи, че ще имаш нужда от този сън.

19.

КАРГИЛ, КАШМИР

ЧЕТВЪРТЪК, 06:45

Рон Фрайдей се подразни, че обаждането не дойде от Ханк Люис. Вместо това му се обади капитан Назир. За Фрайдей това означаваше, че на този етап от мисията трябва да докладва на Делхи, а не на Вашингтон. Това предполагаше, че „Черните котки“ ще го следят твърде отблизо. Може би индийското правителство не искаше той да говори с АНС или някой друг за онова, което вероятно щяха да открият тук. Поне не и преди да започнат мисията.

Трябваше да отидат до някаква ферма за пилета в подножието на Каргил. Очевидно някой от разузнавачите на Оперативния център беше открил възможна връзка между това местонахождение и експлозиите на пазара. От Оперативния център не бяха казали на Ханк Люис или на свръзката си в „Черните котки“ защо смятат, че фермата е важна. Всичко, което бяха споделили, беше заключението, че ситуацията на пазара е била „нетипична“ и че терористите трябва да бъдат заловени живи. Фрайдей си превеждаше това по следния начин: „Не сме сигурни, че са го извършили терористите и искаме да говорим с тях.“

Двамата с Назир отлетяха до фермата с бързия, високоманеврен хеликоптер „Камов“ КА-25. Управляваше го индиецът. Компактната небесносиня машина беше една от близо двадесетте такива, които Индия беше закупила от Русия, когато Съветският съюз рухна и военните започнаха да съкращават ресурсите. Фрайдей не се учуди, че пътуват с военен транспорт. Черните хеликоптери на Националната гвардия по сигурността се забелязваха твърде лесно. Околните небеса гъмжаха от индийски военни машини. По ирония на съдбата именно превозът с хеликоптер на военновъздушните сили беше най-добрият начин да останеш незабелязан на пакистанските радары.

Летяха на север, на около двеста фута височина, следвайки извивките на изключително назъбения и неравен терен. Минаваха необичайно ниско над земята, като подплашваха овцете и конете и караха собствениците им да ги проклинат. Назир му обясни, че това е необходимо. При тези въздушни течения се управляваше изключително трудно, особено рано сутринта. С издигането на слънцето ниските слоеве на въздуха се нагорещяваха. Те буйно се смесваха с ледения въздух, който се стелеше от планинските върхове, и образуваха изключително опасна навигационна зона между 500 и 2000 фута височина. Фрайдей се тревожеше от факта, че всеки пакистански агент, въоръжен с преносима ракетна установка, можеше да свали хеликоптера без никакъв проблем. Надяваше се, че информацията, получена от Оперативния център, не беше онова, което в шпионската общност наричаха „ТЗ“ или „тактическа заблуда“ — лъжа, целяща забавяне на преследването чрез елиминиране на преследвачите.

Двамата мъже стигнаха до фермата без инциденти. Преди да кацнат, капитан Назир направи няколко шумни обиколки над малкия хамбар и дървената къща. От нея излезе възрастен фермер, за да види какво става. Изглеждаше доста изненадан. Назир сниши машината на нивото на покрива.

— Как мислиш — попита Назир, — фермерът сам ли е?

— Най-вероятно — отвърна Фрайдей.

Обикновено хора, взети за заложници за кратко време, бяха превъзбудени, дори паникьосани. Искаха да са близо до някой, който би могъл да ги защити. Дори да имаше други заложници в риск, включително и членове на семейството, инстинктът за самосъхранение беше на първо място и беше неустоим. Заложници, държани дълго време, показваха точно обратните характеристики. Те изграждаха емоционална връзка с терористите, бяха резервирани и често пъти враждебно настроени.

Човекът под тях не принадлежеше към никоя от групите.

Назир направи още няколко обиколки и после приземи хеликоптера в близката нива. След четиридесет и пет минутния шумен полет беше изключително приятно да чуваш само полъха на вятъра. Усещането за хладния бриз, който ги облъхваше, докато вървяха към фермата, също беше чудесно. Назир носеше револвер 38-и калибър в кобура на колана си. Фрайдей имаше малък пистолет в десния джоб на

анорака си и нож в левия. Двадесет и две калибровото оръжие не нанасяше големи поражения, но все пак спокойно можеше да ослепи евентуален нападател.

Фермерът чакаше двамата мъже отвън. Фрайдей прецени, че Апу Кумар е около шестдесет и пет годишен. Беше дребен, попрегърбен мъж с тесни очи — в чертите му се четеше следа от монголско потекло. Това беше обичайно сред хималайците. Номади от много азиатски раси бяха обхождали този район в продължение на десетки хиляди години. Една от най-тъжните иронии на конфликта се коренеше във факта, че повечето от воюващите имаха еднаква кръв.

Мъжете спряха на няколко крачки от фермера. Тъмните, подозрителни очи на домакина ги оглеждаха от глава до пети. Хамбарът се намираше зад къщата, откъдето се чуваше възбуденото кудкудякане на пилетата.

— Добро утро — поздрави Назир.

Фермерът само кимна.

— Ти ли си Апу Кумар? — попита Назир.

Фермерът отново кимна. Този път кимването беше малко поколебливо. Очите на човека се местеха ту към Фрайдей, ту към Назир.

— Тук живее ли някой друг? — продължи да го разпитва Назир.

— Внучката ми — отвърна фермерът.

— Някой друг?

Кумар поклати отрицателно глава.

— Внучката ти тук ли е сега? — попита Назир.

Фермерът отново поклати глава. В него беше настъпила малка промяна. Изражението му предполагаше страх за безопасността му, а жестовете му говореха, че е напрегнат и притеснен. Явно криеше нещо. Вероятно за внучката си.

— Къде е тя? — настоя Назир.

— Излезе — отвърна Апу. — Имаше да свърши някои неща.

— Разбирам. Имаш ли нещо против да огледаме наоколо? — попита Назир.

— А мога ли да попитам какво търсите? — осмели се да зададе въпроса фермерът.

— Не съм сигурен — призна Назир.

— Добре, давайте — каза Апу. — Но внимавайте с кокошките ми. Вече достатъчно ги изплашихте с шумната си машина — той

направи жест към хеликоптера.

Назир кимна и се обърна. Фрайдей се поколеба.

— Какво има? — попита го Назир.

Фрайдей продължи да оглежда фермера.

— Внучката ви е една от тях, нали?

Апу не помръдна. Не каза „да е една от кои?“. Не каза нищо. А това говореше много на Фрайдей.

Фрайдей се приближи към фермера. Апу започна да отстъпва. Фрайдей сви ръце в юмруци и ги вдигна нагоре с кокалчетата напред. В дясната му длан беше скрит миниатюрният пистолет, така че фермерът да не го види. Фрайдей внимателно наблюдаваше мъжа, вратата към къщата и прозореца зад себе си. Не можеше да бъде сигурен, че вътре не се крие някой или че Апу няма да се опита да вземе пушка, брадва или някакво друго оръжие отвътре.

— Господин Кумар, всичко е наред — бавно каза Фрайдей. — Няма да ви причиня зло. Няма да ви нараня.

Апу спря. Фрайдей също.

— Добре — каза той. После свали ръце и ги прибра в джобовете си. Пистолетът все още беше насочен към Апу. — Искам да ви задам един въпрос, който е много важен. Съгласен ли сте?

Апу кимна.

— Трябва да знам дали не искате да говорите с нас, защото с внучката ви подкрепяте терористите или защото те са я взели за заложник — каза Фрайдей.

Апу се поколеба.

— Господин Кумар, вчера в Шринагар избухна бомба и уби много хора — каза капитан Назир. — Полицейски служители, поклонници на път за Пахалам, индуси, които се молеха в храма. Внучката ви замесена ли е в това или не?

— Не! — полуизплака, полуизкрещя Апу. — Ние не ги подкрепяме. Те я взеха насила! Тръгнаха оттук вчера. Казаха ми да мълча или ще я убият. Как е тя? Как е внучката ми?

— Не знаем — каза му Назир. — Но искаме да я намерим и да ѝ помогнем. Терористите върнаха ли се тук след експлозиите?

— Не — отвърна Апу. — Един от мъжете остана тук, след като другите тръгнаха. Обади се по телефона и пое отговорност за атентата. Но около пет часа внезапно си отиде.

— В какъв смисъл внезапно? — попита Назир.

— Изглеждаше много разстроен, след като говори с някого по телефона — отвърна Апу.

— Все едно нещо се е объркало? — попита Фрайдей. Това щеше да потвърди предположенията на Оперативния център.

— Не знам — каза Апу. — Обикновено беше много спокоен. Дори го чух да се шегува. Но след разговора стана съвсем различен. Може би наистина нещо се е объркало.

— Ако дойдеш с нас в Шринагар, ще можеш ли да ни посочиш как са изглеждали тези хора? — попита Назир.

Апу кимна.

Фрайдей докосна ръката на Назир.

— Може би нямаме достатъчно време за това — каза агентът на АНС. Събитията се развиваха твърде бързо. — Господин Кумар, посетителите ви пакистанци ли бяха?

— Да.

— Колко души бяха и колко време останаха при вас? — попита Фрайдей.

— Бяха петима и останаха пет месеца — отвърна Апу.

— Успя ли да чуеш някое име? — попита Назир.

— Да. Чух „Шараб“, но не и фамилни имена.

— Оставяха ли ви сами понякога? — попита Фрайдей.

— Само в спалнята ни — каза му Апу. — А един от тях винаги пазеше пред вратата.

— Отнасяха ли се зле с вас? — продължи да задава въпроси Фрайдей.

Апу поклати глава. Приличаше на участник в телевизионно състезание, когото засипват с въпроси. Но това беше правилният начин за провеждане на разпити. Веднъж щом целта се откряхнеше, разпитващият трябваше да я държи отворена. Фрайдей хвърли поглед към изградения от камък хамбар.

— Кой се грижеше за билетата? — попита той.

— Аз се грижех за тях сутрин, а Нанда, внучката ми — следобед.

— Пакистанците придружаваха ли ви? — попита Назир.

— Да.

— Как продавахте яйцата на пазара? — попита Фрайдей.

— Пакистанците ги караха с каруцата.

Това обясняваше как терористите бяха прекарвали експлозивите в Шринагар, без да бъдат забелязани. Но не обясняваше сигнала на полевия телефон, който беше дошъл оттук.

— Вие или внучката ви притежавате ли клетъчни телефони, господин Кумар? — попита Фрайдей.

Апу отново поклати глава.

— Тя какво правеше в свободното си време? — продължи с разпита Фрайдей.

— Четеше и пишеше поезия.

— Винаги ли е писала поезия? — попита Фрайдей.

Апу отвърна, че не е. Фрайдей усети, че напипва нещо.

— Разполагате ли с някои от стиховете? — попита той.

— Да, в стаята са — каза Апу. — Тя обикновено ги рецитираше, докато работеше из къщата.

Фрайдей определено беше напипал нещо. С капитан Назир си размениха погледи. Поискаха да видят стихотворенията.

Апу ги въведе в двуетажната постройка. Фрайдей беше нащрек. Вътре нямаше никого, нито пък имаше къде да се скрие човек. Цялата мебелировка се състоеше от няколко стола и една маса. Мястото миришеше на пепел и мускус. Първата миризма се носеше от печката на дърва, на която готвеха храната си. Мускусът, както Фрайдей подозираше, явно беше следа от гостите им.

Апу ги заведе в спалнята. Извади купчина листа от чекмеджето на нощното шкафче и ги подаде на капитан Назир. Стихотворенията бяха кратки и написани с молив. В тях се говореше за всичко — от цветя до дъжд и облаци. Назир прочете най-старото.

*Валя пет дни и цъфнаха цветя,
останаха така земята да красят,
с каручката отивам на пазара аз,
за да продам от тях на всички вас.*

— Не звучи особено задълбочено — каза Назир.

Фрайдей не направи коментар. Той не беше сигурен в това.

Капитанът прегледа останалите. Всичките имаха структурата на типична детска песничка.

— Върни се на първото — каза Фрайдей.

Назир отново прехвърли купчината листи.

— Господин Кумар, вие казахте, че Нанда е рецитирала стиховете, докато е чистела, така ли? — попита Фрайдей.

— Да.

— Тя политически активист ли е?

— Тя е открита патриотка, която беше отдадена на родителите си — каза Апу. — Дъщеря ми и зет ми бяха убити от пакистанците.

— Ясно — каза Фрайдей.

— Не разбирам — намеси се капитан Назир.

Фрайдей помоли Апу да остане в спалнята и после поведе Назир навън.

— Капитане, имало е петима пакистанци — обясни му Фрайдей. — Жената споменава цифрата пет в първия ред на стихотворението си. Пакистанците са останали тук — и тази дума се споменава. После казва нещо за каруцата си и за това, че ходят на пазара. Пакистанците са продавали яйцата им. Да предположим, че някой ѝ е дал клетъчен телефон. Да предположим, че линията е била отворена и наблюдавана двадесет и четири часа на ден. Ти заяви, че стиховете не са особено задълбочени. Но аз не съм съгласен.

— Може да е наблягала на някои думи, които са носили информацията — каза Назир.

— Правилно. СГС нали поддържа група доброволци сред цивилното население? Мрежа на цивилните агенти?

— Да.

— Как работи тази система? — попита Фрайдей.

— Набират се агенти от по-чувствителни региони или бизнес зони. Те биват редовно посещавани на работното си място или у дома — каза капитан Назир. — Докладват за необичайни действия или предоставят друга информация, която са събрали.

— А ако някой от агентите пропусне уговорена среща? — попита Фрайдей. — Ако Нанда е трябвало да се появи на пазара, а не го е направила?

Назир кимна.

— Разбирам какво имаш предвид — каза той. — СГС сигурно са тръгнали да я търсят.

— Именно — каза Фрайдей. — Да предположим, че В определен момент Нанда е била вербувана от СГС. Може би по времето, когато пакистанците бяха окупирали Каргил, а може и след това. После някой се е появил на пазара с нейната каруца и свръзката ѝ от СГС е разбрала, че нещо не е наред. Може би са успели да оставят клетъчен телефон в хамбара, където тя със сигурност е щяла да го намери.

— Да, мозайката започва да се нарежда — каза Назир. — СГС финансира жената. Тя ги захранва с информация за терористичната група и те решават да им позволят да извършат атаката си над полицейския участък. В същото време СГС увеличава значително мащабите на удара, така че пакистанците да поемат отговорността за нападение над религиозни обекти. След това СГС отцепва района и прочиства всички доказателства, които биха могли да ги свържат с другите две експлозии.

— Но работата не е напълно свършена — вметна Фрайдей. — Терористите осъзнават, че са били натопени, и вероятно се опитват да се доберат до Пакистан. Вземат Нанда със себе си в случай, че им потрябва заложник.

— Или по-скоро свидетел — изтъкна Назир. — Терористите поеха отговорност за експлозията вероятно преди да разберат какъв е мащабът на пораженията. Нанда знае, че не са виновни за взривяването на храма. Те се нуждаят от нея, за да го каже.

— Добър довод — каза Фрайдей. — Междувременно, ако телефонът е още в нея, тя може би сигнализира на СГС къде да ги открият.

За момент Назир замълча.

— Ако е вярно, вероятно още не са заловили терористите — каза той. — Щях да чуя за това. Което означава, че ние трябва да се доберем до тях първи. Ако СГС екзекутират терористите, преди те бъдат чути, един милиард индуси ще се настроят срещу Пакистан. Ще има война и то война с всички средства, свещена война с пламъци от ноздрите на Шива.

— Шива Разрушителя — каза Фрайдей. — Ядрена война.

— Провокирана от СГС и техните радикални привърженици в кабинета и военните, преди Пакистан да има готовност да отвърне на удара — каза Назир.

Фрайдей се втурна към хеликоптера.

— Ще се свържа с Оперативния център, за да видя дали не знаят повече, отколкото казват — провикна се той. — По-добре вземи господин Кумар и го доведи в хеликоптера. Може да имаме нужда от някого, който да убеди Нанда, че се намира от погрешната страна на нещата.

Докато тичаше през нивата, Фрайдей осъзна още нещо. И то го накара да изпита задоволство, дори малко гордост.

Капитан Назир не беше чак толкова умен, както претендираше в странноприемницата.

20. ВАШИНГТОН СРЯДА, 20:17

През по-голямата част от историята си сенчестата Национална разузнавателна служба беше най-малко познатата агенция. Причината за нейното създаване стана свалянето на самолета U-2 на Гари Пауърс по време на шпионски полет над Съветския съюз през месец май същата година. Веднага след инцидента президентът Айзенхауер нареди на секретаря по отбраната Томас Гейтс да състави експертна група, която да провери приложимостта на сателити в предприемането на фотографски шпионаж. Това щеше да намали вероятността Съединените щати да пострадат от ново унижение след аферата с Пауърс.

От самото начало между Белия дом, военновъздушните сили, Министерството на отбраната и ЦРУ се разрази яростен дебат за това кой трябва да ръководи агенцията. До създаването на НРС на 25 август 1960 г. съгласие беше постигнато: военновъздушните сили щяха да предоставят установките за изстрелване на шпионските сателити, Министерството на отбраната щеше да разработи технологиите за шпионаж от космоса, а ЦРУ щеше да интерпретира получените сведения. За съжаление конфликтите не закъсняха. Спорове възникваха не само около бюджета и работния персонал, но и около разузнавателните нужди на различни военни и цивилни агенции. През следващите пет години отношенията между Пентагона и ЦРУ станаха толкова обтегнати, че те действително се саботираха един друг в достъпа до данни, получени от развиващата се сателитна мрежа. През 1965 г. секретарят по отбраната внесе предложение времето и ресурсите да бъдат управлявани от тричленен изпълнителен комитет. Този ИЗПЪЛКОМ се състоеше от директора на ЦРУ, помощник-секретаря по отбраната и съветника на президента по научните въпроси и се отчиташе пред секретаря по отбраната, въпреки че той не

можеше да отхвърля взети от комитета решения. Новите спогодби облекчиха борбата за сателитно време, но не помогнаха за намаляване на яростното съперничество между различните групи за така наречения „разузнавателен продукт“. В крайна сметка НРС трябваше да получава все по-голяма автономия в определяне разпределението на ресурсите.

През по-голямата част от историята си операциите на НРС бяха разпръснати по цялата територия на САЩ. Координацията на управлението се осъществяваше във Военновъздушната служба за космически системи към Пентагона. Технологичният аспект на работата се извършваше във Военновъздушното поделение за космически и ракетни системи към военновъздушната база в Лос Анджелис, Калифорния. Разузнавателните проучвания се провеждаха в „Клона по развитие и инженерство“ на ЦРУ, който се намиреше в Рестън, щата Вирджиния. Орбиталният контрол на НРС първоначално се извършваше от техниците във военновъздушната база „Онизука“ в Сънивейл, Калифорния, но след известно време беше прехвърлен към военновъздушната станция „Фалкън“ в Колорадо. Сигналното разузнаване, за разлика от фотографското наблюдение, се осъществяваше от Националната гвардия към „Програма в подкрепа на отбраната“, прилагана в база „Бъкли Еър“, Аврора, Колорадо. Военноморските дейности на НРС бяха концентрирани основно върху технологичен ъпгрейд и подобряване на съществуващия софтуер и хардуер. Тези задължения се поделяха между две конкуриращи се морски формирования: Команден център по космически и морски военни системи в Кристъл Сити, Вирджиния, и Дирекцията по космически технологии към военноморската лаборатория за проучвания отвъд река Потомак, разположена отвъд река Потомак, в строго секретната сграда А59.

Въпреки че НРС се беше оказала безценна в пренасянето на данни към земята, самото ѝ управление се превръщаше в истински кошмар и непрекъснати вътрешни борби. Макар правителството да не признаваше официално съществуването на организацията, отричането ѝ се беше превърнало в непрестанен извор на шеги сред вашингтонската преса. Никой не можеше да обясни защо толкова много хора открито водеха ожесточени борби за контрол над нещо, което не съществуваше.

Това положение се промени през 1990 г. с изграждането на постоянна база на НРС във Феърфакс, Вирджиния. Но независимо че вече никой не криеше съществуването на НРС, малко хора притежаваха информация от първа ръка за рутинните ѝ операции и размаха на дейностите ѝ.

Стивън Вийнс, директорът на операциите за фотографско разузнаване, беше един от тези хора.

Консолидирането на дейностите на НРС под един покрив не прекрати битките за сателитно време. Но Вийнс беше лоялен към стария си приятел Мат Стол. И щеше да направи всичко за Пол Худ, който го беше подкрепил по време на трудния разпит, проведен от Конгресния комитет по отношение на черните операции на НРС. В резултат на това Оперативният център винаги стоеше преди всяка друга агенция и групировка, била тя военна или политическа.

Боб Хърбърт беше телефонираше в четири следобед. Нуждаеше се от визуални сведения за специфично място в Хималаите. Вийнс трябваше да чака два часа, преди да успее да освободи военноморския азиатски сателит „Омником“, който се намираше в геосинхронна орбита над Индийския океан. Въпреки че сателитът се използваше от военноморските сили, Вийнс им съобщи, че ситуацията е на живот и смърт и че трябва да получи достъп веднага. Обикновено сателитът „Омником“ улавяше сонарни сигнали от руски и китайски подводници и ги подкрепяше с визуални сведения, когато съдовете излизаха на повърхността. Това позволяваше на флота да изучава водоизместимостта и корпусната структура на съдовете и дори да наднича в люковете, ако бяха отворени. Сателитното изображение предлагаше точност до тринадесет инча и се подновяваше на всеки 0,8 секунди. Ако ъгълът беше подходящ, „Омником“ можеше да се приближи достатъчно, за да чете по устните на хората.

Вийнс работеше на четвърто подземно ниво в станцията „Омником“ и му беше сравнително лесно да използва позициониращия сателит, за да свърже сигнала от полевия телефон със самия източник. Успя да го прецизира до ограничен район в планината на 8 112 фута височина. Когато Вийнс и екипът му репозиционираха сателита, за да огледат мястото, над Кашмир тъкмо настъпваше зората. Изгряващото слънце избистри планинските върхове от изток и обля с ярка светлина

един от тях. Той приличаше не толкова на връх, колкото на дълъг, шуплест сталагмит. На него очевидно се случваше нещо интересно.

От източната страна на върха се виждаха около петнадесет фигури в снежнобели униформи. Всички бяха въоръжени с автоматични пушки. Някои се катереха нагоре, а други слизаха с въжета надолу. Явно целта им беше малка пещера, намираща се близо до основата на възвишението.

Вийнс бързо изчисти местонахождението на аудиосигнала. Той, изглежда, не идваше от хората на скалите, а от стационарен обект. Вероятно от вътрешността на пещерата.

Вийнс веднага набра номера на Боб Хърбърт и пренасочи сигнала към Оперативния център.

21.

УЧАСТЪК 2Е, СΙΑЧИН, КАШМИР

ЧЕТВЪРТЪК, 07:01

Няма нищо по-красиво от изгрева на слънцето над Хималаите. Благодарение на надморската височина, през по-тънкия, по-бистър атмосферен слой се процеждаше искрящо чиста светлина. Ишак не знаеше как иначе да го опише. Веднъж един фотограф в Исламабад му беше казал, че атмосферата играе ролята на призма. Колкото по-ниско до земята се намираше човек, толкова по-плътен и мръсен ставаше въздухът, придавайки на слънчевата светлина червеникав оттенък. Ишак не беше учен. Не знаеше дали това е истина.

Онова, което пакистанецът знаеше, беше, че светлината по тези места приличаше на ясният поглед на Аллах. Бял, топъл, наситен. Той се запита дали историята за планината, която отишла при Мохамед, не е възникнала на някой връх като този. Защото с издигането на слънцето над хълмовете и със скъсяването на сенките зъберите и скалите сякаш наистина се движеха. И с това движение потъналите им в сняг склонове заблестяваха все по-ярко и по-ярко. Сякаш разпръскваха прозрение над земята. Може би именно това беше поуката от приказката за Пророка. Светлината на Аллах и неговия Пророк беше по-силна от всичко друго на света. А когато човек отвореше съзнанието и сърцето си за нея, той също ставаше силен и вечен.

Тази мисъл носеше успокоение на Ишак. Ако беше писано тази сутрин да е последната в живота му, поне щеше да умре удовлетворен от близостта си с Бог. Всъщност, връщайки назад страниците на живота си, той съжаляваше само за едно: че щеше да се наложи да умре тук и сега. Копнееше да се върне по родните земи заедно с другарите си.

Не случайно бяха избрали за свой оръжеен склад пещерата, до която нямаше директна видимост. Щеше да е трудно за някой външен

човек да забележи малкия преден пост или да ги наблюдава, докато лагеруваха там.

Ишак прекара в подготовка цялата нощ. После закуси, наслаждавайки се на изгрева. Не искаше да спи. Щеше да разполага с достатъчно време за това. А сега, докато седеше в тъмните дълбини на пещерата, Ишак дочу стържещи шумове, които долитаха отвън.

Шараб беше права. Бяха ги проследили дотук.

В началото индийците напредваха тихо. Сега вече не се опитваха да прикрият приближаването си. Вероятно носеха метални алпинистки шипове и звучаха като дребни гризачи, които се опитват да изгризат пътя си през дебела стена. Скоро лекото подраскване прерасна в неприкрита шумотевица. Ишак прецени, че индийците се намират пред самия вход на пещерата. Сигурно щяха да хвърлят газови гранати, преди да влязат вътре. Ако групата още беше тук, всички щяха да са обречени.

Ишак реши, че е дошъл моментът да сложи газовата маска. Нахлузи маската, иранско производство, и затегна каишките. Дишаше на пресекулки. Беше неспокоен, но не заради онова, което предстоеше. Притесняваше се, защото се надяваше, че е направил всичко както трябва. Пакистанецът хвърли поглед на дървените сандъци, пълни с пластичен взрив. Беше ги подредил един до друг като любовници в харем, готови за последна прегръдка. Беше съвсем лесно да прикрепя детонатори към отделни експлозивни и да ги постави най-отгоре в сандъците. Но не беше успял да прегледа всички взривни вещества. Те бяха складирани тук в продължение на две години. Въпреки че мястото беше сухо и студено, а влажността не би трябвало да представлява проблем, динамитът имаше свой собствен характер. Пръчките, които използваха в Шринагар, бяха започнали да се спичат. В тях явно се беше просмукала влага.

И все пак всичко трябваше да е наред. Ишак беше свързал четири наръча динамит с експлозивни С-4 и детонатори с дистанционно управление. Щеше да е достатъчно само единият наръч да се взриви. Той свали дебелите си ръкавици и взе детонатора в дясната си ръка. После се облегна на каменната стена.

Беше опънал краката си напред. Гърбът му се беше вледенил. Сгънатият брезент, върху който седеше, беше лош изолатор. Не че това имаше някакво значение. Нямаше да седи на него още дълго.

Стържещите звуци спряха. Той внимателно наблюдаваше брезентовата преграда на входа през зеленикавата светлина на маската. Около пещерата висяха завеси от слънчева светлина. Те сякаш се полюшваха под напора на вятъра. Самото парче брезент плющеше и се опитваше да се измъкне от куките, които го придържаха.

Изведнъж брезентът се смъкна на земята. От външната му страна се бяха натрупали ледени висулки, които заблестяха на ярките лъчи. Лъскавите снежни мъниста помръкнаха, когато в пещерата влетяха две големи цилиндрични кутии. Те изтракаха по каменния под и се търкулнаха към Ишак. Вече издаваха съскащ звук и разпръскваха гъсти облаци дим. Отровният газ започна да изпълва пещерата.

Пакистанецът спокойно чакаше. Разпространяващият се зелен газ беше на около петнадесет метра от него. Прекият зрителен контакт с най-близкия детонатор все още не беше нарушен. Разполагаше с още няколко секунди.

Започна да се моли.

Ишак чакаше скърцането да се възобнови. След секунда то отново започна, като този път беше много по-близо до входа на пещерата. Забеляза, че облаци газ се размърдаха, сякаш през тях се движеха хора. Още секунда и димът щеше да погълне експлозивите.

Беше време.

Мюсюлманинът продължи безмълвната си молитва, докато натискаше стартовия бутон на дистанционното. Върху малкото устройство светна лампичка. Ишак бързо натисна червения бутон за детонация.

В един блажен миг слънцето обгърна Ишак и той потъна в прегръдките на Аллах.

22.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 21:36

— Какво, по дяволите, се случи току-що, Стивън? — възкликна Боб Хърбърт.

Шефът на разузнаването на Оперативния център беше придърпал инвалидната си количка дълбоко под бюрото. Беше се надвесил над спикера на телефона, докато разглеждаше „Омником“ изображенията, получени в компютъра му. Възкликанието му не беше толкова въпрос, колкото отбелязване на факт. Хърбърт много добре знаеше какво се беше случило.

— Едната страна на планината просто експлодира — чу се гласът на Вийнс, който се намираше от другия край на телефонната линия.

— Не само експлодира, ами направо се изпари — изтъкна Хърбърт. — Взривът сигурно е бил еквивалентен на хиляда паунда ТНТ.

— Поне толкова — съгласи се Вийнс.

Хърбърт беше доволен, че образът нямаше звук. Достатъчно беше да види огромната неочаквана експлозия, за да се върне в спомените си. Заляха го напрежение и тъга, както винаги когато си спомняше за бомбардирането на посолството в Бейрут.

— Какво мислиш, Боб? Дали е била детонирана със сензорен детектор? — попита Вийнс.

— Съмнявам се — отвърна Хърбърт. — В тази част на света има твърде много лавини. Те биха могли да предизвикат експлозията предварително.

— Не се бях сетил за това — призна Вийнс.

Хърбърт се насили да се концентрира върху настоящия момент и да се отърси от миналото. Презареди сателитните снимки, които беше получил секунди преди взрива. Зададе на компютъра да увеличи образите на войниците и да ги покаже един по един.

— Изглежда, че катерачите са хвърлили газови гранати в пещерата — каза Хърбърт. — Явно са смятали, че някой ги очаква.

— И са били прави — каза Вийнс.

— Въпросът е колко хора е имало вътре? — каза Хърбърт. — Дали хората в пещерата са очаквали войниците? Или са били изненадани и са решили да не позволяват да бъдат заловени живи?

На монитора на Хърбърт се появи снимка на първия войник. Дясната му ръка се виждаше съвсем ясно. Точно под рамото на бялата му камуфлажна униформа имаше кръгла червена емблема с метален черен символ, който изобразяваше галопиращ кон на фона на опашката на комета. Това беше символът на Специалните гранични сили.

— Със сигурност поне едно нещо е мъртво — каза Вийнс.

— Какво имаш предвид? — попита Хърбърт.

— Мат Стол току-що ми позвъни, за да ми съобщи, че вече не улавя сигнала на клетъчния телефон — каза Вийнс. — Искаше да види дали и ние сме го загубили. Току-що проверих. Така е.

Хърбърт продължи да се взира в монитора. Запамети в компютъра увеличението на емблемата. — Питам се дали терористичната група не е довела нарочно командосите на това място, за да ги елиминира — каза той.

— Възможно е — отвърна Вийнс. — Имаш ли представа от коя посока са дошли индийските командоси?

— От юг — отвърна Хърбърт. — Колко време ще ти трябва, за да започнеш наблюдение над планините северно от това място?

— Ще ми отнеме половин час да преместя сателита — отвърна Вийнс. — Но първо искам да се уверя, че не си губим времето. Ако има хора, които са напуснали пещерата преди взрива, те трябва да са се качили нагоре към върховете, преди да могат да слязат отново. Искам да огледам местността по-подробно.

— Ще търсиш отпечатъци от стъпки в снега? — попита Хърбърт. В този момент секретният телефон на инвалидната му количка иззвъня.

— Точно така — отвърна Вийнс.

— Добре, ще изчакам — каза Хърбърт, докато посягаше към другия телефон. — Хърбърт слуша.

— Боб, обажда се Ханк Люис. Рон Фрайдей е на другата линия. Казва, че е важно. Ще го пусна в конферентна връзка.

— Давай — каза Хърбърт. Питаше се какво ли е открил Фрайдей във фермата. Надяваше се, че новата информация няма да потвърди опасенията им за участие на полицията или правителството в атентата на пазара в Шринагар. Дори и самата мисъл за подобно нещо беше непоносима.

— Казвай, Рон — подкани го Люис. — Включих във връзката и директора на разузнаването, Боб Хърбърт.

— Чудесно — каза Фрайдей. — Господин Хърбърт, намирам се във фермата на Апу Кумар в Каргил заедно със свръзката ми от „Черните котки“. Искам да знам какви други сведения имате за този фермер и внучката му.

— Какво откри там? — попита Хърбърт.

— Какво? — възкликна Фрайдей.

— Какво откри във фермата? — повтори Хърбърт.

— Какви са тия игрички „Покажи ми твоето и после ще ти покажа моето“? — ядоса се Фрайдей.

— Не са никакви игрички — каза Хърбърт. — Това е полеви доклад. Кажете ми какво откри.

— Задникът ми се пържи на предната линия, а ти уютно си седиш на твоя във Вашингтон! — каза Фрайдей. — Имам нужда от информация!

— Седя си на задника, защото краката ми вече не работят — спокойно отвърна Хърбърт. — Загубих ги, защото твърде много хора се доверяваха на не когото трябва. Господин Фрайдей, към твоята позиция се е запътил цял екип, който може би се намира в голяма опасност. За мен ти си парче от целия пъзел, един оперативен работник. Кажете ми какво си открил и после аз ще ти кажа онова, което е нужно ти да знаеш.

Фрайдей не отвърна. Хърбърт се надяваше, че обмисля как точно да формулира извиненията си.

След няколко секунди Фрайдей наруши мълчанието.

— Чакам информацията, господин Хърбърт — каза той.

Това изявление направо изуми Хърбърт. Добре. Явно си играеха на топка с ръчна граната. И той беше добър в тази игра.

— Господин Люис — каза Хърбърт. — Моля, благодарете на вашия оперативен работник за разузнаването във фермата.

Информирайте го, че ще получим информацията, която ни интересува, директно от „Черните котки“ и че съвместната ни операция приключи.

— Ах, ти бюрократично копеле... — изсумтя Фрайдей.

— Фрайдей, господин Хърбърт има властта да прекъсне нашето споразумение — каза Люис. — И честно казано, ти не ми даваш много големи основания да му се противопоставя.

— Но ние се нуждаем едни от други в тази операция! — каза Фрайдей. — Може би сме изправени пред международна катастрофа!

— Това е първото полезно нещо, което казваш — вметна Хърбърт. — Би ли продължил нататък?

Фрайдей изпсува.

— Нямам време да се състезавам кой пикае най-надалече, Хърбърт. Ще се разправам с теб по-късно. Научихме, че пакистанска терористична група, която е част от Милиция за свободен Кашмир, е прекарала пет месеца във фермата на Апу Кумар. Внучката на фермера, Нанда, е единственото дете на семейство, което загинало, съпротивлявайки се на пакистанците. Момичето е писало поезия през цялото време, докато пакистанците са били в къщата. Стиховете очевидно съдържат кодирани елементи, докладващи за действията на терористите. Рецитирала е поезията си на глас, докато хранела кокошките. Подозираме, че членове на Специалните гранични сили са слушали думите ѝ, най-вероятно чрез клетъчен телефон. Тя е била заедно с терористите по време на атаката в Шринагар и ние подозираме, че СГС стоят зад взривяването на храма. Освен това смятаме, че тя още е с пакистанците, а клетъчният ѝ телефон може би сигнализира СГС за местонахождението ѝ.

— Да, точно така. Тя сигнализира СГС — отвърна Хърбърт.

— Как разбра? — попита Фрайдей.

Беше време да даде на Фрайдей малко информация, да му вдъхне малко доверие.

— Индийците, които преследваха терористите, току-що бяха елиминирани чрез мощна експлозия в Хималаите — информира го Хърбърт.

— Откъде знаеш това? — попита Люис.

— Благодарение на електронноинформационните ресурси в региона — каза Хърбърт.

Той се позова на неясното определение за електронно разузнаване, защото не искаше да уведомява Люис, че разполага със сателитно покритие на региона. Новият шеф на АНС можеше да започне да притиска НРС за собствено, нерегламентирано сателитно време.

— Колко души бяха убити? — попита Люис.

— Около тринадесет-четиринадесет — отвърна Хърбърт. — Приближаваха се към нещо, което приличаше на преден пост в планината, на около осем хиляди фута височина. Хората, постът и изобщо цялата планинска местност се изпариха като дим.

— Успя ли да идентифицираш командосите? — попита Фрайдей.
— Носеха ли униформи?

— Да, бяха от Специалните гранични сили — отвърна Хърбърт.

— Знаех си — триумфално възкликна Фрайдей. — А терористичната група?

— Не знаем — призна Хърбърт. — Опитваме се да разберем дали са се измъкнали.

Хърбърт погледна към монитора на компютъра си. Стивън Вийнс току-що беше приключил с преместването на сателита към северната част на скалистите склонове. Резолуцията беше три метра — напълно достатъчно, за да покаже отпечатъци от стъпки. Тъгълът на слънцето все още беше нисък. Това щеше да помогне, защото отпечатъците в снега хвърляха ясни сенки. Вийнс започна да сканира най-равните и най-широки хълмове. Това бяха най-вероятните отсечки, откъдето биха вървели хора в подобен полумрак.

— Ако групата е успяла да избяга, СГС няма да се откажат да ги преследват — продължи Фрайдей. — Възможно е СГС да са ги натопили да поемат вината за взривяването на храма в Шринагар.

— Имаш ли доказателство за това? — попита Хърбърт. Заинтригува се от факта, че Фрайдей беше стигнал до същото заключение като него самия и генерал Роджърс.

— Не — призна Фрайдей. — Но при нормални обстоятелства случаят щеше да се разследва от „Черните котки“, а те бяха отрязани от СГС. Освен това е очевидно, че СГС са знаели за действията на терористичната група.

— Но това не означава, че са замесени в разрушаването на храма — каза Хърбърт. — Известно е, че Милиция за свободен Кашмир се

състои от терористи. Според радио „Индия“ те вече са поели отговорност за атентата...

— Онзи, който се е обадил, може да не е знаел мащабите на разрушенията — каза Фрайдей.

— Възможно е — съгласи се Хърбърт. — Но още не съм готов да ги обявя за невинни. Може някой от групата да ги е предал и да е поставил допълнителни експлозиви. Но нека за момента да приемем, че си прав и че СГС са организирали атентата, за да постигнат някакъв замисъл. Какъв би могъл да е този замисъл?

— Партньорът ми от „Черните котки“ смята, че замисълът е свещена война — каза Фрайдей. — Вероятно ядрена свещена война.

— Изпреварващ удар — уточни Ханк Люис.

Хърбърт се чувстваше окуражен от факта, че Рон Фрайдей и индийският офицер са стигнали до същото заключение, като Роджърс и него. Това означаваше, че в притесненията им най-вероятно се крие истина. Но същевременно същата тази причина го обезсърчаваше.

— Мислим, че отрядът на СГС е използвал газ срещу пакистанското скривалище в планините — каза Хърбърт. — Кое би могло да означава, че са възнамерявали да ги заловят живи.

— За да изтръгнат самопризнания от тях — каза Фрайдей.

— Вероятно. Но съм склонен да вярвам, че пакистанците не бягат само за да спасят собствения си живот. Дори и да се върнат в Пакистан, никой в Индия няма да повярва на думата им, че са невинни.

— Затова имат нужда от момичето — каза Фрайдей.

— Именно — каза Хърбърт. — Ако тя е работила със СГС за организирането на заговора, те ще имат нужда от публичното ѝ изявление. И то от такова, което не изглежда или не звучи като взето насила признание.

— Струва ми се, че изпускам нещо тук — намеси се Люис. — Ако подозираме какво се случва, защо просто не се изправим срещу СГС или някой от индийското правителство? Защо не поискаме обяснение?

— Защото не знаем кой може да е вече въввлечен в цялата операция и колко нависоко е плъзнало всичко това — каза Хърбърт. — Ако говорим с Делхи, може просто да ускорим процеса.

— Да го ускорим ли? — попита Люис. — Че колко по-бързо би могъл да се задвижи?

— При подобни кризи дните могат да се превърнат в часове, ако човек не внимава — предупреди го Хърбърт. — Не искаме да паникьосваме отговорните хора. Дори и да сме прави, СГС ще продължат с опитите си да заловят пакистанската група.

— Или поне Нанда — каза Фрайдей. — Може би търсят именно нея. Само си помислете за млада индийка със сълзи в очите, която разказва по националната телевизия как МСК е крояла планове да взриви храма, без да се интересува колко индуси — мъже, жени и деца, ще бъдат убити.

— Добър довод — каза Хърбърт. — А дядото на момичето? Ако пакистанците са живи и успеем да ги открием преди СГС, мислиш ли, че той ще иска да говори с нея? Да я убеди да разкаже пред обществеността онова, което знае?

— Аз ще се погрижа за това той да иска — заяви Фрайдей.

Докато разговаряха, сателитната камера попадна на нещо, което приличаше на отпечатъци от стъпки. Вийнс започна да увеличава образа.

— Как мислиш да постъпиш, Боб? — попита Ханк Люис.

— Вече имаме двама души на място, а Ударният отряд пътува натам. — Ако успея получа разрешение от Пол Худ, мисля да помоля генерал Роджърс да открие групата.

— И после какво? — настоя Люис. — Нима ще помогне на изявените терористи да се приберат вкъщи безпроблемно?

— Защо не? — каза Фрайдей. — Това може би ще ни спечели съюзници сред мюсюлманския свят. Бихме могли да се възползваме от тази възможност.

— Америка не „печели“ съюзници сред мюсюлманския свят. Ако имаме късмет, ще заслужим тяхното снизхождение — изтъкна Хърбърт.

— Един умен човек би извлякъл полза и от това — вметна Фрайдей.

— Може би ти ще ни покажеш как да го направим — каза Хърбърт.

— Може би — отвърна Фрайдей.

През годините шефът на разузнаването беше работил със стотици оперативни работници. Самият той беше работил като такъв. Те принадлежаха към корава, трудна, независима порода. Но този мъж

беше повече от това. Хърбърт го улавяше в гласа му, в остротата на думите му, в самоувереността на изказванията му. Обикновено мъже, които звучаха като Фрайдей, бяха наричани от шпионските лидери ГСВ — гладни стари вълци. Те работеха самостоятелно години наред, като ставаха все по-невидими за чуждите правителства и все по-недосегаеми за собственото си такова. Живееха на студа навън от толкова отдавна, че първата им реакция винаги беше да захаят онзи, който се приближи към тях.

Но Фрайдей не беше прекарал много време сам. Той идваше от пост в посолството. А това предполагаше нещо съвсем различно. Това говореше на Хърбърт, че Фрайдей е независим шпионин. В шпионската игра той беше еквивалентен на лошото ченге, на някой, който работи само за себе си. А щом се налагаше Ударният отряд да работи с Рон Фрайдей, Хърбърт беше длъжен да предупреди Майк Роджърс да го наблюдава много, много внимателно.

— Боб? — чу се гласът на Вийнс по спикера. — Още ли си там?

— Тук съм — каза Хърбърт. После помоли Люис и Фрайдей да го изчакат на линията.

— Гледаш ли монитора? — попита Вийнс.

— Да.

— Значи го виждаш? — отново попита Вийнс.

— Да.

На снега имаше отпечатьци от стъпки. И бяха оставени през същата нощ. Слънцето не бе имало време да ги стопи. Терористичната група със сигурност беше напуснала пещерата и се беше запътила на север към Пакистан. За съжаление от бъркотията стъпки не можеше да се прецени броят на хората.

— Отлична работа, Стивън — каза Хърбърт и запамети образа при другите в компютъра си. — Имаше ли време да ги проследиш?

— Бих могъл да ги проследя за малко, но това няма да ти помогне — каза Вийнс. — Вече направих преглед на района. Ще загубим следите след върха на около четвърт километър северозападно. След това ще трябва да претърсваме цялата планина.

— Разбирам — каза Хърбърт. Е, нека поне се уверим, че са преминали върха. И виж дали не можем да добием някаква представа колко души са били и какво са носели.

— Предполагам, че не са имали много багаж — каза Вийнс. — Снежната покривка е три инча, а отпечатъците са дълбоки два. Това е обичайната дълбочина за един седемдесет и пет килограмов човек. Пък и не мога да си представя, че ще носят нещо повече освен въжета и алпинистки куки из подобен стръмен район.

— Вероятно си прав — каза Хърбърт.

— Но ще се опитам да разбера колко души са в групата — добави Вийнс.

— Благодаря ти, Стивън.

— Няма защо, приятелю — отвърна Вийнс.

Хърбърт изключи спикера и се върна към разговора с Ханк Люис и Рон Фрайдей.

— Господа, вече е потвърдено, че групата се придвижва на север — каза той. — Предлагам да отложим политическите дебати и да се концентрираме върху разрешаване на кризата. Ще говоря с Пол. Да видим дали ще пожелае да се замесим във всичко това, или дали ще нареди да прекратим изцяло мисията на Ударния отряд и да прехвърлим проблема към Държавния департамент. Ханк, предлагам ви с господин Фрайдей да обсъдите ситуацията и да решите в какво искате да се състои вашето участие. Независимо дали ще се придържаме към първоначалната мисия или ще изработим нов план, положението там може да стане доста неприятно.

— Освен това трябва да обсъдим какво ще кажем на президента и на Конгресния комитет — добави Люис.

— Имам предложение за това — отговори Хърбърт. — Ако прикрепиш господин Фрайдей като наемник към Ударния отряд, АНС няма да има отговорност към вземането на това решение.

— Това е неприемливо — каза Люис. — Нов съм на поста си, но не съм новак. Информирай ме за мнението на Пол и аз ще направя обаждането от наше име.

— Съгласен — каза Хърбърт. Усмихна се. Уважаваше хората, които не прехвърлят трудните топки в полето на другите.

— Рон — каза Люис. — Искам да говориш с фермера и с капитан Назир. Виж дали ще приемат нашата идея за евентуално залавяне на групата. Съгласен съм с Боб. Господин Кумар може да ни е изключително полезен, ако успеем да открием внучката му.

— Ще го направя — отвърна Фрайдей.

— Чудесно — каза Хърбърт. — Ханк, с теб ще поговорим отново, след като обсъдя ситуацията с Пол и генерал Роджърс. Господин Фрайдей... много благодаря за помощта ти.

Фрайдей не отвърна.

Хърбърт затвори телефона. Самата мисъл за Рон Фрайдей го караше да псува наум, но после я изхвърли от главата си — поне засега. Имаше по-важни неща, за които да мисли.

Обади се и поиска среща с Пол Худ. Веднага.

23.

КАРГИЛ, КАШМИР

ЧЕТВЪРТЪК, 07:43

Преди да слезе от хеликоптера, Рон Фрайдей отвори малкото отделение между седалките. Там откри стар сборник карти. Летателният курс на хеликоптера се диктуваше от компютърно генерирани карти. Анимираните пейзажи и разграфяващата решетка се виждаха на монитор, поставен точно над главния летателен екран. Под монитора имаше клавиатура, с помощта на която се въвеждаха координатите. Фрайдей откъсна страниците с необходимите му карти и ги напъха в джоба на непромокаемото си яке.

Докато вървеше обратно към фермата, Фрайдей ядосано удари с юмрук във въздуха. Последва серия силни, яростни аперкъти, които не просто удряха въображаемата брадичка на Боб Хърбърт, а направо го пронизваха с цялата мощ на жадуваното отмъщение. За кой, по дяволите, се мислеше Боб Хърбърт? Бил ранен при изпълнение на дълга си. Това му даваше право на инвалидна пенсия, а не на уважение.

Това жалко насекомо, помисли си Фрайдей. Боб Хърбърт беше само една най-обикновена пчела работник в кошера.

Фрайдей прекрати въздушната канонада. Сърцето му бумтеше в гърдите, дланите му се потяха. Дишаше тежко, докато се промъкваше през скалистия неравен терен.

Всичко е наред, каза си агентът. Той се намираше тук, в самото сърце на действието, и притежаваше пълен контрол над съдбата си. Боб Хърбърт седеше във Вашингтон и само лаеше заповеди. Заповеди, които лесно можеха да бъдат пренебрегнати, тъй като Люис не беше позволил да превърне агента си в подчинен на Оперативния център. Фрайдей изхвърли бъдещия съжаление бюрократ от мислите си и се концентрира върху непосредствената работа.

Капитан Назир беше влязъл в къщата заедно с Апу Кумар. Офицерът от „Черните котки“ оглеждаше стаите, а Кумар кротичко седеше на опърпаната кушетка. И двамата се обърнаха, когато Фрайдей влезе.

— Какво казаха? — попита Назир.

— Членовете на пакистанската група са живи и здрави и очевидно се придвижват на север през Хималаите — уведоми го Фрайдей. — Оперативният център и АНС обмислят съвместна мисия, в която да задържат терористите заедно с внучката на господин Кумар. Искат да ги спасят от лапите на СГС. Смяташ ли, че командосите от „Черните котки“ и техните съюзници в правителството ще се възпротивят на подобна американска мисия?

— А вашето правителство вярва ли, че ще има размяна на ядрени удари? — попита Назир.

— Ако не вярвах в това, нямаше дори и да си помислят за подобна акция под прикритие — отвърна Фрайдей. — По всичко изглежда, че твоите приятели от Специалните гранични сили отчаяно са искали да заловят пакистанската група. Нашите електронноразузнавателни ресурси заснеха цял отряд, който беше по петите на пакистанците в планината.

— Къде е сега този отряд? — попита Назир.

— Чака реда си на опашката за прераждане — отвърна Фрайдей.

— Моля?

— Доколкото разбрах, командосите са били изненадани от пакистанец камикадзе — каза Фрайдей.

— Разбирам — промълви Назир и се замисли за момент. — Присъствието на СГС потвърждава нашите предположения, че именно те са нагласили целия атентат.

— И на мен така ми се струва — каза Фрайдей.

— Тогава отговорът ми е да — каза Назир. — Командосите от „Черните котки“ ще помогнат на американците с всичко, каквото могат.

— Чудесно — отвърна Фрайдей. После се приближи към Кумар. — Ще ни трябва и твоята помощ — каза той на фермера. — Очевидно внучката ти е работила за СГС. Нейните показания са ключът към ядрена война или мир. Ако ги заловим, тя трябва да бъде накарана да каже истината.

Апу сви прегърбените си рамене.

— Тя е честно момиче. Не би излъгала.

— Но също така е и запален патриот, нали? — попита Фрайдей.

— Разбира се — потвърди Апу.

— Патриотизмът успява да притъпи сетивата — каза Фрайдей.

— Ето защо понякога войниците се хвърлят върху ръчни гранати. Ако внучката ти е помогнала на СГС да натопят пакистанците за разрушаването на индуския храм, тя ще трябва да го признае пред индийския народ.

Апу изглеждаше изненадан и дълбоко разтревожен.

— Наистина ли мислите, че го е извършила? — попита той.

— Да, така смятаме — отвърна Фрайдей.

— Горкичката ми Нанда — въздъхна Апу.

— Ние не говорим само за Нанда — намеси се капитан Назир. — Ако тя не каже онова, което знае, може би милиони хора ще намерят смъртта си.

Апу се надигна.

— Нанда не е знаела какво върши. Тя никога не би се съгласила с подобни последствия. Но аз ще ви помогна. Какво искате да направя?

— Засега събери малко топли дрехи и чакай — нареди Фрайдей.

— Ако имаш повече чифтове ръкавици или вълнено бельо, вземи ги и тях.

Апу каза, че ще го направи, и забърза към спалнята. Фрайдей се приближи към малката масичка и извади географските карти от джоба си.

— Капитане? — каза той. Това беше нареждане, а не въпрос.

— Да?

— Трябва да направим план — каза Фрайдей.

— Летателен план, ли? — попита Назир, оглеждайки картите.

— Да — отвърна Фрайдей.

Но това беше само началото. Независимо как се развиеше мисията и какви бяха резултатите от нея, Фрайдей щеше да свърши добра работа с командосите от „Черните котки“ и собствените си приятели и поддръжници от индийското правителство. Беше сигурен, че Ханк Люис щеше да му позволи да остане тук и след като всичко това приключеше. А тогава Рон Фрайдей щеше да е свободен да се погрижи за собствените си апетити към ядрената индустрия и петролния бизнес. Защото там лежеше бъдещето на нацията.

Защото там лежеше неговото собствено бъдеще.

24.

ТРЕТА БАЗА СИЯЧИН, КАШМИР

ЧЕТВЪРТЪК, 09:16

Майор Дев Пюри не се изненада от обаждането на командир Сан Хюсеин. Майорът очакваше позвъняване от директора на Специалните гранични сили, откакто го информираха за строго секретния план да използват пакистанската терористична група. Онова, което командир Хюсеин имаше да каже обаче, беше напълно изненадващо. Майор Пюри остана като вцепенен в бункера си. От няколко месеца очакваше, че ще бъде важна част от тази операция. Трябваше да организира бързата и безшумна евакуация на всички индийски служители от контролираната зона.

Но Пюри не беше предвиждал да играе подобна роля. Предполагаше се, че тази роля ще се поеме от ЕПАО — Елитния планински атакуващ отряд на СГС. Това беше името на първоначалните сили на съпротивата, които се бореха за отхвърляне на британското империалистическо господство над субконтинента.

Най-важната роля.

Пюри посегна към тенекиената кутия на бюрото си. Извади оттам парченце тютюн за дъвчене и го прибави към дъвката в устата си. Започна бавно да дъвче. Пюри очакваше да чуе, че пакистанската група е била заловена в планинското си убежище. След това отрядите на Пюри трябваше да започнат подготовка за оттегляне. Подготовката трябваше да протече бавно и тихо, без да се използват клетъчни телефони или радиостанции. Възможно най-голямата част трябваше да бъде извършена в подземните бункери или ниско в окопите. Пакистанците нямаше да забележат, че се случва нещо необичайно. Четиристотинте войници на Пюри трябваше да са напълно готови в 11 часа сутринта, но не трябваше да помръдват, преди да получат директна заповед от Хюсеин.

Вместо това обаче командир Хюсеин се обади със съвсем различен план. Майор Пюри трябваше да вземе половината от четиристотинте войници под негово командване и да се придвижи на юг в планините. Трябваше да бъдат екипирани с всичко необходимо за оцеляване в екстремни условия и да носят термични камуфлажни униформи. Хюсеин искаше да напредват към глетчера Сиячин в широк ветрилообразен строй, затягайки обръча със стесняването на самия глетчер и с приближаването им към върха му. „Широк ветрилообразен строй“ означаваше, че подредените в редица войници щяха да бъдат отдалечени един от друг на предела на визуалния контакт. Това пък означаваше, че военните сили могат да бъдат разпръснати на две мили ширина. Тъй като съществуваше опасност радиоканалите да бъдат наблюдавани, Хюсеин искаше да комуникират помежду си с полеви сигнали. Те представляваха стандартизирана група жестове, разработени през 1930 г. Индийската армия ги беше приела през 1947 г. Езикът на тези сигнали се изчерпваше почти напълно с прости команди като напредвай, отстъпвай, изчакай, продължавай, забави, побързай и нападай. Посоките на атака се индикираха чрез пръстови сигнали: показалецът означаваше север, средният пръст — юг, безименният — запад, и малкият — изток. Палецът даваше знак за атака. Тези жестови сигнали обикновено бяха напълно достатъчни. Командите бяха издавани от подофицери, разположени в средата на всеки взвод. Можеха да бъдат отменяни от съответния взводен лейтенант или от самия Пюри, който щеше да ръководи цялата операция от центъра на строя. Хората разполагаха с радиостанции, които можеха да използват само в спешни случаи.

Пюри вдигна телефона. Нареди на адютанта си да свика всички лейтенанти в заседателната зала. Майорът уточни, че ще бъде там след пет минути. Искаше съвещанието да протече при строга секретност — без радиостанции и телефонни апарати, без преносими компютри, без тетрадки и бележници.

Пюри подъвка тютюна си още малко, преди да се надигне. Хюсеин му беше съобщил, че пакистанската група се е изплъзнала от преследвачите и най-вероятно се е насочила към Пакистан. В още четири бази по дължината на контролираната зона били активирани отряди, които да се опитат да пресрещнат терористите. Всеки от

съответните командири бил получил една и съща заповед — да залови членовете на групата, живи или мъртви.

Първата възможност не включваше тяхната единствена заложница — млада индийка от Кашмир. Командир Хюсеин спомена, че СГС не очакват жената да преживее изпитанията. Той не каза обаче, че враговете се отнасят с нея зле. Тонът му говореше нещо съвсем друго.

Той не искаше тя да оцелее.

Майор Пюри се запъти към вратата и напусна бункера. Утринта навън беше студена и мъглива. Малко по-рано беше проверил прогнозата за времето. Нагоре в планините валеше сняг. Това винаги предизвикваше мъгла по по-ниските хълмове. Всичко беше замъглено, дори и стените на самия окоп.

Дори и неговата собствена прозорливост.

Майор Пюри не беше очаквал да играе и тази роля. Ролята на убиец. Стори му се странно, че единичният живот има някакво значение. Онова, което той правеше тук, щеше да доведе до смъртта на милиони хора в рамките на един или два дни. Какво значение имаше още един живот?

Дали беше разстроен, защото тя беше индийка? Не. В огнената стихия щяха да загинат и индийци. Дали беше разстроен, защото тя беше жена? Не. Във войната със сигурност щяха да умрат и жени.

Беше разстроен, защото вероятно щеше да присъства на смъртта ѝ. Може би дори самият той щеше да изпълни заповедта на командира.

Щеше да се наложи да я погледне в очите. Щеше да наблюдава жената, докато тя осъзнаваше, че ще умре.

През 1984 г. Индия беше разтърсена от междукастово насилие. Тогава министър-председателят Индира Ганди нареди серия атаки над въоръжените сикхски сепаратисти в Амритсар. Бяха убити над хиляда души. Тази смърт беше злочеста, неизбежният резултат на въоръжения конфликт. Няколко месеца по-късно госпожа Ганди беше убита от сикхи, членове на собствената ѝ охрана. Нейното убийство беше един жесток акт, истинска трагедия.

То имаше лице.

Майор Пюри знаеше, че това трябва да бъде направено. Но предпочиташе някой друг да го извърши. Скоро щеше да изостави военната кариера. Работата му на боец беше временна. Но ако убиеше

някого, дори и в името на патриотизма, този акт щеше да го преследва до края на живота му.

И до края на следващия.

25.

ВАШИНГТОН

СРЯДА, 23:45

Пол Худ се зарадва, когато Боб Хърбърт дойде при него.

Худ беше затворил плътно вратата на кабинета си, беше отворил кутия пшеничени бисквити и беше прекарал по-голямата част от вечерта в работа върху бюджетните съкращения на Оперативния център. Каза на Бъгс Бенет, че не иска никой да го безпокои, освен ако не е спешно. Худ нямаше желание за лежерни разговорчета в края на деня. Нямаше желание за социални контакти. Искаше да се скрие, да се потопи изцяло в някой проект, в който и да е проект.

Най-много от всичко Худ нямаше желание да се прибира вкъщи. Или в онова, което напоследък минаваше за негов дом — посредствения апартамент на петия етаж в хотел „Дейс Ин“ на булевард „Мерцедес“. Худ имаше чувството, че ще мине доста дълго време, преди да нарече свой дом някое друго място освен фамилната им къща в Чеве Чейс, Мериленд, ако изобщо някога го стореше. Но със съпругата си, Шарън, бяха разделени и присъствието му в къщата се превръщаше в повод за спорове и кавги. Тя казваше, че той ѝ напомня за проваления брак, за предстоящото бъдеще без любящ човек до себе си. Двете им деца нямаха нужда от подобно напрежение, особено Харлей. Худ беше прекарал почивните дни с Харлей и по-малкия ѝ брат, Александър. Правиха неща, нетипични за жителите на Вашингтон — обиколиха забележителностите. Освен това Худ им беше уредил лично посещение в Пентагона. Александър се впечатли от непрекъснатото отдаване на чест. Чувстваше се важен, че той не трябва да го прави. Харесаха му и многобройните войници, които видя там.

Харлей каза, че разходката ѝ харесва, но с това думите ѝ се изчерпаха. Худ не знаеше какво точно тормози съзнанието ѝ — посттравматичният шок, раздялата им с майка ѝ или и двете. Психоложката Лиз Гордън го беше посъветвала да не говори с нея за

тези неща, освен ако самата тя не повдигне темата. Той трябваше да е оптимистично настроен и да я подкрепя. Това беше трудно, особено без помощта на Харлей. Но той се стараяше да дава най-доброто от себе си.

Заради Харлей.

Онова, което пренебрегваше в цялата ситуация, бяха неговите собствени нужди. Първият и най-непосредствен проблем беше жилището му. В хотелската стая липсваха проскърцването на дъските, шумът във водопроводните тръби и уличните звуци, с които беше свикнал. Нямахме я старинната газена лампа. Миризмата в хотелската стая беше непозната, споделена, временна. Налягането на водата беше слабо, сапунът и шампоанът бяха миниатюрни, безлични. Нощната лампа беше различна. Дори и кафемашината не бълбукаше като онази къщи. Липсваше му комфортът на познатото. Той мразеше промените.

Особено най-голямата от тях. Огромната пропаст, която беше изкопал за себе си и тридесет и четири годишната Ан Ферис, ръководителка на връзките с обществеността на Оперативния център. Тя го преследваше буквално от първия му ден на работа в базата. Вниманието ѝ го караше да се чувства поласкан, но същевременно го притесняваше. Поласкан, защото Пол Худ и съпругата му не поддържаха връзка от години. Притеснен, защото Ан Ферис беше твърде напориста. Независимо от безизразното лице, с което водеше пресконференциите, около Худ тя ставаше съвсем различна. Може би беше въпрос на баланс, на ин и ян, на това да бъде пасивна пред обществото и агресивна в личния си живот. Каквато и да беше истината, откритото ѝ внимание разсейваше Худ и най-близките до него хора като Майк Роджърс и Боб Хърбърт.

Затова, разбира се, Худ направи отчаяната грешка да спи с Ан. Това повиши напрежението — тя чувстваше, че са станали още по-близки, той чувстваше още по-голяма вина. Той не искаше отново да се любят. Поне не и преди да се разведе. Ан каза, че го разбира, но все още го приемаше като лично отхвърляне. Това се беше отразило на професионалните им взаимоотношения. Сега тя беше хладна с него насаме и разгорещена на публични места.

Как се беше случило така, че преуспелият в няколко професии на сравнително млада възраст Пол Худ беше успял да обърка собствения

си живот и този на хората около себе си? Как, по дяволите, се беше случило това?

Худ наистина не искаше да вижда Ан тази вечер. Но не можеше да каже на Бъгс да не я пуска. Тя може би се досещаше за чувствата му, но въпреки това той не искаше да я наскърбява в лицето.

По ирония на съдбата, точно в момента Худ отрязваше Ан и целия ѝ отдел от структурата на Оперативния център.

Худ не се изненада, че Хърбърт работи до толкова късен час. Шефът на разузнаването предпочиташе работата пред светския живот. Може би не беше съвсем политически коректно, но това си беше истинският Хърбърт, според когото да влезеш в главата на един шпионин беше много по-голямо предизвикателство, отколкото да влезеш в гащите на една жена. Освен това удовлетворението е по-голямо, настояваше Хърбърт. Накрая шпионинът или умираше, или попадеше зад решетките, или правата му бяха отнемани. Това беше урок, който Худ отдавна трябваше да научи от приятеля си.

Затова Худ се зарадва, когато Хърбърт дойде при него. Изпитваше нужда от криза, с която да се справи; криза, която не си беше създал сам. Развитието на събитията, за което Боб го информира, не беше отклонението, на което се беше надявал. Но пък перспективата за ядрена война между Индия и Пакистан действително пропъди всички други мисли от главата му.

Хърбърт набързо му разказа за проведените разговори с Майк Роджърс и Рон Фрайдей. Когато Хърбърт приключи, Худ се почувства преизпълнен с енергия. Собствените му проблеми не се бяха изпарили. Но поне част от него вече не искаше да се крие. Онази част, която беше поела отговорността за живота на други хора.

— Ситуацията е крайно неприятна — каза Худ.

— Несъмнено — съгласи се Хърбърт. — Какво ти диктува инстинктът?

— Да осведомя президента за случващото се и да прехвърля топката изцяло в негови ръце — отвърна Худ.

Хърбърт погледна шефа си за секунда.

— Улавям едно „но“ в гласа ти — каза той.

— Всъщност в гласа ми се крият три „но“ — каза Худ. — Първо, засега само предполагаваме какво се случва. Наистина предположенията са основателни, но все още нямаме доказателства. Второ, нека

приемем, че сведенията ти са верни. Че има заговор да се започне война. Ако уведоим президента, той ще каже на Държавния департамент. А каже ли на Държавния департамент, значи целият свят ще разбере чрез всевъзможни вътрешни течове, къртици или електронно разузнаване. Това може да изплаши заговорниците и те да се откажат, но може и да ускори плановете им.

— Съгласен съм — каза Хърбърт. — СГС ще имат проблеми с несигурността вместо със сигурността. Типично, когато криеш информация от собствения си народ.

— Именно — вметна Худ.

— Добре. А какво е третото „но“? — попита Хърбърт.

— Фактът, че може би ще докажем съществуването на план за ядрена атака. Ако Съединените щати го разобличат, това ще му даде още по-силен тласък.

— Не разбирам — сви рамене Хърбърт.

— По отношение на военна подкрепа и разузнавателно асистирание Индия винаги е клоняла към Русия — обясни Худ. — Цяло поколение индийци считат САЩ за опозиция. Представи си, че разобличим патриотичен план. Смяташ ли, че това ще накара индийците да го прекратят?

— Ако включва и размяна на ядрени удари, да — каза Хърбърт. — Русия ще застане на наша страна. Както и Китай.

— Не съм сигурен, че съм съгласен с теб — отвърна Худ. — Русия е изправена срещу ислямска заплаха, надвиснала над няколко от границите ѝ. Оперативният център току-що потуши криза, причинена от страховете на Русия от достъпа на Иран до каспийския нефт. Москва обяви война на муджахидините в Афганистан. Те се страхуват от агресивни, подривни действия в собствените си градове, в съюзническите републики. Не можем да сме сигурни, че ще подкрепят една мюсюлманска нация и ще застанат срещу стария си приятел Индия. Що се отнася до Китай, те отчаяно се оглеждат за съюзници, за да нападнат Тайван. Представи си, че Индия им осигури необходимия съюзник в замяна на тяхната подкрепа.

Хърбърт бавно поклати глава.

— Пол, отдавна съм част от тази игра. Виждал съм видеозаписи, на които Саддам използва отровен газ и огнестрелно оръжие срещу собствените си хора. Присъствал съм на екзекуция в Китай, където

петима мъже бяха застреляни в главата, защото са изразявали недоволство срещу политическата система. Но не мога да повярвам, че нормални хора биха сключили сделка за ядрени удари, които ще убият милиони невинни.

— Защо не? — попита Худ.

— Защото една размяна на ядрени ракети ще вдигне преградата пред всички човешки конфликти — настоя Хърбърт. — Ще означава, че вече всичко е позволено. Никой няма да спечели от това.

— Наистина, така е — призна Худ.

— Аз все още вярвам, че най-вероятно става дума за радикална група индийски правителствени чиновници, които искат да изпържат Пакистан — каза Хърбърт.

— В такъв случай, независимо дали са валидни или не, моите три притеснения сочат едно и също нещо — каза Худ.

— Имаме нужда от повече разузнавателни сведения, преди да отидем при президента.

— Именно. Има ли някакъв начин да ги получим по електронен път или чрез източници в правителството?

— Би било възможно, стига да разполагахме с време — каза Хърбърт. — Но пакистанската група вече бяга из планините, оставила зад себе си мъртви членове на СГС. Индийците няма да чакат дълго.

— Нещо появили се по ДД-1? — попита Худ.

ДД-1 „Национал“ беше най-гледаният канал на Дурдаршан — индийската национална телевизионна мрежа. Разпространителят беше тясно свързан с Прасар Бхарати от радио „Индия“, което се управляваше и поддържаше от Министерството на информацията и информационното разпространение.

— Един от хората на Мат записва новинарските емисии — отвърна Хърбърт. — Скоро ще ми даде оценка за настроението на хората и за това до каква степен медиите наливат масло в огъня.

— Не можем ли да проникнем в някой от сателитите им? — попита Худ.

Хърбърт се ухили.

— Те използват пет сателита — ИНСАТ-2Е, 2ДТ, 2Б, ПАС-4 и „Тайком“. Можем да ги съсипем всичките, ако се наложи.

— Чудесно — каза Худ. После се вгледа в Хърбърт.

— Ти настояваш Ударният отряд да се включи в акцията и да залови пакистанците, нали?

— По дяволите — възкликна Хърбърт. — Не си мисли, че искам да пусна Майк и хората му из Хималаите по някаква прищявка...

— Знам, че не е така — увери го Худ.

— Но ми се струва, че не разполагаме с други опции, Пол — продължи Хърбърт. — Независимо какво си мислим, че са извършили пакистанците, те трябва да оцелеят, за да разкажат на света какво не са извършили.

— А какво щяхме да правим, ако Ударният отряд не беше на път към региона? — попита Худ.

Хърбърт се замисли за момент, а после сви рамене.

— Онова, което направихме в Корея, Русия, Испания. Щяхме да ги изпратим.

Худ замислено кимна.

— Вероятно точно това щяхме да направим — съгласи се той. — Обсъди ли го с Майк?

— Не и толкова многословно — отвърна Хърбърт. — Но пък му казах да се наспи по време на полета от Алкънбъри до Чушул. За всеки случай.

— Колко време ще отнеме тази отсечка от пътуването? — попита Худ.

Хърбърт погледна часовника си.

— Остават им още около шест часа. Малко повече от четири с добър попътен вятър и не повече от няколко минути престой в Турция.

Худ кликна върху списъка с дежурните и отвори файла.

— Мат още е тук — каза той.

— Преглежда сателитните снимки заедно със Стивън Вийнс — съобщи му Хърбърт. — Не е напускал бюрото си, откакто всичко това започна.

— Така и трябва — каза Худ. — Необходим ни е, за да работи над електронните разузнавателни данни за региона.

— Ще помоля Глория Голд също да ги разгледа — предложи Хърбърт.

Голд беше нощният директор по техническите въпроси. Беше квалифицирана в управлението на технически операции, въпреки че не притежаваше опита на Стол в анализирането на данни.

— Най-добре да включим и Лоуъл, и Лиз Гордън — каза Худ.

Лоуъл Кофи беше експертът на Оперативния център по международно право.

— Имаме нужда от добро познаване на индийските и пакистанските закони — продължи Худ. — Психологичните профили на пакистанските терористи също ще бъдат от полза. Разполагаме ли с подробна административна карта на района, в който Ударният отряд ще търси ядрени ракети?

— Не — отвърна Хърбърт. — Издирването щеше е строго локализирано на пакистанска територия.

— Тогава със сигурност ще ни трябва такава карта — каза Худ. — Ще бъдем напълно прецакани, ако Ударният отряд попадне в район под китайско влияние и бъде заловен.

— Ако Ал Джордж не разполага с такава карта в архива, ще я изискам от Държавния департамент — каза Хърбърт. — Имам един приятел там, който ще си държи устата затворена.

— Ти имаш приятели навсякъде — ухили се Худ.

Беше приятно да си част от екип с хора като Боб Хърбърт. Хора, които бяха истински професионалисти и които винаги биха подкрепили екипа и неговия лидер. Освен това беше приятно да се усмихваш.

— А Вийнс? Колко сателита има в региона?

— Три — отвърна Хърбърт.

— Ще успее ли да ги използва за нашите нужди? — попита Худ.

— Не би трябвало да има проблем — каза Хърбърт. — Никой не желае сведения от този регион точно сега. Освен това Вийнс е разпределил екипа си на смени, така че на сателитните наблюдателни станции винаги ще има наш човек. Ще можем да наблюдаваме три отделни района едновременно.

— Чудесно — каза Худ. Той продължаваше да се взира в компютърния екран. Имаше и други хора, на които можеше да се обади при нужда. Но точно сега смяташе, че би било най-добре, ако сведе броя на замесените хора до минимум. Щеше да се обади на Ханк Люис в АНС и да му препоръча да стори същото. Надяваше се, че новоназначеният шеф ще се съгласи да позволи на Оперативния център да ръководи тази операция „безшумно“, тоест без намесата на президента.

Хърбърт тръгна да изпълнява задачите си и да търси картата. Худ се обади на Кофи и го откъсна от „Политически некоректно“. Тъй като домашният телефон на Кофи не беше сигурен, Худ нямаше как да му разкаже с подробности за среднощното заседание. Съобщи му само, че заглавието на телевизионното предаване доста добре обобщава ситуацията. Кофи го увери, че ще пристигне в Оперативния център възможно най-бързо.

Худ благодари на Кофи. После хапна още няколко бисквити от кутията и се облегна назад. Трябваше да се свършат още доста неща, преди да пристъпи към тази мисия. Най-напред Стивън Вийнс трябваше да открие пакистанците. Без тази информация нямаша нищо. След това Худ и Хърбърт трябваше да решат дали да приземят Ударния отряд според плана и после да превозят членовете му с хеликоптер в близост до групата или да ги спуснат над тях. Скоковете с парашут в планините бяха изключително рисковани заради студа, вятъра и лошата видимост. Можеха да изпратят Рон Фрайдей да постави сигнални ракети. Но кацането също щеше да е проблем, защото Ударният отряд се очакваше да пристигне за напълно различна мисия. Можеше да се окаже трудно да се отърват от домакинските си с необходимата бързина.

Освен това Худ смяташе, че колкото по-малко хора установяваха контакт с Ударния отряд, толкова по-добра щеше да е сигурността. Лоуъл или Хърбърт можеха да измислят основателна причина за спускането им с парашути. Индийските военновъздушни сили трябваше да се примирят — в противен случай мисията щеше да пропадне.

Худ се замисли за Роджърс и екипа му. Гордееше се, че работи с тях. Независимо как щяха да се развият нещата, Ударният отряд щеше да се сблъска с огромни трудности по пътя си напред. Мисълта за това не направи собствените проблеми на Худ по-далечни или помаловажни. Харлей беше травмизирана от случилото се в сградата на ООН. Той знаеше, че други хора бяха загубили живота си там, но това не му помагаше да преживее по-лесно състоянието ѝ.

Но пък правеше нещо друго. Напомняше му какво значи храброст. И той нямаше да го забрави в предстоящите дни и часове.

26.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 01:12

— Май попаднахме на нещо! — обяви Стивън Вийнс.

Глория Голд се протегна напред. Вълнението в гласа на Стивън личеше съвсем ясно по компютърната аудиовръзка. И той беше прав. След като методично бяха сканирали района в продължение на часове, камерите бяха засекли многообещаващ образ.

— Задръж така — каза Вийнс. — Бернардо ще превключи на инфрачервени лъчи. Смяната ще отнеме три минути.

— Чакам — каза Глория Голд. — Отлична работа — добави тя.

— Изчакай малко с похвалите — каза Вийнс. — Може да сме попаднали на стадо планински кози.

— Искаш да кажеш група планински кози — изтъкна петдесет и седем годишната жена.

— Моля? — не разбра Вийнс.

— Стадата се състоят от домашни животни — каза тя. — Дивите животни живеят на групи.

— Разбирам. Учителят винаги си остава учител — подразни я Вийнс. — Но кой ще се смее последен, ако се окаже, че след козите върви овчар със закривена гега?

Глория се усмихна.

— Ти, разбира се.

— Може би трябва да се обзаложим — продължи Вийнс. — Твоята микрокамера срещу моята брошка.

— Не става — каза Глория.

— Защо? — учуди се Вийнс. — Моят залог разполага с добър обхват.

— Моят пък разполага с някакъв смисъл — отвърна тя.

Разузнавателният експерт на НРС веднъж й беше показал брошката, която беше изобретил. Тя съдържаше голям колкото глава на

топлийка микрофон, изработен от молекули, които резонираха една в друга. Можеше да излъчва звуци до неговия компютърен аудиоапарат на разстояние до двеста мили. Нейната микрокамера обаче беше по-добра. Тя излъчваше образи с милиони пиксели до компютъра ѝ на разстояние до десет мили. Несъмнено беше по-добра и много полезна.

— Добре — каза Вийнс. — Тогава да се обзаложим на една вечеря? Загубилият ще готви. Това е подходяща сделка. Инфрачервен образ, храна, приготвена на микровълновата...

— Не ме бива в готвенето — каза Глория.

— Мен пък ме бива.

— Благодаря, но ще трябва да откажа — каза развежданата три пъти жена. По някаква причина Вийнс от край време си падаше по нея. Тя също го харесваше, но той беше достатъчно млад, за да ѝ бъде син. — Ще се хванем на джентълменски бас — предложи тя. — Ако откриеш пакистанците, и двамата печелим.

Вийнс въздъхна.

— Дипломатическа сделка. Приемам, но с възражения.

Високата, стройна Глория се усмихна и отново се облегна на стола си. Бюрото ѝ беше покрито със стъклен плот. Кабинетът ѝ беше разположен в технологичния сектор на Оперативния център. Светлините бяха загасени. Единственото сияние се излъчваше от двадесет и един инчовия монитор на компютъра ѝ. По коридорите беше тихо. Тя отпи глътка минерална вода „Евиан“ от бутилката на пода. Глория се беше научила да не държи нищо течно на бюрото си, откакто обърна бутилка вода и причини късо съединение в компютъра си още първата нощ, когато постъпи на работа тук. За щастие шефът ѝ, заместник-директор Кърт Хардауей — „Нощният командир“, както го наричаха, си призна, че и той е правил същото. Независимо дали беше истина, все пак беше приятно, че го каза.

Разведряващият разговор за облога беше добре дошъл. Тя се беше включила във всичко това преди час, но Вийнс работеше вече цял ден. А елементите на изображенията, получени от НРС, наистина изглеждаха многообещаващо. Те бяха настроени на петметрова резолюция, което означаваше, че всеки обект, висок до пет метра, беше съвсем ясно видим. Компютърният симултантен ФАП — фотографско-аналитичен профил — идентифицираше образите като човешки сенки.

Разкривени от неравния терен и ъгъла на слънцето, те се намираха в подножието на голяма скална тераса. Инфрачервените лъчи щяха да потвърдят дали сенките са генерирани от живи същества или от скални формирания. Фактът, че сенките се бяха преместили в две поредни заснемания, не им говореше много. Възможно бе да се дължи на илюзия, причинена от издигането на слънцето.

Ветеран в състава на Оперативния център, Глория търпеливо чакаше. Тишината на нощната смяна правеше забавянето някак по-дълго.

Технологичният сектор се състоеше от три кабинета, отдалечени максимално от натовареното административно ниво. Офисите на служителите бяха така изцяло овързани с всевъзможни компютри, уебкамери и безжични технологии, че обитателите им често изпитваха порив да бутнат стените, само и само да установяват човешки контакт помежду си от време на време. Но Мат Стол беше против тази идея. Вероятно се дължеше факта, че той винаги вършеше работата си насаме, далеч от погледите на околните. Но Глория знаеше тъмната му тайна. Беше го шпионирала една нощ, поставяйки дигиталната си микрокамера на дръжката на неговия минихладилник.

Четири-пет пъти дневно Мат Стол изяждаше две-три шоколадчета и изпиваше по една енергийна напитка.

Това обясняваше неизчерпаемата енергия и увеличаващото се тегло на любимия на всички дървен философ. Освен това обясняваше редовните жълти петна по ризата му. Той гълташе енергийната напитка направо от бутилката. Дори и в този късен час Стол най-вероятно преглеждаше последния брой на списание „Ядрени технологии“ или играеше на видеоигри, вместо да си почива на кушетката.

Вниманието на Глория отново се насочи към монитора, където вече пристигаха новите снимки от Националната разузнавателна служба. Бялото изображение сега бе придобило огнен цвят. Наблюдаваха се серия жълто-бели атмосферни изкривявания, излъчвани от група горещи червени обекти, които се намираха в дъното на екрана.

— Новините са добри — каза Вийнс. — Онова, което прави сенките, несъмнено е живо.

— Несъмнено — потвърди Глория. Продължиха да гледат обновяващия се образ. Червеното петно ставаше все по-ярко с

придвижването си извън каменистия масив. Размазаната форма едва наподобяваше очертанията на човешка фигура.

— По дяволите! — възкликна Вийнс. — Бернардо, върни на естествена светлина.

— Това не е планинска коза — каза Глория.

— Нито пък овчар с гега — добави Вийнс.

Глория продължи да се взира в образа, докато сателитът сменяше окулярите. Тази промяна сякаш продължи по-дълго и от предишната.

Забавянето не се дължеше на самото механично превключване, а на оптичната диагностика, която сателитът провеждаше при всяка смяна на лещите. Беше изключително важно да се провери, че фокусът и проекцията са верни. Грешните данни — зле центрирано заснемане, неправилен фокус, сбъркана десетична запетая в резолюцията — бяха не по-малко безполезни от липсата на такива.

Образът изплува на монитора в естествена светлина. Виждаше се широк бял склон и сивкава скална тераса. Глория ясно забеляза човешка фигура, която се подаваше наполовина от скалите. Това не беше коза, нито пък овчар. Това беше жена. Зад нея се появи главата на друг човек.

— Мисля, че ги открихме! — развълнува се Вийнс.

— Така изглежда — съгласи се Глория и посегна към телефона. — Ще уведомя Боб Хърбърт.

Боб Хърбърт пристигна преди да се е заредил следващият образ.

А той ясно показваше петима души, които си проправяха път по тясната пътека.

27.

КАРГИЛ, КАШМИР

ЧЕТВЪРТЪК, 12:01

Рон Фрайдей обичаше да е подготвен.

Ако влизаше в някоя сграда, той винаги разполагаше поне с две стратегии за бягство. Ако отиваше в някоя страна, той винаги разполагаше с поне едно друго място, на което да се оттегли при желание или по необходимост. Ако започваше мисия, той винаги проверяваше наличността на екипировка, пропуски и съюзници, които биха му били необходими. За него думата бездействие не съществуваше.

След разговора с Боб Хърбърт Фрайдей осъзна, че с капитан Назир може би ще се наложи да навлязат в планините. Знаеше, че хеликоптерът е добър за превози до дванадесет хиляди фута височина и до температура минус дванадесет градуса по Целзий. Разполагаха с достатъчно гориво за още седемстотин мили. Това означаваше, че могат да навлязат на около четиристотин мили в планината и да се върнат обратно. Разбира се, съществуваше проблемът да приземят хеликоптера на твърде висока надморска височина и всички съдържащи течност компоненти да замръзнат. В зависимост от това, докъде щеше да се наложи да летят, полетът на връщане можеше да се окаже дълъг и неприятен.

Фрайдей взе подвижния телефон от стойката и го прибра в джоба си. След това провери принадлежностите, с които разполагаха на борда на хеликоптера. Имаше основно алпинистко оборудване, но не и топли дрехи. Това обаче нямаше да е проблем. Беше разгледал вещите на Апу Кумар. Сред тях имаше няколко дебели палта. Имаше също и ръкавици, и шапки, така че студът нямаше да е проблем. Най-голямото му притеснение беше свързано с кислорода. Ако с капитан Назир трябваше да се изкачат на по-голяма надморска височина, изтощението със сигурност трябваше да бъде взето под внимание.

Може би Ударният отряд разполагаше с необходимата екипировка. Но Фрайдей нямаше да разбере това, нито местоположението на целевата зона, докато не говореше с Боб Хърбърт или Ханк Люис.

Междувременно Фрайдей преглеждаше наличните карти заедно с капитан Назир, за да се запознае с района. Апу седеше с тях в малката кухничка на фермата и добавяше някои неща от своя непосредствен опит, тъй като на младини беше обхождал предпланините.

Фрайдей скицира най-прекия път от пазара в Шринагар до експлозията в планината. Освен това начерта и маршрут от фермата до мястото на взрива в Хималаите. И пакистанската група, и мъжът от фермата бяха разполагали с достатъчно време да стигнат до това място преди детонацията. Въпросът беше накъде бяха поели оттам. Групата имаше да измине около двадесет мили до пакистанската граница. Но това бяха двадесет планински мили, които включваха и контролираната зона, и суровия глетчер Сиячин. Глетчерът се извисяваше на осемнадесет хиляди фута надморска височина и беше труден за изкачване и при най-добрите условия. Уморените пакистанци, преследвани и по въздух, и по земя, се нуждаеха от истинско чудо, за да го пресекат.

Телефонът от хеликоптера меко иззвъня, докато Фрайдей разглеждаше топографските карти на района. Назир вдигна. Обаждаха се Боб Хърбърт и Ханк Люис. Той подаде телефона на Фрайдей.

— Открихме групата — информира го Хърбърт.

— Къде са? — нетърпеливо попита Фрайдей. Наведе се над разпръснатите по масата карти. — Разполагам със седем до десет тактически летателни карти на пограничния район на Музафарабад, пограничния район на Шринагар и цялата област от Шринагар до Каргил.

— Намират се в пограничния район на Шринагар — каза Хърбърт. — Малко преди Джудар.

— Какви са координатите? — попита Фрайдей, който започна да прелиства картите, за да открие малкото селце.

— Рон, искаме веднага да отидеш на координати тридесет и четири градуса и четиридесет минути северно, седемдесет и пет градуса източно — каза Люис.

— Това е Джудар — отбеляза Фрайдей, гледайки картата. — Там ли е групата? В селото?

— Не — отвърна Люис. — Там ще се срещнеш с Ударния отряд. Фрайдей се изправи.

— Господа, аз разполагам с хеликоптер. Ще бъда там за по-малко от час. Ударният отряд няма да кацне още поне четири часа. Вероятно дотогава ще успее да заловя групата.

— Както и партньорът ти — припомни му Люис.

— И какво от това? — настоя Фрайдей.

— Не сме приключили с проверката на командоса — каза Люис. — Възможно е той да предаде пакистанците на своите хора, а ние не можем да поемем този риск.

— Това няма да се случи — Фрайдей увери новия шеф на АНС. — Аз лично ще се погрижа.

— Не можеш да поемеш подобна гаранция — каза Люис. — Освен това сме съгласни, че господин Кумар трябва да ви придружи, но не можем да сме сигурни и за неговите действия. С господин Хърбърт вече го дискутирахме и постигнахме съгласие. Ще се срещнеш с Ударния отряд в Джудар. Те ще разполагат с възможно най-прясна информация за местонахождението на групата и с необходимите ресурси за изкачване в планината. Ако настъпят някакви промени, ще те уведомя своевременно.

— Само си губим времето — протестираше Фрайдей. — Бих могъл да приключа с мисията преди Ударният отряд да е пристигнал.

— Възхищавам се на ентузиазма ти — каза Хърбърт. — Но лидерът на групата е опитна и коварна жена. Движат се предимно в сенките и под скални тераси, когато е възможно. Не знаем със сигурност какви оръжия носят. Може да разполагат и с ракетна установка. Ако тръгнеш да ги преследваш с индийски хеликоптер, съществува риск да ви свалят.

— Ако ми кажеш къде се намират, можем да ги заобиколим отдалече и да ги пресрещнем — изтъкна Фрайдей.

— Съществува и вероятността пакистански самолет да навлезе в територията, за да спаси групата — каза Хърбърт. — Не искаме да предизвикаме въздушна схватка между пакистанците и индийската машина. Това може да даде на индийците още по-голямо основание да предприемат мащабна офанзива.

Фрайдей стисна телефонната слушалка. Искаше му се да удуши седналия зад бюрото си бюрократ. Той не разбираше полевия персонал. Никой не ги разбираше. Най-добрите оперативни агенти не обичаха да кротуват. А най-добрите от най-добрите можеха да се справят с всяка ситуация с подръчни средства. Фрайдей можеше да го направи. Дори повече, той искаше да го направи. Ако успееше да хване групата и да я закара у дома, имаше шанс да се споразумее с техните пакистански началници. А стабилните връзки с Делхи, Исламабад и Вашингтон бяха безценни за всеки агент в региона.

— Една и съща страница ли гледаме? — попита Хърбърт.

Фрайдей погледна картата.

— Да — отвърна той. И докато гледаше, изведнъж му хрумна нещо, което Хърбърт беше казал за експлозията. Тя се беше случила на около осем хиляди фута височина. Това означаваше, че групата се намира на югозападната страна на планинската верига. Всичко, разположено на север, включително глетчерът и контролираната зона, се издигаше много по-високо. Фрайдей отпусна хватката си. Чиновниците и писарите можеха да вървят по дяволите. Особено Боб Хърбърт.

— Ще се свържем с теб отново, когато разполагаме с точния час на пристигане на Ударния отряд и местоположението — каза Хърбърт. — Имаш ли някакви въпроси?

— Не — спокойно отвърна Фрайдей.

— Желаш ли да добавиш нещо, Ханк? — попита Хърбърт.

Люис потвърди, че това е всичко. Шефът на АНС благодари на Фрайдей и прекъсна връзката. Фрайдей остави телефона.

— Какво става? — попита капитан Назир.

— Онова, което чакахме — каза Фрайдей.

— Открили са групата?

Фрайдей кимна.

— А внучката ми? — попита Апу.

— Тя е с тях — отвърна Фрайдей. Разбира се, не знаеше дали е така. Но искаше Апу да ги придружи. Фермерът бе делил един подслон с вражеската група. Ако станеше необходимо да предотвратят евентуални действия от страна на Индия, признанието на Апу щеше да излезе много добре по пакистанските телевизии.

Фрайдей отново погледна картата. Хърбърт му беше казал, че групата се придържа към надвиснали скални тераси. Това означаваше, че ако хеликоптерът започнеше да следва линията на планинската верига на осем хиляди фута височина, със сигурност щяха да засекат пакистанците. Усмихна се. Пътуването, включително и връщането, щеше да бъде по-малко от двеста мили.

Щеше да ги хване. Щеше да пипне и онзи безполезен Хърбърт.

— Хайде — обърна се той към Назир.

— Къде отиваме? — попита индийският офицер.

— Да заловим една терористична група — отвърна Фрайдей.

28.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 04:02

Кабинетът на Пол Худ се намираше на няколко крачки от конферентната зала на Оперативния център. Известна сред служителите като „Танка“, залата беше изцяло заобиколена от електрически вълни, които генерираха статично напрежение и предотвратяваха всякакви опити за подслушване с бръмбари или външни антени.

Когато Худ влезе, всички вече бяха там. Тежката врата се задвижваше от бутон, инсталиран отстрани на голямата овална маса. Худ го натисна и седна начело на масата.

Малката стая се осветяваше от флуоресцентни лампи, окачени ниско над масата. На стената срещу Худ имаше часовник за обратно броене, който сега беше тъмен. В моменти на криза и фатални крайни срокове дигиталните цифри на часовника тревожно отброяваха оставащите минути.

Стените, подът, вратата и таванът на „Танка“ бяха покрити с абсорбиращия звука материал „Акустик“. Оцветените в сиво и черно изолационни ивици бяха широки по три инча и се застъпваха една друга, за да е сигурно, че не са оставени никакви празнини. Под тях имаше два слоя корк, един фут бетон и после отново слой „Акустик“. В средата на бетона на всяка от шестте стени на стаята бяха поставени двойни решетки от жици, генериращи трептящи аудиовълни. В електронно отношение нищо не можеше да напусне стаята, без да е било разкривено до неузнаваемост. Ако някакво подслушващо устройство все пак успееше да запише разговор отвътре, случайността на променящите се модуляции правеше невъзможно възпроизвеждането на смислени думи и изречения.

— Благодаря ви, че се отзовахте — каза Худ. Той намали яркостта на компютърния монитор, който беше поставен на масата, и

започна да изтегля по мрежата файлове от своя кабинет.

В същото време Бъгс Бенет се опитваше да се свърже с полковник Огъст по сателитния телефон. За да бъдат сигурни, че Ударният отряд ще бъде винаги на линия, Огъст и Роджърс спяха на смени по време на полета до Турция.

— Няма проблеми — каза Лоуъл Кофи, който тъкмо наливаше вода в кафе-машината в далечния ъгъл на масата. Цедката започна да издава бълбукащи звуци. — Пътищата бяха празни. Успях да поспя, докато идвах насам. Някой сети ли се да вземе понички?

— Това ти трябваше да го свършиш — изтъкна Хърбърт. — Ти си единственият, който не беше тук. — Той придвижи инвалидната си количка и застана от дясната страна на Худ.

— Имам няколко нощни дажби, ако си толкова гладен — обади се Лиз Гордън, докато се настаняваше отляво на Худ.

— Не, благодаря — потръпна Кофи. — Ще се задоволя с кафето.

— Разполагаш с официални военни нощни дажби? — учуди се Хърбърт.

— Пакети с три блюда — каза Лиз. — Сушени праскови и ананас, резенчета телешко и бисквити. Даде ми ги една приятелка от Ленгли. Мисля, че сте работили заедно. Капитан Макайвър?

— Да, работили сме заедно по няколко операции — усмихна се Хърбърт. — Боже, нощни дажби. Не съм ги опитвал от години. Винаги са ми идвали идеално в малките часове.

— Явно се е дължало на преумората, която те е направила непридирчив — каза Кофи, който очевидно не ги беше опитвал.

Данните на Худ се заредиха на монитора в момента, в който Бъгс Бенет се обади. Худ изпрати файловете до всички компютри на масата. Лиз и Кофи внимателно започнаха да изучават документите. Асистентът на Худ го информира, че е готов да го свърже с полковник Брет Огъст от самолета С-130 „Херкулес“. Худ пусна спикера и огледа присъстващите.

— Готови сме да започваме — каза той.

Всички наостриха вниманието си.

— Полковник Огъст, чуваш ли ме? — попита Худ.

— Съвсем ясно, сякаш се намирате в кабината при нас, сър — отвърна командирът на Ударния отряд.

— Чудесно — каза Худ. — Боб, ти вече говори с Делхи. Моля те, разкажи на всички ни каква е ситуацията.

Хърбърт погледна монитора на вградения в инвалидната си количка компютър.

— Преди двадесет и един часа имаше атентат над пазара в град Шринагар, Кашмир — започна той. Стараеше се да говори достатъчно високо, за да бъде чуван без проблеми от колегите си в стаята и по телефона. — Бяха взривени полицейски участък, индуски храм и автобус, пълен с религиозни поклонници. Благодарение на разузнавателните данни на НРС и агента от АНС, който се намира на мястото, имаме причини да смятаме, че нападението над полицейския участък е дело на Милиция за свободен Кашмир, военна организация, базирана в Пакистан. Ние обаче подозираме, че атаките над индуските обекти са организирани от самите индийски власти. Смятаме, че членове на Специалните гранични сили, кабинета и военните може би се опитват да спечелят подкрепата на обществото за нанасянето на бърз и решителен ядрен удар над Пакистан.

Никой не помръдна. Единствените звуци идваха от жуженето на вентилационната система и бълбукането на кафе-машината.

— А какво става с пакистанските терористи? — попита Кофи.

— В момента групата отчаяно се опитва да прекоси предпланинската част на Хималаите най-вероятно, за да се добере до Пакистан — отвърна Хърбърт. — Имат една заложница. Индийка, която очевидно е координирала действията на СГС, така че експлозиите на индуските обекти да приличат на извършени от пакистанските мюсюлмани. Те задължително трябва да достигнат Пакистан, а заложницата им трябва да бъде накарана да каже всичко, което знае.

— Да успокои разяреното индийско население, което в противен случай ще жадува за пакистанска кръв — каза Лиз.

— Точно така — каза Хърбърт. — Засега първият опит за залавяне на пакистанците пропадна. В планините бяха изпратени командоси от СГС. Всички те бяха убити. Не знаем какви други възможности за преследване се обмислят, нито дали групата се е свързала с Пакистан. Не знаем и какви опити за спасяване на групата може да предприеме Исламабад.

— Най-вероятно ще търсят наслуки — каза Огъст.

— Обясни — помоли Худ.

— Наслуки — повтори Огъст. — Групата няма да рискува с изпращането на радиосигнали в Пакистан или с определянето на места за среща. Те съвсем лесно биха могли да бъдат прихванати от всеки подслушвателен пост в контролираната зона. Пакистан не разполага с необходимите сателитни ресурси, за да открие групата, затова ще трябва да използва хеликоптери, които да кръстосват възможните маршрути на групата. Ще използва хеликоптери вместо самолети, за да останат скрити от индийските радары.

— Звучи ми логично — обади се Хърбърт.

— Пол, има нещо, което ме притеснява — каза Кофи. — Сигурни ли сме, че агентът на АНС е бил на мястото на експлозията като очевидец, а не като участник? Тази акция може да е била подготвяна от седмици и да цели отвличане на вниманието от техния опит за държавен преврат във Вашингтон.

Кофи имаше право. Бившият шеф на АНС Джак Фенуик и войнствено настроеният вицепрезидент Котън бяха организирали заговор за свалянето на президента на Съединените щати Майкъл Лорънс. Изглеждаше напълно възможно Фенуик да е спомогнал за дирижирането на тази криза, за да отвлече вниманието от очакваната оставка на президент Лорънс.

— Смятаме, че Фрайдей е чист, въпреки че сме го карантинирали с един индийски офицер — отвърна Худ. — Подозирам, че ако Фрайдей е замесен в това, той по-скоро щеше да се опитва да се измъкне от региона, както и да ни държи по-далеч от там.

— Но обратното също може да означава, че е замесен — изтъкна Лиз.

— Какво имаш предвид? — попита Худ.

— Струва ми се, че ще предложиш Ударният отряд да помогне на групата да се прибере в Пакистан. В такъв случай господин Фрайдей ще бъде заинтересован да стои по-близо до тях и да попречи на успеха им.

— На това може да се погледне от две страни — каза Хърбърт. — Ако Ударният отряд се заеме с издирване на групата, ние също ще държим под око Фрайдей.

— Тук искам да подчертая, че все още не сме взели окончателно решение по отношение на мисията, полковник — каза Худ. — Но ако

действително опитаме да помогнем на пакистанците, ключът към успеха ще бъде навременната намеса. Боб, ти имаш добри контакти с Главния щаб на Централното военновъздушно управление.

— Така е — потвърди Хърбърт. — Контактуваме директно с главнокомандващия, маршал Чоудъри, и неговия старши адютант. Вече му съобщих, че е възможно да променим начина на приземяване на Ударния отряд.

— Парашутен десант? — попита Огъст.

— Правилно — отвърна Хърбърт. — Помолих маршала за помощ и той ме увери, че можем да разчитаме на дивизия АН-12 на „Хималайските орли“. Но не му казах какви ще бъдат евентуалните ви действия в региона. Добрата новина е, че прикритието ви е идеално. Индийските военни продължават да поддържат свръхсекретност по отношение на вашето участие. СГС и останалите, които стоят зад нападението в Шринагар, нямат и представа, че Ударният отряд е на път за региона.

— А какво ще кажеш за онзи индийски офицер, който е с Фрайдей? — попита полковник Огъст. — Сигурни ли сме, че можем да му се доверим?

— Е, нямаме пълна гаранция — каза Хърбърт. — Но според Фрайдей капитан Назир не очаква с нетърпение перспективата за ядрена война. Особено при положение, че двамата с Фрайдей са се запътили към Пакистан.

— И аз тъкмо за това си мислех — вметна Огъст. — Бихте ли могли да включите поръбени с олово долни гащи в заявката за екипировка?

— Просто стой зад Майк — каза Хърбърт. — Нищо не може да мине покрай тоя негодник. Дори и най-силната радиация.

В стаята се разнесе неспокойно хихикане. Смехът действаше добре за отпускане на напрежението.

— В момента Фрайдей и Назир пътуват с хеликоптер към малкия град Джудар — продължи Хърбърт.

— Знам къде се намира — каза полковник Огъст. — Разположен е югоизточно от района, който се предполагаше да претърсваме.

— Ако решим да продължим с операция по издирване и спасяване на пакистанците, ще трябва да се спуснете в планината северно от онова място — каза Хърбърт. — Там засякохме групата.

— Полковник Огъст, ако наистина решим да продължим с тази мисия, с твоите хора ще трябва да скочите с парашути в Хималаите близо до глетчера Сиячин, да се свържете с пакистанците и да ги прекарате през контролираната зона — обобща Худ. — Това е изключително рискована операция. Нуждая се от съвсем искрен отговор. Ударният отряд готов ли е да предприеме подобна мисия?

— Залогът е твърде голям — каза Огъст. — Ние трябва да я предприемем.

— Добър човек — промърмори Хърбърт. — Дяволски добър човек.

— Хора, искам да изтъкна едно нещо. Индийците няма да бъдат единствените ви потенциални врагове — намеси се Лиз. — Трябва да сте подготвени за психическото състояние на пакистанците. Те се намират в състояние на краен психически и психологически натиск. Вероятно няма да ви повярват, че сте техни съюзници. Изпаднали в подобна ситуация, хората не се доверяват на никого извън групата.

— Това са основателни доводи, които ще трябва да обсъдим — обърна се към нея Худ.

— Има и нещо друго, което ще трябва да обсъдим, Пол — каза Кофи. — Според твоите файлове Милиция за свободен Кашмир е поела отговорността поне за част от експлозиите в Шринагар и за предишни атаки из цял Кашмир. Ударният отряд ще помага на отявлени терористи. Това ни прави доста уязвими в легално отношение.

— Това са абсолютни глупости — отсече Хърбърт. — Онези, които взривиха жена ми, още се спотайват в някоя миша дупка в Сирия. Терористите от воюващи нации не ги екстрадират. А пък онези, които помагат на терористите, остават изцяло в сянка.

— Това обаче важи само за разни партизани, финансирани от терористични нации — отвърна Кофи. — Съединените щати имат съвсем различна форма и ниво на отговорност. Дори и ако Ударният отряд успее да закара групата до Пакистан, Индия ще бъде в пълното си право да изиска екстрадиция на всеки замесен в атаките над пазара и над командосите от СГС. Ако Делхи не успее да докопа МСК, със сигурност ще тръгне по следите на Ударния отряд.

— Лоуъл, Индия не разполага с морално основание в това отношение — каза Хърбърт. — Та те планират проклета ядрена война!

— Не, очевидно това се планира от подривен елемент в индийското правителство — изтъкна Кофи. — Законното индийско правителство ще трябва да ги изобличи и да повдигне съдебно преследване срещу тях.

Адвокатът ядосано се надигна и си сипа чаша кафе. Когато отново седна на мястото си и отпи глътка от топлата напитка, сякаш малко се поуспокои. Худ мълчеше. Погледна към Хърбърт. Шефът на разузнаването не харесваше Лоуъл Кофи и направо се отвърщаваше от всякакви легални формалности. За съжаление Худ не можеше да пренебрегне казаното от адвоката.

— Господа? — обади се Огъст.

— Продължавай, полковник — каза Худ.

— В момента говорим за възможна ядрена война — изтъкна Огъст. — Обичайните правила някак не са приложими. Ако искате, ще помоля Ударният отряд да гласува, но мога да се обзаложа, че мнението им ще съвпадне с моето. Като се има предвид какъв е залогът, всякакъв риск си заслужава.

Худ се канеше да му благодари, но думите заседнаха в гърлото му. Боб Хърбърт нямаше подобен проблем.

— Бог да те благослови, полковник Огъст — високо заяви Хърбърт, вперил поглед в Кофи, който седеше от другия край на масата.

— Благодаря, Боб — каза Огъст. — Господин Кофи? Ако това ще помогне, винаги можем да изиграем пакистанците.

— Какво имаш предвид, полковник? — попита Кофи.

— Можем да ги спуснем в Пакистан и после да изчезнем, използвайки залеза, преди те да са успели да ни благодарят или да ни идентифицират — обясни Огъст.

Хърбърт се усмихна. Худ също го направи, само че вътрешно. Лицето му беше смразено от сериозността на решението, което трябваше да вземе.

— Ще поговорим за това по-късно — каза Худ. — Полковник, искам да ти благодаря.

— За какво? За това, че си върша работата ли?

— За твоя ентусиазъм и кураж — каза Худ. — Те повдигат духа на всички ни.

— Благодаря, сър — каза Огъст.

— А сега си почини малко — нареди му Худ. После затвори телефона и огледа седящите край масата. — Боб, искам да се увериш, че някой от НРС наблюдава пакистанската граница. Ако наистина изпратят хеликоптер да търси групата, трябва да предупредим Ударния отряд навреме. Не искам да бъдат взети за вражеска сила.

Хърбърт кимна.

— Лоуъл, потърси ми някакво законово основание за всичко това — продължи Худ.

Адвокатът поклати глава.

— Няма да намеря — каза той. — Поне не и такава, което би издържало в международния трибунал.

— Не ми трябва нещо, което да работи в съда — уточни Худ. — Нуждая се единствено от причина да попреча на екстрадирането на Ударния отряд, ако се стигне до това.

— Като например, че са били на милосърдна мисия — каза Кофи.

— Аха — намеси се Хърбърт. — Обзалагам се, че ще открием някакви умиротворителни глупости на ООН, които ще ни свършат работа.

— Без да информираме самите Обединени нации? — попита Кофи.

— Знаеш ли, Лоуъл, Боб може да е напипал нещо — каза Худ. — Генералният секретар на ООН разполага с извънредни попечителски пълномощия, които ѝ позволяват да обяви, че даден регион се намира „в риск“ в случай на очевидна и мащабна военна заплаха. Това ѝ дава правото да изпрати в региона екип от Съвета за сигурност, за да разследват ситуацията.

— Нещо не мога да разбере това как точно ще ни помогне — настоя Кофи.

— Този екип не е задължително да се състои от постоянния персонал на Съвета за сигурност — обясни Худ. — Могат да бъдат просто агенти от страни-членки на Съвета за сигурност.

— Може би — продължи да се колебае Кофи. — Но никой няма да приеме присъствието на екип, който се състои само от американци.

— Но той няма да е само от американци — каза Худ. — Индия също е член на Съвета за сигурност. А там има и индийци.

— Капитан Назир и Нанда Кумар — заяви Хърбърт. — Собствени сънародници на генералния секретар на ООН.

— Именно — отвърна Худ. — Нанда Кумар може да е от вражеския лагер, но поне ще присъства там.

— Може би ще се наложи да въведем генералния секретар Чатърджи в ситуацията, когато Ударният отряд се приземи — продължи Худ. — Тогава ще й кажем всичко, което знаем.

— А ако тя откаже да приложи попечителските си пълномощия? — попита Кофи.

— Няма да го направи — каза Худ.

— И защо си толкова сигурен? — отново попита Кофи.

— Защото все още разполагам с пресцентър — отвърна Худ. — И ще се погрижа всеки вестник на земята да разбере, че генералният секретар Чатърджи не си е мръднала пръста, докато Индия е подготвяла ядрен удар над Пакистан. Тогава ще видим за чия кръв ще жадува светът. За нейната или за тази на Ударния отряд.

— Не бих заложил на този план — предупреди Кофи.

— Дай ми друга опция — парира го Худ.

Кофи и Хърбърт се съгласиха да прегледат устава на Обединените нации и да информират Худ. Худ се съгласи да изчака, преди да се свърже с Чатърджи. Хърбърт си тръгна, за да провери разузнавателните доклади. В стаята останаха само Худ и Лиз. Беше опряла длани на масата и беше вперила поглед в тях.

— Някакъв проблем ли има, Лиз? — попита Худ.

Тя го погледна.

— Знам, че си имал пререкания с Мала Чатърджи.

— Вярно е — отвърна Худ. — Но сега в плановете ми не влизат такива, нито пък искам да я zlepоставя по някакъв начин. Интересува ме само как да защитя Ударния отряд.

— Не исках да кажа това — продължи Лиз. — Карал си се с Чатърджи, карал си се с Шарън, а сега изолираш от себе си и Ан Ферис. — Изражението й се смекчи. — Тя ми разказа какво се е случило помежду ви.

— Е и — каза Худ с леко раздражение. — Накъде биеш?

— Знам какво мислиш за психологическите бръщолевения, Пол, но искам да се увериш, че тези проблеми не се задълбочават — каза Лиз. — Намираш се под голямо напрежение, предизвикано от жени. Не

позволявай на тази фрустрация да се прехвърля от една жена на втора и на трета.

Худ се надигна.

— Няма. Обещавам.

— Бих искала да го повярвам — усмихна си Лиз. — Но ето че сега си ядосан и на мен.

Худ замръзна на място. Лиз беше права. Стоеше изправен, сякаш глътнал бастун, устните му бяха свити до побеляване, а пръстите — стиснати в юмруци. Той отпусна рамене. Разтвори длани и наведе глава.

— Пол, работата ми е да наблюдавам хората тук и да откривам възможни проблемни места — каза Лиз. — Това е всичко, което върша. Аз не те съдя. Но ти си под голямо напрежение след ситуацията в сградата на ООН. Освен това си преуморен. Само се опитвам да запазя справедливия и безпристрастен мъж, който току-що изглади нещата между Боб Хърбърт и Лоуъл Кофи.

Худ леко се усмихна.

— Благодаря ти, Лиз. Не смятам, че представлявам заплаха за генералния секретар, но оценявам предупрежденията ти.

Лиз успокоително го потупа по рамото и напусна стаята. Худ погледна към часовника за кризисни ситуации.

Екранът му все още беше тъмен. Но вътре в него собственият му часовник вече тиктакаше. А главната пружина беше така стегнато навита, както Лиз беше предусетила.

Но той си напомни, че се намира в безопасност във Вашингтон, докато Майк Роджърс и Ударният отряд са се запътили към регион, където действията им могат да спасят или да обрекат на смърт милиони човешки живота — включително и техните собствени.

В сравнение с това, неговото напрежение беше нищожно.

Беше равно на нула.

29.

ДЕЛХИ, ИНДИЯ

ЧЕТВЪРТЪК, 14:06

Шестдесет и девет годишният министър на отбраната Джон Кабир седеше в белия си кабинет. Двата коридора, в които бяха разположени офисите на Министерството на отбраната, бяха част от кабинетния комплекс, помещаващ се в осемдесетгодишната сграда на Парламента на ул. „Гурдуари Ракабданж“ в Делхи. От външната страна на редиците отворени прозорци ярката слънчева светлина огряваше обширни ливади, малки изкуствени езерца и декоративни каменни фонтани. Шумът на уличното движение оставаше далеч отвъд високата орнаментирана стена от червен пясъчник, която ограждаше ширналия се комплекс. От дясната страна на двора Кабир виждаше крайчеца на едната от двете сгради на Парламента — Лок Сабха или Народната камара. От другата страна на министерската пристройка се намираше Раджа Сабха или Държавният съвет. За разлика от представителите на Лок Сабха, които бяха избирани от народа, членовете на Раджа Сабха бяха или номинирани от президента, или издигани от законодателните събрания на всички национални щати.

Министър Кабир обичаше нацията и правителството си. Но вече губеше търпение. Системата беше изгубила правилната посока напред.

Беловласият висш служител току-що беше прочел секретния електронен доклад на майор Дев Пюри за придвижването на военния му отряд в планините. Пюри и хората му бяха фронтови ветерани. Те щяха да успеят там, където СГС се бяха провалили.

Кабир изтри компютърния файл и после се замисли за кръстопътя, до който беше докарал нацията си. Това щеше да бъде или триумфът, или падението на дългата му кариера, започнала със стремителното му повишение в армията, извело го до чин капитан на тридесет и седем годишна възраст. Кабир обаче беше разочарован от слабите социални и военни програми на министър-председателя

Индира Ганди. Той се разстрои особено много, когато Индия победи Пакистан във войната от 1971 и не успя да заздрави абсолютно и веднъж завинаги контрола си над Кашмир чрез създаването на демилитаризирана зона отвъд контролираната зона. Той начерта план, изтъкващ необходимостта от „зона на сигурността“. Искеше да използва селата от пакистанска страна за артилерийска, оръжейна и бомбена практика. Искеше да изсели хората от там. Какъв беше смисълът да спечелиш война, ако победителят не можеше да поддържа сигурността по своите граници?

Планът не само беше отхвърлен, но и капитан Кабир беше официално порицан от тогавашния министър на отбраната. Кабир подаде оставка и написа книга озаглавена „Какво ще излекува нерешителната нация“, която се превърна в бестселър. Тя беше последвана от „План за сигурността на нашето бъдеще“. Три месеца след публикуването на втората книга, той беше поканен за генерален секретар на социалистическата партия Самукта. След три години той вече беше председател на Националната социалистическа партия. В същото време Кабир беше избран за президент на Всеиндийската федерация на шофьорите. През 1974 той поведе стачка, която осакати магистралите и железопътните линии, където масово се „повреждаха“ камиони. Това обаче ускори прилагането на „План за спешни ситуации“, въведен от министър-председателя Индира Ганди през юни 1975. Тази декларация й даваше право да преустанови гражданските свободи и да хвърли в затвора враговете си. Кабир беше арестуван и прекара в затвора повече от година. Това обаче не му попречи да продължи кампанията си за реформа и от мрачната килия. Подкрепян от членове на профсъюзите и проруски социалистически групи, Кабир беше помилван. На руснаците особено много допаднаше застъпничеството на Кабир за по-силно присъствие по границата с Китай. Кабир се възползва от широката си народна подкрепа и стана заместник-министър на индустрията. Този пост му помогна да заздрави отношенията си с работническите касти, както и да възстанови връзките си с военните. Това от своя страна доведе до назначаването му за министър на кашмирските работи и до членството му в Комитета по външни работи. Там се сприятели с Дилип Сахани. Сахани беше командващият офицер на Специалните гранични сили в Кашмир. Двамата мъже откриха, че споделят едни и същи тревоги по

отношение на заплахата от ислямските фундаменталисти и ядрените проучвания, провеждани от Пакистан.

Преди две години високопоставени офицери и висши правителствени служители, които ценяха плана на Кабир за създаване на „зона на сигурността“, се събраха заедно и оказаха натиск върху министър-председателя да го назначи за министър на отбраната. Кабир помоли националния командир на СГС да работи за него в министерството и после уреди Дилип Сахани на вакантния пост. Двамата мъже крояха тайни заговори. Делхи се задоволяваше с построяването на собствен ядрен арсенал и събирането на разузнавателни сведения за задграничната заплаха. За Кабир и Сахани това не беше достатъчно. Те искаха да бъдат сигурни, че Исламабад никога няма да има възможност да предприеме съвсем реалната заплаха от джихад и масово унищожение. С неволната помощ на групата от Милиция за свободен Кашмир и младата членка на Мрежата на цивилните агенти на СГС те бяха на една крачка от реализирането на мечтата си. Ако изпратените командоси бяха успели да заловят и унищожат групата от МСК, целта им щеше да стане реалност след броени дни, дори може би часове. А сега трябваше да чакат.

Майор Пюри нямаше да се провали. Той щеше да обгради терористите и да ги избие в последващата престрелка. Младата жена, агент на МЦА, която беше с тях, щеше да разкаже историята, както я беше видяла отвътре. Дори и да загинеше в битката, тя щеше да прошепне на майор Пюри с последния си дъх, че МСК са нападнали храма и автобуса. Че загиналите в експлозията индуси са били първите жертви на новия джихад. Индийският народ щеше да ѝ повярва, защото дълбоко в сърцата си хората щяха да знаят, че тя казва истината. Покрусеният ѝ дядо щеше да потвърди думите ѝ. А после щеше да последва отговорът на индийското правителство.

Разбира се, президентът и министър-председателят щяха да нападнат Пакистан, както обикновено. С думи. Така се предполагаше да действат световните ядрени сили. Ако отговореха с оръжие, резултатите щяха да бъдат немислими. Или поне такава беше общото мнение.

Останалият свят обаче не разбираше, че пакистанските лидери имаха готовност да понесат унищожението. Те щяха да пожертват

нацията си, ако това означаваше пълно унищожение на Индия и индусите. Ислямът все още щеше да има десетки милиони последователи. Вярата им щеше да оцелее. А загиналите пакистанци щяха да продължат живота си в рая.

Кабир нямаше да даде на Пакистан шанс да нападне Индия. Но пък имаше голямо желание да ги изпрати всичките в рая. И възнамеряваше да го направи с един изпреварващ удар.

Екипът, който отговаряше за Подземния ядрен команден център, беше верен на министър Кабир. Ключовите служители бяха внимателно подбрани измежду редиците на военните и СГС. Те откликваха на двойните заповеди на министър Кабир и командир Сахани. И в момента, в който тези заповеди бяха издадени, нищо на света нямаше да може да ги спре.

Планът на Кабир беше да удари Пакистан, преди той да е успял да разгърне ядрения си арсенал. За целта щеше да използва седемдесет и девет индийски балистични ракети с близък обхват. Тези ядрени глави имаха обseg от осемстотин километра. Те съставяха половината от ядрения арсенал на Индия и се съхраняваха в силози, разположени точно зад контролираната зона. Единадесет от тези балистични ракети щяха да ударят Исламабад, изтривайки го от картата и унищожавайки двадесет процента от сто и тридесет милионното население. В следващите дни и седмици радиацията от експлозиите щеше да убие още четиридесет милиона пакистанци. Останалите ядрени глави щяха да ударят военните обекти на Пакистан. В това число влизаха подозираните местонахождения на ядрени силози в Хималаите. Може би американският отряд, който пристигаше в страната, щеше да ги открие. Може би не. Независимо от това, присъствието им щеше да бъде мощно оръжие в ръцете на Кабир, що се отнасяше до връзките с обществеността. То щеше да покаже на света, че Индия има причина да се страхува от разрастването на пакистанската ядрена мощ. Смъртта на американците щеше да е трагична, но неизбежна.

Министър Кабир извика на екрана на компютъра си останалите цели. Освен в планините ядрени глави щяха да бъдат изстреляни по всяка пакистанска въздушна база. Десет пакистански военновъздушни бази бяха винаги в експлоатация. Това бяха „главни операционни бази“: ПВБ „Саргода“, ПВБ „Миануали“, ПВБ „Камра“, ПВБ „Рафики“, ПВБ „Масрур“, ПВБ „Фейсал“, ПВБ „Чаклала“, ПВБ

„Рисалпур“, ПВБ „Пешавар“ и ПВБ „Самунгли“. Всяка от тях щеше да бъде ударена с по две ракети. После следваха единадесет „предни операционни бази“, които бяха използвани само по време на война. Те също щяха да бъдат ударени. Това бяха ПВБ „Сукур“, ПВБ „Шахбаз“, ПВБ „Мултан“, ПВБ „Вихари“, ПВБ „Рисалеуата“, ПВБ „Лахор“, ПВБ „Науабша“, ПВБ „Мирпур Кас“, ПВБ „Мурид“, ПВБ „Пасни“ и ПВБ „Талхар“. Накрая щеше да дойде ред на деветте сателитни бази, използвани за спешни кацания: ПВБ „Рахим Яр Хан“, ПВБ „Чандер“, ПВБ „Бхагтануала“, ПВБ „Чук Джумра“, ПВБ „Ормара“, ПВБ „Раджанпур“, ПВБ „Синдри“, ПВБ „Гуадар“ и ПВБ „Кохат“. Те не представляваха нищо повече от малки писти без никакъв персонал. Все пак щяха да бъдат заличени. С малко късмет пакистанските военновъздушни сили нямаше да могат да изстрелят и една ракета, нито бомбардировач. Но дори и Пакистан да успееше да нанесе няколко ядрени удара, Индия щеше да преглътне загубите. Лидерите на нацията щяха да бъдат преместени в подземни бункери. Щяха да се справят без проблеми с кратката война, особено с помощта на възстановителния фонд на ООН.

Когато всичко това приключеше, Кабир щеше да понесе обвиненията или възхвалите за случилото се. Но независимо каква щеше да бъде реакцията на света, Кабир беше сигурен в едно.

Щеше да е извършил правилното нещо.

30.

АНКАРА, ТУРЦИЯ

ЧЕТВЪРТЪК, 11:47

Транспортната машина АН-12, използвана от индийските военновъздушни сили, е братовчед на най-големия самолет на света — руския „Антонов“ АН-225 „Мрия“. Далекообхватният АН-12 е на половината на размера на този гигант с шест двигателя. Освен това е с една трета по-малък от самолета С-130, който беше докарал Ударния отряд в Анкара. С багажно отделение, разположено в задната част и добре изолирана пътническа кабина, АН-12 беше и много по-тих. За което Майк Роджърс беше благодарен.

Роджърс беше успял да поспи пет часа по време на последната отсечка от полета със С-130. Постигна го с помощта на тапите за уши, които си носеше точно с такава цел. Все пак намаляването на шума и вибрациите беше добре дошло. Особено за ефрейтор Иши Хонда, който напусна мястото си в задната част на тясното, претъпкано екипажно отделение. Трябваше да сведе глава, докато си проправяше път през единствената тясна пътечка, която прекосяваше средата на кабината. От тавана висяха издути багажни мрежи, в които бяха прибрани парашути и екипировка за студено време.

Експертът по комуникации подаде сателитния телефон на генерал Роджърс.

— Обажда се господин Хърбърт — каза Хонда.

Полковник Огъст седеше до Роджърс. Двамата мъже си размениха погледи.

— Благодаря — каза Роджърс на Хонда.

Ефрейторът се върна на мястото си. Роджърс вдигна слушалката.

— На борда има парашути, Боб — каза Роджърс. — За нас ли са?

— Пол даде зелена светлина на ускорена операция по издирване на пакистанската група — каза Хърбърт.

„Ускорена“ беше шпионската дума за „нелегална“. Означаваше, че операцията трябва да е светкавично бърза и да се извърши преди някой да разбере за нея и да я блокира. Означаваше и нещо друго. Вероятно щяха да скачат над Хималаите. А Роджърс много добре знаеше какво значи това.

— Целта е засечена — продължи Хърбърт. — Вийнс ги следи през планините. Намират се на приблизително девет хиляди фута височина и са се запътили на северозапад към контролираната зона. Към момента са локализирани на тридесет и две мили северно от Джудар.

Роджърс взе една от трите подвързани със спирала книги изпод седалката. Тя съдържаеше всички карти на региона. Той откри градчето и плъзна пръста си нагоре по страницата. Отгърна на предната страница, откъдето продължаваше картата. Там, вместо да има само кафяви скални масиви, се виждаше голямо, извито като кама бяло петно, което сочеше към долния ляв ъгъл.

— Това означава, че курсът им води право към глетчера Сиячин — отбеляза Роджърс.

— Така смятат и нашите хора — каза Хърбърт. — Не могат да носят много оръжие. Затова са се запътили към място, където биха им помогнали природните стихии. Студ, виелици, лавини, пукнатини в ледниците — глетчерът е крепост на природните опасности, които биха могли да им бъдат от полза.

— Ако приемем, че няма да убият и самите тях — изтъкна Роджърс.

— Ако се опитат да минат през по-ниски места, със сигурност ще бъдат убити — отвърна Хърбърт. — АНС засече секретен доклад от руския сателит, който подслушва района на контролираната зона. Очевидно няколко индийски дивизии са били изпратени по посока на глетчера.

— Вероятно време на срещата? — попита Роджърс.

— Все още не разполагаме с такова — каза Хърбърт. — Не знаем дали дивизиите са моторизирани, нито дали са изпратени по въздух или земя. Ще следим информацията от руския сателит.

— Генерал Орлов не може ли да ни помогне? — попита Роджърс.

Сергей Орлов беше началник на руския Оперативен център, базиран в Санкт Петербург. Генерал Орлов и Пол Худ имаха тесни

приятелски и професионални взаимоотношения. Ръководителят на Ударния отряд подполковник Чарлз Скуайърс беше загинал по време на съвместна операция, целяща предотвратяването на държавен преврат в Русия.

— Повдигнах въпроса пред Пол — отвърна Хърбърт. — Но той не иска да ги замесва в това. Руската технология задвижва индийската военна машина. Индийските подкупи задвижват руските генерали. Орлов няма да може да гарантира, че онези, с които установи контакт, ще запазят свръхсекретния статус на операцията.

— Аз не съм сигурен, че и АНС може да гарантира този статус — вметна Роджърс.

— Съгласен съм с теб — каза Хърбърт. — Не съм сигурен, че Ханк Люис успя да закърпи всички течове, наследени от Джек Фенуик. Затова подавам на Рон Фрайдей само базова информация. В момента той се придвижва към Джудар заедно с офицер от „Черните котки“ и дядото на агент на МЦА, която пътува с групата.

— Добър ход — отбеляза Роджърс.

— Освен това се опитваме да получим редовни доклади за атмосферното време от „Хималайските орли“ — каза Хърбърт. — Но то може изцяло да се промени, докато пристигнете. Между другото, как се отнасят с вас новите ви домакини?

— Много добре — отвърна Роджърс. — Раздадох ни даджи, цялата екипировка е налична и се движим по график.

— Чудесно. Ще ти дам координатите на приземяване петнадесет минути преди началото на операцията.

— Потвърдено — каза Роджърс.

Генералът погледна часовника си. Оставаха им още три часа път. Имаха достатъчно време да разпределят екипировката, да я изпробват и да прегледат картите на района с екипа.

— Ще се обадя отново, когато имам повече сведения за теб — каза Хърбърт. — Имаш ли нужда от нещо друго?

— Сега не се сещам, Боб — отвърна Роджърс.

Настъпи кратко мълчание. Майк Роджърс знаеше какво предстои. Беше усетил промяната в гласа на Хърбърт при последния въпрос. Решителността беше заменена от лека тъга.

— Майк, знам, че няма нужда да го казвам, но това е една гадна задача — каза той.

— Да, наистина няма нужда да го казваш — съгласи се Роджърс. Той прелистваше увеличените изображения на района на кацането. Дори не обръщаше внимание на самия терен. Графиката показваше, че ветровете са жестоки. Теченията фучаха из планината с петдесет до шестдесет и една мили в час. Това бяха истински урагани.

— Но все пак трябва да изтъкна, че ти не си част от Ударния отряд — продължи Хърбърт. — Ти си висш офицер от НЦРКС.

— Я давай направо — каза му Роджърс. — Пол ще ми заповяда да не се включвам в операцията?

— Не съм го дискутирал с него — каза Хърбърт. — Какъв е смисълът? Ти и преди си нарушавал заповедите му.

— Така е — потвърди Роджърс. — Попречих на ядреното изпепеляване на Токио, ако си спомням правилно на моята напреднала възраст.

— Да, наистина го направи — отвърна Хърбърт. — Но си мислех, че би било от помощ, ако разполагаме с някой на място, който да установи връзка с индийското правителство.

— Изпрати някой от агентите, които ФБР внедри в посолството — предложи Роджърс. — Аз знам, че са там и индийците също го знаят.

— Не мисля така — противопостави се Хърбърт.

— Виж сега, с удоволствие ще говоря с всички официални лица, с които е необходимо — каза Роджърс. Генералът се наведе напред и застана ниско над микрофона. — Слушай, Боб, много добре знаеш срещу какво ще се изправим. Вече прегледах картите. Когато се спуснем над планините, само вятърът ще е достатъчен, за да ни смаже в някоя скала. Рисуваме да загубим някои от хората още преди да сме се приземили.

— Знам — каза Хърбърт.

— По дяволите, ако не трябваше да управляват самолета, щях да накарам индийците от екипажа да скочат с нас. Нека и те помогнат за спасяването на собствената си страна — продължи Роджърс. — Затова дори и не се опитвай да намекнеш, че не трябва да се присъединявам към Ударния отряд в тази операция. Особено пък при този висок залог.

— Майк, аз не мислех за Ударния отряд или за останалия свят — отвърна Хърбърт. — Аз мислех за един стар приятел с очукани от футбола четиридесет и седем годишни колене. Приятел, който би

могъл да навреди на Ударния отряд, ако се контузи при приземяването си на твърдия лед.

— Ако това се случи, ще им заповядам да ме оставят там, където съм се приземил — увери го Роджърс.

— Но те няма да го направят.

— Ще го направят — каза Роджърс. — Ще трябва да го направим с всеки ранен. — Той затвори слушалката и направи знак на ефрейтор Хонда да вземе сателитния телефон. После се надигна.

— Веднага се връщам — обърна се той към Огъст.

— Има ли нещо, което трябва да направим? — попита Огъст.

Роджърс го погледна. Огъст се намираше в неловко положение. Роджърс беше един от най-старите и най-близки приятели на полковника. Освен това беше и по-висш офицер. Това беше една от причините, поради които Огъст беше отказал този пост, когато той му беше предложен. На полковника често му беше трудно да намери баланса между тези две взаимоотношения. Сега беше такъв момент. Освен това Огъст знаеше какъв е рискът за приятеля му и екипа.

— Ще ти предам информацията след няколко минути — каза Роджърс, докато се запътваше към пилотската кабина.

С помощта на разнебитените си колене, които бяха готови да наречат нечии задници.

31.

ДЖУДАР, КАШМИР

ЧЕТВЪРТЪК, 15:33

В район като Хималаите проблемът на разузнавателните полети при минимална височина беше, че място за грешки нямаше.

От гледна точка на пилота запазването на машината в стабилно състояние беше практически невъзможно. Хеликоптерът се тресеше по двете оси — хоризонталната и вертикалната, а от време на време и по диагоналната. Задържането на хеликоптера във визуален досег с целевата зона също беше проблемно. Често пъти пилотът трябваше да прави внезапни маневри и да се отдалечава на значителни разстояния, за да заобиколи въздушни ями, облаци, запречващи видимостта, снежни виелици. Дори задържането на металната птица във въздуха беше най-доброто, на което човек можеше да се надява. Всяко разузнавателно сведение, сграбчено от наблюдателя, се считаше по-скоро за подарък, отколкото за даденост.

Рон Фрайдей носеше слънчеви очила, за да се предпази от ослепителния блясък на слънцето, и шлем със слушалки, за да може да комуникира с капитан Назир в шумната кабина. Американецът надничаше навън ту през предното стъкло, ту през страничните прозорци на пилотската кабина. В скута на агента лежеше МП5К. Ако откриеха терористите, можеше да се стигне до размяна на изстрели. Надяваше се, че няколко откоса с автомата във въздуха щяха да ги накарат да преустановят стрелбата и да се вслушат в думите. В противен случай той беше подготвен да отстъпи назад и да стреля по един-двама от тях с големия снайпер 1АСЛ. Ако капитан Назир успееше да задържи хеликоптера стабилен, снайперът разполагаше с по-голям обseg от малките оръжия, които терористите вероятно носеха. Когато неколцина от групата паднеха ранени, останалите щяха да бъдат по-склонни да позволят на Фрайдей да се приближи. Особено

ако им обещаеше да ги закара с хеликоптера в Пакистан, където щяха да получат медицинско обслужване.

Апу седеше на съваем стол в широкото багажно отделение. Това дори не беше истински стол, а по-скоро представляваше пластмасова дъска с панти, върху която беше поставена възглавница. Фермерът се беше протегнал напред и се взираше през стъклото, което разделяше багажното отделение от пилотската кабина. От време на време поглеждаше и през прозореца с тревожно изражение на лицето си. Фрайдей умееше да разгадава израженията на хората. Фермерът не се притесняваше дали ще открие внучката си. В очите му, както и в тъжната извивка на устните му, се четеше отчаяние. Може би Апу беше обхождал планините на младини. Очевидно познаваше и хълмовете отвъд предпланините. Но със сигурност не беше стигал толкова далече, нито пък се беше изкачвал на такава височина. Погледът му за пръв път се рееше по оголените върхове. Никога не беше чувал безспирния рев на вятъра, който заглушаваше мощните 671-киловатови ротори, нито пък беше усещал непоносимия студ, който проникваше през облицованите с брезент метални стени на машината. Фермерът осъзнаваше, че ако не намереха Нанда скоро, шансовете ѝ за оцеляване не бяха добри.

Хеликоптерът продължи към контролираната зона. Никой от пътниците в него не забелязваше терористите. Фрайдей не беше твърде притеснен. Все още не бяха обходили южната част на планинската верига.

Изведнъж се случи нещо неочаквано. Фрайдей чу глас в каската си. Глас, който определено не принадлежеше на капитан Назир.

— Зона три отрицателна — каза далечният пукащ глас. — Повтарям, зона три отрицателна.

Секунда по-късно гласът изчезна.

Фрайдей се увери, че превключвателят на комуникационния панел, който управляваше слушалките, е настроен на „вътрешен“, а не „външен“. Това означаваше, че можеха да комуникират само в рамките на пилотската кабина, но не и с външен човек.

— Кой беше това? — попита Фрайдей.

Назир бавно поклати глава.

— Тази комуникация не идва от контролната кула. — Кормилото силно се тресеше. Той го стискаше здраво с двете си ръце и не искаше

да отпускат хватката. — Виждаш ли жълтия бутон под комуникационния панел? — попита той.

— Да — отвърна Фрайдей.

— Това е антената — каза Назир. — Бутни я веднъж, после превключи на външен сигнал.

Фрайдей изпълни указанията. Веднага щом натисна бутона, гласовете се върнаха и бяха много по-ясни. Проверяваха други зони. На малкия зелен радар се появи мигаща точка. Сигналят идваше от северозапад. Фрайдей отново превключи на вътрешна комуникация.

— По-добре да го проверим — каза той.

— Не може да е пакистански спасителен отряд — каза Назир. — Те нямаше да си комуникират на тази честота.

— Знам — отвърна Фрайдей. — Контролираната зона не е далеч от тук. Тревожа се, че това може да е индийски отряд.

— Обхващат различни зони — отбеляза Назир. — Прилича ми на стандартна претърсваща маневра. Да се свържем ли с тях?

— Защо? — попита Фрайдей.

— Може би разполагат с разузнавателни сведения за местонахождението на групата. Посоката, в която са тръгнали, може да подсказва нещо.

— Не — отвърна Фрайдей. — Не искам да губя нито време, нито гориво.

— А какво ще правим, ако те се свържат с нас? — попита Назир. — Радарите на контролираната зона могат да ни засекат, тъй като се намираме в самия край на планинската верига. Ако ни помолят да се включим в издирването?

— Ще им кажем, че провеждаме рутинно разузнаване и че тъкмо се връщаме в Каргил — каза Фрайдей.

Апу провери дребната си, жилава ръка през отвора на кабината и потупа Фрайдей по рамото.

— Наред ли е всичко? — изкрещя той.

Фрайдей кимна. В същия миг той забеляза, че под една надвиснала скала на около сто стъпки надолу се издигат облачета сняг.

— Задръж! — кресна той на Назир.

Хеликоптерът забави ход. Рон Фрайдей се наведе към едната страна. Снежните облачета бяха концентрирани в малък участък и се придвижваха на север. Вероятно бяха причинени от някое животно,

което си проправяше път през камъните, или може би бяха резултат от завихрянето на вятъра. Беше невъзможно да се определи заради надвисналата скала. Слънцето беше зад върха и нямаше как да хвърли сенки в този район.

— Видя ли това? — попита Фрайдей.

Назир кимна.

— Приземи хеликоптера, но бавно — каза Фрайдей.

Хеликоптерът веднага започна да се спуска и да се отдалечава от скалата. През прозореца се ширна необятната планинска верига. Напластените кафеникаво-пурпурни скални слоеве представляваха зашеметяваща гледка. Върховете бяха покрити със сняг и Фрайдей виждаше как светлокремавите му пелени се стелят над околните възвишения като спускащи се театрални завеси. Слънцето изрязва красива дъга сред влажната виелица. Масивната ѝ арка беше блестяща от всичко, което Фрайдей беше виждал. Въпреки че нямаше време да се наслаждава на гледката, Фрайдей за секунда се почувства като истински бог.

Снижиха се с около сто фута. Изведнъж на около двеста фута разстояние се появиха три фигури. Тримата вървяха близо един до друг. Всеки от тях беше облечен в тъмни дебели дрехи и носеше раница и оръжие. Изобщо не намалиха хода си, дори не погледнаха към хеликоптера, докато едно от витлата не остърга снега от терасата под краката им. Като имаше предвид вълнените шапки, които носеха, и ниското ръмжене на вятъра, Фрайдей никак не се изненада, че не бяха чули приближаването на хеликоптера.

— Нанда с тях ли е? — попита Апу.

Фрайдей не можеше да разпознае тримата души. Той беше разочарован, че само трима от тях са стигнали дотук. Освен ако...

— Вдигай нагоре и давай на север! — изкрещя той.

Капитан Назир дръпна към себе си V-образното кормило на хеликоптера и машината започна да се издига. В този момент опасното витло и страничната стена на багажното отделение бяха обсипани с кратки, но силни удари. Фрайдей не можеше да ги чуе, но усети как целият корпус потръпна. Забеляза и тънките струйки ярка дневна светлина, които изведнъж започнаха да се процеждат през долната част на багажното отделение.

— Какво става? — извика Назир.

— Мислят ни за врага! — изкрещя Апу.

— Това е клопка! — изръмжа Фрайдей. — Разделили са се на две групи!

Хеликоптерът се заклати и Фрайдей чу дрънченето на лявото витло. Изстрелите явно бяха повредили перките. Ако не се бяха издигнали навреме, хеликоптерът вероятно щеше да се забие с опашката надолу в каменистата, мъглива долина долу. Както се очакваше, капитан Назир имаше проблеми с управлението на Ка-25 — машината силно се клатеше и почти не набираше височина. Секунда по-късно хеликоптерът престана да се издига изобщо.

— Губя управление! — кресна Назир. — Имаме и теч на гориво.

Фрайдей погледна към стрелката на горивото и изпсува. Вече бяха разтоварили цялата екипировка, която носеха в задната част. Единственото, което беше останало, беше запоената лебедка. Вече не можеха да се освободят и от грам излишно тегло. Пък и вероятно нямаше време да го направят.

Фрайдей погледна през прозореца. Хеликоптерът силно се тресеше. Тъгълът на слънцето се промени и дъгата изчезна. Той вече не се чувстваше като бог, а като последния нещастник. Това беше най-тъпият трик, на който можеше да се хване. Най-обикновена ловка измама, достойна за най-неопитния младок. Част от групата изучава очевидно незаплашителния отряд, докато останалите се спотайват наблизко, за да ти отворят още една дупка в главата.

— Трябва да ни приземиш където можеш! — кресна Фрайдей.

— Търся подходящо място — каза Назир. — Но не виждам такова.

Изненадващ порив на вятъра ги завъртя на четиридесет и пет градуса и те се озоваха с лице към скалите. Разнесе се втори залп, този път от предната група, който надупчи колесника. Хеликоптерът рязко се наклони и се снижи. Намираха се над малка долина. Гъстата мъгла пречеше на Фрайдей да види какво има отдолу. Но той не искаше да се спуска в долината. Не искаше да изгуби пакистанската група и не искаше да бъде там, когато започнеше ядрената война.

— Трябва да се приземим, докато все още можем да управляваме машината — каза Назир.

— Не още — отвърна Фрайдей. Той разкопча предпазния си колан. — Апу, отстъпи назад.

— Какво ще правиш? — попита Назир.

— Ще пропълзя отзад — каза Фрайдей. — Можеш ли да движиш хеликоптера напред и назад?

— Да, но ограничено. Един от опашните мотори все още работи.

— Добре. Ако успееш да обърнеш задната част към върха, аз и Апу ще опитаме да използваме лебедката и да се спуснем с въже на някоя от скалните издатини.

— В този вятър? — възкликна Назир. — Ще ви отнесе!

— Посоката на вятъра е югоизточна, той духа към скалите — каза Фрайдей. — Ще ни помогне.

— Или ще ви размаже в скалите.

— Ще трябва да поемем този риск! — натърти Фрайдей. — Трябва да стигна до пакистанците и да ги предупредя за войниците отпред.

— Дори и да слезеш на скалите, те ще те застрелят — изтъкна Назир.

— Първо ще спусна стареца — обясни му Фрайдей. — Нанда може би ще разпознае палтото на дядо си. Или могат да решат, че ставаме за потенциални заложници. При всички положения трябва да ги накарам да задържат стрелбата. — Фрайдей извади ножа си и отрязва предпазния колан. После подаде радиото на Апу. — С малко късмет ще успее да се свърже с Ударния отряд. Ще им кажа къде се намираме и приблизително къде си приземил машината. Ударният отряд ще ни помогне да се доберем до Пакистан, а теб ще те вземе хималайският патрул. Можеш да им кажеш, че си провеждал независимо разузнаване, но не си успял да намериш групата.

Назир не изглеждаше много убеден. Но нямаше време да оспорва плана, затова изпълни инструкциите на Рон Фрайдей. Прилепил крака плътно към пода, стиснал с всички сили контролния лост, Назир внимателно обърна хеликоптера и започна да го приближава към скалата. През това време Фрайдей изключи комуникационния бутон, но не свали каската от главата си. После се провеси над люка между седалките.

— Какво става? — попита Апу. Лицето му беше по-бледо от преди. За разлика от затоплената кабина, в багажното отделение беше леденостудено.

— Ще скачаме — каза Фрайдей, който използваше предпазния колан, за да създаде нещо като предпазен колан за Апу.

— Не разбирам — обади се Апу.

— Просто се дръж — успокои го Фрайдей. После му сложи колана, върза го отпред и поведе фермера към лебедката. Беше им трудно да стоят прави в тресящото се багажно отделение, затова запълзяха на колене към задната част. Въжето беше от найлон, дебел четвърт инч, и беше увито около алуминиева макара. Фрайдей откачи края с куката от металната капсула на пода.

— Ти ще се спуснеш първи — каза той на фермера, докато прокарваше найлоновото въже през импровизирания колан, който беше направил.

— Да се спусна? — изуми се Апу.

— Да, при внучката ти — каза му Фрайдей. Американецът дръпна въжето. Изглеждаше стабилно. После избута Апу назад, докато фермерът не се окажа клекнал над люка. — Няма да е лесно — предупреди го Фрайдей. — Само сграбчи въжето, свий се на кълбо и се дръж, докато пакистанците не те хванат.

— Чакай! — изпищя Апу. — Откъде знаеш, че ще го направят?

— Не знам, но ще се моля за теб — каза Фрайдей и посегна към дългия лост, който управляваше люка в пода. Дръпна го. Последва силно раздрусване и люкът започна да се отваря. Той бързо сграбчи дистанционното управление, което задвижваше лебедката. Въжето започна да се развива, а в помещението нахлу леден въздух. — Кажим, че аз идвам след теб! — викна Фрайдей, докато Апу се плъзгаше назад.

Апу сграбчи въжето, така както Фрайдей му беше казал, и се притисна към него. Фрайдей също държеше въжето със свободната си ръка и го отпускаше към отворения люк. Вятърът приличаше на леден блок — твърд и хапещ. Той леко извърна глава настрани от вилицата и силно присви очи. Както и очакваше, вятърът подхвана Апу като парцалена кукла. Гледката приличаше на сюрреалистично видение — природната стихия подмяташе човека като хвърчило. Хеликоптерът се намираще на около двадесет и пет стъпки от скалата. Беше наклонен надясно, където задният мотор не работеше, и неудържимо се люлееше под напора на въздушния вихър. Но Назир някак успя да го задържи на място, докато Апу се спускаше към скалата. Стана точно така, както

Фрайдей се беше надявал — предната група тръгна към него, за да му помогне да слезе на земята, а неколцината от задната продължиха да държат оръжията си насочени към хеликоптера. Колкото по-близо до скалата слизаше Апу, толкова по-силно го блъскаше вятърът, тъй като около скалата фучаха и се пресичаха различни въздушни течения. Но един от членовете на групата успя да го сграбчи, докато друг от пакистанците здраво придържаше другаря си. Апу се оказа в безопасност на земята и откачи от колана си найлоновото въже. Фрайдей го нави обратно на макарата. Той видя как фермерът започна да говори нещо с пакистанците. Един от членовете на групата вдигна ръце и ги кръстоса във въздуха. Останалите по-назад свалиха оръжията си от машината.

Фрайдей бързо прекара въжето през дръжката на радиото, после го пристегна под мишниците си и около кръста си. Закрепи радиото на корема си и легна по гръб. Искаше да излезе с краката напред, за да предпази радиото. Спусна се наполовина през отворения люк, после натисна бутона за задвижване на лебедката. Сграбчи въжето, изпъна крака и започна да се плъзга навън. Жестокият леден вятър се промъкна под дрехите му и сякаш разкъса плътта му. А после, секунда по-късно, той вече стремително се спускаше надолу. Тъй като никой на борда на хеликоптера не контролираше въжето, то се развиваше прекалено бързо, а вятърът ускоряваше хода му. Скалата се приближаваше толкова бързо, че той едва успя да се приземи на краката си. Стъпалата на Фрайдей се удариха в камънаците с всичка сила. Той почувства как ударът премина през цялото му тяло и стигна до мозъка му. Отскочи обратно, после усети отвратително рязко дръпване, а веднага след това хеликоптерът зад него се килна към земята.

— По дяволите! — изкрещя той. Имаше чувството, че е бил ударен с тояга в гърдите. Хеликоптерът започна да пада, а въжето се изпъна и стана твърдо като стомана.

От скалата към него посягаха ръце. Силният вятър го крепеше прав. Някой свали радиото, докато друг се опитваше да откачи въжето.

Изведнъж някой пред него вдигна автомата си АК-47 и изстреля един откос над главата си. Найлоновото въже изплющя и вятърът блъсна Фрайдей напред. Нечии ръце сграбчиха якето му и го издърпаха на скалата. Вятърът все още го подмяташе и той нямаше чувството, че

е стъпил на твърда земя. Легна по корем и се опита да си поеме въздух с наранените си дробове. Беше с лице към долината и видя как хеликоптерът пада надолу в бавна, мързелива спирала.

После, само миг по-късно, спря да се върти. Хеликоптерът падна с опашката надолу, целеустремено и решително като огромно перце за бадминтон. Набра скорост и изчезна сред гъстите, ниски облаци.

Секунда по-късно Фрайдей чу силен трясък, който отекна над цялата долина. Едновременно с него избухна оранжевочервено зарево, което се разля сред облаците като боя.

Фрайдей обаче нямаше време да оплаква смъртта на капитан Назир. Ръцете, които го бяха спасили, го вдигнаха на крака и го опряха в близката скала.

Една жена мушна дулото на пистолета си под брадичката му и го накара да я погледне. Лицето ѝ беше премръзнало, а очите ѝ маниакално блестяха. От кичурите коса, подали се изпод качулката, висяха ледени висулки.

— Кой си ти? — изкрещя тя, за да надвика свистящия вятър.

— Аз съм Рон Фрайдей от американското разузнаване — провикна се и той. — Ти ли си лидерът на МСК?

— Да, аз съм! — отвърна тя.

— Чудесно — каза той. — Точно теб търсех. Теб и Нанда. Тя с вас ли е?

— Защо? — изкрещя жената.

— Защото тя може би е единственият човек, който би могъл да спре ядреното унищожение на страната ти.

32.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 06:25

— Какво, по дяволите, стана? — възкликна Боб Хърбърт.

Шефът на разузнаването на Оперативния център седеше зад бюрото в затъмнения си офис. От известно време се взираше в монитора с притворени очи, докато видяното изображение не го събуди напълно. Той веднага натисна бутона за преизбиране и се свърза със Стивън Вийнс от НРС.

— Изглежда, че някакъв хеликоптер се разби — каза Вийнс.

— Хеликоптер — каза Хърбърт. Това беше по-скоро въпрос, отколкото потвърждение.

— Заспал ли беше? — попита Вийнс.

— Да, бях притворил очи — отвърна Хърбърт. — Какво стана?

— Видяхме само опашката на хеликоптера да се приближава към скалите и въже, по което се спуснаха двама мъже. Изглежда, групата е отвела мъжете, а хеликоптерът се е разбил. Не разполагахме с достатъчно широк визуален диапазон, за да сме сигурни какво се е случило.

— Фрайдей имаше хеликоптер — каза Хърбърт. — Дали не е бил той?

— Не знаем кой се спусна по въжето — отвърна Вийнс. — Единият май носеше радио. Със сигурност беше някаква електроника. Не приличаше на американско разузнавателно съоръжение.

— Ще ти се обадя по-късно — каза Хърбърт.

— Боб? — извика Вийнс. — Ако е бил хеликоптер на индийските военновъздушни сили, бързо ще разберем къде точно се е разбил. Но дори и да не е индийски, експлозията ще бъде регистрирана от техните сателити и сеизмичната апаратура.

— Знам — отвърна Хърбърт. Ръководителят на разузнаването постави разговора с Вийнс на изчакване и се обади в кабинета на Ханк

Люис. Офицерът от АНС още не беше пристигнал. Хърбърт набра номера на клетъчния му телефон, но там се включваше гласова поща. Или беше изключен, или беше извън обхват. Хърбърт изпсува и опита да се свърже с Люис на домашния му номер. Прекъсна го по средата на бръсненето.

Хърбърт разказа на директора на АНС какво се беше случило и го попита знае ли със сигурност дали Фрайдей е в Джудар.

— Мога само да предполагам — каза Люис. — Не съм говорил с него от последния конферентен разговор.

— Може ли да се свържеш с него по някакъв начин? — попита Хърбърт.

— Само ако е в хеликоптера — отвърна Люис.

— А клетъчният му телефон? — настоя Хърбърт.

— Не съм пробвал — призна Люис. — Но ще бъде трудно, особено ако е в движение, високо в планините.

— Вярно е. А радиото?

— Контактвахме с него по една от честотите на НАТО, но не разполагам с координатите у дома.

— Е, можем да проследим обратно назад сигнала и да го открием — каза Хърбърт. — Благодаря. Ще те уведомя, когато имаме повече информация.

Хърбърт прекрати разговора и погледна часовника в компютъра си. Беше шест и половина. Кевин Къстър, директорът по електронни комуникации на Оперативния център, вече трябваше да е в офиса си. Хърбърт се обади.

Къстър беше тридесет и две годишен възпитаник на Масачузетския технологичен институт и далечен роднина на генерал Джордж Армстронг Къстър по линия на брата на генерала, Невин. Военната служба беше традиция в семейство Къстър и Кевин беше прекарал две години в армията, преди да приеме длъжност в ЦРУ. Там работи три години, докато не беше откънат от Боб Хърбърт. Къстър беше хронично най-оптимистичният, най-веселият и най-способният човек, когото Хърбърт беше срещал.

Къстър помоли Хърбърт да изчака, докато му предостави нужната информация. Не му каза „Ще я събера и ще ти се обадя по-късно“, а „Не затваряй. Ще я имаш след секунда“. Така и стана.

— Я да видим — каза Къстър. — Според регистъра на АНС обаждането е с входящи данни 101.736, 123.0 херца, на честота 855. Мога да се свържа с източника на обаждането, ако желаш.

— Свържи ме — съгласи се Хърбърт.

Секунда по-късно Хърбърт чу извънмяване.

— Сега ще затварям — каза Къстър. — Има ли нещо друго?

— Всъщност има. Бих искал да се обадиш на Пол Худ и да го прикачиш към този разговор.

Къстър потвърди, че ще го направи. Радиото отново извънмя. После за трети път. После за четвърти път.

— Боб, какво има? — попита Худ. Звучеше някак замаян. Сигурно и той беше подремнал.

— Двамата с Вийнс току-що видяхме как пакистанската група свали двама мъже от хеликоптер, който очевидно се разби — осведоми го Хърбърт. Радиото извънмя за пети път. — Опитваме се да потвърдим, че единият от тях е Рон Фрайдей.

— Мислех, че е на път за Джудар — отбеляза Худ.

— Именно — отвърна Хърбърт.

Радиото извънмя още два пъти, преди някой да отговори. И този някой определено не беше Фрайдей.

— Кой е? — попита женски глас.

— Тук база 855 — каза Хърбърт, използвайки кодовия идентификационен номер. — Кой е там?

— Някой, в чиито ръце са вашето радио и неговият оператор — отвърна жената. — Току-що го спасих от сигурна смърт. Но снизхождението ми може би е само временно.

Акцентът на жената определено принадлежеше към онзи регион. Хърбърт щеше да го определи още по-точно, ако не му пречеше свистящият вятър около нея. Освен това жената беше умна. Каза само, че тя е спасила живота на Фрайдей. Не спомена за останалите от групата или другия мъж, който се беше спуснал от хеликоптера. Беше дала на Хърбърт възможно най-малко информация.

Хърбърт натисна бутона за изключване на звука.

— Пол, предлагам да поговорим с нея — каза той бързо и настоятелно. — Трябва да й съобщим, че Ударният отряд е на път към тях.

— Този канал не е сигурен, нали? — попита Худ.

— Не е — призна Хърбърт.

— Фрайдей вероятно ще ѝ го каже.

— Той е слязъл от индийски хеликоптер. Може би няма да му повярват. Нека да ѝ дам поне обща информация.

— Внимателно, Боб — предупреди го Худ. — Не искам да ѝ казваш кои точно сме ние.

Хърбърт натисна копчето за звука.

— Слушай — обърна се той към жената. — Ние сме от американското разузнаване. Човекът, когото сте заловили, работи за нас.

— Той ми каза, че последното му име е Фрайдей — обади се жената. — Какво е първото му име?

— Рон — отвърна Хърбърт.

— Добре — каза жената. — Какво искате от нас?

— Искаме да се приберете у дома живи. — Хърбърт внимателно претегли следващите си думи, в случай че някой ги подслушваше. — Знаем какво се случи в Шринагар. Знаем какво е извършила вашата група и какво не е извършила.

Нямаше нужда да казва нищо повече. Тя си знаеше останалото. Настъпи кратка тишина.

— Защо искате да ни помогнете? — най-накрая попита жената.

— Защото вярваме, че отмъщението ще бъде жестоко и крайно — информира я Хърбърт. — Не срещу вас, а срещу вашата нация.

— Вашият човек, Фрайдей, знае ли за това? — попита тя.

— Да, знае това и още много неща. И той не е сам.

— Да, спасихме и един стар фермер...

— Не това имах предвид — подчерта Хърбърт.

Отново настъпи тишина. Хърбърт си представи как жената оглежда небесата за други хеликоптери.

— Разбирам — каза тя. — Ще говоря с него. Американско разузнаване, не знам дали мога да взема това радио със себе си — продължи жената. — Ако има още нещо, което трябва да знам, по-добре ми го кажи сега.

Хърбърт се замисли.

— Да, има още нещо — каза той. Говореше високо и ясно, за да е сигурен, че тя няма да пропусне някоя от думите му. — Помагаме ви,

защото пасивността би довела до безпрецедентно човешко бедствие. Аз не уважавам терористите.

— Американско разузнаване — каза тя, използвайки фразата, сякаш беше името на Хърбърт. — Нищо не съм изгубила. Ако светът ни беше уважавал преди, нямаше да има нужда от тероризъм.

С тези думи радиовръзката замлъкна.

33.

ВРЪХ КАНЗАЛУАН

ЧЕТВЪРТЪК, 16:16

Шараб почти не чувстваше пръстите на ръцете си, докато закачаше слушалката обратно на радиото. Въпреки дебелия ръкавици и постоянното движение студът минаваше отвъд границите на всичко, което беше преживявала досега. Когато бяха неподвижни, ръцете ѝ бяха вцепенени като парчета дърво. Когато ги размърдаше и накараше кръвта да циркулира, болката беше изгаряща. Същото бе и със стъпалата ѝ. Очите ѝ бяха пресъхнали от непрестанния вятър. Всяко примигване със скованите от лед мигли беше истинска агония.

Но най-лошата болка все още беше онази вътре в нея. Беше най-силна в моменти, когато мощните ветрове се поуспокояваха, когато поредната надвиснала, стръмна скала останеше зад гърбовете им, а слънцето успяваше да пробие ледената пелена на чудовищния студ. Когато физическото оцеляване преставаше да бъде непосредствена грижа и тя имаше време да се потопи в мислите си.

Шараб беше допуснала да бъде надхитрена от индийските власти. Тя беше разочаровала своята нация, своите хора и своите приближени патриоти. Този провал беше коствал живота на смелия Ишак. И беше довел нейната малка, вярна група до ръба на бездната, до това убийствено бягство. Беше малко вероятно да успеят да прекосят тези планини и да разкажат истината на света — че не Пакистан, а Индия беше отговорна за атаките над индуските обекти.

И все пак Коранът казваше, че „злосторниците не ще нивга преуспеят“. Може би Аллах щеше да ѝ прости. Сякаш самият Той я беше търсил, когато този мъж се спусна от небето. Шараб не харесваше и не вярваше на американците. Те воюваха с мюсюлманите по целия свят и се съюзяваха с Делхи, а не с Исламабад. Но тя не би поставила под въпрос волята на Бог. Щеше да бъде иронично, ако именно този мъж им предложеше спасение.

Рон Фрайдей още лежеше по корем. От дясната му страна беше приклеknала Нанда и прегръщаше дядо си. Шараб щеше да се заеме с тях след малко. Тя нареди на Самуел да помогне на американеца да се изправи на крака. Двамата заедно го избутаха назад, докато той не опря гръб в скалата. Тук беше още по-студено, защото каменният масив хвърляше плътна сянка. Но пък беше по-малко вероятно да се плъзнат в урвите. Шараб не искаше мъжът да се пребие, преди да беше казал всичко, което знаеше.

Мъжът изпъшка, когато тя прикова с ръце раменете му, за да му попречи да падне отново на земята.

— Добре — каза Шараб. — Каж ми всичко, което знаеш.

— Каквото знам? — При всяка сричка дъхът излизаше от устата на пухкави бели облачета. Той стенеше от болка. — Ще започна с това, че унищожихте билета, с който щяхме да се измъкнем от тук.

— Не трябваше да ни преследваш с индийски хеликоптер — отвърна Шараб. — Това беше глупаво.

— Но неизбежно — високо запротестира Фрайдей.

Възклицанието му беше последвано от болезнено потръпване. Шараб трябваше да се облегне върху него с цялата си тежест, за да го задържи изправен. Тя се зачуди дали не си е счупил няколко ребра при твърдото приземяване. Но това беше добре. Болката можеше да бъде полезна. Нямах да му позволи да се отпусне.

— Това вече няма значение — каза Фрайдей. — Главното е, че индийските Специални гранични сили са ви устроили капан. И на вас, и на Нанда. Тя им е помогнала да взривят храма и автобуса. Според нашите разузнавателни сведения СГС са смятали, че това ще помогне за сплотяването на индийския народ около военната кауза. Но Нанда вероятно не е знаела, че индийските военни смятат да отговорят на атаката с ядрен удар.

— Заради разрушаването на храма? — вцепени се Шараб. Беше шокирана.

— Да — отвърна Фрайдей. — Смятаме, че определени правителствени служители ще съобщят на населението, че това е първият изстрел от ислямския свещен джихад срещу всички индуси. Умерените правителствени министри и военни нямат да имат друг избор, освен да се съгласят.

— Ти спомена за разузнавателни данни — каза Шараб. — Какви са те? Американски?

— Американски и индийски — отвърна Фрайдей. — Пилотът, който ме докара дотук, беше командос от „Черните котки“. Той разполагаше със специална информация за действията на СГС. Нашите хора във Вашингтон стигнаха до същите изводи независимо от него. Затова ще отклонят американския боен отряд от първоначалната му мисия.

— А тя каква беше?

— Трябваше да помогнат на индийските военни да открият вероятните пакистански ядрени силози — отвърна Фрайдей.

— Значи са идвали, за да помогнат на Индия, а сега аз трябва да им вярвам?

— Нямах друг избор — каза Фрайдей. — Има и още нещо. Докато ви издирвахме, видяхме индийски отряд, който се беше запътил в тази посока. Движат се в широка линия и идват откъм контролираната зона. Никога няма да минете през тях.

— Очаквах това, след като убихме техните командоси в планините — каза Шараб. — Колко бяха?

— Видях около стотина войници — отвърна Фрайдей. — Но може би са повече.

— Колко американски бойци пристигат и как ще ни открият?

— Отрядът се състои от дванадесет елитни войници, а нас ни наблюдават чрез сателит.

— И сега ли могат да ни видят? — изненада се Шараб.

Фрайдей кимна.

— Тогава ти защо е трябвало да ни търсиш? — настойчиво го погледна жената.

— Защото не искаха да ми кажат къде се намирате — каза Фрайдей. — Аз съм от друга агенция. Между тези организации съществува недоверие, съперничество.

— Глупости — изръмжа Шараб. После поклати глава. — По-малко от двадесет войници срещу сто. Кога ще пристигнат американците?

— Много скоро — увери я Фрайдей.

— Как ще пристигнат?

— С индийски самолет — отвърна Фрайдей.

Шараб се замисли за момент. В бойно отношение американският отряд нямаше да бъде от особена полза. Обаче съществуваше и друг начин, по който би могла да ги използва.

— Можеш ли да се свържеш с американския отряд? — попита тя.

— Да, чрез Вашингтон.

— Добре. Самуел?

— Да, Шараб? — обади се едрият мъж.

— Искам да чакате тук с Нанда — нареди Шараб. — Аз ще поведе останалите надолу към долината. Половин час след като ние тръгнем, искам да продължите по предварителния ни маршрут.

— Да, Шараб — отвърна той.

Шараб се обърна и понечи да се запъти към Нанда и Апу.

— Чакай! — каза Фрайдей. — И без това сме малко. Защо искаш да разделиш групата?

— Ако се свържем с американците по радиото, можем да направим така, че индийските пехотни войски да засекат съобщението — обясни Шараб. — Това ще ги привлече към нас.

— А какво те кара да мислиш, че ще вземат заложници? — попита Фрайдей.

— Това няма значение, стига да успеем да ги задържим тук възможно най-дълго — каза Шараб. — Това ще освободи пътя пред Самуел. Ти сам каза, че Нанда е ключът към спирането на ядрената война. Тя трябва да стигне до Пакистан. Нейните сънародници ще се вслушат в признанията ѝ, в показанията ѝ.

— А откъде знаеш, че тя няма да те предаде? — попита Фрайдей.

— Защото знам нещо, което ти не знаеш — отвърна Шараб. — Ядрените глави, които твоят екип ще издирва? Те вече са разположени. Десетки ракети. Скрити са из планините и са насочени към Делхи, Калкута, Бомбай. Един удар срещу Пакистан ще превърне в пепелище целия субконтинент.

— Нека го кажа на моите началници — предложи Фрайдей. — Те ще предупредят индийците да не нанасят удар...

— Да ги предупредим сега? — попита Шараб. — Аз нямам доказателство! Не знам къде се намират ракетите, а моето правителство няма да разкрие подобна информация. Знаем само, че ядрените оръжия са в готовност. Ние инсценирахме атаки, за да отвлечем вниманието на индийските военни, докато всички елементи

бяха поставяни на местата им. — Жената дълбоко си пое дъх, поуспокои се. Не искаше да се ядосва — ако започнеше да се поти, телесната влага щеше да замръзне по тялото ѝ. — Нанда ще трябва да ни сътрудничи, освен ако не желае да види страната си опустошена. Но това означава да я закараме до Пакистан, преди индийците да я убият!

— Добре — съгласи се Фрайдей. — Но аз ще отида с нея. Тя има нужда от защита. Освен това има нужда от международно потвърждение на изявлението ѝ. Аз бях свидетел на експлозиите. И мога да гарантирам, че служители от нашето посолство ще подкрепят думите ѝ.

— Откъде да знам, че няма да я убиеш? — извика Шараб. Вятърът отново се беше надигнал и тя трябваше да крещи, за да бъде чута. — Ти пристигна с индийски хеликоптер. Откъде да знам, че не си възнамерявал да ни върнеш в Каргил? Разполагам само с твоите обещания и разговор по радиото, който може да е бил с всеки! Това не те прави наш съюзник!

— Можех да стрелям по вас от хеликоптера — изкрещя Фрайдей. — Но не го направих и това трябва да ти говори, че не съм враг.

Шараб бе длъжна да признае, че американецът имаше право. Но не беше готова да му се довери напълно. Поне не още.

— Губиш и малкото време, с което разполагаме — добави мъжът. — Освен ако ти не планираш да ме убиеш, аз тръгвам с Нанда.

Шараб продължи да притиска Фрайдей срещу скалата. Топлият му дъх сгръвяше носа ѝ. Тя погледна очите му. Те сълзяха от студа, но това беше единственият живот в тях. Шараб не откриваше нищо друго. Нито истина, нито убеждения, нито самоотверженост. Но освен това тя не видя нито страх, нито враждебност. А за момента това беше достатъчно.

— Самуел ще ръководи операцията — каза Шараб.

Фрайдей енергично кимна. Шараб го пусна. Самуел го подкрепи, докато не се увери, че американецът се държи стабилно на краката си.

— Чакай тук — каза Шараб, а после се обърна и се запъти към Нанда.

Индийката беше клекнала в заслона на скална пукнатина заедно с дядо си. Изправи се, когато видя Шараб да се приближава. Около лицето си беше увила дебел шал. Виждаха се само очите ѝ.

Шараб съобщи на Нанда, че ще пътува в една група със Самуел, американеца и дядо си.

— Защо? — попита Нанда.

Когато Шараб свърши с разказа си, в очите на Нанда се появиха съмнение и тревога. Може би индийката не знаеше какво бяха замислили СГС и част от военните.

За съжаление реакцията на Нанда показа на Шараб онова, което тя искаше да знае.

Че историята на американеца може да е вярна.

Че ядрената война може да започне само след няколко часа.

34.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 06:51

Пол Худ не беше изненадан от рязкото държане на Боб Хърбърт с жената по радиовръзката. Съпругата на Хърбърт беше убита от ислямски терористи. Сътрудничеството, което оказваха на пакистанската група, сигурно го разкъсваше отвътре.

Но онова, което Хърбърт беше казал на жената, противопоставянето му на нейната дейност, беше хитър ход от съюзническата тактика. Непознатите обикновено посрещаха подмазването и хвалебствията с недоверие. Но щом човек им заявеше, че не ги харесва и работи с тях само по необходимост, те бяха готови да му доверят цялата налична информация.

— Добре ли си, Боб? — попита Худ.

— Разбира се — отвърна той. — Добре я подредих, а?

— Както и тя тебе.

— Само че тя не може да го почувства — каза Хърбърт. — Фанатиците са дебелокожи животни. Но всичко е наред — въздъхна той. — Аз съм голямо момче. Знаем как стават работите.

— Но понякога тези работи ни жегват съвсем близо до сърцето — каза Худ.

— Да, така е — съгласи се Хърбърт.

Худ и преди беше преживявал подобни ситуации с Хърбърт. Шефът на разузнаването просто трябваше да го преодолее.

— Пак ще поговорим за това по-късно — каза Худ. — Сега трябва да представя ситуацията на президента. Необходимо е да знае какво планираме.

Шефът на разузнаването замълча за момент.

— Има още нещо, което ме човърка. Дали изобщо трябва да го правим.

— Кое? — попита Худ. — Включването на Ударния отряд ли?

— Да.

— Дай ми друга възможност.

— Да прехвърлим проблема на президента — предложи Хърбърт. — Нека той се оправя с индийското правителство.

— Той няма да го направи без доказателства — отвърна Худ. — Ще му изложа нашите притеснения и предложения за разрешаване на ситуацията. Знам какво ще каже. Ще одобри приземяването на Ударния отряд за събирането на разузнавателни данни на място, особено след като индийското правителство така или иначе е изисвало присъствието им. Ще ни даде своята благословия, но само за това. Останалото ще зависи от нас и Майк.

Хърбърт не отвърна.

— Все още си неспокоен — отбеляза Худ.

— Да, така е — каза Хърбърт. — Нека само да преговорим още веднъж какви са опциите ни за действие.

— Добре — търпеливо каза Худ.

— Ние вярваме, че индийското правителство ще даде зелена светлина на ядрен удар — започна Хърбърт. — Но не можем да предложим никакво доказателство на президента или индийския народ, освен ако не изправим пред телевизионните камери онази жена от Каргил, Нанда, за да обясни, че извършеното е резултат от вътрешен заговор.

— Точно така — потвърди Худ. — В допълнение на това са били изпратени индийски войски, за да убият Нанда и пакистанците.

— Или поне предполагаме — поправи го Хърбърт.

— Длъжни сме да предположим, че целта на акцията е издирване и унищожение — изтъкна Худ. — СГС няма да спечели абсолютно нищо, ако залови пакистанците живи и позволи на истината да излезе наяве. Трябва да дадем шанс на групата да се прибере у дома.

— И нека Бог ни е на помощ.

— Боб, ще проведем мисията в името на нещо много по-важно от това да помогнем на изявени терористи. Знаеш, че е така.

— Знам — отвърна Хърбърт. — Но не ми харесва.

— Времето, което е необходимо, за да прекараме всичко това по дипломатическите канали, може да струва живота на пакистанците — каза Худ.

— А продължаването на тази операция може да струва живота на Ударния отряд — каза Хърбърт.

— Но това се превръща в реална опасност всеки път, когато влязат в действие — припомни му Худ. — Ако Майк или полковник Огъст имат някакви колебания по отношение на акцията, те могат да я отменят във всеки един момент.

— Но няма да го направят — увери го Хърбърт. — Не и при този залог.

— Вероятно си прав — съгласи се Худ.

— И не при куража на Майк — продължи Хърбърт.

— Има и нещо повече от това — каза Худ. — Той познава хората си. Разказвал ли ти е историята с графа на Уелингтън?

— Не мисля — отвърна Хърбърт.

— Една сутрин наблюдавах поредната тренировка на Ударния отряд и попитах Майк по какво ще познае дали не е докарал хората си до предела на възможностите им. Той ми каза, че Уелингтън имал един много простичък начин да определи дали е създал най-добрия боен отряд. „Не знам какъв ефект ще имат тези мъже върху врага, написал Уелингтън, но, за Бога, мен ме ужасяват.“ Майк ми каза, че когато почувства, че хората му започват да го плашат, тогава знае, че е време да спре.

— Пол, няма нужда да ми напомняш, че Ударният отряд е най-добрата бойна единица — каза Хърбърт. — Но ме тревожи скокът над Хималаите. Тревожа се от въпросителните и от факта, че ще трябва да се доверим на терористи. Тревожа се, че не разполагат с подкрепление и което е още по-лошо, че нямат стратегия за отстъпление.

— И аз се притеснявам за всички тези неща — отвърна Худ. — Но освен това осъзнавам, че нямаме други възможности.

Шефът на разузнаването замълча за момент. Настъпи неловка тишина. Худ имаше чувството, че Хърбърт го преценява.

Хърбърт явно беше усетил същото.

— Знаем, че правим онова, което трябва — каза той. — Но това не означава, че трябва да го харесвам. — Гласът на Хърбърт вече не беше ядосан, нито предизвикателен. Звучеше някак примирено.

Хърбърт каза, че ще се обади на НРС, за да научи точното местонахождение на групата, а после ще се свърже с Ударния отряд, за

да им предостави последна информация преди началото на операцията. Худ му благодари и затвори.

Директорът на Оперативния център разтърка очи. Хърбърт имаше своите лични демони, но Худ също имаше такива.

За разлика от шефа на разузнаването, Худ никога не беше рискувал живота си на боевата линия. Преди да приеме този пост, беше работил като кмет и финансист. И преди беше изпращал Ударния отряд на опасни мисии, но никога във въоръжен конфликт. Да направи такова нещо, му се струваше безотговорно, лицемерно, страхливо.

Но както Худ беше казал на Хърбърт, то беше и необходимо. Личните проблеми на Худ не можеха да повлияят на професионалните му решения. Той трябваше да бъде безпристрастен. Беше длъжен да е такъв — пред нацията и пред президента.

Худ престана да търка очите си. Беше уморен — и физически, и психически. А щом приключеше с това, трябваше да пристъпи към закриването на пресцентъра. За щастие, дотогава лесно щеше да сведе до минимум контактите си с Ан Ферис. Тъй като това беше военна акция, Худ я беше инструктирал да наложи пълно журналистическо затъмнение върху всички действия на Оперативния център до обяд. Тя трябваше да изключи всички телефони и компютри в отдела си. На служителите на пресцентъра беше забранено вдигат клетъчните си телефони. Запитвания, получени на главния номер на телефонната централа, щяха да останат без отговор. Самият Худ щеше да остане в „Танка“ заедно с Боб Хърбърт, Лиз Гордън и Лоуъл Кофи, докато кризата не бъдеше разрешена.

Чак след това Худ щеше да съобщи на Ан Ферис лошите новини и щеше да ѝ отдаде цялото си внимание.

Дължеше ѝ поне това.

35.

ВЕЛИКАТА ХИМАЛАЙСКА ВЕРИГА

ЧЕТВЪРТЪК, 16:19

Парашутите марка „Меритс“ PF3000 бяха изработени от разнородна материя с нулева шупливост. Специално подбрани за индийската армия в този регион, те предоставяха на парашутиста максимален контрол над спускането. В случаи на внезапни въздушни течения материята запазваше формата и гъвкавостта си. Самите куполи бяха елипсовидни и промазани с восък. Тази форма позволяваше най-меките приземявания. Използвани първоначално за военните операции на френските военновъздушни сили, парашутите „Меритс“ осигуряваха и най-безопасните скокове за начинаещи парашутисти.

Парашутите бяха сгънати във високи контейнери „Атом Милениум“. Имаха класически, синтетични шнурове за отваряне и тесни нагръдни ремъци. Външната им страна беше специално олекотена. Тънките ремъци и лекото тегло щяха да позволят сравнителна свобода на войниците, в случай че бъдеха принудени да влязат в битка с враговете, преди да свалят раниците от гърбовете си. Освен това разполагаха и със система за моментален разпад, която се задействаше чрез издърпването на гумирана халка. Това позволяваше на парашута да се свие мигновено при приземяване в случай на силни наземни ветрове.

Роджърс и екипът му бяха извадили парашутите и ги бяха пакетирани отново. Прегледаха внимателно материята, както и вървите и халките. Беше очевидно, че някои елементи от индийската войска играеха двойна игра, затова Роджърс искаше да се увери, че екипировката не е била саботирана.

Облечени в белите зимни облекла „Новекс“, войниците се бяха струпали около люка, преди да се строят за скок. Членовете на екипа стояха приклеknали, за да пазят равновесие в тресящия се самолет. В

допълнение към парашута си всеки командос носеше на хълбока си кобур с далекобоен деветмилиметров „Браунинг“, противокуршумна жилетка от „Кевлар“, кожени ръкавици и ботуши за катерене. Жилетките имаха странични джобове за фенерчета, сигнални ракети, ръчни гранати, допълнителни пълнители и карти. Преди да скочат във външната среда с поднулева температура, командосите щяха да си сложат респираторни маски. Тези маски покриваха цялото лице и включваха големи нечупливи, тъмни очуляри, които позволяваха широка видимост. Лекарят Уилям Мюзикънт носеше допълнителния товар на медицинския колан. Този удивително компактен прибор, изобретен от морските тюлени за употреба по време на „Пустинна буря“, му позволяваше да третира широка гама от наранявания, получени при битка или падане.

Роджърс и войниците разглеждаха снимките на терена, които Вийнс беше изпратил от компютъра на НРС директно до лаптопа на Ударния отряд. Роджърс беше принтирал по две копия от всяка, за да ги раздаде на момчетата. Освен това генералът отпечата и втори комплект снимки, които бяха пристигнали току-що.

Екипът щеше да се изправи срещу така наречения „висококонтрастен“ терен. Това означаваше, че приземяването щеше да бъде проблематично. Целевата зона представляваше широка, плоска скална тераса, с приблизителни размери седемдесет на деветдесет метра. Това беше единствената сравнително голяма хоризонтална площ в района. Затрудненията щяха да бъдат предизвикани от няколко високи остри скали, както и от стръмните пропасти от северната и западната страна. От изток и юг терасата беше заобиколена от отвесни урви. Освен това полковник Огъст се тревожеше от ветровете. Той посочи цветната фотография.

— В зависимост от силата на ветровете в местността тази вдлъбната югоизточна стена може да предизвика мощна обратна тяга — изтъкна той. — Това може да попречи на приземяването ни в целевата зона.

— За съжаление групата се движи по твърде тесни скални пътеки — обясни Роджърс. — Това е единственото място, на което бихме могли да ги пресрещнем.

— Но защо трябва да ги залавяме в планините? — попита Иши Хонда. В допълнение към парашута си младият ефрейтор носеше и

сателитния телефон в специална чанта на гърдите си.

Роджърс им показва втората снимка, изпратена от Вийнс. Тя изобразяваше върволица от тъмни сенки, които се движеха през пуста местност, осеяна с белезникави шубраци и преспи сняг.

— Това са индийски войници, които се придвижват към целевата зона — каза Роджърс. — Според НРС и Боб Хърбърт те се намират на по-малко от пет мили от точката на контакт. Отрядът се състои от около двеста души, въпреки че не можем да сме напълно сигурни. Получили са снимката, след като са проникнали в един от китайските сателити, които наблюдават контролираната зона. Но пък не можем да отдръпнем фокуса, за да получим по-широк обхват.

— Което означава, че ако не успеем да прекараме тайно групата покрай тях, ще трябва да се сблъскаме с много по-голяма сила — уточни Огъст.

— Поради различни причини преговорите отпадат като възможност — каза Роджърс. — По един или друг начин, ще трябва да минем покрай тях.

Генералът огледа лицата на войниците. С изключение на лекаря, всички останали бяха влизали в битка. Повечето от тях бяха убивали. Бяха проливали кръвта на други хора, обикновено от разстояние. Бяха виждали кръвта на своите другари, която обикновено разпалваше яростта им и правеше кръвта на враговете невидима. Бяха се сблъскали и с по-лоши обстоятелства. Роджърс изпитваше увереност, че щяха да дадат на тази мисия най-доброто от себе си.

Роджърс слушаше, докато полковник Огъст обясняваше стратегията, която щяха да предприемат при кацането си. Според типичната им тактика щяха да навлязат в тила на противника. Двама или трима агенти щяха да сформират подгрупа. Те щяха да избързат напред и да минират маршрута на екипа, за да ги предпазят от враговете. Освен това щяха да разпръснат вещества като чесън на прах и сурово месо, за да объркат и подведат стражевите кучета. На снимката не се виждаха кучета и американците се надяваха, че животните нямаше да бъдат част от индийския военен отряд.

Тъй като пакистанската група очевидно се състоеше от четирима души плюс Фрайдей и двамата индийци, Огъст реши да продължат напред в разположение АВВА. Пред всяка група от двама пакистанци щеше да има по един представител на Ударния отряд. Това щеше да

позволи на Ударния отряд да контролира хода напред и да наблюдава състава, който ескортираха. Нито Хърбърт, нито Роджърс очакваха някакво съпротивление от страна на пакистанците. От всичко, което знаеха досега, и двете страни искаха едно и също нещо. Да стигнат живи до Пакистан. Що се отнасяше до индийските сили, американският екип беше подготвен да се придвижва през нощта, да провежда партизански акции или просто да се окопае в земята, докато враговете отминат, и да предприеме бягство, когато беше възможно. Щяха да направят всичко необходимо, за да оцелеят.

Ударният отряд беше тренирал за подобни маневри високо в Скалистите планини. Наричаха го червено-бяло-синьото упражнение. По време на двучасовата тренировка пръстите им бяха минали през червената, бялата и синята цвятова гама. Поне бяха наясно срещу какво ще се изправят. Щом стигнеха земята, щяха да знаят какво темпо да предприемат. Единствената несигурност идваше от онова, което можеше да се случи по пътя надолу. Именно това причиняваше най-големите тревоги на Роджърс. Намираха се на приблизително десет хиляди фута височина. Повечето операции с подобни скокове, при които парашутът се отваряше ниско над земята, обикновено започваха на тридесет и две хиляди фута. Парашутните екипи скачаха с кислородни апарати, за да избегнат рязко спадане на артериалното налягане. Освен това използваха барометрични спусъци, за да активират парашутите си на надморска височина от около две хиляди фута над целта. Това се правеше в случай, че скачачът пострадаше от едно от двете възможни заболявания. Първото беше барометрична травма, възникнала в резултат от проникването на въздух в червата, ушите, синусите, който ги караше болезнено да се издуват. Другото беше предизвикано от стреса хипервентилационно дишане, типично за сблъсъци на бойното поле. Случваше се най-вече когато парашутистите бяха във въздуха за около седемдесет-осемдесет минути. Това им даваше достатъчно време за мислене, особено за евентуалното пропускане на целта. При средно отклонение от десет фута на всеки сто фута спускане подобна тревога беше неизбежна за всеки парашутист. Бързото вдишване на бутилиран кислород, причинено от стреса, можеше да доведе до снижаване на въглеродния двуокис в кръвта и загуба на съзнание.

Въпреки че изброените заболявания нямаше да бъдат проблем при такава малка височина, скокът все пак щеше да бъде с две хиляди фута по-висок от тренирания в Скалистите планини. А пък там тогавашният член на Ударния отряд Баз Мур, си беше счупил левия крак.

Жилестият сержант Чик Грей дъвчеше дъвка, невъзмутим както винаги. В очите на язвителните редници Дейвид Джордж, Джейсън Скот и Терънс Нюмайър се четеше малко повече желязна решителност и агресивност от обикновено. Ефрейтор Пат Прементин и редник Мат Бъд свиваха облечените си в ръкавици юмруци и се въртяха на местата си, преизпълнени с обичайната си кипяща енергия. А раздразнителният редник Уолтър Пъпшоу имаше вид на човек, който гори от нетърпение да откъсне нечия глава. Това беше съвсем нормално за отдадения на Ударния отряд мъж. Останалите членове на екипа бяха спокойни, с изключение на Сондра Девон и младия лекар Уилям Мюзикънт. И двамата изглеждаха малко напрегнати. Мюзикънт имаше ограничен боен опит, а Сондра все още се обвиняваше за събитията, която бяха довели до смъртта на подполковник Чарли Скуайърс. Тя беше прекарала доста месеци в консултации с Лиз Гордън. Но оттогава беше участвала и в други мисии на екипа. Младата афроамериканка може би не беше така спокойна или агресивна като останалите, но Роджърс беше сигурен, че може да разчита на нея. В противен случай тя нямаше да бъде в самолета.

Когато всички бяха готови, Роджърс вдигна телефона, поставен на стената до люка. Вторият пилот му съобщи, че самолетът ще достигне целта след по-малко от пет минути. Огъст строи екипа си и застана начело. Роджърс щеше да скочи последен.

По принцип самолетът не се използваше за парашутни скокове, затова не разполагаше със светлинни сигнали, които да индикират, че зоната на скока е достигната. Огъст и Пъпшоу отвориха люка, докато Роджърс остана на телефона с пилотската кабина. Въздухът, който нахлу вътре, не приличаше на нищо, изпитвано от генерала до този момент. Внезапен и силен удар с леден юмрук. Роджърс беше доволен, че разполагат с кислородните маски и апаратите за дишане. В противен случай нямаше да успеят да си поемат дъх от плътната стена на вятъра. Огъст и Пъпшоу бяха отхвърлени назад. Полковникът и

едрият редник трябваше да бъдат върнати обратно в позиция от стоящите зад тях войници.

Роджърс се придвижи назад по корпуса на самолета, за да се отдалечи от отворения люк. Воят на вятъра беше оглушителен и сякаш причиняваше физическа болка. Щеше да е невъзможно да чуе командата за скачане. Генералът се отдалечи на три метра — толкова позволяваше жицата на телефона. Здравно притисна лявото си ухо със свободната си ръка. Това беше единственият начин да чуе втория пилот. Междувременно Огъст даде знак на всеки от войниците да определят времето на индивидуалните скокове чрез системата „затъмнение“. Този метод се употребяваше при тайни нощни скокове. При него всеки от войниците поставяше дясната си ръка на рамото на стоящия отпред. Когато рамото изчезнеше изпод дланта му, тогава беше време за скачане.

Вятърът сякаш пресоваше белите униформи на войниците. Роджърс ги оприличи на статуи. Всяка гънка приличаше на пластмасова отливка. Войниците стояха леко приведени напред, за да позволят на вятъра да се приплъзва покрай тях, но не и да брули стоящите зад тях.

Секундите се придвижваха със скоростта на ледници. После беше съобщено, че до целта остава по-малко от половин миля. После четвърт миля. После една осма миля.

Роджърс отново огледа бойците от Ударния отряд. Ако знаеха колко труден щеше да бъде този скок, те с нищо не го показваха. Външно това беше все същият смел и дисциплиниран екип. Той беше изключително горд с отряда. Роджърс не вярваше в молитвите, но горещо се надяваше, че дори и някои от тях да пропуснеха целта, всички щяха да оцелеят.

Огъст хвърли поглед към Роджърс и вдигна палец във въздуха. Очевидно полковникът беше забелязал малкото плато. Това беше добре. Означаваше, че над зоната за скачане не валеше сняг. Нямаше да скачат директно над него, а откъм северозапад. Вторият пилот беше изчислил, че вятърът духа от югоизток със средна скорост шестдесет и три мили в час. Трябваше така да използват вятъра, че да ги отнесе към целта, а не да ги отдалечи от нея.

Минаха над платото. Огъст отново вдигна палци. Беше забелязал групата. Роджърс кимна.

Секунда по-късно Роджърс получи командата от пилотската кабина.

— Тръгвай!

Роджърс направи знак на Огъст. Екипът започна да се спуска през люка, а Роджърс се нареди на края на редицата. Вторият пилот се появи откъм пилотската кабина. Буквално трябваше да прегърне лявата стена, за да мине покрай люка, преди да се спусне към дясната страна и да го затвори.

Роджърс се надяваше, че ще успее. Последното нещо, което генералът видя, преди да скочи, беше как дребният индиец връзва един от багажните ремъци около кръста си, преди дори да опита да пропълзи към плъзгащата се врата на люка.

При удара си с ледения планински въздух Роджърс събра крака и притисна силно ръце към тялото. Това остро спускане му позволи да се отдалечи от самолета, за да не бъде всмукан от двигателите. Той незабавно промени позицията си, като се обърна хоризонтално и изви тялото си, така че въздухът да минава покрай долната му страна. В същото време тласна ръцете си назад и приведе глава, за да увеличи скоростта на спускането.

Сега генералът гледаше почти право надолу. И веднага разбра, че е загазил.

Всички бяха загазили.

36.

ВЕЛИКАТА ХИМАЛАЙСКА ВЕРИГА

ЧЕТВЪРТЪК, 16:42

В 16:31 ч. съгледвачът на майор Дев Пюри, ефрейтор Сиваги Сайгал, забеляза нещо, което го притесни. Той веднага докладва на майор Пюри. Офицерът силно се разтревожи от чутото.

Преди да тръгнат, от кабинета на министъра на отбраната Джон Кабир го бяха уверили, че всички разузнавателни полети в региона са преустановени. Нито Кабир, нито Пюри желяеха независими свидетели или фотографски сведения за онова, което очакваха да се случи в планините, а именно залавянето и екзекуцията на пакистанските терористи и тяхната заложница от Каргил.

Ниското прелитане на самолета АН-12 на „Хималайските орли“ беше не само неочаквано, но и безпрецедентно. Самолетът се намираще на повече от дванадесет мили извън сигурните летателни коридори, защитавани от индийската артилерия. Съгледвачът продължи да наблюдава машината, а майор Пюри използва полевия телефон, за да осъществи радиовръзка с кабинета на министър Кабир. Майорът попита първия заместник на министъра какво търсеше там въпросният самолет. Нито Кабир, нито помощниците му имаха някаква представа. Самият министър взе слушалката. Той изрази подозренията си, че ниският полет се дължи на независима акция на военновъздушните сили, целяща да установи местонахождението на пакистанската група и да помогне в залавянето ѝ. Той обаче не можеше да си обясни защо подобна мисия би била предприемана със самолет. Кабир нареди на Пюри да държи линията отворена, докато той провери летателния график на машината.

Докато чакаше, Пюри си мислеше, че провеждането на този разузнавателен полет ще усложни нещата. Дори и ако групата бъде забелязана, неговият отряд ще се добере до нея първи. Пюри и хората му ще обяснят как терористите са се съпротивлявали на задържането и

как е трябвало да бъдат неутрализирани. Никой нямаше да оспори разказа им.

Кабир се върна на телефона след по-малко от минута. Министърът никак не беше доволен. Самолетът Ан-12 беше пътувал до Анкара и по разписание трябваше да лети директно за Чушул. Очевидно беше отклонен. Освен това списъкът с оборудването беше променен, за да включи и парашутна екипировка.

Няколко секунди по-късно Пюри разбра защо.

— Парашутисти! — възкликна той.

— Къде? — настойчиво попита Кабир.

— На около една миля разстояние — провикна се съгледвачът. — Използват парашути на „Хималайските орли“ — каза той, когато куполите започнаха да се отварят. — Но не носят униформи.

Пюри докладва получената информация на Кабир.

— „Орлите“ трябва да са забелязали групата — каза министърът.

— Възможно е — отвърна Пюри. — Но скачачите не носят планинските униформи на „Орлите“.

— Значи са взели някакъв външен екип в Анкара — отбеляза Кабир. — Възможно е да сме компрометирани.

— Какво ще правим? — попита Пюри.

— Ще защитим мисията — отвърна Кабир.

— Разбрано — потвърди Пюри.

Майорът приключи разговора и нареди на отрядните си командири да придвижат персонала си напред. Всички трябваше да се съберат около зоната на кацане на парашутистите. Заповедите на Пюри бяха недвусмислени и категорични.

Войските трябваше да стрелят без второ нареждане.

37.

ВЕЛИКАТА ХИМАЛАЙСКА ВЕРИГА ЧЕТВЪРТЪК, 16:46

Още от времето, когато се състезаваха на бейзболното игрище в основното училище, полковник Брет Огъст си знаеше, че един ден ще се издигне над дългогодишния си приятел Майк Роджърс. Огъст обаче никога не беше очаквал, че това ще се случи по този начин, нито пък на такова място.

Боядисаните в нежно бяло-червено райе парашути на Ударния отряд се отваряха в бърза последователност. Всеки от командосите беше рязко издърпан нагоре, след като куполите нарушиха стремителното им спускане. Някои от войниците се издигаха по-високо от други в зависимост от въздушните течения, в които попадаха. Вятърът свистеше помежду им с все същата сила. Многобройните върхове и скални тераси отдолу запращаха отделни течения вертикално нагоре. Въпреки че Майк Роджърс скочи последен от самолета, при отварянето на парашутите генералът се озова в средата на групата. Брет Огъст пък се оказа най-отгоре.

За съжаление гледката от тази височина съвсем не представляваше онова, което полковник Огъст беше очаквал.

Видимостта се превърна в предизвикателство почти мигновено. Когато парашутът издърпа полковник Огъст нагоре, потта от веждите му се стече над очулярите на маската му и замръзна. Това беше проблем на надморската височина, който нито той, нито генерал Роджърс бяха предвидили при планирането на скока. Огъст предположи, че така образуваият се скреж затруднява и останалите бойци. Но това съвсем не беше най-големият им проблем.

Малко след скока полковник Огъст забеляза редиците индийски войници, поели в тяхната посока. Виждаха се съвсем ясно — малки черни точки, които бързо се движеха на ослепително белия фон. Беше сигурен, че Роджърс и останалите също ги виждат.

Бойците от Ударния отряд знаеха много добре как да защитават периметъра си, щом се приземят. При толкова висок залог американците нямаше да се предадат. Огъст се тревожеше от онова, което можеше да се случи преди да се приземят. Ударният отряд се намираще извън обсега на обикновени огнестрелни оръжия. Но индийските войници вероятно бяха напуснали контролираната зона добре подготвени. Те очакваха да влязат в битка с врагове, чиито позиции можеха да бъдат разположени на стотици метри далечина, на високи тераси или отдалечени скали. Индийските пехотинци несъмнено бяха въоръжени както подобава.

Нямаше никакъв начин, по който полковникът би могъл да комуникира с останалите членове на екипа. Надяваше се, че бяха забелязали потенциалната заплаха и че ще бъдат подготвени за действие при приземяването си.

Ако предположеше, че изобщо ще се приземят.

С всяка изминала секунда спускането се оказваше много по-свирепо, отколкото Огъст беше очаквал. Погледнати от топлата вътрешност на самолета, планините караха наблюдателя да затаи дъх. Кафяви, бели, светлосини, върховете бавно се плъзгаха като керван огромни, тромави зверове. Но погледнати от поклащация се парашут, същите тези планини се издигаха и издуваха като сърдити морски великани, плашещи със своите размери и скоростното си приближаване. Скалните формации практически удвояваха размерите си на няколко секунди. После дойде и оглушителният грохот. Планините ревнаха към нарушителите с ръмжащите си, мощни ветрове, които открадваха от небесните висини и запращаха във всички възможни посоки. Огъст не само чуваше всеки пристъп на вятъра, но и осезаемо го усещаше. Този вятър се надигаше от върховете на две хиляди фута по-долу и прогърмяваше покрай него. Вихрите подмятаха въжетата напред-назад, на север и изток, на юг и запад, и непрекъснато въртяха парашута му. Единственият начин да управлява курса си беше, като фиксира погледа си върху целта, независимо в коя посока беше завъртян. Надяваше се, че на по-ниските надморски равнища ветровете ще утихнат, а той и останалите от Ударния отряд ще успеят да насочат парашутите си за кацане. Надяваше се, че върховете ще ги предпазят от индийските войски поне докато се приземят и прегрупират.

Планините безмилостно се втурнаха към тях. Колкото по-ниско се спускаха бойците, толкова по-стремително се приближаваха острият върхове. Екипът навлезе в тънкия слой мъгла, а цветовете на природата по-долу станаха по-ярки. Олюляването на парашута се усили. Може би това усещане се дължеше на илюзия, но скоростта, с която зъберите приближаваха, беше съвсем реална.

Когато се приближиха на около хиляда фута от целта, Огъст чу слаби пукащи звуци изпод писъците на вятъра. Беше обърнат с гръб към индийската пехота и не можеше да каже дали звукът идва от там.

Секунда по-късно вече беше сигурен.

Въздухът около тях се изпълни с черно-бели избухващи облачета. Това бяха противовъздушни ракети, използвани срещу ниско летящи самолети. Снарядите бяха изстрелвани от преносима стартова уредба — стандартната система, използвана от индийската армия. Изстрелваните метални снаряди се разпръскваха във всички посоки. В обхват от двадесет и пет метра петдесет и седемте шрапнела, които се съдържаха във всеки снаряд, удряха със силата на куршуми 38-и калибър.

Огъст никога не се беше чувствал толкова безпомощен през живота си. Той можеше само да наблюдава, когато първият снаряд избухна сред парашутистите. След секунди последва друг, а после трети и четвърти. Куполите на парашутите му пречеха да вижда самите войници. Но той видя колко близо до тях избухваха снарядите. Просто нямаше начин да са останали незасегнати.

На Огъст изобщо не му хрумна, че самият той може да бъде убит от шрапнел или да пропусне платото.

Той забрави студа и вятъра, забрави дори за мисията.

За него имаше значение само благополучието на екипа му. А сега не можеше да направи нищичко, за да им осигури безопасност. Очите на Огъст се стрелкаха от парашут на парашут, докато ракетите избухваха между тях. Пет от по-ниските куполи бяха надупчени за броеви секунди. Те мигновено спаднаха и се понесоха право надолу. Миг по-късно парашутите отново се издигнаха като обърнати чадъри, когато войникът под тях ги повлече при свободното си падане.

Два от парашутите в средата на групата също бяха повредени. Заедно с товара си те се сгромолясаха върху два от куполите по-долу. Въжетата им веднага се оплетоха в свистящия вятър. Усуканите

парашути и войниците се понесоха с увеличаваща се скорост надолу към долината.

Дори и самите бойци да не бяха улучени от шрапнели, нямаше никакъв начин да преживят подобно падане. Огъст изпищя от отчаяние. Письъкът му се сля с виещия вятър и изпълни небето над него.

След атаката във въздуха останаха само той и още трима от екипа. Огъст не знаеше кои са. Не знаеше дали са убити от снарядите, или са живи. Сега поне се намираха под линията на планините, които разделяха платото от индийците. Бяха в безопасност от допълнителен земен обстрел.

Разнесе се четвърта експлозия. Над и пред Огъст разцъфтяха черно-бели облачета. Той почувства два удара — един в гърдите и един в лявата си ръка. Погледна към гърдите си. Усещаше тъпа болка, но кръв не се виждаше. Може би жилетката го беше предпазила. Или може би полковникът кървеше под материята. Не чувстваше нищо след първоначалния удар, а сърцето му биеше със същия ритъм както преди. Това бяха добри знаци. Сърцето го болеше твърде много за бойците, които току-що беше загубил, за да се грижи за собственото си състояние. Но той знаеше, че трябва да се погрижи. Трябваше да оцелее, за да изпълни мисията. Не само в името на родината си и на милионите животи, заложили на карта, но и заради войниците и приятелите си, които току-що се бяха пожертвали за каузата.

До платото оставаха едва неколкостотин фута. Той видя как двамата от екипа се приземиха. Третият пропусна целта с няколко метра въпреки усилията на единия от командосите да го сграбчи. Огъст използва въжетата, за да маневрира към скалната стена. Спускаше се бързо, но по-скоро щеше да се удари във върха, отколкото да пропусне терасата.

Ръката започна да го боли, но той съсредоточи вниманието си върху скалата. Беше се спуснал под планинските върхове. Възвишенията вече не представляваха заплаха. Те отново се извисяваха над главата му — вкаменените върхове, които го обграждаха и го предпазваха от огъня на индийците. Сега вече врагът се олицетворяваше от долината, разположена от двете страни на платото, и от стърчащите остри скали, които посягаха към гърба му. Въздушните течения, които скалите насочваха нагоре, забавиха хода на

Огъст и му позволиха да управлява парашута по-добре. Той реши да се придържа към стръмната скала и да следва извивките ѝ до долу. Всеки път, когато вятърът се опитваше да го отнесе към долината, той се извърташе към скалната стена. Въздухът, който циркулираше между възвишенията, му даваше допълнителна устойчивост. Огъст със сила се приземи на платото и мигновено откачи парашута. Куполът се намачка и се понесе през скалната тераса, докато накрая не се закачи на един триметров камък и не остана да виси там.

Още преди да провери тялото си за наранявания, Брет Огъст свали кислородната маска от лицето си. Въздухът беше рядък, но ставаше за дишане. Огъст огледа платото за другите войници. Лекарят Уилям Мюзикънт и ефрейтор Иши Хонда бяха успели да се приземят. И двамата мъже се намираха близо до ръба на платото. Мюзикънт беше застанал на колене до радиооператора и беше свалил медицинския си колан. Хонда не помръдваше.

Полковникът се изправи на крака и се запъти към тях. През това време опипа гърдите си под жилетката. Бяха сухи. Шрапнелът не беше успял да пробие подсилената материя. Ръката му кървеше, но вледеняващият въздух беше намалил значително шуртенето. За момента пренебрегна раната си. Не можеше да извади от съзнанието си останалите членове на Ударния отряд. Сондра Девон. Уолтър Пъпшоу. Майк. Другите.

Той се концентрира върху войниците, които бяха само на няколко метра от него. И се насили да помисли за следващата стъпка. Все още имаше оръжието си, както и задачата си. Трябваше да се свърже с пакистанската група.

Огъст стигна до мъжете и в този момент осъзна, че нямаше нужда да пита как е Хонда. Радиооператорът дишаше тежко, а изпод жилетката му бликаше кръв. Лекарят се опитваше да почисти двете малки кървящи рани от лявата страна на Хонда. Огъст не можеше да види тъмните очи на ранения. Окулярите на маската му бяха покрити с плътен слой скреж.

— Аз мога ли да направя нещо? — обърна се Огъст към Мюзикънт.

— Да — задъхано каза лекарят. — В отделение седем има преносим интравенозен комплект, а в дванадесет — шишенце атропинов сулфат. Вземи ги. Също и плазмата от отделение осем. Той

има още две рани в гърба. Трябва да спра кръвотечението и да го стабилизирам.

Полковникът взе необходимите лекарства. Започна да подрежда интравенозната система. От курсовете по спешна медицинска помощ помнеше, че атропиновият сулфат се използва за намаляването на секреции, включително и кръвозагуба. Лекарството помагаше на пациента в случаи на вътрешни кръвоизливи.

— Добре ли е ръката ви, сър? — попита Мюзикънт.

— Напълно — отвърна Огъст. — Кого се опита да задържиш на терасата?

— Генерал Роджърс — каза лекарят.

Огъст се оживи.

— Ранен ли беше генералът?

— Изглеждаше добре — отвърна Мюзикънт. — Опитваше се да навакса тези няколко фута, но проклетите течения повлякоха парашута му. Не можах да го достигна.

Значи беше възможно Роджърс да е оцелял. Огъст щеше да се опита да се свърже с него чрез радиостанцията.

— След като му прелеем атропина, най-добре се опитай да влезеш в контакт с онези индийски войници — предложи Мюзикънт. — Ако успея да стабилизирам Иши, ще трябва да го закараме в болница.

Огъст сглоби малката система за интравенозно преливане и извади иглата. Щеше да използва радиото на Хонда, за да се свърже с Оперативния център и да ги информира за случилото се. Щеше да даде на Хърбърт координатите на местоположението им и да го помоли да предаде зов за медицинска помощ. Но това беше всичко, което щеше да направи. Дватамата с Мюзикънт не можеха да чакат тук. Те трябваше да изпълнят мисията.

Когато нагласи системата, Огъст посегна към сателитния телефон на Хонда. Мюзикънт вече беше свалил раницата му и я беше положил настрани. Подсилената раница очевидно беше претърпяла няколко удара, но самият телефон, изглежда, не беше повреден. Огъст се запита дали Хонда не е положил всички усилия, за да го предпази дори и с цената на собствения си живот.

Точно в този момент ефрейтор Хонда започна да се тресе в конвулсии.

— По дяволите! — възкликна Мюзикънт.

Радиооператорът закашля, а от устата му потече кръв.

— Иши, дръж се! — изкрещя Мюзикънт. — Можеш да го направиш. Дай ми само още минутка, само за това те моля.

Хонда спря да кашля. Тежкото му дишане също изчезна. Цялото му тяло се отпусна.

— Свали жилетката му! — отново изкрещя Мюзикънт. После медикът посегна към медицинския колан и бръкна в един от джобовете му. Извади спринцовка и шишенце адреналин.

Полковник Огъст започна да разкопчава жилетката на Хонда. Когато се надвеси над ранения войник, той забеляза струя яркочервена кръв да се стича между краката на подофицера. Хонда очевидно губеше кръв много бързо, щом се беше събрала толкова ниско.

Огъст видя как кръвта запълзя към коленете на Хонда. Когато издърпа жилетката му, той откри, че вътрешността ѝ е подгизнала от кръв. Шрапнелите от индийските снаряди бяха влезли през долната част на гърба му и бяха излезли през гърдите му. Хонда явно беше попаднал в самия епицентър на детонацията.

Мюзикънт клекна до Иши Хонда. Лекарят широко разтвори коленете си, за да заеме стабилна стойка до пациента. После отметна окървавената риза на Хонда и инжектира стимуланта директно в сърцето му. Огъст държеше ръката на радиооператора. Тя беше леденостудена и неподвижна. Кръвта продължаваше да се стича по скалата. Мюзикънт се отдръпна и изчака. Тялото на Хонда не отговаряше на лекарството. Лицето му беше пепеляво, но не само от студа. Полковникът и лекарят изчакаха още малко.

— Съжалявам — нежно каза Мюзикънт на мъртвия боец.

— Той беше добър войник и храбър съюзник — добави Огъст.

— Амин — отвърна Мюзикънт.

Чак сега Огъст осъзна колко здраво стискаше ръката на Хонда. Той внимателно отпусна хватката си. Огъст беше изгубил приятели във Виетнам. Тази емоционална територия му беше горчиво позната. Но досега никога не беше губил почти целия си отряд. За Огъст цялата тази загуба се олицетворяваше от неподвижното младо лице пред очите му.

Мюзикънт се надигна и прегледа ръката на Огъст. Огъст се учуди от топлината, която беше изпитвал в последните няколко минути. Но

след приключването на драмата сърцето му успокояваше своя ход, притокът на кръвта му намаляваше. Студът бързо се настаняваше във вените му. Скоро трябваше да се раздвижат.

Докато Мюзикънт почистваше и превързваше раната му, полковникът включи сателитния телефон. Въведе личния си код за достъп, а после и номера на Боб Хърбърт. Докато чакаше да се свърже с Вашингтон, Огъст свали радиото си от жилетката.

Предприе ново обаждане.

Обаждане, на което се молеше, че ще бъде отговорено.

38.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 07:24

Пол Худ влетя в офиса на Боб Хърбърт.

— Още нищо ли не сме чули? — попита той.

Шефът на разузнаването пиеше кафе и съсредоточено наблюдаваше монитора на компютъра си.

— Не. От НРС също не са ги засекали — каза Хърбърт. — Виждат само пакистанците.

Худ погледна часовника си.

— Досега трябваше да са се приземили. Самолетът кацнал ли е?

— Не — отвърна Хърбърт. — Пилотът се е свързал с контролната кула в Чушул. Казал само, че пратката е доставена и нищо повече.

— Не съм и очаквал да останат наблизко, за да се уверят, че нашите хора са се приземили — отбеляза Худ.

— Така е — съгласи се Хърбърт. — Твърде близо са до Пакистан и предполагам, че самолетът мигновено е обърнал на юг и е избягал.

— По дяволите, че защо не — ядоса се Худ. — Какво толкова правим ние? Само се опитваме да предотвратим въвличането на страната им в ядрена война.

— Крадеш ми от цинизма — изтъкна Хърбърт. — Както и да е, те вероятно нямат никаква представа какъв е залогът.

Докато Хърбърт говореше, телефонът иззвъня. Обаждането идваше по секретната линия. Той включи спикера.

— Хърбърт слуша.

— Боб, обажда се Огъст. — Беше почти невъзможно да се чуе гласът му.

— Полковник, очевидно вятърът е много силен — каза Хърбърт. — Говори по-високо.

— Боб, претърпахме мащабно поражение. — Огъст произнесе думите високо и бавно. — По време на скока бяхме обстрелвани с ракети от индийски войски. По-голямата част от персонала ми е неутрализиран. Мюзикънт и аз сме единствените, които се приземиха на платото. Роджърс пропусна целта, но може би е достигнал долината. Не знаем дали е ранен. Опитвам се да се свържа с него по радиото.

— Повтори отново — помоли Хърбърт. — Двама в безопасност, един изчезнал по време на акция, останалите мъртви.

— Точно така — потвърди Огъст.

Шефът на разузнаването вдигна поглед към Худ, който беше замръзнал на вратата. Лицето на Хърбърт изглеждаше някак изпито. Той промърмори нещо, но Худ не успя да разбере измъчения му сух шепот. Може би и не трябваше да го чува.

Но Худ беше чул казаното от Огъст.

— Полковник, вие добре ли сте? — попита Худ.

— Двамата с Мюзикънт сме добре, сър — отвърна Огъст. — Съжалявам, че ви разочаровахме.

— Не сте — увери го Худ. — Предварително знаехме, че мисията няма да е лека.

Думите на Огъст все още си проправяха път през лишеното от сън съзнание на Худ. Всички тези животи не можеха просто така да свършат. Някои от тях едва бяха започнали. Сондра Девон, Иши Хонда, Пат Прементин, Уолтър Пъпшоу, Терънс Нюмайър и останалите. Образите им просветваха през мозъка на Худ. Лицата им отстъпиха път на спомени от тренировъчни сесии, на които беше присъствал, мемориални служби, барбекюта, футболни мачове. Не беше същото, като да загубиш един човек. Худ беше успял да се съсредоточи върху смъртта и загубата на Чарли Скуайърс или Баз Мур. Беше се концентрирал върху това да помогне на семействата им да преодолеят необятната мъка. Но размерите на тази трагедия и на личната му загуба бяха съкрушителни и вцепеняващи.

— Каква е твоята оценка на ситуацията, полковник? — попита Худ. Гласът му звучеше твърдо и уверено. Трябваше да звучи така. Заради Огъст.

— Бихме искали да опитаме да пресрещнем групата — продължи Огъст. — Още двама бойци могат да им бъдат от голяма полза при прекосяването на контролираната зона.

— Ние подкрепяме това решение — увери го Худ.

— Но към нас са се запътили многобройни пехотинци — каза Огъст. — Можем ли да се свържем с пакистанците и да им разкажем случилото се?

— Ще се опитаме — отвърна Худ. — Радиото на Фрайдей е в ръцете на лидера им. Тя съвсем не е най-отзивчивият човек, с когото сме работили.

— Тя знае ли за нашето пристигане? — попита Огъст.

— Да, знае — потвърди Худ.

— Правени ли са някакви уговорки с нея? — отново попита Огъст.

Полковникът се интересуваше кой ще дава нарежданията, щом се свържеха с групата.

— С командира на пакистанците не сме водили разговор за това — каза му Худ. — Използвай собствената си инициатива.

— Благодаря — отвърна Огъст. — Само още едно нещо, сър. Скоро ще се стъмни и ни очакват пронизителни ветрове и леден студ. Надявам се, че разполагате с план за непредвидени случаи.

— Тъкмо го разработваме — излъга Худ. — Но все още разчитаме на теб и ефрейтор Мюзикънт да спасите мисията.

— Ще дадем най-доброто от себе си — увери го Огъст.

— Знаем. Освен това искаме да се пазите — продължи Худ.

Огъст потвърди, че ще го направят. Също така каза, че веднага ще уведоми Оперативния център, ако успее да открие Майк Роджърс. После прекъсна връзката. Худ изключи спикера. Настъпи дълга тишина.

— Добре ли си? — обърна се Худ към Хърбърт.

Хърбърт бавно поклати глава.

— Там имаше тринадесет души — безизразно каза той.

— Знаем.

— Повечето бяха деца.

— Отговорността е моя — припомни му Худ. — Аз заповядах началото на операцията.

— Но аз те подкрепих — отвърна Хърбърт. — По дяволите, няхаме друг избор. Но това е цена, която не трябваше да бъде платена от тях.

Худ беше съгласен, но му се стори някак жалко да го каже на глас. Те бяха професионалисти по разрешаване на кризисни ситуации. Понякога единствената бариера между хаоса и контрола беше човешкият щит. Но макар и подплатен с желязна воля, той си оставаше просто смесица от сухожилия и кости.

Худ мина зад бюрото и погледна компютърния екран. Чувстваше се някак празен. Както Худ, така и останалите знаеха, че мисията крие опасни рискове. Онова, което дълбоко го безпокоеше, беше фактът, че нападението на съюзническите сили не влизаше в числото на тези рискове. Никой не предполагаше, че индийските военни биха стреляли по парашутисти, скачащи от техен собствен самолет и използващи парашутна екипировка, която би могла да бъде ясно идентифицирана като притежание на индийските военновъздушни сили. Предполагаше се, че тази фаза на операцията единствено ще изправи обучените професионалисти срещу природните стихии. Съществуваше голяма вероятност за оцеляването на всеки един от Ударния отряд. Как беше възможно нещата да се объркат до такава степен?

— Полковник Огъст беше прав, че ни трябва резервен план — каза Хърбърт. — Вече не играем по правилата. Трябва да се заловим за работа и да му предоставим...

— Задръж малко — каза Худ. — Нещо не е наред.

— Моля? — възкликна Хърбърт.

— Виж сателитното изображение — отвърна Худ.

Хърбърт погледна монитора.

— Терористичната група продължава да се придвижва под надвиснали скални тераси, както го правят от изгрев слънце — каза Худ. — Но вече разполагат с малко повече простор. Използват за прикритие и тези сенки. — Худ посочи нащърбените черни петна на екрана. — Виждаш ли как се удължават сенките със залязването на слънцето зад Хималаите?

— Виждам — отвърна Хърбърт. — Но не мога да разбера какво имаш предвид.

— Погледни посоката на сенките, отнесена към положението на слънцето — обясни Худ. — Групата се движи в западна посока. А не в северозападна. Има разлика от преди.

Хърбърт остана загледан в изображението за няколко секунди.

— Прав си — каза той. — Но защо, за Бога, биха го направили?

— Може би съществува по-пряк път? — предположи Худ. — Тайна пътека през глетчера?

Хърбърт извика на монитора подробните фотографски прегледи на Картографската агенция по отбраната към НАСА. Тези фотографски карти съдържаха координати и бяха използвани за насочването на сателитите. С помощта на компютърната програма Хърбърт отбеляза площта, която Вийнс проучваше в момента. Худ се приведе над инвалидната количка на Хърбърт и съсредоточено се взря в екрана. Върху региона, който групата пресичаше, започна да мига блед червен курсор.

— Няма никакъв по-пряк път — каза Хърбърт. — Какво, по дяволите, правят? В действителност са тръгнали към контролираната зона по много по-дълъг маршрут.

— Огъст все пак ще успее ли да ги пресрещне? — попита Худ.

— Да — отвърна Хърбърт. Шефът на разузнаването посочи един район, който се падаше северно от местонахождението на групата. — Брет се приземи ето тук. Сега се е запътил на югоизток. Дори ще се срещне с тях много по-рано, отколкото очаквахме. — Хърбърт продължи да изучава картата. — Но все още не разбирам. Избраният от пакистанците маршрут минава през почти непроходим терен. Отдалечава се от контролираната зона, надморската височина става по-голяма и като цяло ще им бъде много по-трудно.

— Може би по пътя имат таен склад за оръжие или някакво друго скривалище — предположи Худ.

— Възможно е — отвърна Хърбърт. Той отново насочи вниманието си към обновяващото се изображение от сателита на НРС. — Но допреди малко те се намираха съвсем близо до границата. Защо ще предоставят на индийците допълнително време, за да ги заловят?

Външната телефонна линия меко иззвъня. Хърбърт включи спикера.

— Да? — каза той.

— Боб, обажда се Вийнс. Над целевата зона се стъмва. Светлината вече е достатъчно слаба, за да превключим на инфрачервени лъчи. Така ще следим групата по-лесно.

— Направи го — каза Хърбърт. После остави обаждането на Вийнс на изчакване.

Хърбърт и Худ продължиха да разглеждат картата. Худ изучаваше местността в долната част на платото.

— Боб, ако преместим сателита, дали няма да успеем да погледнем в тази долина? — попита той, сочейки разграфеното квадратче с номер „77“.

— Не знам — отвърна Хърбърт. После погледна шефа си. — Пол, и аз бих искал да открия Майк. Но разполагаме само с един сателит над този регион. Дали искаме да го използваме само за неговото издирване?

— Майк може да е повредил или загубил радиото си при падането — каза Худ. — Ако е жив, може би ще успее да помогне на Брет. Нуждаем се от всеки възможен ресурс в района.

— Дори и ако се намира на две хиляди вертикални мили разстояние? — попита Хърбърт.

— Не знаем със сигурност къде е Майк — изтъкна Худ. — Трябва да го открием.

Преди шефът на разузнаването да е успял да обмисли думите на Пол Худ, на телефонната линия отново се включи Вийнс.

— Боб, разглеждаш ли новите сателитни снимки? — попита той.

— Не — отвърна Хърбърт и веднага се върна към материалите на „Омником“. — Да няма някакъв проблем?

— Може би — каза Вийнс. — Дори и когато групата вървеше под скалната тераса, ние все пак улавяхме ту някоя ръка или глава и знаехме, че те са там. Какво виждаш сега?

Хърбърт и Худ се наведоха напред, за да погледнат оформящия се образ по-отблизо. Картината изглеждаше сюрреалистично, приличаше на фотография от шестдесетте години. Жежки, червени сенки се размиваха сред поле от зеленикави скали и сняг.

Сенките на трима души.

— Какво, по дяволите, става там? — възкликна Хърбърт.

— Не знам — призна Вийнс. — Може би някои от терористите са били изгубени по пътя.

— Освен това е възможно да са нападнали Фрайдей и индийския офицер — изказа на глас мислите си Хърбърт. — Може да е имало жертви. Трябва да се опитаме да се свържем с тях по радиото.

— Не — каза Худ. — Установи контакт с Огъст и го информирай, че към неговата позиция се приближават трима души. Съобщи му, че

най-вероятно са враждебно настроени, и му кажи да използва собствената си преценка дали да ги проследи тайно, или да влезе в конфликт с тях. Стивън, можеш ли да ми покажеш квадрант 77 от координационна карта ОП-1017.63?

— Ще проверя дали тази карта влиза в окулярния обсег на „Омником“ — отвърна Вийнс. — Ще ми отнеме минутка.

— Благодаря ти.

Хърбърт поклати глава.

— Каква причина би могла да има групата, за да нападне Фрайдей? — попита той.

— Може би самият Фрайдей се е обърнал срещу пакистанците — каза Худ. После рязко се изправи. — Я, почакайте — каза той. — А може би не се е случило нито едното, нито другото.

— Какво имаш предвид? — попита Хърбърт.

— Рон Фрайдей трябва да е казал на групата, че към тях се е насочил отряд индийски войници — каза Худ.

— Да — кимна Хърбърт.

— Пакистанците е нямало откъде да знаят за надвисналата опасност, преди Фрайдей да се присъедини към тях — продължи Худ. — Не са знаели, че отвеждането на Нанда в Пакистан е може би единственият начин да се предотврати ядрена война. Ти какво би направил, ако знаеше това и особено ако ти беше съобщено, че на помощ е изпратен и американски отряд? Ако беше достатъчно умен и смел, и може би поне малко отчаян, щеше да предприемеш нещо неочаквано.

— Като например да разделиш силите и да използваш едната група, за да привлечеш вниманието на индийците — заяви Хърбърт.

— Точно така. Което означава, че останалите четирима са там някъде и вероятно поддържат първоначалния курс.

— Ако това е вярно, значи не бихме искали Огъст и Мюзикънт да се свържат с групата, чиято цел ще бъде да отклони огъня на индийците — отбеляза Хърбърт.

— Правилно. Боб, моля те уведоми Огъст за нашите разсъждения — каза Худ. Той се надвеси над компютъра и отново се върна към файла с картата на НАСА. — Стивън, искам да погледна в тази долина.

— Открих картата — обади се Вийнс. — Сега проверявам дали координатите са въведени в компютъра на „Омником“.

Същевременно Хърбърт набра номера на сателитния телефон на Ударния отряд.

— Пол, не можеш да си мислиш онова, което смятам, че си мислиш — каза Хърбърт.

— Сигурен съм, че го правя — информира го Худ.

— Дори и да приемем, че той е добре, не сме сигурни дали изобщо бихме могли да говорим с него — изтъкна Хърбърт.

— Всяко нещо с времето си — каза Худ.

— Ще успея да го направя! — изкрещя Вийнс. — Сега изпращам заявката. Не мога да ти дам гаранции за облачната покривка и видимостта, Пол, но ще имаш долината след деветдесет секунди.

— Благодаря — каза Худ.

— Но какво търсиш? — попита Вийнс.

— Един парашут — отвърна Худ. — Един парашут, за който може би е прикачен Майк Роджърс.

39.

ДОЛИНАТА МАНГАЛА

ЧЕТВЪРТЪК, 17:30

По време на скоковете на американските войници самолетът АН-12 беше направил рязък завой на юг. Мощното въздушно течение, причинено от отдалечаващата се машина, беше запратило Майк Роджърс в центъра на парашутистите. В резултат на това той се оказа защитен от основния удар на ракетната атака. Но Роджърс чу експлозиите. Той видя как хората от екипа му започнаха да падат покосени от шрапнелите. В момента, в който генералът започна да се насочва към целевата зона, във въздуха бяха останали само той и още един войник. Въпреки героичните усилия на един от другарите му на скалната тераса Роджърс не успя да достигне платото. Той удари глезените си и остърга дясното бедро и тялото си в острите скали. За щастие натискът беше поет от плътната му жилетка. Но Роджърс се спускаше твърде бързо и нямаше как да се задържи. Освен това не успя да види какво се случи с последния от войниците във въздуха. Но той поне се намираше от правилната страна на платото. Ако успееше да се освободи от парашута навреме, вероятно всичко щеше да бъде наред.

Щом изгуби целевата скална тераса от погледа си, Роджърс веднага започна да изучава терена под себе си. Не се беше отказал от намерението си да се присъедини към останалите и се оглеждаше за друга тераса, на която да се приземи. За съжаление Роджърс не можеше да се придържа така близко до планината, както му се искаше. Навсякъде стърчаха остри оголени скали и той рискуваше да закачи и скъса парашута си. Макар и с неохота, той реши да се приземи в долината.

Докато се спускаше, Роджърс се взираше за следи от останалите парашутисти. Не смяташе, че някой от войниците би оцелял след подобно падане. Но ако успееше да се приземи близо до тях, поне

щеше да се увери дали наистина е така. Роджърс отказваше да мисли за загиналите си другари. По-късно щеше да има време да се отдаде на тъгата си. Сега единствено мисията имаше значение и Роджърс трябваше да намери начин да се върне към нея.

Роджърс се спускаше все по-ниско, а въздушните течения отслабваха. Докато навлизаше в долината, куполът на парашута му преустанови въртеливите си движения. Офицерът увисна отвесно на въжетата — планините го предпазваха от свирепите ветрове, които брулеха по-високите части, и плавно се спусна през скупчените облаци.

Роджърс погледна големия си светец часовник. Беше прекарал във въздуха почти петдесет минути. Сега вече се намираше на достатъчно ниско надморско равнище, за да свали кислородния апарат и очилата си. Закачи ги на колана си. Водните изпарения в облаците започнаха да кондензират влага върху голото му лице. Това охлади горещата пот по челото и бузите му и го ободри. Под него облаците започваха да изтъняват. Вече виждаше и приближаващата се земна повърхност.

Приземяването нямаше да бъде лесно.

Технически, формацията долу се наричаше долина. Представляваше издължена низина, разположена между две планински вериги. Центърът ѝ се пресичаше от плитка бързоводна река. За Майк Роджърс обаче малката пуста формация беше само една камениста вдлъбнатина сред неравните хълмове. Наклоненият, назъбен скалист терен правеше мекото приземяване невъзможно, а безопасното кацане повече от проблематично. Но поне въздухът беше спокоен. Щеше да успее да направлява парашута, така че да избегне най-опасните места.

Той се снижи под последния слой облаци и видя първия парашут. Беше кацнал насред реката като екзотична орхидея. Войникът очевидно беше под него. Секунда по-късно Роджърс видя и останалите парашути. Два от тях се бяха оплели един в друг и бяха паднали в подножието на близкия хълм. Войниците лежаха проснати до тях. Специалните им зимни облекла бяха изплескани с кръв. Над тях видя четвърти член на екипа. Куполът се беше закачил на един скален ръб тридесет фута по-нагоре. Под него висеше Сондра Девон и леко се полюляваше на въжетата.

Не мисли за това сега, наложи си Роджърс. Беше длъжен да гледа напред, към каузата, за която тези войници бяха пожертвали живота си. В противен случай жертвите щяха да бъдат много повече.

Той забеляза, че на юг, отвъд долината, се извиваше дим. Очевидно нещо беше избухнало или се разбило. Не смяташе, че е самолетът АН-12. Ако самолетът беше ударен с ракета, войниците вероятно щяха да чуят експлозията и да видят как машината пада. Той отправи поглед на север. Напред се виждаше подножието на глетчера. Ето защо в тази проклета долина беше толкова студено. Вероятно глетчерът беше отчупил това място от планинския масив преди хилядолетия.

Земята бързо се приближаваше. Роджърс искаше да избегне скатовете, но също така нямаше желание да се приземява във водата. Слънцето залязваше и зимният му костюм щеше да замръзне за броени минути. Освен това не искаше да се удари в каменистите хълмове около реката. Със сигурност щеше да скъса облеклото си или да си счупи някоя кост. За лош късмет заострените скали стърчаха от всички страни на реката и нямаше почти никакъв бряг, на който да се приземи.

Все пак му оставаше една възможност. Нямаше никакво желание да я използва, но по време на война изборът никога не беше лесен. Роджърс взе решението.

Той се насочи към падналия парашут, който беше разцъфнал сред реката. Материята се беше простряла до самия бряг от източната страна. Потопените във водата краища блестяха, сковани от лед. Парашутът изглеждаше достатъчно вкоравен, за да поеме теглото му, без да го потопи в реката. С малко късмет, Роджърс щеше да се задържи на крака и да скочи на тесния бряг, преди куполът да се сгъне.

Оставаха няколко секунди до контакта. Роджърс зае позиция над парашута. От едната страна се виждаше ръка, която се поклащаше във водата. Плътта беше синкавобяла. Роджърс не искаше да се приземи върху тялото на другаря си. Концентрира вниманието си към другата част на купола.

Целта за кацане ставаше все по-голяма и по-голяма. Бързото приближаване създаде у Роджърс съвсем ясното усещане, че гравитацията го е сграбчила. Сега вече не се носеше във въздуха, а падаше право надолу.

Роджърс меко се приземи върху купола на парашута. Замръзналата материя поддаде в средата, но по краищата остана твърда. Роджърс успя да се задържи на крака. Той мигновено се освободи от парашута си и го остави на произвола на вятъра. Обърна се към страната, която беше най-близка до брега. Само след няколко секунди куполът започна да потъва. През това време Роджърс вече бе направил няколко крачки и беше скочил на брега. Подножието на кафеникаво-бялата гранитна скала се намираше на по-малко от четири фута. Роджърс се запъти към нея, за да огледа и другата част на долината.

Малко по-надолу по реката имаше друг паднал парашут. Роджърс видя тяло, което лежеше по лице във водата. Дрехите на мъртвия войник бяха пропити с вода. Въжетата на парашута бяха единственото нещо, което се движеше.

Роджърс не го обърна. Нямахше време за това. Той бръкна в джоба на жилетката си и извади радиото си.

Или поне онова, което беше останало от него.

Майк Роджърс погледна устройството в ръката си. Кутията му беше разбита. От начупената пластмаса стърчаха жълти и зелени жици. В дъното на радиото тракаха парчета счупени чипове. Явно апаратът се беше повредил при удара на Роджърс в ръба на скалната тераса.

Роджърс отправи поглед към жилетката на мъртвия войник. Джобът с радиото се намираше под водата. Дори и да свалеше униформата му, за да запази радиото сухо, то едва ли щеше да проработи. Той погледна в другата посока, към оплетените парашути на другите двама от екипа. Хапещият вятър издуваше куполите и ги караше да се поклащат. Телата лежаха на тясната камениста ивица земя от неговата страна на реката. Роджърс се затича към тях. Цялата му дясна страна и левият му крак го боляха, но той не намали хода си.

Редник Тери Нюмайър и ефрейтор Пат Прементин лежаха неподвижни под парашутите. Нюмайър беше проснат на дясната си страна. Роджърс внимателно го прекатури по гръб. Униформата и бузата му бяха подгизнали от гъста, почти замръзнала кръв. Радиото на Нюмайър беше счупено, както и повечето кости по тялото му. Апаратът му сякаш беше улучен от парче шрапнел. Генералът нежно потупа мъртвеца по рамото и после се премести до Прементин. Ефрейторът лежеше по гръб. Едното му око беше затворено, другото

— полуотворено. Лявата му ръка беше праметната през гърдите му, а дясната беше извита под тялото му. Радиото обаче изглеждаше непокътнато. Роджърс го извади от джоба му и се запъти към скалите в края на долината. Докато вървеше, генералът включи радиото. Червената лампичка в горния десен ъгъл веднага светна. Поне нещо друго в тази проклета долина все още е живо, горчиво си помисли Роджърс.

Генералът вдигна апарата към устните си и натисна бутона за спикера.

Надяваше се, че индийската армия не наблюдава тази честота.

40.

ВЕЛИКАТА ХИМАЛАЙСКА ВЕРИГА

ЧЕТВЪРТЪК, 17:41

Брет Огъст и Уилям Мюзикънт поеха на юг през платото. Срещу тях се извиваше пронизителен, леден вятър — термалните течения спираха издигането си и въздухът се охлаждаше. Едва изминали четиристотин метра, мъжете бяха принудени отново да сложат очилата си, за да предпазят очите си от съзене. Според НРС това беше северната артерия на същата тераса, по която се движеше и пакистанската група.

Сателитният телефон извънтя и полковникът спря. Клекна на земята и вдигна слушалката. Обаждаше се Боб Хърбърт. Шефът на разузнаването инструктира двамата мъже да изчакат там, където са в момента.

— Какво става? — попита Огъст.

— Съществува възможност групата да се е разделила — информира го Хърбърт. — Тази част, която се е запътила към вас, вероятно е примамка, целяща да привлече индийските войници на северозапад.

— Да, би имало смисъл — отвърна Огъст.

— Но не искаме вие да попадате в средата на всичко това — продължи Хърбърт. — Може би е имало и някаква борба помежду им. Но не сме сигурни. Бихме желали да се придвижите към място, където бихте могли да се защитавате, и да чакате там.

— Разбрано — потвърди Огъст. Мястото, където платото се стесняваше, щеше да бъде идеално за целта.

— Пол помоли Стивън Вийнс да огледа североизточната част на платото — каза Хърбърт. — Имаме причини да смятаме, че останалите от групата са се запътили натам.

— Там някъде падна и Майк — отбеляза Огъст.

— Знам — отвърна Хърбърт. — Пол мисли, че ако локализираме местоположението на Майк, той би могъл да ни помогне да открием другата част от групата.

От джоба на жилетката на Огъст се разнесе нискочестотен пресекалив звук.

— Боб, почакай! — прекъсна го Огъст. — Получавам входяща радиотрансмисия.

— Внимавай, Брет — каза Хърбърт.

Полковникът остави телефона на земята. Извади радиото от джоба си и го включи. Не си позволяваше да се надява, че е войник от Ударния отряд. Вероятно някой беше открил един от радиопредавателите или пък индийските военни се намесваха в честотата им.

— Орел — каза Огъст. Това беше кодовото име, което си беше избрал. Произлизаше от първата буква на фамилното му име. Членовете на Ударния отряд използваха кодови имена, когато не бяха сигурни за произхода на обаждането. Ако някой от тях бъдеше задържан и принуден да комуникира насила, той щеше да използва друго кодово име, базирано на инициала на малкото му име.

— Орел, тук е Репей — каза глас от другата страна на линията.

Огъст не усещаше нито студа, нито вятъра. Мъртвият свят около него изведнъж сякаш започна да пулсира.

— Добре ли си? — попита Огъст.

— Да — отвърна Роджърс. — Но съм сам. А ти?

— Мойсей и аз сме добре — отвърна той. Докато говореше, Огъст издърпа от джоба си карта на района, която беше специално разграфена с кодирани координати. Разгъна я на земята и я притисна с коляно. — Разполагаш ли с картата си? — попита той.

— Сега я вадя — каза Роджърс. — Намирам се на 37–49.

— Три-седем-четири-девет — повтори Огъст. — Прието. В безопасност ли си?

— Така изглежда.

— Много добре. Ще предам тази информация вкъщи. Може би ще получим нови инструкции.

— Разбрано — каза Роджърс.

Полковник Огъст постави радиото върху картата и вдигна слушалката на сателитния телефон. Същевременно с това победоносно

вдигна палец към Мюзикънт. Лекарят се усмихна едва забележимо. Но все пак се усмихна.

— Боб, с нас се свърза Майк — каза Огъст. — Намира се в долината на около три мили от подножието на глетчера. В безопасност е.

— Благодаря ти, Боже — възкликна Хърбърт. — Други оцелели?

— Не.

— Разбирам. Добре, полковник — продължи Хърбърт. — Установете периметъра си, дръжете се и кажете на Майк да стори същото. Аз ще информирам Пол.

— Боб, имай предвид, че тук теренът е изключително труден, а съвсем скоро ще стане тъмно и студено — каза Огъст. — Ако ще изпращаме Майк на издирваща мисия, той разполага с още само четиридесет минути видимост.

— Осъзнавам ситуацията — отвърна Хърбърт. — Кажи му добре да огледа околността. Ще се свържем отново с теб възможно най-скоро.

Огъст затвори сателитния телефон и предаде информацията на Роджърс. Генералът се държеше стоически, както обикновено.

— Ще се оправя — отвърна Роджърс. — Ако трябва да се придвижа на север, глетчерът ще се пада точно пред мен. Просто ще следвам реката.

— Чудесно. Екипировката ти наред ли е?

— Да — отвърна Роджърс. — Има само едно нещо, от което се нуждая. Вероятно е същото, от което се нуждаеш и ти.

— Какво е то? — попита Огъст.

— Да открия копелето, което ни продаде, и да го накарам да съжалява.

41.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 08:30

Пол тъкмо разговаряше по телефона със сенатор Барбара Фокс, когато вътрешната линия иззвъня.

Сега, когато мисията беше отвъд възможността за отменяне, а политиката не можеше да попречи на стремежа към международна сигурност, Худ информира сенатора за положението на Ударния отряд и неговата задача. Преди няколко години самата Фокс беше загубила дъщеря си — тийнейджърка, при брутално убийство в Париж. Худ очакваше, че ще отвърне на думите му със състрадание и ще предостави подкрепата си на персонала му, който все още се намираще на бойното поле.

Тя не го направи. Направо побесня.

— Оперативният център пое твърде голяма отговорност с тази операция — обвини го жената. — Останалите разузнавателни агенции трябваше да се включат в много по-голяма степен.

— Сенаторе, както казах на Конгресния комитет, кризата изискваше незабавни действия — изтъкна Худ. — Заявих, че ще включим НРС и АНС дотолкова, доколкото времето и ресурсите позволяват. По онова време нямахте никакви възражения.

— Вие не описахте ясно спецификата на опасността — отвърна тя, — а само сериозността на заплахата.

— Не знаехме каква е спецификата, докато не се озовахме в центъра на действието.

— Именно това исках да изтъкна. Изпратили сте ресурси в тази ситуация без адекватно разузнаване. И като казвам адекватно, имам предвид точното значение на думата, господин Худ.

Вътрешната линия отново иззвъня.

— Желаете ли да изтегля останалите сили? — попита Худ. По дяволите, помисли си той. Ако сенаторът ще критикува преценката му,

най-добре ще е да остави цялата мисия в нейни ръце.

— Съществува ли друг начин за разрешаване на кризата? — попита тя.

— Поне ние не можем да предложим такъв — отвърна Худ.

— Значи сме вързани с вашия измислен сценарий — каза сенаторът.

Естествено, помисли си Худ. Сега вече сенаторът се намираше в изгодна позиция. Ако планът проработеше, тя щеше да обере лаврите за включването на Конгресния комитет в мисията и за спасяването на останалите бойци от Ударния отряд, както и на милиони пакистанци и индийци. Ако мисията не успееше, Худ щеше да поеме големия удар. Това не беше първата криза, през която минаваха двамата заедно. Но беше първата от подобна величина и с толкова висок залог. Худ беше разочарован, че вместо решение тя търсеше жертвено агне.

Или може би самият той търсеше кого да обвини, помисли си Худ. Ами ако сенаторът беше права? Ами ако той беше предприел тази операция само защото Ударният отряд така или иначе се беше запътил нагам и защото в началото нещата изглеждаха сравнително безопасни? Може би трябваше да прекрати мисията още щом разбра колко рискован ще бъде самият парашутен скок. Може би се беше превърнал в затворник на тиктакация часовник, вместо на нещата, които знаеше със сигурност.

Вътрешната линия извъня за трети път.

Преди години Чад Малкълм, излизаният в пенсия кмет на Лос Анджелис, беше дал на Худ един от най-добрите съвети. Малкълм му беше казал, че един добър лидер приема информацията, смисла я и реагира според усещането в стомаха си. „Точно като човешкото тяло“, беше казал кметът. „Влиза от горе и излиза от долу. Това е единственият естествен начин.“

Сенатор Фокс съобщи на Худ, че Конгресният комитет ще обсъди „фиаското“ на спешно свикана среща. Худ нямаше какво да добави. Той затвори телефона и пое обаждането по вътрешната линия.

— Да?

— Пол, открихме го — каза Хърбърт. — Брет се свърза и говори с Майк.

— Той добре ли е? — попита Худ.

— Напълно. Приземил се е в долината в подножието на платото.

— Благодаря ти, Боб. — Худ имаше желание да изкрещи или да заплаче, или най-вероятно и двете едновременно. Позволи си дълбока въздишка и усмивка на облекчение.

— Докато те чаках да вдигнеш телефона, се обадих на Вийнс — продължи Хърбърт. — Поръчах му вместо да търси Майк, да разбере дали групата наистина се е разцепила. Разгледах внимателно моята карта и открих една точка, която би била идеална за разделянето на пакистанците. Намира се между мястото, на което Фрайдей се присъедини към групата, и настоящото местонахождение на полковник Огъст. Ако едната част се е запътила право към Пакистан, разстоянието до там е съвсем късо — не повече от девет-десет мили. Разбира се, ще се изправят срещу две бариери — контролираната зона и глетчера Сиячин. Но ако индийските войници от буферната зона са били изпратени за издирване на терористите, границата би трябвало да е сравнително чиста.

— Кое то прави глетчера единствената голяма спънка — отбеляза Худ.

— Именно. Но за преодоляването на това препятствие се иска само издръжливост и сила — изтъкна Хърбърт. — При дадените обстоятелства самият аз бих предпочел такова предизвикателство.

— Съгласен съм.

— Добрата новина е, че Майк се намира в подножието на глетчера — продължи Хърбърт. — Ако има втора група пакистанци, той най-вероятно ще ги засече.

Худ извика електронната карта на монитора си. Изучава я в продължение на няколко секунди.

— Кой поддържа връзка с Майк?

— Брет — отвърна Хърбърт.

— Боб, ще трябва да придвижим Майк извън долината още сега — каза Худ.

— Хей! — възкликна Хърбърт. — Искаш да се качи на глетчера, преди да сме сигурни, че пакистанците ще минат оттам?

— Нямаме друг избор — отвърна Худ.

— Напротив, имаме — запротестира Хърбърт. — Първо, ще открием групата. Второ, ще разберем накъде са се запътили. Ако са тръгнали към долината, а ние изпратим Майк на глетчера, ще го обречем на мъчително изживяване, и то за нищо.

— В момента разглеждам релефна карта на района — каза Худ. — Със сигурност ще прекосят глетчера. Маршрутът през долината би прибавил още дванадесет мили към пътя им.

— Дванадесет лесни мили, извървени по равен терен — добави Хърбърт. — Слушай, Пол. Глетчерът се намира на осемнадесет хиляди фута надморска височина.

— Знам.

— Групата беше на седем хиляди и триста фута височина, когато Фрайдей се присъедини към тях — продължи Хърбърт. — Би трябвало да са напълно полудели, ако изберат стръмния маршрут вместо този през долината, която се намира на едва две хиляди фута надморска височина.

— Но със сигурност и индийската армия ще реши така — каза Худ.

— Може би — каза Хърбърт.

— Не, трябва да го реши — настоя Худ. — Само помисли. Ако военната ти сила беше на изчерпване, къде щеше да изпратиш подкрепления? При изхода от долината или на глетчера? Особено ако смяташе, че групата се движи в съвсем друга посока?

— Мисля, че е прибързано да изпращаме Майк там. Особено ако след това ще трябва да се върне с празни ръце. Смятам, че е необходимо да накараме Вийнс да открие групата и посоката, в която са се запътили. Едва тогава ще решим.

— Ако Вийнс изобщо ги открие и ако Майк разполага с достатъчно време да се качи там — каза Худ. — Сателитът трябва да покрие доста голяма площ.

— Тогава ето ти алтернативен план — сопна се Хърбърт. — Защо не накараме Огъст да насочи автомата си към пакистанците, които са се запътили към него, и не ги принуди да му съобщят плановете си?

— Ще повярваш ли на онова, което ти кажат? — попита Худ.

Този отговор очевидно изненада Хърбърт. Той замълча.

— Помисли логически за това, Боб — продължи Худ. — Ако групата наистина се е разделила, частите ѝ едва ли желаят да попаднат на индийски военен отряд. Това означава, че ще поемат през глетчера и именно там ще имат най-голяма нужда от помощта на Майк. Ако не тръгне натам още сега, вероятността да ги настигне е твърде нищожна.

— „Ако“ — каза Хърбърт. — „Ще“. „Може би“. Твърде много предположения и догадки, Пол. Ужасно много.

— Така е — съгласи се Худ. — А Барбара Фокс току-що отново ме нахока, задето съм дал зелена светлина на мисията без достатъчно информация. Може и да е права. Ядрената война е доста сериозно нещо. Но точно сега целта ни е пределно ясна. Ключовият човек не е Майк, а онова момиче от Каргил. А мисията е да бъде закарана в безопасност до Пакистан. Ако на глетчера има втора група пакистанци, не можем да си позволим Майк да бъде в долината или да се опитва да ги догони. Той е най-силното ни, може би единственото ни предимство. Нуждаем се от него в центъра на играта.

— Добре, Пол — примири се Хърбърт. — Ти решаваш. Ще помоля Брет да предаде заповедите ти на Майк.

— Благодаря — отвърна Худ.

— Но категорично не съм съгласен с теб — остро добави Хърбърт. — Стомахът ми не ми казва нищо, защото не може. Вързал се е на огромен, проклет възел. Но мозъкът ми подшушва, че се нуждаем от повече време и информация, за да оценим правилно ситуацията, преди да изпратим Майк на глетчера.

След тези думи Хърбърт затвори.

Пол Худ бавно върна слушалката на мястото ѝ. После се обърна към компютъра си и затвори картата на Хималаите. Пусна програмата, която получаваше директни данни от НРС.

Сателитът „Омником“ тъкмо приключваше с рефокусирането и екранът започна да се изпълва с изображението на голи кафеникаво-бели скали. Худ напрегна уморените си очи, докато пикселите изпълваха картината. Точно сега искаше да е там, с Майк Роджърс. Цялата организация стоеше плътно зад гърба на генерала, хората се молеха за него, а в зависимост от развоя на събитията в края на деня щяха да изпитат или прилив на гордост, или смъртен ужас.

Но в момента, в който тази мисъл пропълзя в съзнанието му, други две веднага я изхвърлиха оттам. Първо, той нямаше право да мисли за себе си. Не и след саможертвата на Ударния отряд, не и при рисковете, които Майк Роджърс, Брет Огъст и останалите поемаха.

Второ, той беше длъжен да завърши операцията. И имаше само един начин да го направи.

С по-голяма решителност от тази на хората, които я бяха започнали.

42.

ВЕЛИКАТА ХИМАЛАЙСКА ВЕРИГА

ЧЕТВЪРТЪК, 18:42

Брет Огъст беше станал войник по две напълно различни причини.

Едната беше желанието му да пази стабилността на страната си. Когато беше в шести клас, Огъст четеше за държави като Англия и Италия, които бяха губили войни. Младият американец не можеше да си представи как би могъл да произнася Клетвата за вяроност всяка сутрин, знаейки, че Съединените щати са били побеждавани или тъпкани от вражески ботуш.

Другата причина Брет Огъст да стане войник беше страстта му към приключенията. Като дете беше израснал с всички каубойски филми и военни предавания по телевизията, както и с купища комикси. Любимите му игри бяха да строи снежни крепости през зимата и къщички сред дърветата през лятото. Последните внимателно сглобяваше от клоните на тополите, които растяха в задния им двор. Двамата с Майк Роджърс се сменяха кой да бъде полковник Тадеуш Герхарт във Форт Ръсел и Уилям Барет Травис край францисканската мисия в Тексас. На Роджърс му допаднаше ролята на млад офицер, който пада в драматична битка с далеч по-многочислен неприятел.

Реалността на всичко, което Огъст беше очаквал, беше различна от начина, по който си го беше представял.

Най-голямата заплаха за Съединените щати не идваше отвъд границите, а се зараждаше в техните рамки. Видя това, когато се завърна от пленничеството във Виетнам. Не го чакаха никакви почести. Вместо това повечето му стари познати заклеиха участието му в една неморална война. Получи укори и от някои военни среди заради намерението си да се върне и да довърши започнатата работа. Те искаха да бомбардират Конг, докато се предаде. Разнородното

общество в Щатите беше достигнало своята точка на топене. Хората се биеха, вместо да се поучат от различията си.

Колкото до приключенията, в касапниците и пленничеството имаше храброст, но за сметка на това твърде малко драматизъм. Смъртта не беше значима и пищна, а грозна и самотна. Умиращите не отдаваха гордо чест пред знамената на Колорадо или Тексас, а крещяха от болка и оплакваха любимите си същества, останали далеч по родните места. Непрестанният страх за него самия и за приятелите му караше Огъст да изпитва единствено удовлетворение от всяко завръщане на патрула в базата.

В настоящия момент Огъст беше задвижван от една-единствена сила: калената в битки решителност на професионалния войник. Дори и инстинктът му за оцеляване не беше толкова силен. Повечето от екипа му бяха мъртви. Осъзнаването на тази загуба нямаше да бъде лесно. Той с горчива усмивка се запита дали Уилям Барет Травис не се беше изправил сам срещу мексиканската армия в битката при Аламо поради тази причина. Не окрилян от куража си, а за да се освободи от болката по падналите си другари.

Огъст реши, че сега не е подходящото време да обмисля безнадеждни нападения. Беше необходимо да се придържа към реалността и да победи.

Огъст наблюдаваше тясната скална тераса, заел позиции зад назъбен каменен блок, три пъти по-голям от собствения му ръст. Видимостта му се простираше едва петдесет ярда заради острата чупка на терасата. Скоро и тъмнината щеше да се превърне в проблем. Слънцето почти беше залязло и скоро трябваше да си сложи очилата за нощно виждане. Искаше да отложи този момент максимално дълго, за да пести батериите. Можеше да се наложи да влязат в престрелка с индийците преди изтичането на нощта.

Мюзикънт се криеше зад още по-голям камък. Намираще се на двадесетина ярда отляво на Огъст. Помежду им се образуваше идеално поле за кръстосан обстрел, което обхващаше цялото плато. Никой нямаше да мине покрай тях, без да се идентифицира и без да бъде обезоръжен при необходимост.

От дясната страна на Огъст лежеше сателитният телефон. Беше го превключил от аудиовръзка на визуален сигнал, за да е сигурен, че звуците не биха издали позицията му. Самият визуален сигнал също

беше намален. Ако лампичката светнеше, светлината трудно щеше да бъде видяна от другата страна на каменния блок.

Вятърът ставаше все по-силен. Издигаше във въздуха парченца лед от платото и ги понасяше към върховете. Ледената мъгла се издигаше в хапливи арки и широки кръгове, политайки достатъчно високо, за да улови блясъка на последните слънчеви лъчи, преди да се спусне отново върху тъмните скали. Огъст с радост посрещна тези въздушни спирали. Щяха да влошат видимостта на всеки, който се приближаваше откъм скалната тераса.

Огъст седеше приведен зад студения камък, когато сателитният телефон светна. Той сграбчи слушалката, без да отмества поглед от платото.

— Да! — кресна той. Трябваше да затисне с длан другото си ухо, за да успее да чуе нещо.

— Брет, обажда се Боб. Нещо ново?

— Още не — отвърна Огъст. — А при вас?

— Трябва да се свържеш с Майк по радиото — каза Хърбърт. — Смятаме, че част от групата се е запътила към глетчера Сиячин. В момента Вийнс ги издирва. Междувременно Пол иска Майк да отиде там.

— Но там е истински ад — възкликна Огъст.

— На мен ли го казваш — отвърна Хърбърт. — В случай, че наистина има отделна група, Пол се притеснява, че Майк може да ги изтърве, освен ако не тръгне веднага. Кажи на Майк, че ако Вийнс ги забележи, ще му съобщим тяхното местонахождение своевременно.

— Много добре — отвърна Огъст. — А ако групата, която аз очаквам, знае нещо, ще съобщя и на теб, и на Майк.

— Отлично — каза Хърбърт. — Опитях се да се свържа с тях по радиото, но не отговарят. Слушай, Брет. Ако Майк смята, че не би могъл да го направи, искам да го знам.

— Наистина ли мислиш, че Майк Роджърс ще откаже възложена задача?

— Не. Затова искам да слушаш между думите. Ако предусетиш някакъв проблем, кажи ми.

— Разбира се — отвърна Огъст.

Той затвори слушалката и извади радиото си от калъфа. Майк имаше най-безизразния глас във въоръжените сили на Съединените

щати. Единственият начин Огъст да открие, че имаше проблем с мисията, беше да го попита без заобикалки. Но дори и тогава Роджърс можеше да не му отговори.

Роджърс се обади и Огъст му предаде инструкциите на Худ.

— Благодаря — каза Роджърс. — Тръгвам.

— Майк, възможно ли е да го направиш без допълнителна екипировка? Хърбърт иска да го знае.

— Ако не се обадя по радиото отново, значи не е било възможно — отвърна генералът.

— Не бъди такъв трън в задника — предупреди го Огъст.

— Ако ти си усещаш задника, значи си много по-добре от мен — каза Роджърс.

— Едно на нула за тебе. Обаждай се.

— Ти също.

Огъст изключи звуковия сигнал на радиото и го превключи на вибрация. После отново го върна в калъфа на колана си. Продължаваше да наблюдава скалната тераса. През последните няколко минути вятърът се беше усилил. Ледените кристали във въздуха вече не се подреждаха в изящни спирали, а връхлитаха скалите на остри диагонални слоеве. Нежните частици се удряха в камъка и отскачаха назад. Създаваха илюзията за сребриста театрална завеса, спуснала се над платото.

Изведнъж сред ледения дъжд се появи тъмна фигура. Беше потъмня от околността, обляна в кехлибарените лъчи на залязващото слънце. Изглежда, не носеше оръжие, макар че падащата тъмнина не позволяваше да се види със сигурност.

Огъст направи знак на Мюзикънт, който кимна утвърдително.

За полковника останалият свят, бъдещето и философията изчезнаха. Сега имаше само една мисъл в съзнанието си.

Да оцелее.

43.

ВЕЛИКАТА ХИМАЛАЙСКА ВЕРИГА

ЧЕТВЪРТЪК, 18:57

Шараб беше изгубила всякаква представа за времето. Знаеше, че вървят от часове, но нямаше представа за точния им брой. Мускулите на бедрата ѝ пламтяха от усиленото изкачване, а целите ѝ стъпала бяха покрити с мазоли. Всяка стъпка пораждаше гореща, раздираща болка. Шараб не знаеше още колко ще издържи. Със сигурност беше невъзможно да стигнат до мястото, където предполагаха, че е разположена индийската армия. Трябваше да намери някакъв начин да забавят врага оттук.

Мъжете зад нея не се справяха по-добре. Бяха захвърлили фенерчетата и по-тежките оръжия. Освен това бяха изоставили и повечето от експлозивите, с които планираха да привлекат вниманието на индийските войници. Изядоха всичката храна, за да не трябва да я носят. Водата беше замръзнала в манерките им, затова захвърлиха и тях. Когато бяха жадни, просто отчупваха някоя ледена висулка. Целият им багаж се състоеше от една пушка и две шепи патрони, пистолети за всеки от тях и два допълнителни пълнителя. Ако към тях се беше запътила армия, Шараб знаеше, че не бяха способни да я победят. Всичко, на което се надяваше, беше да отвлече вниманието на враговете и да ги забави достатъчно, за да даде шанс на американеца, Нанда и останалите да се доберат до Пакистан.

Оцеляването им също ставаше все по-малко вероятно. Ако не ги убиеха индийците, тогава природата щеше да го стори.

Сега вече Шараб дори се питаше дали изобщо ще открият тази неуловима индийска армия. Малко по-рано бяха чули нещо като артилерийски огън. Тя се запита дали елитният американски отряд не се е приземил и не е влязъл в престрелка с враговете. Надяваше се да не е така. Последното нещо, което желаше, беше индийците да се върнат към контролираната зона. Това само щеше да накара военните

да изпратят подкрепления. От друга страна, щеше да бъде добре, ако някои от американците бяха успели да се приземят. Със сигурност щяха да се възползват от помощта им при битката с индийците.

За съжаление Шараб нямаше как да разбере какво се беше случило. Радиото, с което беше комуникирала с Вашингтон, тежеше твърде много и тя беше принудена да го изостави.

Вятърът навяваше ледени частици, които се набиха във вълнената ѝ качулка. Черепът ѝ отдавна беше вцепенен от студа, а мократа ѝ от пот коса беше замръзнала. Тежестта на качулката държеше главата ѝ приведена напред. Това беше хубаво. Предпазваше очите и бузите ѝ от ужилванията на миниатюрните ледени куршуми.

Шараб опипваше пътя си напред, използвайки скалите за опора. Али вървеше точно зад нея, стиснал ръба на анорака ѝ. От време на време мъжът спираше или се спъваше и тя усещаше рязкото му подръпване. Хасан беше зад Али. Шараб знаеше, че той е още там, защото го чуваше как се моли.

Скалната тераса се разшири и Шараб долови друг звук. В началото ѝ прозвуча като внезапно усилване на рева на вятъра. Но след това го чу отново, този път по-високо. Не беше вятърът. Някой крещеше.

Шараб спря и вдигна поглед. Закри очи с ръка и се взря в полумрака.

Младата жена видя огромен камък и нещо едро, което се движеше от дясната му страна. Шараб не можеше да различи какво беше то. Отново върна в съзнанието си дочутия рев. Азиатските черни мечки и елените не живееха на такава височина. Може би беше диво прасе или коза.

Или може би беше човек.

Нещото отново изрева. Шараб свали качулката си и обърна дясното си ухо към камъка. Едновременно с това свали едната си ръкавица, мушна я в левия си джоб и извади пистолета си.

— Кой си ти? — изкрещя фигурата.

Шараб отстъпи назад.

— Кой пита? — изкрещя в отговор тя. Жената се изненада от усилието, което ѝ беше необходимо, за да изкрещи. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Студеният въздух накара гласа ѝ да прозвучи глухо.

— Ние сме с мъжа, който се присъедини към групата ви по-рано — отвърна мъжът. — Къде е той?

— Кой мъж? — попита Шараб. — Бяха двама.

Мъжът говореше английски с американски акцент. Това беше окуражаващо.

— Знаем само за единия от тях — каза мъжът.

— Какво е името му?

Мъжът се поколеба. Очевидно някой трябваше да направи първата крачка, за да докаже кой е. Това нямаше да бъде Шараб.

— Фрайдей — отвърна мъжът.

Шараб колебливо пристъпи напред.

— Той не е с нас!

— Какво се случи с него?

— Тръгна си — отвърна тя. — Нека да говорим лице в лице.

— Ела по-близо с вдигнати ръце — нареди американецът.

Той не се показваше иззад камъка. Сега беше ред на жената да му се довери.

Шараб отново прикри с ръка очите си и се опита да погледне отвъд камъка. От дясната страна видя по-малък камък, но нямаше и следа от други хора. Зад двете скали едва ли можеха да се скрият много войници. Но пък двата камъка предлагаха добро положение за кръстосан огън.

Шараб каза на Хасан и Али да изчакат на място. Те кимнаха. И двамата бяха изкарали оръжията си и се бяха прикрили зад скалите. Али леко се показа, за да я прикрие, ако се наложи.

— Ако нещо ми се случи, пробийте си път със стрелба — добави тя. — Трябва да отвлечете вниманието на индийската армия.

Мъжете отново кимнаха.

Американецът се намираше на неколкостотин ярда. Шараб не прибра пистолета си. Тя вдигна ръце на нивото на раменете си и тръгна към по-близкия камък. Не виждаше почти нищо заради острия леден вятър и трябваше да извърне лице настрани. Шалът ѝ беше паднал и се вееше зад нея. Ледените частици хапеха плътта ѝ. Бузата ѝ сякаш пламна. Шараб беше принудена да свали лявата си ръка, за да прикрие лицето си. Наблизо нямаше скала, на която да се облегне, и разранените ѝ стъпала поемаха цялата ѝ тежест. Тя влачеше крака, за

да облекчи болката. Поне теренът беше равен. Беше ѝ по-лесно да се придвижи.

Със сълзящи от вятъра и студа очи, Шараб измина последните няколко ярда до камъка. Падна до него с треперещи колене. Започна да се плъзга настрани. Към нея се протегнаха силни ръце с дебели ръкавици и ѝ помогнаха да се изправи. Тя все още държеше пистолета. Но едва ли можеше да се защити — пръстът ѝ беше твърде вледенен, за да натисне спусъка.

Един мъж, облечен в бяла зимна униформа, я издърпа зад камъка. Сложи я да седне и използва тялото си, за да я предпази от вятъра. После се наведе към ухото ѝ.

— Ти ли си лидерът? — попита той.

— Първо ми кажи ти кой си — отвърна Шараб. Едва успя да произнесе думите. Устните ѝ трепереха.

— Аз съм полковник Огъст от американския Ударен отряд.

— Аз съм лидерът на тези бойци от МСК — безсилно каза Шараб. Тя примигна и огледа тъмното плато. Зад по-малкия камък седеше още един мъж.

— Това е господин Мюзикънт, нашият лекар — обясни Огъст. — Ако някой от хората ти има нужда от помощ, веднага ще го изпратя.

— Мисля, че сме добре, с изключение на студа — каза жената. — Пръстите, стъпалата, устните.

Мъжът се наведе още по-близо. Издиша горещ въздух върху устните ѝ. Усецането за топлината беше чудесно. Той го направи отново.

— С колко души разполагаш? — попита Шараб.

— С трима — отвърна той.

Тя го стрелна с поглед.

— Само с трима?

Той кимна.

— Звукът, който чухме...

— Индийците откриха огън — каза той. — Елиминираха повечето от хората ми. Къде е господин Фрайдей?

— Разделихме групата на две — отвърна Шараб. — Той е с другата половина. Те тръгнаха в друга посока.

— През глетчера? — попита полковникът.

Шараб кимна.

— Оттам ли ще се върнат в Пакистан? — продължи да я разпитва Огъст.

Жената не отговори веднага. Вместо това погледна лицето му. Той носеше очила и тя не успя да види очите му. Устните му бяха изпънати и безчувствени. Кожата му беше бледа, но загрубяла. Определено беше американец и със сигурност беше преживявал трудни времена.

— Какво ще правиш с информацията? — попита тя.

— Третият оцелял от нашия екип се приземи в долината. Той ще се опита да се свърже с другата част от групата.

— Разбирам. Да, останалите ще се опитат да пресекат глетчера и да се приберат у дома.

— Имаш ли някаква връзка с тях? — попита Огъст.

Тя поклати глава.

— А вие какво се опитвате да направите? — отново попита той. — Да отдалечите индийските войници от другата група?

— Да — каза Шараб. — Носим експлозиви. Смятахме да отвлечем вниманието им, може би да причиним някоя лавина.

— Това няма да е необходимо — информира я Огъст. — Индийските сили са се запътили към нас. Няма да им бъде лесно да се изкачат дотук, а ние ще им създадем доста работа, преди да изпратят хеликоптери от контролираната зона. — Огъст посегна към радиото. — Ти и хората ти имате ли нужда от храна или вода?

— Няма да е зле да хапнем — призна тя.

Огъст остави радиото. Отвори един от джобовете на жилетката си и извади няколко пакетчета сушено месо. — Дай ги на хората си и им кажи да се присъединят към нас — подаде ѝ плоските пакетирани порции. — Трябва да установим защитен периметър на това плато. Индийците видяха, че се приземихме тук. Сигурен съм, че ако почакаме, те сами ще дойдат да ни търсят. Това ни дава възможност да си починем, особено ако те решат да дойдат на сутринта.

— Добре — отвърна Шараб.

Тя понечи да се изправи. Огъст ѝ помогна. В този миг тя вдигна поглед към него.

— Много съжалявам за екипа ти.

— Благодаря — отвърна той.

— Но недей да тъжиш — продължи тя. — Смъртта ги застигна в служба на нашия народ и това ще им спечели място в рая. „Непоколебимите, що вършат добрини, ги очакват опрощение и блаженство“ — увери го Шараб.

Американецът едва забележимо се усмихна. Остави жената облегната на скалата и извади радиото си.

Шараб примигна от болка, когато отново стъпи на подутите си крака. Започна да куцука обратно към скалната тераса. Но сега поне беше сигурна в нещо, което не знаеше допреди няколко минути.

Болката щеше да свърши съвсем скоро.

44.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 10:30

Изминаха деветдесет мъчителни за Пол Худ минути. Но пък страданието беше относително, каза си той. Не го заплашваше физическа опасност. Децата му бяха в безопасност. Това му помогна да погледне на ситуацията в перспектива.

След спора си с Боб Хърбърт Пол Худ помоли Лиз Гордън, Лоуъл Кофи, Ан Ферис и политическия съветник Рон Плъмър да се явят в кабинета му. Искаше да им съобщи за случилото се с Ударния отряд. Освен това имаше нужда да ги мобилизира веднага. Лиз трябваше да организира съветници, които да помогнат на служителите на Оперативния център да преодолеят скръбта, както и да подкрепят семействата на загиналите войници. Кофи трябваше да е готов да се справи с всякакви усложнения, които можеха да възникнат при прибирането на телата. А за пръв път от години насам Ан не трябваше да прави нищо. Що се отнасяше до местните официални лица и засегнатите чужди правителства, Оперативният център щеше да се придържа към официалната версия на мисията. Екипът беше изпратен в Кашмир по молба на индийското правителство, за да издирва скрити ядрени ракети. Ударният отряд беше елиминиран по погрешка от индийски войници, преследващи пакистански терористи. Ако Ан дължеше услуга на някоя от големите новинарски компании, можеше да им предостави тази официална версия. Но нищо повече. Ан се държеше изключително професионално. Ако подозираше, че между нея и Худ нещата не вървяха, не го показваше.

Истината беше съобщена единствено на президента. Худ беше поговорил накратко с Лорънс, преди останалите да се появят в кабинета му. Президентът не изглеждаше нито шокиран, нито доволен от онова, което Худ му каза. Лорънс единствено заяви, че подкрепя плана от тук нататък. Липсата на коментар от страна на президента не

изненада Худ. Това му даваше възможност да похвали или да нахока НЦРКС в края на деня в зависимост от развоя на събитията.

Президентът Лорънс все пак предложи истината да бъде незабавно съобщена на пакистанския посланик във Вашингтон. Не искаше Исламабад или посланик Симатна да дават изявления относно антимюсюлманските действие на Америка или нейните проиндийски пристрастия. Евентуалната поява на Майк с пакистанската група след това щеше да опетни валидността на операцията. Щеше да изглежда, че Америка е принудила Нанда да излъже, за да поправи мостовите между Пакистан и мюсюлманския свят.

Худ възложи тази задача на Рон Плъмър. Освен това искаше Плъмър да остане при посланика, уж за да го информира за развитието на нещата. Всъщност Худ желаше да се увери, че истината няма да изтече преждевременно. Страхуваше се, че Индия би могла да отговори с масиран удар в региона. След като терористите не бяха заловени и все още носеха вината за експлозиите, Делхи щеше да разполага с моралното основание да извърши нападението, а световното мнение щеше да го подкрепи.

Срещата в кабинета на Худ тъкмо приключваше, когато Боб Хърбърт му се обади по вътрешната линия.

— Току-що говорих с Брет Огъст и имам добри новини — съобщи Хърбърт. — Успял е да се свърже с групата.

Худ направи знак на Рон Плъмър да остане и да затвори вратата. Дребният, слаб политически съветник затвори вратата зад Лоуъл Кофи. Плъмър остана прав.

— Благодаря на Бога за това — каза Худ. — Боб, Рон е при мен. Ще включа спикера.

— Добре — каза Хърбърт. — Както и да е, бяхме прави — продължи той. — Пакистанците са се разделили на две групи. Нанда Кумар и дядо й са тръгнали заедно с Рон Фрайдей и един от пакистанците. И ти позна, Пол. Насочили са се към глетчера Сиячин.

— Брет говорил ли е с Майк? — попита Худ.

— Още не — отвърна Хърбърт. — Имат електростатични радиосмущения, причинени от ледена буря над платото. Брет казва, че ледът се носел на вълни. Продължава да опитва да осъществи връзка с Майк.

Худ изведнъж изпита прилив на вина заради топлия си офис и идеално работещия телефон.

— Пол, имам едно предложение — каза Хърбърт. — Мисля, че трябва да помолим пакистанците за помощ при измъкването на екипите от планината. В крайна сметка именно техния задник се опитваме да спасим от огъня.

— Не можем да го направим — намеси се Плъмър.

— Защо? — попита Хърбърт.

— Ако ситуацията е толкова напрегната, колкото Пол я описва, едно навлизане на пакистанските военновъздушни сили на територията на Индия само ще влоши положението. Ще подтикне индийската армия към атака.

— Може да мине за стандартен полет — каза Хърбърт.

— Не и ако в планините има пакистански силози — отвърна Плъмър. — Освен това ще предоставим на Пакистан предварително известие за възможен ядрен удар. Това може да насърчи Исламабад да удари пръв.

— Джихад — каза Худ.

— Духовниците ще го нарекат така — съгласи се Плъмър. — Но за генералите това ще бъде просто една разумна тактическа маневра. Ситуацията виси на косъм и без да вкарваме още фанатизирани армии в конфликта.

— А ако Съединените щати изпратят допълнителни сили в планините? — предложи Худ.

— Това няма да се случи — мрачно отвърна Хърбърт. — Дори и ако обединеното ръководство на Министерството на отбраната и президентът заповядат изпращането на ударна сила от Турция или Близкия изток, подготовката и пристигането им на място ще отнемат часове.

— Има нещо, което не разбирам — каза Плъмър. — Защо обсъждаме военни операции? Не можем ли да съобщим на Индия какво са замислили Специалните гранични сили? Сигурен съм, че заговорът за натопяване на терористите е известен на твърде ограничен брой правителствени служители.

— И аз смятам, че е ограничена конспирация — съгласи се Худ. — Проблемът е, че нямаме и представа кой може да е замесен.

— Очевидно някой е подслушвал канала между Оперативния център и Делхи — каза Хърбърт. — Откъде иначе биха могли да знаят за мисията на Ударния отряд? Но както и да е. Преди бомбите на пазара умерените индийци сигурно щяха да предприемат нещо. Но Кев Клъстър следи телевизионните станции и радиопредаванията в Индия. Подкрепата на народа към военните нараства с всяка изминала минута.

— Което означава, че умерените фракции ще се страхуват да правят изявления — изтъкна Худ.

— Точно така — потвърди Хърбърт.

— А генералният секретар на Обединените нации? — попита Плъмър. — Пол, ти я познаваш. Забрави враждите помежду ви. Тя е индийка. Това е достатъчно добра причина да изложи пред света фактите около атаката.

— Мала Чатърджи? — възкликна Хърбърт. — Отношението ѝ към тероризма е толкова меко, че речите ѝ превръщат дори и най-състрадателните хора в готова да линчува наред тълпа. Не спря да дрънка безсмислици, докато в сградата на ООН терористите убиваха заложници.

— Самата Чатърджи си има твърде много собствени врагове — съгласи се Худ. — На този етап намесата ѝ само ще влоши нещата.

— Отново ще го кажа, Пол. Може би руснаците ще ни помогнат да усмирим Индия — припомни Хърбърт. — Знам, че искат да се покажат като сериозни умиротворители.

— Възможно е — каза Худ. — Но дори и да се обърнем към тях, времето отново ще бъде проблем.

— Да, времето и скорошната история — отбеляза Плъмър. — Пакистан има тесни връзки с Афганистан. Все още има много руски лидери, които копнеят да видят и двете държави сринати със земята.

— Но продължителното патово положение между Индия и Пакистан означава продължително запасяване с оръжия — каза Хърбърт. — Тук говорят парите. Делхи ще продължи да купува оръжия и муниции от Москва.

— Вярно е, но все пак Пол има право — отвърна Плъмър. — Дебатът, който в момента водим, ще отнеме на Кремъл дни, ако не и повече. Не разполагаме с такова време.

— Е, Рон. Предложенията ми се изчерпаха и започвам да се ядосвам — рязко отсече Хърбърт.

— А на мен работата ми е да се правя на адвокат на дявола, Боб — защити се Рон. — Можем да препратим някои от тези предложения нагоре към Москва и Пентагона, но не смятам, че ще получат подкрепата, от която се нуждаем.

— За съжаление това е проблемът, когато разрешаваш кризи, вместо да ги предотвратяваш — тъжно каза Худ. — Винаги има твърде много възможни варианти.

— Аз пък изброих точно един — каза Хърбърт.

Разбира се, шефът на разузнаването беше прав. Независимо от всички ресурси, с които Съединените щати разполагаха, в момента между Индия, Пакистан и възможната ядрена война стоеше само един актив. Актив, с когото нямаша връзка, който беше зле екипиран и напълно сам.

Генерал Майк Роджърс.

45. ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН ЧЕТВЪРТЪК, 21:11

По време на полета от Вашингтон Майк Роджърс беше изчел няколко информационни брошури за глетчера Сиячин. Най-интересната беше написана от офицер от пакистанското разузнаване.

Наречен „най-високото бойно поле на земята“ както от индийската, така и от пакистанската преса, глетчерът Сиячин не представляваше стратегическа ценност. Пакистанците изявяваха претенциите към него от десетилетия, въпреки че глетчерът се издигаше на осемдесет хиляди фута височина, а температурите на повърхността му падаха до минус 35 градуса по Целзий. Непрестанните снежни бури и недостигът на кислород правеха района „нечовешки“, както беше описан в един индийски доклад. Никой не живееше на глетчера и никой не го прекосяваше пеша.

Глетчерът се превърна във военна зона през 1984 г., когато в района започнаха да се мяркат индийски разузнавателни екипи. Очевидно целта им беше да накарат пакистанците да изпратят военни ресурси в региона и да отслабят позициите си в обитаемия Кашмир и край контролираната зона. Пакистанците обаче откриха присъствието на индийските отряди в самото начало на процеса благодарение на една реклама за алпинизъм, появила се в индийско списание. Рекламата беше разположена на цяла страница и показваше скорошни снимки на района, без да описва точното местонахождение. Текстът предлагаше на опитните алпинисти отлично възнаграждение и невероятно изживяване, ако се съгласят да поведат туристически групи през „неотбелязани на картата територии“. Пакистанското контрразузнаване започна да проследява и да залавя индийските разузнавателни екипи. Конфликтът се изостри и регионът скоро започна да привлича ресурси и от двете страни. Почти двадесет години

по-късно около глетчера патрулираха хиляди войници и летателни машини.

Ако и сега наоколо обикаляха такива, Роджърс нито ги чуваше, нито ги виждаше. По време на дългата си военна кариера беше попадал на много изолирани места, но никога не беше преживявал нещо подобно. Стоеше в подножието на глетчера и се чувстваше не просто сам. Отвсякъде го заобикаляха каменни масиви и купища лед, а единствената му видимост зависеше от кръга светлина на фенера. По радиото улавяше само пращане. Вдигна фенера си към издигания се хълм от бял лед. Подножието на глетчера наподобяваше лъвска лапа. От основата стърчаха огромни, издължени буци мръсен лед, високи около десет фута. Помежду им имаше дълбоки пукнатини. Те водеха към полегат склон, който се издигаше все по-високо и по-високо в тъмнината. Цялата тази грамада го накара да се почувства крехък и нищожен. Глетчерът вероятно бе изглеждал по абсолютно същия начин още по времето, когато първите хора се бяха замервали с клонки и дребни плодове от короните на дърветата в долината.

Изведнъж радиото на Роджърс издаде сигнал. Той бързо го сграбчи.

— Да?

— Целта е там горе — каза човекът от другата страна на връзката.

Трансмисията прекъсваше, а гласът беше почти неузнаваем. Но Роджърс не се съмняваше, че принадлежи на Брет Огъст. Полковникът не знаеше колко време ще успее да предава. Затова премина направо на важната информация, без да хаби думите.

— Разбрано — отвърна Роджърс.

— Екип от четирима — каза Огъст. — Момичето, дядото, Фрайдей и един от групата.

— Разбрано — повтори Роджърс. — Намирам се в подножието на зоната. Да започна ли изкачване?

— Ако изчакаш до зазоряване, може да ги изтървеш — продължи Огъст. Гласът му започна да се губи. — Тук има буря. Групата е изтощена. Амунициите са малко.

— Погрижете се за себе си — каза Роджърс. — Аз ще се оправя.

Отговорът на Огъст се загуби в силни радиосмущения.

— Имам добра преднина — продължи Роджърс. Крещеше на всяка сричка с надеждата, че ще бъде чул. — Дори и да влязат в долината сега, пак няма да ме настигнат. Заповядвам ви да се оттеглите. Разбрано ли е? Оттеглете се!

Не последва отговор, а само високо, отчайващо пращане.

Роджърс намали силата на звука и остави канала отворен още няколко секунди. После изключи радиото, за да пести батериите, и го мушна обратно в колана си.

Роджърс се надяваше, че Огъст ще се откаже от плановете си. Спускането надолу по планината не беше най-добрият вариант за него и останалите. Щяха да съхранят енергията си много по-пълноценно, ако откриеха някаква пещера и запалеха огън в нея, отколкото ако се спуснеха по хълмовете, опитвайки се да привлекат индийската армия. За съжаление Роджърс познаваше полковника твърде добре. Огъст най-вероятно щеше да сметне отстъплението като изоставянето на приятел и на стратегическа позиция. И нито едно от двете нямаше да му се стори приемливо.

Освен това платото беше лобното място на войниците от Ударния отряд. Това го превръщаше в свещена земя за Огъст. Нямаше начин просто да се обърне и да го напусне. Роджърс разбираше чувствата му, защото и самият той изпитваше същото. Нямаше никакъв смисъл да се води битка за земя без стратегическо значение. Но веднъж щом на нея се пролеее кръв, човек се биеше в паметта на загиналите си другари. Тази постъпка потвърждаваше първоначалната саможертва по начин, разбираем единствено за истинския боец.

Роджърс направи няколко крачки в основата на глетчера. Изглежда, нямаше значение откъде ще тръгне. Просто трябваше да се издърпа на една от скалните издатини и да поеме на път.

В джобовете на жилетката му имаше разглобени стоманени алпинистки котки. Роджърс ги извади и ги нахлузи върху вкоравените си ботуши. Двата издължени шипа отдолу щяха да му гарантират изключителна стабилност върху леда.

Закопча каишките и от друг джоб извади скалните клинове. Щеше да ги държи в юмруците си, за да си помага с тях при катеренето. Нямаше да губи време да ги зачуква в скалите, освен ако не се наложеше.

Преди да тръгне, Роджърс закрепил стабилно фенерчето си в специалния ремък на лявото си рамо. Специалното устройство разполагаше с мощни кадмиеви батерии. Самата крушка излъчваше широк лъч с нисък интензитет, а зад нея беше поставено полирано огледало. Със сигурност щеше да издържи през цялата нощ. Докато поставяше левия си крак върху издатината на глетчера, той хвърлил последен поглед към планината от лед над себе си.

— Ще те победи — измърмори той. — Ще се кача там горе и ще довърша започнатото от моя екип.

Роджърс вдигнал поглед още по-нагоре. Видя звездите, които едва прозираха през пелената от облаци. Времето сякаш изчезна и Роджърс внезапно се почувства като всеки един воин, който някога е предприемал пътешествие от епохата на викингите до настоящето. И докато забиваше шиповете на алпинистките котки в леда и посягаше с клиновете, Майк Роджърс вече не виждаше звездите. Вместо тях той виждаше очите на същите онези воини, отпразнили взор към него.

А сред тях бяха и очите на неговите другари, на войниците от Ударния отряд, и те също го гледаха.

46.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 12:00

Посолството на Ислямска република Пакистан беше разположено в малко имение с високи порти на „Масачузетс Авеню“ в северозападен Вашингтон.

Рон Плъмър спря своя сааб до портата, където изчака жуженето на интеркома да го пусне вътре. Насочи се нагоре по извитата бетонна пътека към втория охранителен пост в задната част на къщата.

Плъмър спря пред бялата двойна врата, където го посрещна един от членовете на охраната. Мъжът беше облечен в официален черен костюм. Носеше слънчеви очила, зад едното му ухо беше закачена слушалка с микрофон, а под бялата му риза личеше противокуршумна жилетка. В кобура под мишницата му се криеше пистолет. Мъжът провери документите на Плъмър и му посочи малкия паркинг за посетители. После го изчака да остави колата си.

Докато вървеше обратно към къщата, Рон Плъмър прокара ръка по разчорлената си, изтъняваща кафява коса и нагласи плътните си очила с черни рамки. Тридесет и девет годишният бивш агент на ЦРУ, анализатор на разузнавателните сведения от Западна Европа, изпитваше не само напрежението на собственото си участие в цялата тази драма. Политическият и икономически специалист напълно осъзнаваше колко неща още трябваше да бъдат свършени, за да се предотврати избухването на индийския субконтинент.

Националният център за разрешаване на кризисни ситуации нямаше особено много контакти с пакистанското посолство. Единствената причина, поради която посланикът, д-р Исмаил Симатна, ги познаваше лично, бяха Пол Худ и Майк Роджърс. След като мъжете се справиха с тежката ситуация със зложниците в сградата на Обединените нации, Симатна ги покани да посетят посолството. Плъмър също беше поканен. Посланикът заяви, че желае да

засвидетелства уважението си към смелия и възхитителен американски разузнавателен отряд. Сред многото спасени от тях животи, бяха и тези на пакистанския посланик в Обединените нации и съпругата му. Но Худ и Плъмър подозираха, че Симатна просто искаше да види хората, които бяха притеснили индийския генерален секретар. Това чувство се засили, когато посещението им беше широко отразено от медиите в Исламабад. Худ беше доволен, че и Плъмър беше отишъл с тях. Политическият съветник на Оперативния център придаде малко по-различно съдържание на срещата, очевидно замислена като изявление пред света относно непълноценния принос на Индия към световния мир.

Офицерът по охраната прехвърли Плъмър на изпълнителния секретар на посланика. Младият мъж любезно се усмихна и поведе Плъмър към офиса на Симатна. Беловласият посланик стана от бюрото си, за да посрещне новодошлия. Носеше кафяв костюм и бледожълта вратовръзка. Шестдесет и три годишният посланик беше бивш фронтовак. И двете му бузи носеха белега от куршум, който беше минал през цялата му челюст. Освен това беше разузнавателен експерт и преподавател по политика и политическа социология в университета „Кудейд-Е-Азам“ в Исламабад, преди да поеме функцията на представител на своята нация във Вашингтон, столицата на Америка. Той топло поздрави политическия съветник на Оперативния център.

Плъмър не беше казал на Симатна защо иска да се срещне с него, само му беше съобщил, че е спешно.

Мъжете се настаняха в модерните фотьойли, подредени край прозорците на кабинета. Дебелото бронирано стъкло заглушаваше гласовете им. Плъмър започна разказа си с усещането, че звучи заговорнически.

Докато Плъмър говореше, слабото лице на посланика остана сериозно, но безизразно. Той се наведе напред, като слушаше госта си, без да го прекъсва. Плъмър му разказа за операцията на Ударния отряд от самото ѝ започване до настоящото развитие и за опасенията на Худ по отношение действията на индийските Специални гранични сили. Когато Плъмър приключи, посланикът се облегна назад.

— Разочарован съм, че не сте се обърнали към нас за информация относно ядреното положение в Кашмир — каза посланикът.

— Не искахме да се възползваме от приятелството ви — отвърна Плъмър. — То означава много за нас.

— Разбирам съображенията ви — леко се усмихна посланикът. — Но дойдохте при мен сега.

— Така е — кимна Плъмър. — Дойдох за вашия съвет, вашата увереност, вашето търпение и най-вече за вашето доверие. Вярваме, че имаме добри шансове да установим контрол над ситуацията, но следващите часове ще бъдат изключително тежки.

— Да, човек би могъл да опише възможността за ядрена война с тези думи — тихо каза посланикът. — Вашите войници са били изключително смели, за да скочат по този начин над планините. А оцелелите членове ми вдъхват надежда. Нациите не са монолитни и това важи дори за Индия и Пакистан. Когато хората се грижат един за друг, могат да бъдат постигнати велики неща.

— Двамата с Пол Худ споделяме вашия оптимизъм — каза Плъмър.

— Дори и в този момент?

— Особено в този момент — отвърна Плъмър.

По време на разговора Плъмър наблюдаваше тъмните очи на посланика. Умът на Симатна беше някъде другаде. Плъмър се разтревожи, че посланикът възнамерява да предупреди правителството си.

Посланикът се надигна.

— Господин Плъмър, ще ме извините ли за няколко минутки?

Плъмър също се изправи.

— Господин посланик, има и още нещо.

— Какво?

— Не желая да ви притискам, сър, но искам да се уверя, че съм ви изяснил добре ситуацията — каза Плъмър. — От жизненоважно значение е правителството ви да не предприема каквито и да било мерки, докато нашите хора са в планините и имат шанс да измъкнат индийката.

— Да, достатъчно ясно го казахте — отвърна посланикът.

— Съществува реалната опасност дори и една изпусната дума да превърне всичко това в кошмар — добави Плъмър.

— Съгласен съм — увери го Симатна. Високият пакистанец се усмихна едва забележимо и се запъти към вратата.

— Господин посланик, моля да ми кажете какво възнамерявате да направите — помоли го Плъмър. Американецът щеше да се почувства доста глупаво, ако Симатна отиваше да изпие два аспирина или да посети тоалетната. Но Плъмър трябваше да знае.

— Възнамерявам да направя нещо, което ще изисква и вашата помощ — отвърна Симатна.

— Разбира се — каза Плъмър. — Какво мога да направя?

Посланикът отвори вратата и погледна назад.

— Трябва да ми дадете онова, което току-що поискахте от мен.

— С удоволствие — увери го Плъмър. — Само кажете какво е?

Докато чакаше, политическият съветник превърташе в главата си разговора на бързи обороти, опитвайки се да си спомни какво, по дяволите, беше поискал от посланика.

— Нуждая се от доверието ви — каза Симатна.

— Имате го, сър. Затова и дойдох тук — заяви Плъмър. — Онова, което исках да разбера, е дали сме отгърнали на една и съща тактическа страница.

— Така е — отвърна Симатна. — Аз обаче имам достъп до бележки под линията, за които вие не подозирате.

С тези думи пакистанският посланик излезе от кабинета си и безшумно затвори вратата след себе си.

47.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ЧЕТВЪРТЪК, 22:57

Гневът на Рон Фрайдей му пречеше да замръзне.

Когато започна тази част от мисията, агентът на АНС не беше ядосан. Беше настроен оптимистично. Ефективно беше извел командването на мисията от Шараб. Дори и жената да преживееш срещата си с индийската армия, Фрайдей щеше да е онзи, който щеше да въведе групата в Пакистан. Триумфът щеше да бъде негов. А и пътешествието изглеждаше напълно постижимо, поне според индийските военни карти, които беше взел от хеликоптера. Буферната зона не беше силно охранявана покрай прохода Белпора. Районът беше изключително широк и равен — лесен за наблюдение от въздуха. Капитан Назир беше казал на Фрайдей, че всеки, който минава през ледената площ, рискува да бъде забелязан и заловен. Значи Фрайдей и групата му трябваше да бъдат бдителни. Ако се намираха в прохода по време на обходен полет, щяха да намерят къде да се скрият, докато летателната машина отминеше.

С всеки изминал час обаче ентузиазмът на Фрайдей намаляваше. Той беше свикнал да работи сам. Това винаги му беше давало психологическо предимство. Не трябваше да се грижи за никой друг, нито пък да разчита на него и това му даваше възможност да предприема бързи тактически обрати. Така беше и с романтичните му връзки. Плащаше на час. Това ги правеше лесни, директни и най-вече приключили.

Самуел се държеше. Той водеше групата. Пакистанецът ловко мушкаше земята пред себе си с дълъг прът, за да се увери, че няма да стъпят върху яма, покрита с тънък лед. Фрайдей вървеше точно зад него. Под дясната си мишница беше затыкнал две факли. Бяха ги направили от твърди клонки, които бяха събрали в по-долните участъци. Върховете им бяха здраво овързани с увивни диви лози.

Дебелите лозови филизи не горяха, а по-скоро тлееха. Между тях Фрайдей беше натъпкал суха трева, която да служи за запалител. Факлите щяха да бъдат използвани само при спешен случай. Фрайдей имаше пет кибритени клечки в джоба си и не искаше да ги похабява.

Нанда и дядо ѝ вървяха най-отзад. Нанда се справяше добре. Тя беше слаба жена и бързо губеше телесна температура. Но пък имаше борбен дух и нямаше да изостава, ако не беше Апу. Възрастният фермер беше напълно изтощен. Ако не беше внучката му, индиецът вероятно щеше да легне на земята и да умре.

Със спускането на тъмата над леда и падането на температурите Фрайдей все повече се отвращаваше от семейство Кумар. Не можеше да понася немощта на Апу. А предаността на Нанда го разстройваше. Тя носеше отговорността да прекрати кризата, чието възникване беше подпомогнала. Всяка минута, която прекарваха, помагайки на Апу да се движи през глетчера, забавяше напредването им и изсмукваше силите на Нанда, Фрайдей и другия мъж.

Животът на фермера просто нямаше чак такова значение.

Фрайдей беше успял да огледа околността, преди нощта окончателно да ги погълне. Групата се намиреше в равна, гола местност. От дясната им страна, на около половин миля разстояние, се извисяваше почти отвесният, висок хиляди футове, синкавобял глетчер. Повърхността му беше неравна и нацърбена, сякаш огромно парче от планината беше просто отхапано. Отляво теренът беше много по-гладък, вероятно полиран от векове на дъждове и оттичащи се води от планината. Спускаше се надолу към място, което приличаше на далечна долина. Фрайдей не беше сигурен, защото от по-ниските и по-топли части на глетчера се издигаше лека мъгла.

Но това нямаше значение. Пакистан беше напред, право на север. И ако Рон Фрайдей не направеше нещо, за да ускори хода на групата, нямаше да стигнат навреме, ако изобщо стигнеха.

Фрайдей извади малкото си фенерче и го подаде на Самуел. Батериите едва ли щяха да изкарат до изгрева. Фрайдей каза на пакистанеца да огледа добре терена, после да загаси светлината и да я включва само в краен случай. След това американецът се спусна по лявата страна на огромния масив. Въздухът беше неподвижен, а нощта тиха. Глетчерът ги предпазваше от свирепите планински ветрове. Фрайдей изчака Нанда и дядо ѝ да го настигнат. Жената държеше

ръката на Апу и вървеше малко пред него. При всяка стъпка тя се спираше и буквално влачеше дядо си по леда. Нанда дишаше тежко, а Апу се беше превил на две.

— Няма да успеем с тази скорост — каза Фрайдей.

— Ще успеем — отвърна тя.

— Не и навреме — настоя Фрайдей. Не знаеше това със сигурност. Но категоричният му тон щеше да я убеди, че е истина.

Нанда не отвърна.

— Ако някоя от страните удари с ядрени ракети в планините, глетчерът ще се превърне в сладководно езеро — изтъкна Фрайдей. — Нека да оставим Самуел с дядо ти. Ти ще дойдеш с мен. Когато стигнем Пакистан, ще им изпратим помощ.

— Да оставя дядо ми с един от онези, които ни държаха затворници? — възкликна тя. — Не мога да се доверя на такъв човек.

— Обстоятелствата се промениха — опита се да я убеди Фрайдей. — Самуел иска да спаси народа си. А това означава, че трябва да пази дядо ти.

Младата жена продължи да помага на дядо си да се придвижва. Фрайдей не виждаше изражението ѝ в тъмното. Но чуваше как краката на фермера се влачат по леда. Звукът направо го вбесяваше.

— Нанда, необходимо ми е твоето съдействие — наблегна Фрайдей.

— Аз ти съдействам — безизразно отговори тя.

— Ти не разбираш — каза Фрайдей. — Нямаме и представа какво се случва по света. Трябва да те преведем през контролираната зона възможно най-бързо.

Нанда спря. Каза на дядо си да си почине за минутка. Фермерът с благодарност се свлече на колене, а жената дръпна Фрайдей настрана. Американецът каза на Самуел да продължи напред. Фрайдей щеше да го открие по светлината от фенерчето.

— Ако оставим терориста и дядо ми тук, никой няма да се върне за тях — каза Нанда. — Познавам този граничен район. Ще има огромно напрежение и от двете страни на глетчера. Никой няма да пожелае да направи излишни, провокативни военни ходове. Самуел ще го изостави.

— Ще изпратим цивилен хеликоптер. Американското посолство може да го уреди, и то бързо.

— Дотогава ще са мъртви. Дядо ми и сега е на ръба на силите си. Ако го изоставя, ще се предаде напълно.

— Нанда, ако не го изоставиш, две нации ще престанат да съществуват — изтъкна Фрайдей. — Ти изигра ключова роля във всичко това. Сега трябва да оправиш кашата.

Младата жена мълчеше. Фрайдей не виждаше лицето ѝ в черната тъмнина, но чуваше дишането ѝ. Беше по-бавно от преди. Нанда мислеше. Явно омекваше. Щеше да се съгласи.

— Добре — съгласи се тя. — Ще направя каквото искаш, но само ако ти останеш с дядо ми.

Това предложение свари Фрайдей неподготвен.

— Защо?

— Ти знаеш как да оцелееш тук — отвърна Нанда. Тя подчерта думите си, посочвайки незапалените факли, които Фрайдей носеше. — Мисля, че видях малка долина на запад. Ти ще успееш да го свалиш дотам в тъмното, ще намериш подслон, топлина и вода. Обещай ми, че ще се погрижиш за него, и ще тръгна със Самуел.

Потта по лицето на американеца започваше да замръзва. Усещането беше странно — сякаш по кожата му засъхваше восък. Вътрешността на бедрата му беше ожулена, а белите дробове го боляха при всяка глътка леденостуден въздух. Колкото по-дълго стоеше тук, толкова по-ясно осъзнаваше колко уязвими са телата им. Съвсем лесно можеха да останат неподвижни минутка по-дълго и да умрат.

Фрайдей остави двете факли на земята и свали ръкавицата от дясната си ръка. Изстърга с нокти замръзналата пот от челото и бузите си. После мушна ръка в джоба на палтото си. Нанда беше трофеят на Фрайдей. Той нямаше никакво намерение да я оставя, нито пък да слуша нечии нареждания.

Извади пистолета от джоба си. Нанда не можеше да го види, нито знаеше какво възнамерява да направи. Ако пуснеше един куршум в главата на фермера, Нанда нямаше да има друг избор, освен да продължи напред, пък било то и само за да го изправи пред правосъдието. Фрайдей, разбира се, щеше да твърди, че Апу е бил разстроен, задето ги задържа. Опитал се да сграбчи пистолета, за да сложи край на собствения си живот. Последвало боричкане. Пистолетът гръмнал.

Фрайдей се поколеба. Съществувахе вероятност изстрелът да привлече вниманието на индийските войници от контролираната зона. Но наоколо имаше множество върхове и ледени долини, които щяха да направят невъзможно определянето на посоката на звука. А пък същите тези върхове бяха достатъчно далече и шумът едва ли щеше да предизвика свличане на скална маса и лавини. Особено ако изстрелът беше заглушен с дебелия анорак на мъртвеца.

Фрайдей заобиколи Нанда.

— Добре — решително каза той. — Ще се погрижа за дядо ти.

48.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 13:28

Рон Плъмър не беше търпелив човек. И това му беше помагало през цялата му кариера.

Офицерите от разузнаването и правителствените съветници не можеха да си позволят търпение. Те трябваше да имат буден мозък и ненаситно въображение. В противен случай нямаше как да мотивират хората си или себе си да погледнат отвъд очевидното, вместо да приемат безизходното положение. Освен това трябваше да притежават самоконтрол. Способността да изглеждат спокойни, дори и когато не бяха.

Обикновено Рон Плъмър беше спокоен човек. В момента уменията му за самоконтрол бяха подложени на изпитание. Не от настоящата криза, а от онова, което бившият разузнавателен агент мразеше най-много.

Неведението.

Бяха изминали четиридесет и пет минути, откакто посланик Симатна напусна офиса. Плъмър поседя няколко минути, после бавно закрачи напред-назад, после пак седна, а след това се изправи и започна да обикаля в кръгове просторната стая. Разгледа библиотеките, пълни с исторически книги и биографии. Някои бяха на английски, други на урду. Облицованите с дърво стени бяха декорирани с плакети, рамкирани цитати и снимки на посланика с различни световни лидери. Дори имаше една, на която Симатна беше с генералния секретар на ООН Чатърджи. Нито един от двамата не се усмихваше. Плъмър се надяваше, че това не е зла поличба. Спря се пред един документ в рамка, закачен близо до бюрото на посланика. Беше подписан през 1906 г. от индийския мюсюлманин Ага Хан III. Документът ясно описваше целите на Всеиндийската мюсюлманска лига — организация, учредена от сина на султана, за да ръководи основаването

на мюсюлманска държава в региона. Плъмър се зачуди дали тогава не е бил последният път, когато интересите на индийците и мюсюлманите са съвпадали.

Плъмър видя собственото си отражение в тъмното стъкло. Образът беше полупрозрачен — така и трябваше да бъде. Политическият съветник трябваше да има достатъчна плътност, за да се знае какво отстоява, но същевременно трябваше да бъде и гъвкав към нуждите на останалите. Освен това беше необходимо да притежава уменията да посредничи между различни страни. Дори и добрите, разумни и добронамерени хора като Худ и Симатна можеха да изразяват коренно различни мнения.

Плъмър погледна часовника си. Пол Худ очакваше информация. Но Плъмър не искаше да се обажда в Оперативния център. От една страна, нямаше какво да докладва. От друга, посолството със сигурност беше овързано с всевъзможни подслушвателни устройства. Кабинетът и телефонът несъмнено се подслушваха. А всеки номер, който Плъмър набереше с клетъчния си телефон, щеше да бъде прехванат от електронни, импулсни прихващачи. Тези устройства имаха формата и размера на джобен часовник. Бяха проектирани да разпознават и записват само импулсите на клетъчните телефони. Впоследствие всеки път когато този номер беше използван в рамките на обхвата на подслушвателната антена на посолството, пакистанското разузнаване — или на когото там Исламабад продаваше сведенията — можеше спокойно да слуша разговора. Беше случайност, когато притежателите на клетъчни телефони се намесваха в разговорите на непознати хора, но съвсем различно, когато тези разговори целенасочено се следяха.

Плъмър се зачуди какво ли прави посланик Симатна. Спря се на три възможности. Пакистанецът със сигурност беше докладвал информацията на президента на републиката, генерал Абдул Кюреша. След това или Исламабад, или посолството щяха да надраскат съобщение за пресата, заклеяващо двуличието на Делхи. Индийците, разбира се, разпалено щяха да отхвърлят обвиненията. Това щеше да сплоти хората около съответните им лидери и да нажежи обстановката още повече. Особено в Оперативния център, който безспорно щеше да бъде цитиран от Исламабад като първоизточник на информацията.

При втората възможност нямаше съобщение за пресата. Поне не още. Вместо това Кюреси и генералите от пакистанския Съвет по национална сигурност щяха да планират бърз и безпощаден ядрен удар срещу Индия. Щяха да опитат да унищожат възможно най-много ракетни депа, преди да пуснат в обръщение информацията на Оперативния център. Това щеше да повлече Съединените щати в конфликта като официален съюзник на Пакистан.

Худ и Плъмър знаеха за съществуването на тези възможности. Те просто се надяваха, че здравият разум ще победи. Като цяло, посланик Симатна беше разумен човек.

Този факт позволяваше на Плъмър да таи надежди за третата възможност, така наречените „сто и осемдесет“. Това беше възможността, която експертите не допускаха, развитието, което изникваше съвсем неочаквано на сто и осемдесет градуса от мястото, където почиваше общоприетото мнение. Това беше нахлуването на съюзническите сили в Нормандия вместо в Кале през Втората световна война. Това беше победата на Хари Труман над Томас Дюи на президентските избори през 1948 г.

Последните думи на Симатна за съществуването на бележки под линията даваше на Плъмър надеждата за тези „сто и осемдесет“.

Вратата се отвори, докато Плъмър четеше деветдесетгодишния документ, подписан от Хан.

— И аз често стоя на това място и се вирам в това парче хартия — заяви посланикът, влизайки в стаята. — Напомня ми за една мечта, за която имам честа да се грижа, макар и временно.

Пакистанецът затвори тежката врата и тръгна към бюрото си. Посланикът изглеждаше малко по-отнесен от преди. За Плъмър това можеше да бъде и добро, и лошо. Или дипломацията беше триумфирала и Исламабад щеше да даде шанс на Майк Роджърс да завърши мисията. Това означаваше, че посланикът можеше да се превърне в герой или жертвено агне. Или потомците на Ага Хан III щяха да напишат нов документ на Мюсюлманската лига. Документ, който щеше да бъде внедрен в историческите книги с помощта на плутоний 239.

Симатна чевръсто се вмъкна зад бюрото си и посочи един от столовете от другата страна. Плъмър изчака посланика да заеме

мястото си и седна. После Симатна завъртя телефона към политическия съветник.

— Моля ви, обадете се на господин Худ и го помолете да ви свърже с генерал Роджърс — каза Симатна. — Трябва да говоря и с двамата.

— Какво ще им кажете? — попита Плъмър.

— Говорих с генерал Кюреси и с членовете на Съвета по национална сигурност — отвърна посланикът. — Изключително са обезпокоени, но паника няма. Започната е тайна подготовка за активиране на защитните механизми и системи. Ако онова, което казвате за индийката, е вярно, смятаме, че ситуацията не трябва да ескалира.

— Как може да помогне Оперативният център? — настоя Плъмър.

Посланик Симатна разказа на Плъмър какво беше дискутирано между пакистанските лидери. Планът им беше повече от „сто и осемдесет“. Това беше възможност, за която Плъмър изобщо не се беше сещал.

Освен това Плъмър осъзнаваше, че планът крие и голям риск. Може би пакистанците си търсеха съюзник във войната с Индия. Ако посланикът подвеждаше Плъмър относно техните намерения, пакистанското предложение можеше да постави Съединените щати в епицентъра на бушуващ пожар.

В буквалния смисъл.

За добро или лошо, Рон Плъмър трябваше да се обади по телефона.

Пол Худ беше онзи, който трябваше да вземе решението.

49.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 13:36

Пол Худ тъкмо крадеше парче пица от бюрото на асистента си, когато по телефона се обади Рон Плъмър. Худ помоли Бъгс да извика Боб Хърбърт. После забърза към бюрото си, за да се обади.

— Какво стана? — попита Худ, вдигайки слушалката.

Дочу слабо, далечно ехо, което говореше, че от другата страна го слушат чрез спикера. Худ включи собствения си спикер.

— Пол, тук съм заедно с посланик Симатна — каза Плъмър. — Той има предложение.

— Добър ден, господин посланик — учтиво произнесе Худ. — Как можем да ви помогнем?

В този момент Хърбърт се появи на инвалидната си количка и затвори вратата след себе си.

— Господин директор, първо искам да изразя дълбокото си съчувствие към загубата на вашия Ударен отряд и признателността на моето правителство за онова, което са се опитвали да извършат — започна Симатна.

— Благодаря — отвърна Худ. Посланикът звучеше прекалено състрадателно. Очевидно се беше досетил, че екипът не е бил в региона, за да спре индийската агресия.

Хърбърт беше малко по-безцеремонен. Шефът на разузнаването размаха среден пръст.

— Второ, моето правителство има план, който ще помогне на генерал Роджърс и неговия екип — продължи Симатна. — Както вече обясних на господин Плъмър, ще трябва да се споразумеем с вашето правителство, че някои подробности от операцията ще останат конфиденциални.

— Не бих могъл да говоря от името на правителството, а само от моята скромна позиция — каза Худ. — Ако ми споделите вашата идея,

незабавно ще се посъветвам с хората, които могат да поемат тези гаранции.

Пол Худ имаше чувството, че умира отвътре. Жизненоважните секунди се изплъзваха, докато двамата с посланик Симатна разиграваха пози. Но така се танцуваше този танц.

— Планът, който предлагаме, е групата ви да се отпрати към ракетния силовик, който нашите военни са изградили в глетчера — каза Симатна. — Това е място, което се контролира от разстояние, а вътрешността се наблюдава с видеокамери. Индийката може да направи изявлението си от вътрешността на силовика.

Худ впери поглед в Боб Хърбърт. Майк Роджърс получаваше покана да посети един от силовиките, които Ударният отряд трябваше да открие според първоначалната мисия. Иронията на предложението беше почти болезнена. На Худ обаче му беше трудно да предвиди трудностите, които този план криеше.

— Господин посланик, ще ме извините ли за минута? — попита Худ.

— Предвид ситуацията, не бих си позволил по-дълга пауза — отвърна Симатна.

— Разбирам, сър, но трябва да се посъветвам с един от моите сътрудници.

— Разбира се — каза Симатна.

Худ натисна бутона на паузата.

— Какво ти подсказва инстинктът, Боб? Използват ли ни?

— Боже. Просто не знам — призна Хърбърт. — Инстинктът ми казва, че екипът трябва да се добере до най-близкото топло убежище възможно най-скоро. Колкото по-дълго разглеждам снимките на глетчера, толкова повече се убеждавам, че те няма да успеят да го прекосят с наличната екипировка и провизии. И атмосферните прогнози за района не са никак добри. Още преди полунощ температурите ще паднат до десет градуса под нулата. Но искам да ти кажа, че от всички възможни места, на които могат да отидат, пакистанският силовик за ядрени ракети ще бъде на последно място.

— Съгласен съм — каза Хърбърт. — Проблемът е, че освен това трябва да закараме Нанда Кумар пред камерите възможно най-бързо.

— Да, Нанда — кимна Худ. — Проблемът е в Майк и Рон Фрайдей. Ако пакистанците ги запишат на видео, изобщо няма да

разберем каква лайняна история може да съчини Исламабад. Могат да изтрият говора и да пуснат видеозаписа сред медиите с твърдението, че Майк и Фрайдей са на мястото като технически съветници. Как ще го приемат Индия, Русия, Китай и Бог знае кой още? Американски генерал и разузнавателен агент работят в близост до пакистански ядрени ракети?

— Ще кажат, че сме били част от пакистанската операция от самото начало — продължи Худ. — Но просто не виждам друга възможност.

Хърбърт поклати глава.

— И аз.

— Тогава нека да се съгласим и да внимаваме къде стъпваме — каза Худ. — Първото нещо, което трябва да направим, е да се обадим на Брет. Да видим дали изобщо ще успее да се свърже с Майк.

— Ще се заема — потвърди Хърбърт.

— Ще взема координатите на ракетния силовик от Симатна — каза Худ. — После ще се обадя на Ханк Люис, сенатор Фокс и на президента и ще ги уведомя за намеренията ни.

— Няма да получиш подкрепа от Фокс, нито от президента — отбеляза Хърбърт.

— Знам, но смятам, че няма да прекратят операцията — отвърна Худ. — Вече сме затънали твърде надълбоко. Ако Майк и Фрайдей пресекат контролираната зона заедно с пакистанската група, Исламабад ще заяви, че Съединените щати са им помогнали да избягат. Това ще нанесе не по-малка вреда.

Хърбърт беше съгласен. Той обърна количката си, оттегли се в ъгъла и набра номера на сателитния телефон.

Междувременно Худ се върна на линията с посланик Симатна. Худ изключи спикера, за да не пречи на разговора на Хърбърт.

— Господин посланик? — обади се Худ.

— Слушам — отвърна Симатна.

— Благодаря ви, че изчакахте, сър — каза Худ. — Съгласни сме да следваме вашето предложение.

— „Да следваме“ — повтори посланикът. — Това означава ли, че обмисляте и други начини за действие?

— Не и в момента — отвърна Худ.

— Но може да обмислите — притисна го посланикът.

— Възможно е — призна Худ. — В момента дори не сме сигурни, че ще успеем да установим контакт с генерал Роджърс. Не знаем дали ще успее да се добере до силоза, нямаме информация за състоянието на групата му.

— Разбирам вашата несигурност, но и вие трябва да осъзнаете моите притеснения — каза посланикът. — Нямаме намерение да издаваме местонахождението на нашия отбранителен силов, ако служителят ви няма да го използва.

Това беше разговор на увъртания, а не на сътрудничество. Худ трябваше да промени нещата, особено ако възнамеряваше да повери съдбата на Майк Роджърс в ръцете на този човек.

— Напълно разбирам, господин посланик — каза Худ.

Изведнъж Хърбърт се обърна и поклати глава.

— Изчакайте, господин посланик — настоятелно каза Худ и отново натисна паузата. — Какво става, Боб?

— Брет не може да се свърже с Майк — отвърна Хърбърт.

Худ изпсува.

— По радиото улавя само силни смущения — продължи Хърбърт. — Според Шараб ветровете няма да отслабнат поне още пет-шест часа.

— Това няма да ни помогне — изтъкна Худ.

Худ се замисли за секунда. Разполагаха с хиляди сателити във въздуха и с военни бази в тази част на света. Все трябваше да има някакъв начин да предадат съобщение на Майк Роджърс.

Или на някого от хората с него, внезапно си помисли Худ.

— Боб, може би ще успеем да направим нещо — заяви Худ. — Кажете на Брет, че ще му се обадим отново след няколко минути. После се свържи с Ханк Люис.

— Веднага — отвърна Хърбърт.

Худ отново се върна към разговора си с посланика.

— Господин посланик, можете ли да останете на линията?

— Застрашена е сигурността на моята нация — беше отговорът на Симатна.

— Това „да“ ли означава, сър? — притисна го Худ. Нямаше време за патриотични речи.

— Категорично да, господин Худ.

— Господин Плъмър още ли е при вас? — попита Худ.

— Тук съм, Пол — отвърна Плъмър.

— Чудесно. Ще имам нужда от помощта ти.

— Разбирам — каза Плъмър.

— Ще пусна спикера, за да може и двамата да бъдете част от случващото се — продължи Худ.

Посланикът му благодари.

Симатна звучеше искрено. Худ се надяваше, че е така. Защото, ако Симатна предприемеше нещо, което да застраши Роджърс или мисията, Худ незабавно щеше да узнае за него.

Рон Плъмър щеше да се погрижи за това.

50.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ЧЕТВЪРТЪК, 23:40

Това беше последното нещо, което Рон Фрайдей очакваше да усети.

Докато коленичеше до тялото на Апу Кумар, Фрайдей почувства как телефонът започна да вибрира в джоба му. Това обаждане можеше да идва единствено от Агенцията за национална сигурност. Но сигналът не можеше да стига дотук. Просто не беше възможно. Не и с всички планини, които обграждаха глетчера, не и при ледените бури, които вилнееха в тъмнината. Не и при разстоянието, на което се намираха радиокулите в Кашмир. Фрикциите на ледените частици произвеждаха електростатични заряди, които затрудняваха дори и радиокомуникациите.

И все пак телефонната линия определено беше активна. Беше абсурдно — Фрайдей сякаш се взеше в метрото във Вашингтон, а не се намираше на глетчер в сърцето на Хималаите. Фрайдей спря и прибра пистолета си. Посегна към вътрешния джоб на палтото си, извади телефона и натисна бутона.

— Да? — каза той.

— Рон Фрайдей ли е? — попита ясен и силен глас.

— Кой иска да знае? — недоверчиво попита Фрайдей.

— Полковник Брет Огъст от Ударния отряд — отвърна мъжът.

— Ударният отряд? Къде сте? Къде се приземихте?

— Аз съм заедно с Шараб в планините над вашата позиция — каза Огъст. — Обаждам се от сателитния телефон. Директор Люис ми даде номера на телефона ти и кода за обаждане 1272000.

Това беше верният идентификационен номер за кодираните комуникации на директора на АНС. Но Фрайдей все още беше подозрителен.

— Колко души сте?

— Само трима — съобщи му Огъст.
— Само трима? Какво се е случило?
— Попаднахме под обстрел на индийската армия — каза Огъст.
— Генерал Роджърс с вас ли е?
— Не — отвърна Фрайдей.
— Много е важно да се оглеждате за него и да се съберете.
— Той къде е?
— Генералът стигна до долината Мангала и се насочи на изток — каза Огъст. — Сателитните сведения му дадоха представа за настоящата ви позиция.
— Долината — повтори Фрайдей. Очите му се стрелнаха към Самуел, който се отдалечаваше в тъмнината. — Та това е право пред нас.
— Чудесно. Когато се съберете, трябва да се отправите към координатите, които ще ти дам. Те съвпадат с тези на летателната карта, с която разполагаш — продължи Огъст.
— Изчакай да я изкарам — каза Фрайдей.
Американецът клекна и остави телефона на леда. От джоба си извади картата и един химикал. Фрайдей се опита да разчете документа на зеленикавата светлина на клетъчния си телефон, но не успя. Беше принуден да запали една от факлите си. Внезапната яркост на тлеещия пламък го накара да присвие очи. Опита се да закрепил факлата в земята, но повърхността на глетчера беше изключително твърда. Апу посегна и я взе от ръката му. Фрайдей остана клекнал, разгънал картата пред себе си.
— Готов съм — каза той, когато очите му привикнаха със светлината.
— Отиди на седемдесет цяло и три градуса на север, двадесет и едно цяло и три градуса на изток — каза му Огъст.
Фрайдей намери координатите. На това място на картата нямаше нищо друго освен лед.
— Какво има там? — попита той.
— Не знам — отвърна Огъст.
— Моля?
— Не знам — повтори Огъст.
— А кой знае? — пожела да разбере Фрайдей.

— И това не знам — призна Огъст. — Само ти предавам заповедите на твоите началници от Оперативния център и АНС.

— Е, аз пък не поемам мисии на сляпо — оплака се Фрайдей, като продължаваше да изучава картата. — Освен това виждам, че ако последваме тези координати, ще се отдалечим от контролираната зона.

— Виж какво — започна Огъст. — Знаеш какъв е залогът за региона. Вашингтон също го знае. Нямахте да ти нареждат да отидеш там, ако не беше важно. Ние стоим тук с напълно изчерпани сили, а индийците са по петите ни. Трябва да се оправям с това. Или аз, или Уилям Мюзикънт ще ти се обади с повече информация след два часа. Толкова време ще ви отнеме да стигнете координатите от долината.

— Ако изобщо тръгнем — отбеляза Фрайдей.

— Приемам, че ще изпълниш заповедта така, както моите войници от Ударния отряд я изпълниха — каза полковникът. — Това е от мен.

Разговорът прекъсна. Фрайдей изключи телефона и го прибра. Арогантен кучи син.

В тъмнината се разнесе гласът на Нанда.

— Какво става? — попита тя.

Фрайдей остана клекнал. Запалената факла разтапяше леда до него, усещането за топлина беше много приятно. Жената очевидно не беше разбрала какво възнамерява да направи, преди телефонът му да започне да вибрира.

— Умниците от Вашингтон имат нов план, но не искат да ни кажат какъв е. Искат да отидем до едно място на картата и да чакаме инструкции.

Нанда се приближи.

— Какво място? — попита тя.

Фрайдей ѝ показа.

— В средата на глетчера — отбеляза тя.

— Случайно да знаеш какво има там? — попита Фрайдей.

— Нямам представа — отвърна тя.

— Това не ми харесва — каза Фрайдей. — Дори не съм сигурен, че човекът на телефона беше полковник Огъст. Индийците може да са го заловили и да са го принудили да им даде кодирания номер.

— Не са го заловили — произнесе непознат глас в тъмнината.

Фрайдей и Нанда се стреснаха. Американецът сграбчи факлата и я поднесе наляво. От тази посока беше долетял гласът.

Към тях вървеше мъж. Беше облечен в бял зимен парашутен костюм и носеше екипировъчна жилетка на армията на Съединените щати. В ръката си държеше фенерче. Самуел вървеше след него. Фрайдей премести факлата в лявата си ръка. Плъзна дясната си ръка в джоба с пистолета и се изправи.

— Аз съм генерал Майк Роджърс от Ударния отряд — каза новодошлият. — Предполагам, че вие сте Фрайдей и госпожа Кумар.

— Да — отвърна жената.

Фрайдей не беше доволен от компанията. Първо, искаше да бъде сигурен, че мъжът наистина е този, за когото се представя. Фрайдей внимателно го огледа. Не приличаше на индиец. Освен това кожата на бузите и около очите му беше силно зачервена и разранена. Очевидно беше изминал дълъг път, преди да се добере дотук.

— Откъде знаеш, че мъжът, който се обади, е полковник Огъст? — настойчиво попита Фрайдей.

— Полковник Огъст прекара няколко години като гост на виетнамците — каза Роджърс. — Не им съобщи нищо от онова, което искаха да знаят. Нещата не са се променили. Той защо се свърза с теб?

— Вашингтон иска да отидем на позиция североизточно от тук, което означава да се отдалечим от контролираната зона — отвърна Фрайдей. — Но не ни казаха защо.

— Разбира се — каза Роджърс. — Ако бъдем заловени от враговете, няма да знаем накъде сме се запътили. — Той извади радиото си и го включи. Чуваше се само пращане. — Полковник Огъст как се свърза с теб?

— От сателитния до моя клетъчен телефон — отвърна Фрайдей.

— Умно — отбеляза Роджърс. — Той добре ли е?

Фрайдей кимна. Изобщо не му пукаше дали Огъст беше добре, стига да държеше индийците по-далече от пътя им.

Роджърс се приближи към Апу и му подаде ръка. Около краката на индицеца започваше да се събира вода.

— Предлагам да потегляме, преди да сме замръзнали — каза Роджърс.

— Така ли? — сопна се Фрайдей. — Значи си решил, че ще навлезем навътре в глетчера?

— Не аз. Вашингтон го реши — отвърна Роджърс. Помогна на Апу да се изправи на крака, като не изпускате Фрайдей от очи.

— Въпреки че не знаем къде отиваме? — повтори Фрайдей.

— Точно заради това — каза Роджърс. — Щом пазят целта в тайна, значи е от изключителна важност.

Фрайдей не изрази несъгласие. Просто не вярваше, че хората във Вашингтон ще направят най-доброто за него. На всичкото отгоре ненавиждаше Роджърс. Никога не беше харесвал военните. Те бяха товарни животни, които очакваха, че всеки ще се подчинява на водача на кервана и ще се съобразява със собствения им животински дневен ред, дори и това да означаваше смърт в името на останалите. Вечно се дърпаха, вместо да съдействат за доброто на всички. Това не беше неговата игра. Именно по тази причина работеше сам. Сам човек винаги ще намери начин да оцелее, да преуспее.

Нанда и Самуел се приближиха към Апу и Роджърс. Ако индийката беше решила да продължи към контролираната зона, Фрайдей щеше да отиде с нея. Но тя се присъединяваше към Роджърс и Фрайдей нямаше друг избор, освен да тръгне с тях.

Засега.

Фрайдей изгаси факлата, като я опря в разтопения лед. Водата щеше да замръзне за секунди и той щеше лесно да отчупи леда, когато факлата му потрябваше отново.

Групата продължи напред по леда — Самуел водеше, а Роджърс и Нанда помагаха на Апу. Фрайдей държеше дясната си ръка в джоба, стиснал пистолета. Ако в определен момент развитието на нещата не му се понравеше, той бързо щеше да върне групата в първоначалния курс.

Със или без генерал Роджърс.

51.

ХРЕБЕТЪТ ХИМАЧАЛ

ЧЕТВЪРТЪК, 23:41

Това беше един усилен ден за майор Дев Пюри и двестата войници от неговия елитен фронтови полк. Предполагаше се, че ще бъде един безпроблемен обход по хълмовете в подножието на Великата хималайска верига. Вместо това се превърна в изнурителен поход, осеян с изненадващи разузнавателни доклади, неочаквани врагове, различни стратегии и непрекъснато променящи се цели.

Последната отсечка беше най-рискована. Съществуваше опасност да привлекат вниманието на пакистанските гранични сили. А заради мисията на Пюри на врага щеше да му бъде много по-лесно да пресече контролираната зона при трета база.

Индийските войници вървяха без почивка, откакто напуснаха окопите. Теренът беше, меко казано, неравен. По високите хълмове ги посрещнаха студ и виелици. Успешната атака над парашутистите вля в отряда така необходимия морален тласък в продължаващото издирване на пакистанската група. Но тъмнината и лапавицата ги сломиха, докато напредваха нагоре. А сега им предстоеше изкачване, което щеше да изцеди енергията им до капка. След това щяха да се изправят срещу неизвестното: силата и точното местоположение на врага. Това не беше начинът, по който майор Пюри би провел една военна операция.

Почти осем часа по-рано индийските войници започнаха да стягат редиците си в базата Гомпа Тауър при хребета Химачал. Според последната информация, която Пюри беше получил, група американски войници бяха предприели скок, за да помогнат на терористите да пресекат контролираната зона и да влязат в Пакистан. Именно натам се бяха насочили парашутистите. Със сигурност пакистанците също се намираха в този район. Нямаше друг път напред, освен през редиците на индийските войници. Пакистанците несъмнено бяха изтощени и едва ли разполагаха с кой знае какво

въоръжение, сега, когато американците бяха елиминирани. Въпреки това майор Пюри не ги подценяваше. Никога не считаеше залавянето на враговете за сигурно, когато те се намираха на подобна височина. Според плана, който бяха разработили заедно с лейтенантите, щяха да изпратят двадесет и пет мъже да изкачат върха, докато останалите ги прикриват от подножието с далекобойни пушки и телескопически мерници. Други двадесет и петима имаха готовност да се качат за подкрепление, ако се наложеше. Единият от двата екипа със сигурност щеше да залови групата. Единият от двата екипа със сигурност щеше да вземе жертви. За съжаление министърът на отбраната Кабир не желаше да изчака пакистанците да слязат. Сега, когато американците бяха избити, от страна на Вашингтон и Делхи щеше да има трудни въпроси за онова, което се беше случило с парашутистите. Министърът полагаше много усилия, за да попречи на въздушното разузнаване да навлезе в района и да локализира и прибере останките на американците. Вече беше информирал министър-председателя, че екипът на майор Пюри се намира на мястото и ще ги открие вместо „Хималайските орли“. Онова, от което Кабир се страхуваше, беше, че въздушното разузнаване може да локализира не само парашутистите, но и пакистанците. Министърът на отбраната не искаше те да бъдат заловени живи.

С помощта на очила за нощно виждане и електрически фенерчета индийският отряд приготвяше екипировката за изкачване. Войниците бяха доловили слаби топлинни сигнали отгоре и знаеха, че врагът чака там. За съжаление обходните полети нямаше да им помогнат. Суровите снежни бури правеха видимостта и навигацията трудни. Бомбардирането напосоки също не даваше гаранция, че ще спре групата. Наоколо имаше много пещери, в които бегълците да се скрият. Освен това в предпланините и в някои от по-високите пещери живееха свещени отшелнически религиозни секти и планински племена. Последното нещо, което всяка от страните желаше, беше унищожението на домовете и храмовете на тези неутрални хора. Това щеше да подтикне и тях, и международните им поддръжници към политическа или военна активност.

Индийските войници бяха преполовили подготовката за изкачването, когато майор Пюри получи изненадващо радиокомюнике. По-рано същия ден от хеликоптер, който извършвал рутинна патрулна

обиколка, докладвали, че са открили останките на летателен апарат в долината Мангала. Но мястото било твърде тясно и хеликоптерът не могъл да се спусне, за да потърси евентуални оцелели. Майор Пюри изпрати отряд от четирима да разследват случая. Преди два часа войниците бяха съобчили, че става дума за паднал хеликоптер. Приличаше на Ка-25. Но машината беше толкова силно обгоряла, че не можеше да се твърди със сигурност. Пюри се обади в комуникационния център на Трета база. Оттам направиха проверка в министерството на авиацията. В района не бяха изпращани хеликоптери на специални мисии.

Тъй като хеликоптерът беше паднал в тясна долина, спасителните екипи щяха да бъдат изпратени чак на следващия ден. Парашутните скокове през нощта бяха твърде рисковани, а и по всичко личеше, че оцелели няма.

Един час по-късно отрядът на Пюри се натъкна на останките на десет американски парашутисти. Пюри предаде информацията на министъра на отбраната. Министърът отвърна, че ще задържи разпространяването на това сведение, докато терористите не бъдат заловени. Вече беше изработил сценарий, в който, за огромно съжаление, войниците на Пюри бяха объркали американците с пакистанци и ги бяха елиминирали.

Индийският разузнавателен екип беше изненадан от онова, което откри върху тялото на един от американците. Войникът, чернокожа жена, висеше на парашута си, който се беше закачил на скална издатина. На колана ѝ имаше радио. От време на време червената лампичка просветваше. Някой от комуникационната верига се опитваше да се свърже с нея или с друг член на тази верига. Това означаваше, че не всички войници са били убити. За съжаление индийците не можеха да го потвърдят. От радиото се носеше единствено пращане.

Пюри очакваше да намери тези войници на скалите горе, заедно с пакистанците. Но екипът в долината Мангала беше използвал инфрачервени бинокли, за да сканира района. Техният сценарий беше различен.

— Засичаме силен източник на топлина на няколко мили североизточно — докладва сержант Баляя, водачът на разузнавателния екип. — На глетчера има единичен топлинен източник.

— Може да са някои от местните хора — каза Пюри.

По горните хълмове на планинската верига, които обграждаха глетчера, живееха няколко групи планинци. Те често ловуваха през нощта, когато дребният дивеч и по-едрите газели се прибираха в своите дупки и бърлоги. Освен това използваха прикритието на мрака, за да поставят капани за хищниците, които излизаха на лов в ранната утрин. Планинците не ядяха месото на вълците и лисиците, но използваха кожата им за облекло. Капаните също така възпрепятстваха разрастването на броя на животните, което щеше да доведе до унищожаването на плячката в района.

— Доста на запад е, за да са те — отбеляза Балия. — Пък и факлите им щяха да причинят по-силен топлинен сигнал. Чудя се дали не са някои от американците. Ако екипировката им е била повредена при скока, може да са напалили лагерен огън.

— Колко са тези „няколко мили“? — попита Пюри.

— Приблизително четири — отвърна Балия. — Само не мога да разбера защо американците са напуснали долината. Атмосферните условия там са много по-умерени. Едва ли не са забелязали леда по върховете.

— Оцелелите може да са открили останките на хеликоптера и да са очаквали подкрепления. Продължили са напред — предположи Пюри.

— Но в такъв случай защо са оставили радиото? — продължи да разсъждава гласно сержантът. — Можели са лесно да го свалят. И тогава никой нямаше да узнае, че има оцелели.

— Може би е трябвало да го открием — каза Пюри. — По този начин могат да ни подават грешна информация. — Още докато произнасяше думите обаче, Пюри осъзна, че това няма смисъл. Американците нямаше как да знаят, че индийският разузнавателен отряд е на път за мястото.

Пюри започна да обмисля възможните сценарии. Вероятно хеликоптерът е бил изпратен в долината, за да подкрепи тайната операция на американците. Може би е трябвало да изтегли войниците след приключване на мисията. Ето защо нямаше непосредствен план за отстъпление. Може би американците е трябвало само да се свържат с пакистанците и да ги придружат до границата.

В следващия миг прозрението го разтърси. Може би това все още беше тяхната задача.

— Сержант, можете ли да стигнете до източника на топлината, и то възможно най-бързо? — попита майор Пюри.

— Разбира се — отвърна Балия. — Какво мислите, че става, сър?

— Не съм сигурен — отвърна майор Пюри. — Има вероятност някой от американците да е оцелял и да се е присъединил към пакистанската група на платото. А други парашутисти може да са били отнесени от вятъра далеч от долината.

— И смятате, че двете групи се опитват да поддържат връзка, за да се намерят? — попита сержант Балия.

— Възможно е — каза Пюри.

Майорът погледна нагоре към платото, което войниците му се готвеха да изкачат. Върхът беше тъмен, но очертанията му се виждаха на фона на облаците. Освен за присъствието на американските парашутисти, той не беше сигурен, че терористите са там, горе. Ами ако не бяха? Ами ако скокът на американците беше заблуждаваща маневра? Най-прекият път за Пакистан от този район минаваше през глетчера Сиячин, през сектора на Трета база.

Точно през неговото командване.

— Сержант, отправете се в преследване на сиячинския елемент — взе решение Пюри. — Ще изискам незабавна въздушна подкрепа в този район.

— През нощта?

— През нощта — каза Пюри. — Капитан Ананд познава местността. Ще успее да закара тежко въоръжения хеликоптер до целта. Искам да си там, в случай че попаднете на врагове и те се окопаят на места, които ракетите не могат да достигнат.

— Тръгваме, сър — отвърна сержантът. — Ще можем да докладваме след около два часа.

— Точно толкова време ще е необходимо на хеликоптера да пристигне — каза Пюри. — Успех, сержант.

Балия благодари и се оттегли.

Майорът се приближи към офицера по комуникациите и пожела да говори с базата. Пюри щеше да осведоми капитан Ананд за случващото се и да заповяда изпращането на въздушно разузнаване. Щеше да се погрижи операцията да бъде възможно най-безшумна.

Ананд трябваше да използва само един хеликоптер, като нямаше да има нужда от комуникационна връзка с базата. Дори и пакистанците да не можеха да разтълкуват кодираните съобщения, внезапното увеличение в радиотрафика щеше да сигнализира, че нещо става.

Докато чакаше да го свържат с капитан Ананд, той заповяда на лейтенанта, който отговаряше за изкачването, да привърши подготовка, но да отложи началото на самата операция. Можеха да си позволят да изчакат два часа, преди да рискуват с изкачването. Пакистанците на платото нямаше къде да отидат.

Ако там наистина имаше пакистанци.

52.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН ПЕТЪК, 00:00

Когато Майк Роджърс беше на новобрански тренировъчен лагер, инструкторът му каза нещо, което той изобщо не повярва.

Името на инструктора беше Глен „Чука“ Шийни. И Чука каза, че когато противникът бъде ранен по време на атака, съществува твърде голяма вероятност той да не усети физическа болка.

„Тялото игнорира несмъртоносното нараняване“, учеше ги той. „Всички телесни течности се стичат там като резерва, сковават болката от юмручен удар, наръгване с нож или дори куршум и подхранват нуждата да се отвърне подобаващо“.

Роджърс не вярваше на тези думи, докато не попадна за пръв път в ръкопашна схватка във Виетконг. Американски и виетконгски разузнавателни отряди буквално налетяха един на друг по време на патрул северно от Бо Дюк, близо до границата с Камбоджа. Роджърс беше наръган с нож високо в лявата ръка, но не усети болка, докато битката не приключи. Един от приятелите му беше улучен от куршум в хълбока и продължи да се бие. Когато отрядът се върна в лагера и лекарите позакърпиха оцелелите, един от другарите на Роджърс му даде черна превръзка, на която с маслен червен молив беше написано следното: „Боли само когато спра да се бия.“

Вярно беше. Още повече — нямаше време да го заболи. Не и когато от него зависеше животът на други хора.

Реалността от загубата на Ударния отряд не напускаше Роджърс нито за секунда. Но болката още не го беше завладяла. Беше твърде концентриран върху целта, която ги беше довела тук.

Краката на Роджърс изтръпваха от умора, докато групата напредваше през най-непосилния терен, на който генералът беше стъпвал. Ледът беше гладък като огледало и затрудняваше неимоверно всяко движение. Нанда и Самуел все по-често се подхлъзваха. Роджърс

беше доволен, че разполага със своите алпинистки котки въпреки тежестта им. Той продължаваше да помага на Апу Кумар. Фермерът беше обгърнал врата му с лявата си ръка и постепенно се свличаше все повече. Краката му по-скоро се влачеха, отколкото да стъпват на земята. Роджърс подозираше, че единственото нещо, което караше стареца все още да се движи, беше желанието му да види внучката си в безопасност. Американският офицер щеше да помогне на фермера въпреки всичко, но тази мисъл силно го трогваше.

Това чувство очевидно не се споделяше от Рон Фрайдей.

Той беше изостанал на няколко крачки зад Роджърс, Апу и Нанда. Самуел продължаваше да върви отпред, като включваше фенерчето на определени интервали. След около час на мъчителен преход Фрайдей се изравни с Роджърс. Дишаше тежко, а дъхът излизаше на тънки бели струйки от устата му.

— Осъзнаваш ли, че рискуваш останалата част от мисията, като го влачиш с нас? — попита Фрайдей.

Въпреки че агентът на АНС говореше тихо, гласът му се понесе в околното безмълвие и ледения въздух. Роджърс беше сигурен, че Нанда го е чула.

— Аз не мисля така — отвърна Роджърс.

— Забавянето е показателно — продължи Фрайдей. — Колкото повече време губим, толкова повече отслабват силите ни и това ни бави допълнително.

— Тогава ти тръгвай напред — предложи Роджърс.

— Ще тръгна — каза той. — С Нанда. През границата.

— Не — категорично заяви Нанда.

— Не знам защо и двамата имате такова доверие на онези копелета във Вашингтон — продължи Фрайдей. — Сега се намираме най-близо до границата. Тя е само на някакви си двадесет или тридесет минути северно от тук. Войските вероятно са били изтеглени, за да защитят мястото на нападението.

— Част от тях да — съгласи се Роджърс. — Но не всички.

— Достатъчно — отвърна Фрайдей. — Много по-разумно би било да се насочим натам, вместо да вървим още час на североизток към Бог знае какво място.

— Не и според хората, на които докладваме — припомни му Роджърс.

— Те не са тук — рязко отвърна Фрайдей. — Не разполагат с достатъчно разузнавателни сведения. Не са на наше място.

— Те не са оперативен персонал — изтъкна Роджърс. — Това е едно от нещата, на които са ни обучавали.

— На сляпа, глупава лоялност? — попита Фрайдей. — Това също ли беше част от обучението ви, генерале?

— Не. На доверие — отвърна Роджърс. — Аз уважавам преценката на хората, с които работя.

— Може би затова накрая се озова в долина, обсипана с телата на мъртви войници — каза Фрайдей.

Майк Роджърс пропусна забележката покрай ушите си. Трябваше да го направи. Нямахше нито време, нито излишна енергия, за да счупи челюстта на Фрайдей.

Фрайдей продължи да крачи до Роджърс. Агентът на АНС поклати глава.

— Точно колко беди и нещастия трябва да сритат един военен по задника, за да го накарат да предприеме независими действия? — попита той. — Дявол да го вземе, Хърбърт дори не е висш офицер. Приемаш заповеди от един цивилен.

— А ти започваш да прекаляваш — каза Роджърс.

— Нека те попитам нещо — продължи Фрайдей. — Ако знаеше, че можеш да прекосиш контролираната зона и да заведеш Нанда на място, откъдето тя би могла да разпространи историята си, щеше ли да нарушиш инструкциите?

— Не — отвърна Роджърс.

— Защо?

— Защото може да съществува компонент, за който нямаме информация.

— Какъв?

— Пример ли искаш? — каза Роджърс. — Ти долетя дотук с индийски офицер, вместо да изчакаш нашето присъединяване към групата, а това беше против инструкциите. Е, мразиш да изпълняваш заповеди. Може би си просто вироглав. Или може би работиш за СГС. Може би, ако следваме твоя кратък маршрут до границата, накрая изобщо няма да стигнем до Пакистан.

— Възможно е — призна Фрайдей. — Тогава защо не те очистих още в долината? При това положение със сигурност щях да правя

каквото си искам.

— Защото тогава Нанда щеше да осъзнае, че е мъртва — каза Роджърс.

— А можеш ли да гарантираш, че това няма да се случи, докато пълзите заедно по глетчера?

Роджърс не отвърна. Умът на Фрайдей беше по хирургически остър. Каквото и да кажеше генералът, то щеше да бъде изваяно така, че да подкрепи тезата на Фрайдей. И после щеше да бъде изстреляно обратно към него. Роджърс не искаше да прави нищо, което би подхранило съмнения в съзнанието на Нанда.

— Помисли за това — продължи Фрайдей. — Следваме указанията на бюрократите във Вашингтон, без да знаем къде отиваме, нито пък защо. Вървим през планините от часове, без храна и без почивка. Може би дори няма да достигнем целта, особено ако продължаваме да се носим едни други. Обмислял ли си възможността именно това да е планът?

— Господин Фрайдей, ако искаш да прекосиш контролираната зона, давай — каза Роджърс.

— Да, искам — отвърна Фрайдей. Наведе се към Роджърс. Погледна Нанда. — Ако тя дойде с мен, ще я заведа в Пакистан, където ще е в безопасност.

— Оставам с дядо ми — каза жената.

— Преди беше готова да го изоставиш — напомни ѝ Фрайдей.

— Да, но това беше преди.

— Какво те накара да размислиш?

— Ти — отвърна Нанда. — Когато дядо ми беше коленичил и ти се приближи към него.

— Щях да му помогна.

— Не мисля така. Ти беше ядосан.

— Откъде знаеш? — попита той. — Не можеше да ме видиш...

— Можех да чуя стъпките ти върху леда — каза тя.

— Стъпките ми? — презрително възкликна Фрайдей.

— С дядо стояхме в спалнята и слушахме пакистанците от другата страна на вратата — каза Нанда. — Не можехме да чуем какво си говорят, но аз винаги знаех какво е настроението им от начина, по който стъпваха по дървения под. Бавно, бързо, леко, тежко, на

пресекулки. Всяка крачка издаваше по нещо за чувствата на съответния човек.

— Щях да му помогна — повтори Фрайдей.

— Искаше да нараниш дядо ми — каза Нанда. — Знам го.

— Не мога да повярвам — каза Фрайдей. — Дядо ти няма значение. Милиони хора ще отидат по дяволите заради онова, което си направила, а ние си говорим за стъпки.

Майк Роджърс не искаше да се намесва в този дебат. Но не искаше и нещата да ескалират. Освен това на този етап изобщо не беше сигурен дали предпочита Рон Фрайдей да остане. През цялата си кариера Роджърс беше работил с десетки оперативни агенти. Те бяха вълци единаци по природа, но рядко, дори никога, не пренебрегваха нарежданията на своите началници. Особено пък по такъв очебийно нагъл начин. Една от причините, поради които ставаха оперативни агенти, беше предизвикателството да изпълняват заповеди при изключително неблагоприятни условия.

Рон Фрайдей беше нещо повече от единак. Той беше объркан. Роджърс подозираше, че следва някакъв различен план. Независимо дали му харесваше, това беше нещо, върху което щеше да се наложи да помисли.

— Ще спасим дядото на Нанда, както и онези милиони хора, за които си загрижен — твърдо каза Роджърс. — Ще го направим, като продължим на североизток.

— По дяволите, сляп ли си! — изкрещя Фрайдей. — Аз съм в това от началото. Бях на площада, когато избухнаха бомбите. Имах предчувствие за двойния атентат, за участието на СГС, за двойната игра на тази жена. — Той ядосано посочи Нанда. — Трябва да се съмняваш в онези, които дърпат конците, а не в човека, който е в центъра на събитията от самото начало.

Фрайдей губеше самообладание. Роджърс нямаше намерение да пилее енергията си в опити да го спре. Освен това искаше да види докъде ще стигне. Ядосаните хора често казваха твърде много.

Фрайдей отново запали факлата си. Роджърс примигна на светлината. Забави крачка, когато Фрайдей мина напред и се обърна с лице към тях.

— Значи това е, така ли? — каза той.

— Махни се от пътя ни — нареди Роджърс.

— Боб Хърбърт лае, Майк Роджърс се подчинява, а Оперативният център взема мисията в свои ръце — продължи Фрайдей.

— Затова ли е всичко? — попита Роджърс. — Заради автобиографията ти?

— Не говоря за заслуги — каза Фрайдей. — Говоря за онова, с което си изкарваме хляба. Събираме и използваме информация.

— Ти го правиш.

— Добре, да. Аз го правя — съгласи се Фрайдей. — Посещавам места, където мога да науча разни неща, където мога да се срещна с разни хора. Но ние, нашата нация се нуждае от съюзници в Пакистан, в мюсюлманския свят. Ако останем на този глетчер, ще бъдем все още на индийска земя. И нищо няма да спечелим.

— Не можем да сме сигурни — изтъкна Роджърс.

— Правилно. Но пък съм сигурен, че ако отидем в Исламабад като американци, спасили Пакистан от ядрено унищожение, ще създадем нови възможности за разузнаване и сътрудничество в тази част на света.

— Господин Фрайдей, това е политически въпрос, а не проблем на военната тактика — отвърна Роджърс. — Ако мисията ни приключи успешно, тогава Вашингтон ще проправи някои от тези пътища, за които говориш.

Роджърс понечи да мине край Фрайдей, като Апу все още беше вкопчен в ръката му. Агентът на АНС сложи ръка на рамото на генерала и го спря.

— Вашингтон е безпомощен — каза той. — Политиците живеят на повърхността. Те са актьори. Участват в публични разпри и все се преструват, когато населението може да ги гледа, да освирква едни и да се радва на други. Ние сме хората, които имат значение. Ние дълбаем отвътре. Ние правим тунелите. Ние контролираме пътищата.

— Фрайдей, отдръпни се — каза Роджърс.

Вече ставаше въпрос за сила на волята. Роджърс нямаше време за тези неща.

— Ще се отдръпна — каза Фрайдей. — Тръгвам заедно с Нанда към контролираната зона. Двама души ще успеят да я прекосят.

Роджърс се канеше да го избута настрани, когато почувства нещо. Със стъпалата си усети слаба, бърза вибрация. Секунда по-

късно тя стана по-отчетлива. Изкатери се нагоре по глезените му.

— Дай ми факлата! — изненадващо нареди Роджърс.

— Какво? — не разбра Фрайдей.

Роджърс се наведе напред.

— Самуел, не включвай фенерчето.

— Няма — отвърна той. — Усещам го!

— Какво усещаш? — попита Нанда.

— Мамка му — изведнъж каза Фрайдей. Очевидно и той го беше почувствал и знаеше какво означава. — Мамка му.

Роджърс издърпа факлата от ръката на Фрайдей. Агентът от АНС беше изненадан и не направи опити да я задържи. Роджърс вдигна факлата над главата си и огледа околността. Отдясно, на около четиристотин ярда разстояние, се издигаше масив от лед. Простираше се в продължение на мили в двете посоки. Върхът на формирането се губеше в тъмнината.

Роджърс подаде факлата на Нанда.

— Тръгвайте към върха — нареди той. — Самуел! Следвай Нанда!

Самуел вече тичаше към тях.

— Добре — изкрещя той.

— Дядо ми! — възкликна Нанда.

— Ще се погрижа за него — увери я Роджърс. Погледна към Фрайдей. — Нали искаше сила? Е, имаш я. Защити момичето, копеле такова.

Фрайдей се обърна и се втурна след Нанда, като ту бягаше, ту се плъзгаше по леда. Роджърс се наведе към Апу.

— Ще трябва да се придвижим възможно най-бързо — каза в ухото му той. — Дръж се здраво.

— Добре — отвърна Апу.

Мъжете се понесоха към върха с максимална скорост. Сега вече вибрациите бяха достатъчно силни, за да разтърсят цялото тяло на Роджърс. Секунда по-късно се чу и ревът на мотори и ниско над хоризонта се появи индийски хеликоптер.

53.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ПЕТЪК, 00:53

Мощният хеликоптер „Микоян“ Ми-35, руско производство, стремително се носеше ниско над глетчера. Двучленният му екипаж внимателно наблюдаваше ледената повърхност 155 фута по-надолу. Летяха почти без никакво осветление, за да сведат до минимум вероятността хеликоптерът да бъде забелязан от земята и превърнат в мишена. Радарът щеше да попречи на евентуален сблъсък с кулите от лед. Шлемовете с очила за нощно виждане, както и ниската височина щяха да им позволят издирването на плячката.

Моделът Ми-35 е водещият щурмови хеликоптер на индийските военновъздушни сили. Оборудван с четирицилиндрови, едрокалибрени картечници и шест противотанкови ракети, той е натоварен със задачата да спира всякакви наземни въоръжени операции — от мащабни атаки до проникване в тила.

Екипажът поддържаеше максимална скорост. Мъжете не искаха да остават навън по-дълго от необходимото. Дори при това сравнително ниско ниво на надморска височина от глетчера лъхаше жесток студ. Силни ветрове връхлитаха изневиделица откъм планините и можеха да ускорят замръзването на инсталациите и оборудването. Наземните сили имаха възможността да спрат и да размразят заледената екипировка. Пилотите на хеликоптери не разполагаха с подобен лукс. Те обикновено откриваха, че има проблем, когато вече беше твърде късно, когато главното или опасното витло просто спираха да се въртят.

За късмет екипажът успя да забележи „вероятната цел“ само седемдесет минути след излитането. Вторият пилот докладва за откритието на майор Пюри.

— Виждаме петима души, които бягат по леда — съобщил войникът.

— Бягат? — учуди се майор Пюри.

— Да — отвърна войникът. — Не приличат на местни жители. Единият е облечен в специална екипировка за скокове на голяма надморска височина.

— Бяла? — попита Пюри.

— Да.

— Това е един от американските парашутисти — каза Пюри. — Можеш ли да видиш останалите?

— Той помага на някого по леда. Този човек носи анорак. Пред тях има още трима души. Единият е с анорак, а другите двама са с алпинистко облекло. Не различавам цвета заради лещите на очилата за нощно виждане. Но определено е тъмен.

— Терористът, който беше убит в планинската пещера, носеше тъмносин костюм — каза Пюри. — Трябва да знам какъв е цветът.

— Изчакайте.

Войникът посегна към ключа за външните светлини, инсталиран на таблото между седалките. Каза на пилота да изключи за момент очилата си за нощно виждане. В противен случай светлината щеше да го ослепи. Пилотът и помощникът му вдигнаха очилата си нагоре. Вторият пилот включи светлините. Предното стъкло бе обляно от ослепително бяло сияние, отразено от снега долу. Войникът взе бинокъла си от малкото отделение на вратата. Присви очи, когато се спря на една от фигурите, и огледа дрехите ѝ.

Цветът им беше тъмносин. Веднага съобщи информацията на Пюри.

— Това е един от терористите — отбеляза майорът. — Неутрализирайте всички и след това докладвайте.

— Повторете, сър? — попита войникът.

— Открили сте терористичната група — каза майор Пюри. — Заповядвам ви да използвате смъртоносна сила и да ги неутрализирате...

— Майоре — прекъсна го войникът. — Ще получим ли потвърждаваща заповед от щаба на базата?

— Предавам ви извънредна заповед Гама-нула-червено-осем — каза Пюри. — Това е вашето потвърждение.

Пилотът погледна нагоре към монитора, докато вторият пилот въвеждаше кода с помощта на клавиатурата на пулта за управление. На

компютъра му трябваша няколко секунди, за да обработи данните. Гама-нула-червено-осем беше оторизиращият код на министъра на отбраната Джон Кабир.

— Потвърждаваме заповед Гама-нула-червено-осем — отвърна пилотът. — Продължаваме с мисията.

Секунда по-късно пилотът плъзна очилата си обратно на мястото им. Вторият пилот изключи външните светлини и постави собственото си оптично устройство за нощно виждане. После се спусна от сто фута височина на петдесет фута. Сложи си специалните, закрепени към каската очила за артилерийска стрелба над онези за нощно виждане, обгърна с лявата си ръка лоста за управление и връхлетя върху бегълците.

54.
ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН
ПЕТЪК, 00:55

Майк Роджърс беше обвил плътно ръка около гърба на Апу, докато оглеждаше околността, обляна единствено от блещукащите светлини на хеликоптера. Американецът безпомощен видя как Нанда падна, плъзна се по земята и с усилие се опита да се изправи отново на крака.

— Продължавай да се движиш! — изкрещя Роджърс. — Ако трябва, дори ще пълзиш, но иди колкото можеш по-близо до върховете!

Това вероятно беше последното нещо, което Роджърс щеше да каже на Нанда. Ревът на приближаващия се хеликоптер ставаше посилен с всяка изминала секунда. Тежкото бръмчене се носеше някъде отзад и отекваше в планините от лед наоколо.

Рон Фрайдей беше на няколко крачки пред Нанда, а Самуел вървеше най-отпред. Преди светлините на хеликоптера да изгаснат, Роджърс видя как двамата мъже погледнаха назад, после се върнаха, за да помогнат на младата жена. Фрайдей вероятно ѝ помагаше само за да подкрепи собствената си кауза за информационен контрол или за каквото там смяташе да прави. Точно в този момент обаче Роджърс не се интересуваше от причините, които мотивираха Рон Фрайдей. Мъжът поне ѝ помагаше.

Фрайдей носеше ботуши с големи грайфери, което му позволяваше да върви много по-стабилно от Нанда. С угасването на светлините Фрайдей вдигна жената, закрепил я на крака и я поведе към върха.

Въпреки че над леда отново падна пълен мрак, Роджърс не се заблуждаваше, че са станали невидими. Екипажът на хеликоптера със сигурност разполагаше с екипировка с инфрачервени лъчи. Това означаваше, че картечницата на носа щеше да се събуди за живот

много скоро. Роджърс имаше една надежда, с помощта на която можеха да оцелеят. Планът му изискваше да продължават да се движат.

Секунда по-късно картечницата заграка. Звукът ги обгърна от всички страни и въздухът сякаш се превърна в плътна маса. Роджърс усети как първите куршуми захапаха леда зад него. Той дръпна Апу на земята и двамата започнаха да се търкалят и пързаят по наклона, успоредно на ледената стена.

Куршумите откъртваха твърди парченца от ледената повърхност. Роджърс усети пареща болка, когато тези малки, остри късчета ужилиха лицето и врата му. Времето забави своя ход, както винаги правеше при битка. Роджърс съзнаваше всичко съвсем ясно. Студения въздух в ноздрите си и на тила си. Топлата пот, стичаща се по гърба на термалната му тениска. Миризмата и материята на вълненото палто на Апу, когото стискаше здраво в обятията си. Нежната мъгла от разтрошен лед, която двамата с Апу вдигаха от повърхността. Това беше средството на тяхното спасение. Може би щеше да помогне и на Нанда и Рон Фрайдей. Роджърс открадна секунда, за да се наслади на всички тези усещания на очите и ушите си, на плътта си. Защото в тези напрегнати моменти генералът имаше чувството, че те ще му бъдат последни.

Двамата мъже се удариха в буца лед и престанаха да се пързаят. Картечницата замлъкна.

— На колене! — изкрещя Роджърс.

Трябваше да пълзят в друга посока. На стрелеца беше необходима само секунда, за да пренасочи оръжието. Роджърс помогна на Апу да се изправи на колене. Двамата мъже трябваше да бъдат на друго място, когато огънят започнеше отново.

Приклекли, мъжете стояха с лице един към друг в тъмното. Апу беше на колене и се облягаше на гърдите на Роджърс. Внезапно фермерът стисна раменете на генерала. Бутна го силно назад. Без опора зад гърба си, Роджърс падна, а Апу се озова върху него.

— Спаси Нанда — помоли го Апу.

Стрелбата се възобнови. Куршумите сдъвкаха леда и после се забиха в гърба на стареца. Апу прегърна Роджърс, когато оловото се впи в плътта му. От раните бликнаха влажни пръски и обляха лицето на Роджърс. Той усещаше глухото тупване на всеки куршум през тялото на фермера. Роджърс инстинктивно зарови брадичка в гърдите

си и мушна глава под лицето на Апу. Чуваше предсмъртното хъркане на стареца. Това не бяха викове от болка — дъхът му излизаше насилствено през пробитите дробове. Апу вече се намираше отвъд болката.

Роджърс леко намести колене и остана заровен под тялото на Апу. Сега вече мислеше, не само реагираше. И осъзна, че именно това искаше старецът. Фермерът се беше пожертвал, за да може Роджърс да остане жив и да спаси Нанда. Отдадеността и доверието, вписани в този жест, бяха най-чистото нещо, изпитвано от Роджърс някога.

Роджърс чу как няколко куршума изсвистяха покрай главата му. Усети парещата болка в дясното си рамо. Един от изстрелите явно го беше жулнал. Ръката и гърбът му се стоплиха, когато кръвта му обля измръзналата плът.

Роджърс лежеше неподвижно. Техният бяг и саможертвата на Апу бяха отвлекли вниманието на хеликоптера за известно време. Надяваше се, че е било достатъчно, за да могат Нанда, Фрайдей и Самуел да достигнат върха.

Стрелбата спря. След няколко секунди ревящият хеликоптер мина над главата на Роджърс. Насочваше се към ледените склонове. Беше време Роджърс да се размърда.

Апу все още беше вкопчен в него. Роджърс сграбчи лактите му и внимателно го дръпна настрани. После се плъзна надясно изпод мъртвеца. Кръвта на Апу се стече по лявата буза на Роджърс. Остави там няколко линии, наподобяващи грима, който индианците поставяха на лицата си преди започването на битка. Възрастният мъж не беше отдал живота си напразно.

Роджърс се изправи на крака. Спря, за да свали палтото на мъртвеца, после побягна към склона. Хеликоптерът се движеше бавно и американецът мина под него. Застана в участъка зад пилотската кабина, където се намираше извън полезрението на стрелеца. Чакаше хеликоптерът да се приближи още малко. Точно тогава трябваше да започне и изпълнението на плана му.

Картечницата отново започна да плюе огън. Червено-жълтите искри осветиха склоновете. Роджърс видя Нанда и двамата мъже да тичат покрай извитата основа на ледената стена, отдалечавайки се от машината. Леката извивка на склона пречеше на видимостта на хеликоптера.

Хеликоптерът намали скоростта си, приближавайки се до склона. Картечницата замлъкна, докато машината проследяваше плячката си. Като летеше толкова близо до повърхността, пилотът трябваше да прецени пространството за витлото, ветровете. Роджърс се надяваше, че това бяха единствените неща, за които пилотите щяха да се тревожат. Това щеше да бъде тяхната гибел.

Роджърс стигна до основата на склона. Опипа пътя си. Въздушната струя от задното витло беше свирепа, подобна на вълни от заледена вода. Роджърс закри очите си колкото можеше. Щеше да погледне отново, когато картечницата започнеше да стреля. А тогава трябваше бързо да се движи.

Хеликоптерът продължи да пълзи над глетчера. Гърленият рев на витлата ронеше ситен лед от околните зъбери. Роджърс го усещаше по голите си бузи.

Това беше добре. Планът може би щеше да проработи.

Няколко секунди по-късно картечницата отново се събуди. Роджърс видя как скалата се освети от искрите и побягна към останалите. Както и очакваше, при тази близост със склона оръжието и витлото къртеха ситни частици лед от стената. Пространството около хеликоптера бързо се покри с бяла пелена. И снежинките не падаха. Ветровете ги подмятаха из въздуха, добавяйки слой след слой от ледения сняг. След няколко секунди видимостта беше сведена до нула.

Картечницата замлъкна точно когато Роджърс излезе пред хеликоптера. Дори и с очилата си за нощно виждане екипажът нямаше да може да го види.

Роджърс беше преценил разстоянието между него и останалите. Насочи се към тях, опрял ръка на скалите. Краката му се бяха схванали, но той не можеше да спре.

— Трябва да се движим! — изкрещя Роджърс, приближавайки се към мястото, на което беше забелязал групата.

— Какво става? — извика Нанда.

— Не спирайте! — кресна Роджърс.

— Дядо ми добре ли е? — настойчиво попита тя.

По звука на гласа ѝ Роджърс прецени, че жената се намира на около тридесет ярда от него. Продължи да тича. Няколко секунди по-късно се блъсна в един от бегълците. По височината си личеше, че е Фрайдей. Бяха спрели. Роджърс мина покрай него. Генералът посегна

към Нанда, която беше следващата в колоната. Жената се обърна с лице към него.

— Дядо? — изпищя тя.

— Тръгвайте всички! — отново кресна Роджърс.

В кризисни ситуации инстинктът за самосъхранение на всеки индивид изпадаше в конфликт с порива му да се бори. Когато това се случеше, повишеният тон на някоя авторитетна фигура обикновено неутрализираше войнствената страна. Рязката команда позволяваше на инстинкта за самосъхранение да вземе надмощие. В този случай обаче викът на Роджърс прекърши желанието за бягство у Нанда. Тя стана не по-малко войнствена от него, което накара Фрайдей да спре на място.

— Къде е той? — изпищя жената.

— Дядо ти загина — каза Роджърс.

Тя започна да крещи за стареца и понечи да се върне назад. Роджърс мушна анорака на Апу под мишница и сграбчи Нанда за раменете. Стисна я здраво и насила я обърна в противоположната посока.

— Няма да го изоставя! — изплака тя.

— Нанда, той ме предпази с тялото си! — извика Роджърс. — Молеше ме да те спася!

Младата жена все още се бореше с него в опитите си да се върне. Роджърс не разполагаше с време да я увещава. Той буквално вдигна Нанда във въздуха, обърна я и започна да я дърпа напред. Тя се мъчеше да се задържи на крака, но поне спря да се боричка с него.

Роджърс наполовина носеше, наполовина влачеше жената, тичайки напред. Тя успя да възвърне равновесието си и Роджърс я улови за ръка. Продължи да я дърпа напред. Тя го следваше, въпреки че Роджърс чуваше хлипането ѝ изпод бръмченето на приближаващия се хеликоптер. С това нямаше проблеми, стига Нанда да продължаваше да се движи.

Склонът рязко се спускаше на североизток. Самуел все още беше начело, докато всички тичаха, за да не попаднат в зрителния обсег на хеликоптера. Но без снежната пелена, която откъртените от картеницата ледени частици създаваха, пилотът скоро щеше да ги забележи. Роджърс трябваше да предприеме нещо.

— Самуел, хвани Нанда за ръка и продължавайте напред! — каза той.

— Да, сър — отвърна Самуел.

Американецът изпъна ръката на младата жена, а пакистанецът посегна назад. Напипа дланта на Нанда и Роджърс я освободи от хватката си. Двамата продължиха напред. Роджърс спря и Фрайдей се блъсна в него.

— Какво правиш? — попита Фрайдей.

— Дай ми факлите и кибрита. После тръгвай с тях — каза Роджърс, докато вадеше анорака на Апу изпод мишница.

Агентът на АНС изпълни инструкциите. Когато Фрайдей се отдалечи, Роджърс извади една от факлите, запали я и след това я закрепил в малка пукнатина в скалата. После увеси връхната дреха на Апу на един издаден камък точно зад нея. Извади пистолета си и се отдръпна от ледената стена. Клекна на едно коляно, постави другата факла на ботуша си, за да не се намокри, и насочи автоматичното си оръжие нагоре, под шестдесетградусов ъгъл. Това щеше да отпрати изстрелите му на около шестдесет фута височина. Не можеше да види нищо над двадесет фута, но и не му се налагаше.

Поне засега.

Няколко секунди по-късно хеликоптерът се показва над извивката на глетчера. Пилотите изключиха очилата си за нощно виждане. В противен случай стрелбата щеше да ги ослепи. Включиха външните светлини, като осветиха цялата скала. В момента, в който войниците от хеликоптера откриха стрелба по онова, което взеха за един от терористите, Роджърс също започна да стреля. Неговата цел бяха огромните буци лед близо до върха на хеликоптера. Картечницата на носа разкъса факлата и угаси пламъка. С тътен къртеше парчета лед от повърхността на глетчера. В същото време огънят на Роджърс изпращаше големи ледени късове право във витлото. Перките насякоха леда и го превърнаха в полутечна киша, която се изсипваше върху кабината. Снежният дъжд полепна по предното стъкло и моментално замръзна.

Хеликоптерът преустанови стрелбата.

Роджърс също.

Докато светлините на хеликоптера все още бяха включени, Роджърс за момент се запита дали да не стреля в пилотската кабина. След Афганистан и Чечения обаче руснаците бяха оборудвали много от по-новите щурмови хеликоптери „Микоян“ с бронирани стъкла, за да

ги предпазят от снайперисти. Роджърс не искаше отблясъците от дулото да издадат позицията му.

Генералът остана приклепнал, като изчакваше реакцията на хеликоптера. Изчисли, че машината е във въздуха поне от деветдесет минути. Пилотът трябваше да отдели поне още деветдесет минути летателно време, за да се върне в базата. Това щеше да изчерпи запасите гориво на Ми-35. В допълнение, термалната устойчивост на хеликоптера щеше да бъде подложена на краен натиск, особено ако екипажът трябваше да се бори с ледена буря при всяка стрелба с картечницата. Въпреки че предното стъкло щеше да се размрази за минута-две, скрежът щеше да охлади външната обвивка на витлото.

Роджърс продължи да наблюдава кръжащата машина. Сърцето му биеше с двойно учестен ритъм заради напрегнатото очакване и студа. Генералът се запита дали младият овчар Давид, комуто освен че е било много по-топло, се е чувствал по същия начин, запращайки малкото си камъче срещу филистимския гигант Голиат. При успех рискованата постъпка на Давид щяла да донесе победа за народа му. При провал момчето щяло да се изправи срещу грозна, мрачна смърт в прашната, пустинна долина.

Външните светлини на хеликоптера угаснаха. Глетчерът отново потъна в тъмнина. Сега на Роджърс не му оставаше нищо друго, освен да чака и да се ослушва. Сърцето му удари точно петнадесет пъти, преди да чуе онова, което чакаше. С внезапно изръмжаване хеликоптерът Ми-35 обърна и се отдалечи покрай глетчера. Ревът на витлото бързо заглъхна зад дебелия ледена стена.

Роджърс изчака, за да се увери, че хеликоптерът наистина си е отишъл. След няколко минути над глетчера се възцари тишина. Той плъзна оръжието в екипировъчната си жилетка, извади кибритените клечки от джоба на якето си и запали факлата. Държеше я пред себе си. Пламъкът приличаше на блестяща оранжева сълза, капнала върху леда. Слабо осветяваше ледената стена. А заедно с нея — падналата факла и разпокъсания анорак.

— Благодаря ти, Апу, че ме спасяваш втори път — каза Роджърс.

После отдаде чест, обърна се и последва останалите на североизток.

55.
ВАШИНГТОН
ЧЕТВЪРТЪК, 16:30

Пол Худ видя как часът се смени на монитора на компютъра му.
— Обади се, Боб — каза той.

Боб Хърбърт и Лоуъл Кофи бяха в офиса заедно с Худ. Вратата беше затворена, а Бъгс Бенет не трябваше да ги прекъсва, освен ако не се обаждаше президентът или сенатор Фокс. Хърбърт вдигна монтирания към инвалидната му количка телефон, за да се обади на Брет Огъст. Кофи седеше в един кожен фотьойл точно до Хърбърт. Адвокатът щеше да остане с тях до края на мисията. Работата му беше да съветва Худ по отношение на всички международни легални въпроси, които можеха да изникнат. Кофи вече беше изразил пред Хърбърт силното си несъгласие с предложената идея. Американски военен офицер предвождаше екип, състоящ се от пакистански терорист, агент на АНС и двама индийци, равнозначни на заложници. И се бяха запътили към място, на което очевидно имаше пакистански силос с ядрени ракети, намиращ се на оспорвана територия. Идеята, че това представляваше специален екип от съветници по сигурността към Обединените нации, не го удовлетворяваше.

Худ беше съгласен, че планът на посланик Симатна не е кой знае какво. За съжаление, това беше единственият план. Боб Хърбърт и Рон Плъмър подкрепяха напълно Худ в това отношение.

Номерът на сателитния телефон, който Хърбърт трябваше да избере, включваше не само самия номер, но и код за достъп до сателита. Това щеше да затрудни неимоверно всеки, който се опитваше да се свърже с този телефон или да го използва, в случай че го намери. Худ изчака Хърбърт да приключи с въвеждането на дългия номер.

Както и очакваше, Худ не беше получил обаждане нито от президента, нито от членовете на Конгресния комитет по разузнаването и контрола. Преди повече от час и половина Худ им

беше изпратил резюме на плана по електронната поща. Според изпълнителните секретари на президент Лорънс и сенатор Фокс те все още „изучавали“ предложението на Оперативния център. След кратък, но бурен дебат с Кофи Худ реши да не споделя с президента и Фокс какъв тип пакистанско военно съоръжение ще посети Роджърс. Не искаше ЦРУ да мобилизира всичките си източници в региона, опитвайки се да открие какво има там. Кофи спореше, че сега, когато събитията бяха излезли от прекия им контрол, Худ имаше отговорността да предостави на разположение на президента всички факти и сведения. И след това президентът, а не Худ, щеше да реши дали да се обади на ЦРУ. Худ не беше съгласен. Той разполагаше единствено с думата на Симатна, че там някъде има ядрен силов. Худ не искаше да дава основания за възможен пакистански заговор, като го прекарва през Белия дом и така придавайки му достоверност. Още повече, че новините за вероятен ядрен силов можеха да предизвикат удар от страна на Индия, докато Роджърс беше там. Това също можеше да обслужи целите на Пакистан, вкарвайки насилствено Съединените щати в конфронтация с Индия.

Дори и с редактирания доклад, който беше представил, Худ не очакваше обаждане от президента или Фокс преди края на операцията. При провал те щяха да заявят, че Худ е действал самостоятелно. При успех на мисията щяха бързо да скочат на борда като руснаците, които обявиха война на Япония в изтичащите часове на Втората световна война.

След всичко, което беше направил, за да помогне на президента Лорънс, Пол Худ щеше да се зарадва на малко повече подкрепа. Но пък когато Худ спаси висшата администрация от опит за преврат, той просто вършеше работата си. Сега президентът изпълняваше собствените си задължения. Той печелеше време. Президентът Лорънс използваше забавянето, за да създаде буфер от правдоподобни опровержения. Така щеше да предпази Съединените щати от възможната международна реакция, ако ситуацията в Кашмир експлодираше. Изоставянето не беше лично. Само оставяше чувство, че е такава.

Худ не разполагаше с лукса на времето. Беше казал на Майк Роджърс, че Брет Огъст ще се свърже с него след два часа. Два часа бяха минали. Беше време за обаждането.

Директорът на Оперативния център рядко се беше чувствал така изолиран. Обикновено имаха подкрепата на друг оперативен персонал или международни организации като Интерпол или руския Оперативен център. Дори при ситуацията с терористите в сградата на Обединените нации Худ разчиташе на помощта на Държавния департамент. С изключение на фиктивната подкрепа на новия шеф на АНС и помощта на Стивън Вийнс от НРС, бяха напълно сами. Бяха сами и се опитваха да предотвратят ядрена война на другия край на света с един клетъчен телефон. Сега вече дори и Националната разузнавателна служба не беше способна да им помогне. Извисяващите се върхове над глетчера блокираха видимостта на сателита към по-голямата част от „игралното поле“, както експертите от разузнаването наричаха всеки активизиран район. Снежните бури пречеа на останалото. Вийнс дори не беше успял да потвърди дали на предоставените от пакистанския посланик координати има нещо друго освен тонове лед.

Хърбърт и Огъст не бяха разговаряли почти от час. Хърбърт не искаше да го разсейва. Худ се надяваше, че от другата страна на линията ще има човек, който да приеме обаждането.

Полковник Огъст отговори бързо. Хърбърт включи спикера. Гласът на полковника беше силен и ясен, с изключение на виещите ветрове около него.

Рон Плъмър и пакистанският посланик все още бяха на линията на Худ. Както беше обещал, Худ включи спикера и на този телефон.

— Полковник, тук съм заедно с Пол и Лоуъл Кофи — каза Хърбърт. — На другата линия са пакистанският посланик и Рон Плъмър. Всички телефони са с включени спикери.

— Разбрано — отвърна Огъст.

Сега вече Огъст беше предупреден да не споделя нищо, което би компрометирало целите или операциите на американската сигурност.

— Какво става там? — попита Хърбърт.

— Очевидно, нищо — каза Огъст.

— Съвсем нищо ли?

— Нямаме почти никаква видимост заради снежната буря и тъмнината — обясни Огъст. — Но индийците включват светлини от време на време и доколкото можем да забележим, в подножието на платото все още има около двеста войници. Видяхме ги, че се

подготвят за изкачване, но преди около деветдесет минути просто спряха. Явно изчакват нещо.

— Подкрепления? — попита Хърбърт.

— Възможно е, сър — отвърна Огъст. — Забавянето може да е свързано и с атмосферните условия. Наоколо се разрази коварна снежна буря. Изкачването не би било лесно. Според Шараб ветровете обикновено замират едва преди зазоряване. Може би индийците чакат това. Когато вятърът намалее, може би ще извикат и въздушно подкрепление, подходящо за надморската височина. Или пък просто ни чакат да замръзнем.

— Заплашва ли ви непосредствена опасност? — попита Худ.

— Не, сър, няма данни за такава — информира го Огъст. — Ако не броим студа, всички сме добре.

— Надяваме се, че скоро ще можем да ви изтеглим — продължи Хърбърт. — Полковник, искаме да установите радиовръзка с Майк и неговия екип. Ако са пристигнали на посочените координати, но само ако са пристигнали на тези координати, кажете им, че се намират над пакистански подземен ядрен силов. Съоръжението се управлява дистанционно и на територията му няма хора. Кажи им да не предприемат нищо и после ми се обади. Посланикът ще ни даде паролите, които ще позволят на екипа ни да проникне в силовата. Щом влязат, ще получат инструкции за достъп до видеоапаратурата, която пакистанските военни използват, за да наблюдават съоръжението.

— Разбрано — отвърна Огъст. — Ще се свържа с генерал Роджърс веднага.

— Уведоми ни, ако не са достигнали координатите, и освен това докладвай за състоянието на хората — добави Хърбърт.

Огъст потвърди, че ще го направи, а после затвори.

Худ не знаеше дали казаното до този момент от посланик Симатна беше истина. Но след като Хърбърт затвори, пакистанецът сподели нещо, с което и двамата се съгласиха.

— Полковникът — каза Симатна — е смел мъж.

56.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ПЕТЪК, 02:07

Изтощени до смърт и премръзнали, Роджърс и екипът му се добраха до координатите, които Брет Огъст им беше съобщил.

Роджърс почти очакваше да открие някакъв временен пакистански аванпост. Може би няколко преносими ракетни установки, светлинни сигнали за кацането на хеликоптери, една-две войнишки бараки. Но грешеше. Вместо това те попаднаха на най-негостоприемното място, което бяха посещавали. Роджърс се почувства, сякаш е пристъпил в ледената епоха.

Група върхове обграждаха в кръг площ от около десет акра. Екипът беше преминал през голям, кръгъл, очевидно изкуствен тунел, за да проникне през ледената стена, заградила кръглата поляна. Околните стръмни склонове стърчаха почти отвесно. Явно в миналото от повърхността им се бяха отчупили големи късове лед и бяха покрили земята. Или може би бяха попаднали в ледена пещера, чийто покрив просто се беше срутил. Самата повърхност беше изключително неравна, осеяна с нацърбени буци лед и нацепена от тесни, назъбени пукнатини. Суровият терен предполагаше, че не го огряват много слънчеви лъчи. Не личеше да има онази гладкост, която се получаваше от периодичното размразяване и замръзване на леда. Освен това се намираха на много по-голяма надморска височина, отколкото в долината. Съмняваше се, че температурите тук минаваха минус 30 градуса по Целзий.

Самуел и Фрайдей все още бяха сравнително бодри, но Нанда бе напълно вцепенена. Малко след като хеликоптерът Ми-35 си беше отишъл, жената изведнъж се беше успокоила. Мускулите и изражението ѝ се бяха отпуснали и тя изглеждаше почти в транс. Генералът я държеше за ръка и тя безропотно го следваше. Но краката ѝ се огъваха като гумени, а походката ѝ беше някак несъсредоточена.

Роджърс се беше сблъсквал с подобно емоционално изключване във Виетнам. Обикновено се проявяваше при войник, изгубил добър другар в битка. В клинично отношение Роджърс не знаеше колко дълго продължава това състояние. Но помнеше, че не можеше да разчита на засегнатите войници в продължение на дни. След всичко, което се беше случило, щеше да бъде истинска трагедия, ако Нанда не успееше да разкаже историята си.

Самуел и Фрайдей вървяха на няколко крачки пред Роджърс и Нанда. Мъжете успяха да запалят факлите и фенерчетата си и осветиха ледените стени и земната повърхност, след което се приближиха към генерала. Фрайдей подаде на Роджърс клетъчния телефон.

— Ето, пристигнахме — троснато каза Фрайдей. — И сега въпросът е къде, по дяволите, се намираме?

Роджърс пусна ръката на Нанда. Тя се взираше празно в тъмнината, докато Роджърс провери колко е часът на клетъчния телефон. Студът беше толкова силен, че екранът от течен кристал се спуска. Дигиталните цифри изчезнаха моментално.

— Браво — заяви Фрайдей.

Роджърс не отвърна. И той беше ядосан на себе си. Клетъчният телефон беше единствената им връзка с външния свят. Трябваше да предположи последиците от прекомерния студ. Той затвори телефона и го прибра в джоба си, където беше сравнително топло. После се обърна към Нанда. Стопли голите й бузи с дъха си и се ободри, когато тя го погледна.

— Огледайте наоколо, опитайте се да разберете защо сме изпратени тук — каза той на мъжете.

— Вероятно за да умрем — отвърна Фрайдей. — Не вярвам на никого от онези копелета, нито на индийците, нито на пакистанците.

— Нито пък на собственото си правителство — отбеляза Самуел.

— А, значи си чул? — каза Фрайдей. — Да, прав си. Не вярвам и на политиците във Вашингтон. Те използват всички ни за нещо.

— За постигане на мир — подчерта Самуел.

— Вие това ли правехте в Кашмир? — попита Фрайдей.

— Ние се опитвахме да разколебаем един враг, който ни потиска от векове — обясни Самуел. — Колкото сме по-силни, толкова по-голяма ще бъде и възможността ни да поддържаме мира.

— Да се бием за мир — най-великият оксиморон — заяви Фрайдей. — Пълна тъпотия. И вие ламтите за власт като всеки друг.

Роджърс позволяваше тази дискусия да продължи, защото гневът генерираше телесна топлина. Но вече беше време да я прекрати. Той застана между мъжете.

— Искам да проверите периметъра — каза Роджърс. — Веднага.

— За какво? — попита Фрайдей. — За тайна порта „Сезам, отвори се“? Или за секретната крепост на Супермен?

— Господин Фрайдей, започваш да прекаляваш — заяви Роджърс.

— Намираме се на огромно ледено стрелбище благодарение на бюрократите във Вашингтон, а аз прекалявам? — сопна се Фрайдей. — Това е някакъв шибан майтап!

Клетъчният телефон изжужа в джоба на Роджърс. Генералът беше благодарен, че ги прекъсват. Вече се настройваше да приключи разговора, като изрита Фрайдей по задника. Не беше логично хегелианско решение, но щеше да му свърши работа. И то голяма.

Генералът измъкна телефона и го закри с високата си яка.

— Роджърс слуша!

— Майк, обаждат се Брет — каза Огъст. — Стигнахте ли координатите?

— Току-що — отвърна той. — Добре ли сте?

— Засега да — отвърна Огъст. — А вие?

— Оцеляваме.

— Внимавайте да не замръзнете.

— Благодаря за съвета — каза Роджърс.

Генералът затвори телефона и отново го прибра в левия си джоб. Пръстите му бяха вкочанени и той задържа ръката си в джоба. Фрайдей и Самуел бяха затыкнали факлите в тясна пролука и се топлеха около пламъка им. И двамата погледнаха към Роджърс, когато телефонният разговор приключи.

— Кратко обаждане — отбеляза Фрайдей.

— Оперативният център искаше потвърждение, че сме пристигнали — каза Роджърс. — Ще научим останалата част от плана възможно най-скоро.

— А Оперативният център разполага ли вече с някакъв план или очаква да го получи от Пакистан? — попита Фрайдей.

— Не знам — призна Роджърс.

— Има нещо нагласено — каза Фрайдей. — Усещам го.

— Разкажи ми повече — подкани го Роджърс. Човекът може да не беше приятен, но това не означаваше, че греши.

— Джак Фенуик използваше една дума за оперативни агенти, които приемат частични кодове или части от карти. И тази дума беше „мъртъв“. Ако ти не можеш да контролираш собственото си време, собствените си движения, значи го прави някой друг.

— Но в този случай за това си има причина — припомни му Роджърс. — Всичко е въпрос на сигурност.

— Тази причина обслужва Исламабад и Вашингтон, но не и нас — изтъкна Фрайдей. — Фенуик никога нямаше да сключи подобна сделка с вражеско правителство.

Всички агенти под прикритие бяха предпазливи. Но в този мъж имаше нещо параноично. Може би напрежението от дългия преход ги беше омаломощило. Или може би по-ранното впечатление на Роджърс беше вярно. Кучият син беше объркан. Може би недоверието му във Вашингтон се простираше много по-далеч, отколкото той признаваше.

Фенуик също беше такъв.

— Имал ли си чести контакти с директор Фенуик? — попита Роджърс.

Въпросът, изглежда, изненада Фрайдей. Отне му секунда да отговори.

— Не, не съм работил в близост с Джак Фенуик. Той беше директор на АНС. Аз съм оперативен агент. Длъжностните ни характеристики не се припокриваха.

— Но очевидно си имал някакъв контакт с него — каза Роджърс. — Бил си разположен в Азербайджан. Той именно там проведе последната си операция. Беше въввлечен доста пряко в нея.

— Говори ли сме няколко пъти — потвърди Фрайдей. — Той искаше информация, аз му я предоставих. В това нямаше нищо необичайно. Защо питаш?

— Очевидно имаш голямо доверие на инстинктите си — каза Роджърс. — При всички ни е така, когато сме в акция. Просто се зачудих дали инстинктите ти са подсказали, че Фенуик е предател.

— Не.

— Значи са били погрешни — притисна го Роджърс.

Фрайдей направи странна физиономия, сякаш отвратен от мисълта, че може да е грешал.

Или може би го притесни нещо друго, внезапно си помисли Роджърс. Може би няма как да признае, че инстинктите му са били погрешни, защото те не са били такива. Може би Фрайдей е знаел, че Джак Фенуик прави опити да свали правителството на Съединените щати. Но Фрайдей със сигурност не можеше да признае, че е знаел и това.

Заклученията, които произтичаха от мълчанието на Фрайдей, бяха обезпокоителни. Един от ключовете към плана на Фенуик беше началото на петролна война между Азербайджан, Иран и Русия. За да се помогне на изпълнението на този замисъл, трябваше да бъдат убити агентите на ЦРУ, базирани в американското посолство. Убиецът на един от тези агенти така и не беше заловен.

Телефонът отново извънтя. Роджърс и Фрайдей не отместваха поглед един от друг. Фрайдей все още сгръвяше ръцете си над пламъка на факлите. Роджърс беше пъхнал дясната си ръка в джоба. Докато стояха така, те сякаш си размениха някакви подсъзнателни сигнали. Фрайдей започна да отдръпва дясната си ръка от огъня. Очевидно искаше да я мушне в джоба си, където стоеше пистолетът му. Роджърс пъхна дясната си ръка още по-дълбоко в джоба си, така че да се получи издутина. Фрайдей не знаеше къде държи оръжието си генералът. То се намираще в екипировъчната му жилетка, но Фрайдей очевидно не го беше разбрал. Ръката му остана на показ.

Междувременно Роджърс отговори на обаждането.

— Да?

— Майк, ще потвърдиш ли, че се намирате на празно място, обградено от лед? — попита Огъст.

— Да — отвърна Роджърс.

— Добре. Погледни към северозападната страна на мястото. В основата на един от скатовете трябва да видиш идеално гладък бял къс лед с приблизителни размери два на два ярда.

Роджърс каза на Фрайдей да вземе една от факлите. После поръча на Самуел да стои при Нанда. Роджърс и Фрайдей заедно се запътиха към северозападната част на мястото.

— Отиваме натам — каза Роджърс. — Брет, имаш ли представа каква е формата на парчето лед, което търсим?

— Боб не ме информира — отвърна Огъст. — Предполагам, че късът е плосък.

Мъжете продължиха да вървят по неравната повърхност. Беше им трудно да се задържат на крака заради всички дребни ями и пукнатини, както и случайните участъци гладък като огледало лед. Роджърс изостана на няколко крачки зад Фрайдей. Дори и Роджърс да не се препъваше, един мъж със запалена факла в ръце можеше да се превърне в опасен противник.

Изведнъж Роджърс забеляза парче лед, което съответстваше на описанието, дадено от Огъст. Запътиха се към него.

— Мисля, че го открихме! — възкликна Роджърс.

— Чудесно — каза Огъст. — Сега ще трябва да го преместите и след това да изчакате да ви се обадя отново.

— Защо ще се обаждаш? — попита Роджърс.

— За да ви дам кода, с който ще отворите люка отдолу.

— Люк към какво? — отново попита Роджърс.

— Към пакистанско съоръжение за ядрени ракети — отвърна Огъст. — Изглежда, пакистанците използват видеосистеми, за да наблюдават мястото. Вие ще използвате това оборудване, за да излъчите съобщението.

— Разбирам — каза Роджърс. — Изчакай.

Майк Роджърс почувства ледена тръпка в стомаха си. Околността вече не изглеждаше праисторическа. Внезапно придоби вид на старателно планирана увеселителна атракция. Ледът беше истински, но вероятно беше специално аранжиран, за да отблъсква и обърква, да обезкуражава наземно придвижване и въздушно наблюдение. Войници от пакистанската армия вероятно бяха лагерували тук в камуфлажни палатки в продължение на месеци или дори години, за да изградят силоза и околния декор. Пакистанските военновъздушни сили бяха пренасяли части за съоръжението и припаси в единични полети през нощта, за да намалят шанса да бъдат разкрити. Ако пакистанците казваха истината, това беше едно впечатляващо постижение.

Роджърс ритна ръба на ледения къс. Беше тежък. Имаха нужда от помощ. Генералът се обърна. Направи знак на Самуел да вземе Нанда и да се присъединят към тях.

Точно тогава Роджърс забеляза движение покрай бледо осветената стена зад Самуел. Върху леда, близо до североизточния склон, пробягваха сенки. Движенията бяха причинени от отблясъците на факлата. Но сенките не бяха хвърляни от околните буци лед. Сенките на струпания покрай стените лед се движеха нагоре и надолу. Новите сенки пълзяха настрани.

Точно до входа към това място.

— Фрайдей — тихо, но твърдо каза Роджърс. — Угаси светлината и бързо се отдалечи от мен.

Напрежението в гласа на Майк Роджърс трябва да бе впечатлило Рон Фрайдей. Агентът на АНС тикна главата на факлата в една пукнатина и скочи наляво, отдалечавайки се от Роджърс.

— Самуел, скрийте се зад нещо! — изкрещя Роджърс.

Гласът на генерала все още отекуваше в околните възвишения от лед, когато той се втурна напред. Роджърс се опасяваше, че телефонът ще изпадне от джоба му, затова го мушна в екипировъчната си жилетка. Секунда по-късно се спъна в една малка яма и удари лявото си рамо в издадена буца лед. Не се изправи, а продължи напред на четири крака. Това беше единственият начин да се справи с негостоприемния терен, без да падне. Продължи да се движи към мястото, където беше видял за последен път Самуел и Нанда. Не чувстваше болка. Сега единственото нещо, което имаше значение, беше да стигне до Нанда. И да се надява, че греши по отношение на онова, което беше забелязал. Но не грешеше.

Секунда по-късно огънят на автоматичните оръжия раздра тишината, а от ледените стени се посипаха мъждукащи искри.

57.
ВАШИНГТОН
ЧЕТВЪРТЪК, 17:00

Офисът на Худ беше необичайно притихнал, когато телефонът на Хърбърт иззвъня. Сърцето му беше препуснало няколко секунди по-рано, сякаш знаеше, че обаждането предстои. Или може би просто ставаше все по-неспокоен, докато минутите се точеха. Дори и нищо да не се случваше, Хърбърт обичаше да е в течение.

Шефът на разузнаването натисна аудиобутона. От мъничкия спикер се разнесе писъкът на ветровете. Това сякаш запрати Хърбърт наред Хималаите. Или може би изпитваше нещо друго. Чувството, че е изваден на показ. Звукът се просмука от закрепения към инвалидната количка телефон до апарата на бюрото на Худ. Хърбърт не беше свикнал да работи пред публика. Това не му харесваше.

— Казвай — извика Хърбърт.

— Боб, мисля, че току-що се случи нещо край ядрения силов — съобщи му полковник Огъст.

Хърбърт стрелна с поглед телефона на Худ. После се вторачи в самия Худ. Хърбърт искаше шефът му да изключи звука на проклетото нещо.

— Говорим за кожата на Майк — процеди Хърбърт през стиснати зъби.

— Вредата вече е нанесена — меко отвърна Худ и кимна към спикера на бюрото си, където пакистанският посланик все още беше на линията. После повиши глас.

— Полковник, каква е ситуацията? — попита той.

— Не съм сигурен, сър — отвърна Огъст. — Чух стрелба и крясъци. След това нищо. Останах на телефона още няколко минути, преди да реша да ви се обадя. Мислех да използвам промеждутъка, за да получа кодовете, в случай че отново се свържа с Майк.

— Полковник, имаше ли някакви индикации, които да посочат кой стреля и по кого? — попита Хърбърт.

— Не — отвърна Огъст. — Преди стрелбата да започне, чух само някой да крещи на останалите да залегнат и да се прикрият. Предполагам, че е бил генерал Роджърс.

— Вие в безопасност ли сте? — попита Хърбърт.

— При нас ситуацията няма промяна.

— Чудесно — каза Хърбърт. — Изчакай така.

Худ се обърна към спикера.

— Господин посланик, чухте ли доклада на полковника?

— До последната дума — отвърна посланик Симатна. — Ситуацията, изглежда, не е никак розова.

— Нямаме достатъчна информация, за да окажем точно ситуацията — изтъкна Худ. — Съгласен съм с полковник Огъст, че трябва да приготвим кодовете за Майк Роджърс. Може би ако успее да влезе в силоза...

— Не мога да се съглася — прекъсна го Симатна.

— И защо, сър? — попита Худ.

— Почти сигурно е, че групата на генерала е атакувана от индийски войски — каза Симатна.

— Откъде да знаем, че не са пакистански войски, които предпазват силоза? — намеси се Хърбърт.

— Планинските отряди, които наблюдават глетчера, останаха от другата страна на контролираната зона — съобщи му Симатна. — Те са информирани за вашето нахлуване.

— „Нашето“ нахлуване? — възкликна Хърбърт. Дори не се опита да прикрие отвращението си. — В екипа има и пакистанец.

— Но под командването на американски военен офицер — припомни му Симатна.

— А откъде да знаем, че вашите планински отряди се подчиняват на инструкциите? — притисна го Хърбърт.

— Аз гарантирам за това — отвърна Симатна.

Худ се намръщи и прокара палец през гърлото си. Така казваше на Хърбърт да прекъсне започнатата дискусия. Хърбърт предпочиташе да прекъсне живота на посланика. Те се опитваха да спасят страната на този човек от пълно унищожение, а той не си помръдваше пръста, за да помогне да Майк Роджърс.

— Господин посланик — каза Худ, — трябва да приемем, че генерал Роджърс и хората му ще надделеят в тази схватка. След това ще трябва да влязат в силоза възможно най-бързо. Единственият разумен ход е да предоставим кодовете на полковник Огъст.

— Отново повтарям, че не мога да позволя това — отвърна Симатна. — Достатъчно неприятно е, че враговете ни могат да разкрият това стратегическо място. Но поне все още разполагаме с предпазни мерки.

— Какви предпазни мерки? — попита Худ.

— Преместването на ледения блок, разположен на върха на силоза, ще задейства експлозиви с таймер, които се намират в самия люк — обясни посланикът. — Освен ако верният код не бъде въведен в рамките на шестдесет минути, бомбата ще избухне. Ще предизвика серия конвенционални експлозии, които ще унищожат цялата повърхност.

— Ще убият враговете, а силовът ще остане непокътнат — каза Хърбърт.

— Точно така — потвърди посланикът.

— Господин посланик, заплахата от ядрена атака над Пакистан не е отминала — настоя Худ.

— Осъзнаваме го и затова трябва да предпазим нашите силози от разкриване — каза Симатна.

Този коментар привлече вниманието на Хърбърт. Беше привлякъл и това на Худ, ако се съдеше по изражението му. Посланикът току-що беше разкрил, че има и други силози, вероятно в други отдалечени райони. И това не беше случайно. Симатна искаше Оперативният център да го знае, и то сега.

Хърбърт беше сигурен, че е безсмислено да пита колко са силозите и къде са разположени. Въпросът беше дали разкриването на тази информация пред Делхи щеше да предизвика незабавен ядрен удар над региона или щеше да накара Индия да отстъпи. Вероятно второто. Ако индийското разузнаване нямаше информация за силозите, индийците нямаше да знаят къде да ударят. Може би затова го беше споменал Симатна. Сведенията щяха да звучат много по-автентично, ако бяха изтекли към Делхи от клон на американското разузнаване.

Разбира се, както с всичко друго, което Симатна им казваше, Хърбърт нямаше как да знае дали това е истина. Бяха сигурни в

съществуването на един силос. И дори нямаше как да знаят дали вътре изобщо има ядрени ракети. Може би съоръжението все още беше в строеж.

— Посланик Симатна, сега ще помоля полковник Огъст да освободи своята телефонна линия — каза Худ. — Той ще се обади отново веднага щом се свърже с генерал Роджърс.

Худ погледна към Хърбърт. Хърбърт кимна и каза на Огъст да прекъсне връзката, докато не установи отново контакт с Роджърс. После Хърбърт затвори телефона и се облегна назад.

— Благодаря — каза Симатна. — Моля ви, опитайте се да разберете и нашата позиция.

— Разбирам я — увери го Худ.

Хърбърт също я разбираше. Разбираше, че Роджърс и Огъст рискуваха живота си за хора, които нямаше да направят нищо, за да им помогнат. Беше в този бизнес достатъчно дълго, за да знае, че агентите под прикритие са считани за пушечно месо. Те се намираха в предните редици на лесно заменимите активи.

Освен когато човек ги познаваше.

Когато имаха имена, лица и съдби, които се преплитаха с твоята ежедневно.

Като Роджърс и Огъст.

Като Ударния отряд.

Над стаята отново се възцари тишина. Всички стояха неподвижно.

Освен сърцето на Хърбърт, което отчаяно препускаше.

58.
ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН
ПЕТЪК, 02:35

В небесата над ледената поляна лумнаха бели и червени сигнални ракети. Сега Роджърс можеше да види войниците, които стреляха по тях. Бяха шепа войници от редовната индийска армия, вероятно излезли от контролираната зона. Четирима-петима бяха заели позиции зад ледени формации близо до входа.

Роджърс веднага залегна по корем и започна да се придвижва през неравния терен. Фрайдей се намираше зад ледения къс при входа на ракетния силос. Той стреляше по индийците, за да им попречи да се приближат. Роджърс огледа входа за следи от присъствието на още войски. Не откри такива.

Освен това пламъците позволиха на Роджърс да види Самуел и Нанда. Двамата се намираха на около тридесет фута от него. Лежаха настрани зад дебело парче лед. Барикадата им беше приблизително три фута висока и петнадесет фута широка. Пакистанецът се беше протегнал зад жената. Притискаше лицето ѝ към леда, беше я обгърнал с ръце, предпазваше я от всички страни. Роджърс нямаше време да съзерцава гледката, но иронията на пакистанския терорист, защитаващ индийски цивилен агент, не му убягна.

От върха на масива яростно свистяха куршуми. Безмилостната атака посипваше двамата с ледени парченца. Барикадата им започна да изтънява и Самуел се огледа наоколо. Майк Роджърс се намираше леко вдясно зад тях. Пакистанецът, изглежда, не го забеляза.

— Самуел! — изкрещя Роджърс.

Пакистанецът погледна по посока на гласа. Роджърс предпазливо се показа иззад леденото си прикритие. Искаше Нанда да е възможно най-близо до него в случай, че успеят да проникнат в силоса.

— Върнете се тук! — извика Роджърс. — Аз ще ви прикривам.

Самуел кимна. Пакистанецът издърпа Нанда и я обви с ръце. Приведе се възможно най-ниско и затича към Роджърс. Генералът се надигна и изстреля няколко залпа към индийците. Светлината на сигналните ракети започваше да избледнява и със спускането на последните димящи останки на земята войниците прекратиха стрелбата. Очевидно искаха да пестят както сигналните ракети, така и амунициите си. Въпреки че Роджърс държеше автоматичното си оръжие насочено към входа, повече изстрели не се размениха. Ледените стени предпазваха мястото дори от вятъра. Над ледената поляна се възцари зловещо спокойствие. Чуваше се единствено скърцането на ботушите на Самуел по леда. Жестокият студ караше голата плът около очите на Роджърс да гори от болка.

Самуел и Нанда достигнаха прикритието на Роджърс. Пакистанецът падна на колене до генерала. Дишаше тежко, докато облягаше Нанда на леда. Младата жена вече не беше в почти кататоничния ступор, в който се намираше допреди малко. Зачервените ѝ очи сълзяха, но Роджърс не можеше да прецени дали това е причинено от мъката ѝ или от студа. Въпреки това тя се оглеждаше наоколо и очевидно осъзнаваше какво става около нея.

Самуел се приближи към Роджърс.

— Генерале, забелязах нещо, преди светлините да изгаснат — задъхано прошепна той.

— Какво видя? — попита Роджърс.

— Намираше се точно зад мястото, на което бяхте с господин Фрайдей — продължи пакистанецът. — На една от по-ниските ледени тераси, на около девет или десет фута височина. Приличаше на сателитна чиния.

Външна връзка, помисли си Роджърс. Разбира се.

— Може би има нещо общо с факта, че ни изпратиха на това място — каза Самуел.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Роджърс. — Чинията на открито ли беше?

— Не съвсем. Поставена е по-назад, в малка пещера. Изглеждаше около пет или шест фута. — Пакистанецът поклати глава. Въздъхна. — Не мога да твърдя със сигурност, че е чиния. Имаше бяла решетка, но може да са били ледени висулки или пък трик на светлината.

— А мястото видимо ли е от въздуха? — попита Роджърс.

— Не и пряко отгоре.

Роджърс погледна назад. Сега беше твърде тъмно, за да види ледената стена. Но казаното от Самуел имаше смисъл. Ако в пакистанския ракетен силов имаше видеосистема, някъде навън трябваше да има и външна връзка. Сателитната чиния или антената не трябваше да бъдат поставени на някой връх. Всичко, от което се нуждаеха, беше безпрепятствен изглед към малка част от небето. Дребно петънце, където в геосинхронна орбита обикаляше някой комуникационен сателит, най-вероятно руски или китайски. Кабелите, свързващи релето със силовата, вероятно бяха дълбоко вкопани в ледената стена. Проектантът на външна връзка за подобен район едва ли би поставил електрическата инсталация твърде близо до повърхността. Топящият се лед можеше да оголи кабелите и да ги изложи на вятър, киша и други корозивни влияния, без да споменаваме факта, че можеха да бъдат забелязани от минаващ разузнавателен хеликоптер.

— Кажи ми нещо, Самуел — започна Роджърс. — Ти свързва жиците на някои от бомбите и дистанционните детонатори за Шараб, нали?

— Да — тихо отвърна Самуел.

— Имаш ли опит с радиотехника?

— Работил съм с всякакъв вид електроника — каза пакистанецът. — Поправях разни неща за исламабадската милиция...

— А безжични радиостанции? — прекъсна го Роджърс.

— Уоки-токи? — попита Самуел.

— Не само уоки-токи — каза Роджърс. Замлъкна за момент, за да събере мислите си. Въпросите и плановете му изпреварваха отговорите. — Ето какво имам предвид. Ако на ледената тераса има сателитна чиния, ще успееш ли да свържеш клетъчния телефон към нея?

— Разбирам — отвърна Самуел. — А клетъчният телефон правителствен ли е? Има ли някакви предпазни механизми?

— Не мисля.

— В такъв случай бих могъл да измисля нещо, стига да оголим сателитния кабел.

— Какви инструменти ще ти трябват? — попита Роджърс.

— Джобното ми ножче ще свърши работа, така ми се струва — отвърна Самуел.

— Много добре — каза Роджърс. — Разкажи ми сега повече за тази тераса. Има ли начин да се стигне до чинията? Някакви издатини?

— Не мисля. Стената изглеждаше напълно гладка и отвесна.

— Ясно — каза Роджърс.

Генералът се бе чувствал леко дезориентиран в устрема си да спаси Нанда. Имаше нужда да възвърне ориентацията си. Обърна се, така че да застане с лице към онова, което смяташе за задната част на мястото. Приклезна.

— Фрайдей, все още ли си до входа на силоза? — изкрещя Роджърс.

Фрайдей мълчеше.

— Кажи нещо! — кресна Роджърс.

— Тук съм! — отвърна Фрайдей.

Роджърс определи посоката на гласа му. Впери поглед в тъмнината. В същото време бръкна в жилетката си и извади клетъчния телефон. Подаде го на Самуел.

— Ако полковник Огъст се обади, кажи му да остане на линията — поръча Роджърс на Самуел.

— Ти какво ще правиш? — попита пакистанецът.

— Ще се опитам да стигна до тази чиния — отвърна Роджърс. — Как си с амуниците?

— Имам още няколко куршума и един допълнителен пълнител.

— Използвай ги пестеливо — каза му Роджърс. — Може би ще се наложи да ме прикриваш, когато започна изкачването по стената.

— Ще бъда внимателен — обеща Самуел.

Майк Роджърс раздвижи премръзналите си пръсти в ръкавиците, после сложи длани на земята. Беше разтревожен. Залогът беше огромен, рискът — твърде голям. Освен това беше неспокоен по отношение на Рон Фрайдей, по отношение на нещо, което агентът на АНС беше казал по-рано. Дори и да се измъкнеха от това безизходно положение, Роджърс се питаше дали не ги очакваше още по-смъртоносна ситуация. Но сега не можеше да си позволи да се тревожи за това. Всяка битка с времето си.

Генералът си пое дълбоко въздух и за пореден път започна да пълзи по назъбената повърхност.

59.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ПЕТЪК, 02:42

Рон Фрайдей слушаше как някой се приближава. Предположи, че е или Роджърс, или Самуел.

Най-вероятно Роджърс, реши агентът на АНС. Самоотверженият воин. Генералът сигурно имаше план как да спаси тази мисия. Кое то според Фрайдей беше добре. Никой не желаше ядрена война. Но Фрайдей не одобряваше този план, защото искаше да се махне от проклетия глетчер и да отиде в Пакистан. А от Пакистан — някъде другаде. Някъде, по-далече от радиоактивния прах, който щеше да покрие индийския субконтинент.

Фрайдей искаше да се махне не защото се страхуваше да умре. Онова, което го плашеше, беше да умре глупаво. Не за трофей или награда, а заради издънка. А точно в този момент се намираха насред най-голямата издънка. Бяха се отклонили от пътя, а това не трябваше да се случва. Не трябваше да се доверяват на бюрократите във Вашингтон и Исламабад.

Фрайдей чакаше зад ледения къс. Изглежда, индийците също бяха доловили движението, защото над периметъра отново засвистяха куршуми. Но не бяха много. Враговете очевидно пестяха амуниците си. Стреляха само колкото да попречат на човек да се изправи.

Фрайдей се взря в черната тъмнина. Беше извадил собственото си оръжие. Ноздрите и дробовете го боляха от режещия студ. Пръстите на ръцете и краката му бяха вцепенени въпреки тежките ботуши и ръкавиците. Той се запита за колко време ще замръзне кръвта му, ако бъде прострелян.

Но Фрайдей най-вече беше ядосан. Не му трябваше много, за да насочи пистолета си срещу Роджърс и да дръпне спусъка. Агентът на АНС се опитваше да прецени какво би могъл да спечели, ако се предадат на индийците. Ако приемеше, че индийците няма да

застрелят групата на място, те сигурно щяха да оценят жеста на американеца, който им поднасяше един от терористите, взривили пазара. Предаването им можеше да задейства индийската ядрена атака над Пакистан. Но можеше и да го спаси от смърт на глетчера.

Човекът, който се приближаваше, пристигна. Беше Роджърс. Той пропълзя зад ледения къс и коленичи до Фрайдей.

— Какво става? — попита Фрайдей.

— Може би има начин да излъчим признанието на Нанда, без да влизаме в силоза — каза Роджърс.

— Силоз. Такова ли е това място? — попита Фрайдей.

Роджърс игнорира въпроса му.

— Самуел мисли, че е видял сателитна чиния на ледена тераса на около десет стъпки нагоре по стената — продължи той.

— Сега разбирам — каза Фрайдей.

— Обясни — подкани го Роджърс.

— Когато избухнаха сигналните ракети, успях да огледам добре стената над входа — каза Фрайдей. — От около десет стъпки височина от тази страна има безпрепятствен изглед към отсрещния склон.

— Точно на това се надявах — каза Роджърс. — Ако там наистина има чиния и ако се доберем до сателитния кабел, Самуел може би ще успее да го свърже с клетъчния телефон.

Мъжете чуха движение в другата част на мястото. Фрайдей не смяташе, че индийците биха ги нападнали. Те щяха да чакат завръщането на хеликоптера. Но може би се опитваха да заемат позиции, за да ги подложат на кръстосан огън. Ако индийците заловяха Нанда, играта приключваше. Както и собственият им живот.

— Трябва добре да огледаме сателитната чиния, преди да предприемем каквото и да било — каза Фрайдей.

— Защо? — попита Роджърс.

— Трябва да видим къде се намира източникът на електрозахранването — обясни Фрайдей. — Това място е идеално за захранвани с батерии уреди. Петролните компании ги използват в подобни студени райони. Източникът на електрозахранването изпълнява двойна роля и служи за нагревател, за да попречи на инсталациите да замръзнат. Ако случаят е такъв, няма да се наложи да се изкачваме по стената. Можем да оголим жиците на което и да е място и да сме сигурни, че това е комуникационният кабел.

— Но ако източникът на електрозахранване се намира вътре в
силоза, ще трябва да се доберем до чинията и да се опитаме да
разберем кой е кабелът, който ни трябва — отбеляза Роджърс.

— Бинго! — каза Фрайдей.

— Знаеш ли какво — продължи Роджърс. — Стой тук и не
изпускай ледената тераса от поглед.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще ти осигуря малко светлина.

60.
ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН
ПЕТЪК, 02:51

Майк Роджърс се придвижи към далечния край на мястото. Спря, когато стигна основата на стената. Приклезнал, той вървеше възможно най-безшумно покрай стената. Искеше да се отдалечи максимално от Фрайдей, за да го предпази. Не от онова, което Роджърс планираше да направи, а от начина, по който щяха да отвърнат индийците.

Роджърс се надяваше, че Фрайдей ще има добра видимост към сателитната чиния. Съществуваше твърде голяма вероятност самият Роджърс да не види почти нищо. Щеше да е зает в търсене на място да се скрие.

Генералът спря на около двадесет ярда от Фрайдей. Това беше безопасно разстояние. Разкопча якето си и извади едната от двете специални ръчни гранати, които носеше. Оръжието имаше големината и формата на флакон пяна за бръснене. Той свали ръкавиците си и ги задържа със зъби. Хвана здраво гранатата с дясната си ръка, а после плъзна левия си показалец в пръстена за издърпване. Постави металния контейнер на земята и клекна до него. Придвижи десния си крак по земята, за да се ориентира къде точно е ледената стена. Имаше нужда от това, за да знае накъде да върви. След това издърпа пръстена и се изправи. Обърна се и постави голата си длан на скалата. Заопипва пътя си през издадени буци и равни участъци. Искеше да се движи бързо. Но ако паднеше на земята, можеше да бъде наранен при избухването на гранатата.

Роджърс броеше, докато бързо се отдалечаваше. Когато стигна до десет, гранатата избухна.

Специалната, несмъртоносна граната беше проектирана за употреба на ограничена площ, с цел отвличане на вниманието и дезориентация на враговете чрез серия от ярки магнезиеви експлозии и оглушителни трясъци. В настоящия случай Роджърс се надяваше, че

гранатата ще освети периметъра за две неща. За да може Фрайдей да огледа чинията и за да може Роджърс да намери място, където да се скрие.

На три фута пред него имаше поредица от заоблени ледени формирания. На височина стигаха някъде до кръста му и бяха дебели колкото магистрални стълбове. Вероятно преди са били много по-високи, но сега изглеждаха сякаш ежедневно се топят и отново замръзват, спечелвайки на ширина онова, което бяха загубили на височина. Роджърс не се втурна към тях. Гмурна се.

Той със сила се удари в земята. Въздухът му секна, ръкавиците изпаднаха от устата му и не успя да достигне барикадата. Но беше достатъчно близо, за да успее да пропълзи по леда в рамките на един удар на сърцето си. За щастие все още можеше да използва ударите на сърцето си като мярка за време, когато куршумите от индийските пушки ухапаха леда, върху който беше стоял преди част от секундата. Веднага щом се оказа в безопасност, той погледна към Рон Фрайдей. Клекнал зад ледения къс, агентът победоносно вдигна палци нагоре. Роджърс огледа и ледената тераса. Зад основата на чинията имаше голяма черна обшивка. Роджърс беше доволен, че Фрайдей знае какво е това. Самият той трябваше да се изкачи догоре, да откърти покритието и да се опита да разпознае кабелите.

С отмирането на светлината от гранатата Роджърс погледна към Самуел и Нанда. Пакистанецът все още лежеше на земята. Но се беше извърнал, така че да вижда останалите мъже. Роджърс имаше нужда от него, Нанда и клетъчния телефон. Вероятно това беше най-подходящият момент да се придвижат.

Роджърс извади оръжието си и направи знак на Фрайдей да стори същото. После се премести от далечния край на ледената барикада. Оттук имаше най-добра видимост към Самуел. Вдигна нагоре три пръста. Пакистанецът разбра. Трябваше да се придвижи, когато преброи до три. Роджърс му даде секунда да се подготви.

Самуел отмести Нанда от ледения блок, зад който лежаха, и ѝ помогна да застане на колене, а после да се поизправи приведена. Тя, изглежда, му помагаше — беше наясно какво трябва да направи. Самуел погледна към Роджърс. Генералът бързо изправи пръстите си един по един. На три Самуел се изправи, понесъл Нанда със себе си. Тя беше отпред, а пакистанецът я прикриваше с тялото си. Когато

дватамата побягнаха напред, Роджърс и Фрайдей незабавно се изправиха и започнаха да стрелят по посока на индийците. Войниците се намираха извън обсега им, но очевидно не го знаеха. Те незабавно се прикриха, като предоставиха време на Самуел да покрие по-голямата част от разстоянието до входа на силоза.

Тъмнината отново обгръщаше мястото. От посоката на индийците се разнесоха още няколко изстрела.

— Не отвръщай на огъня! — изкрещя Роджърс на Фрайдей.

Генералът се страхуваше да не улучат Самуел и Нанда в тъмното.

Мъжете се заслушаха в хрускането на приближаващите се ботуши. Походката беше някак нестройна. Вероятно се дължеше на ледения непознат терен. Звукът се отдалечи от силоза и се изкриви към дясната страна от прикритието на Роджърс. Той пропълзя натам и зачака.

Няколко секунди по-късно някой се отпусна до Роджърс. Генералът протегна ръка, за да издърпа новодошлия на безопасно място. Беше Нанда. Все още коленичил, Роджърс обвини ръце около нея. Буквално я изтегли зад барикадата. После отново се обърна надясно. Чу пъшкане на няколко фута от себе си. Генералът пропълзя нататък. Откри Самуел пред леденото си прикритие. Пакистанецът лежеше по корем. Роджърс сграбчи мъжа под мишници. Голата му дясна ръка усети нещо гъсто и мокро. Генералът издърпа Самуел зад барикадата.

— Самуел, чуваш ли ме? — попита Роджърс.

— Да — отвърна пакистанецът.

Роджърс опипа лявата страна на тялото му. Мокротото петно се разстиляше. Определено беше кръв.

— Самуел, ти си ранен — каза Роджърс.

— Знам — изпъшка Самуел. — Генерале, провалих се.

— Не. Справи се чудесно. Ще се справиш...

— Нямам предвид това — каза Самуел. — Аз... аз изгубих телефона.

Думите жегнаха Роджърс като куршум. Изведнъж отляво изригнаха изстрели. Стрелбата идваше от Рон Фрайдей.

— Нашите приятелчета отново се размърдаха — каза той.

— Залегни! — изкрещя генералът.

Роджърс нямаше време за тях. Посегна към жилетката си и извади една от двете смъртоносни гранати, които носеше. Това бяха

гранати, до които никой не искаше да се приближава — гранатите, които изстрелваха шрапнели. Без никакво колебание генералът издърпа иглата, остави капсулата да изскочи и с изпъната ръка запрата експлозива към индийците. Не искаше да убива войниците, но не можеше да си позволи да загуби време. Не и при положение, че Самуел беше ранен.

Роджърс се наведе и издърпа Нанда надолу. Няколко секунди покъсно гранатата експлодира, като отекна в ледените стени и разтърси земята. Още преди ехото да заглъхне, Роджърс беше извадил деветинчовия нож от жилетката си. След елиминирането на индийците трябваше да спре кървенето на Самуел. После щеше да се тревожи за телефона.

— Не се занимавайте с мен — каза Самуел. — Аз съм добре.

— Ранен си — каза Роджърс.

Генералът разряза палтото на мъжа. Мушна дясната си ръка в процепа. Започна да опипва за раната.

Откри я. Дупка от куршум точно под лявата плешка. Посегна надясно и потърси ръкавиците си. Намери ги, изряза меката подплата и я постави върху раната. Натисна силно. Не знаеше какво друго да направи.

Ехото от експлозията заглъхна и над ледената поляна отново се спусна тишина. От другата страна не се чуваха стонове, нито викове. Имаше само мъртвешка тишина, а времето и възможностите се изплъзваха. Без клетъчния телефон не можеха да комуникират с Огъст, нито да се свържат със сателитната чиния. Откриването на устройството в тъмнината щеше да отнеме твърде много време, ако изобщо беше възможно. Запалването на факла беше равнозначно на самоубийство. А загубе ли Самуел, всичките тези усилия нямаше да имат никакво значение.

Планът не беше лош. По ирония на съдбата щяха да бъдат много по-добре, ако бяха последвали инстинктите на един човек, който най-вероятно беше предател.

Майк Роджърс стоеше приведен над ранения. Продължаваше да притиска импровизираната превръзка, като се надяваше, че кръвта от долната страна ще замръзне. Когато това станеше, той щеше да се опита да намери телефона, дори и да му струваше живота.

Докато Роджърс чакаше, десният му лакът се блъсна в нещо на колана му.

Той веднага осъзна какво беше то.

Възможно спасение.

61.

ТРЕТА БАЗА СИЯЧИН, КАШМИР

ПЕТЪК, 03:22

Хеликоптерът Ми-35 се приземи на малката си тъмна площадка. Правоъгълната площ за кацане беше изградена от слой асфалт, покрит с памучен плат и после още един слой асфалт. Текстилната материя не позволяваше на леда от долния слой да достигне горния.

Пилотът изгаси двете витла и почти в същия момент получи съобщение по слушалките на главата си.

— Капитане, току-що получихме съобщение от майор Пюри — информира го директорът на комуникационния център към базата. — Трябва да презаредите, да почистите машината от ледени натрупвания и отново да излетите.

Капитанът и вторият пилот си размениха недоволни погледи. Кабината беше лошо отоплена и двамата бяха изморени от трудния полет. Нямаха никакво желание да предприемат нова мисия.

Пилотът погледна навън. През страничния прозорец на кабината се виждаха наземните екипи, които вече приближаваха. Два камиона прекосяваха площта за кацане. Единият беше цистерна с гориво, а другият беше натоварен с маркучи и бидони, съдържащи големи количества натриев хлоридно-железен цианов разтвор.

— Каква е задачата? — попита капитанът.

— Същата група, която търсехте преди. Един от екипите на майор Пюри ги е притиснал до стената. Съобщили са, че групата се състои от четирима души, но нямат информация колко тежко са въоръжени.

Капитанът изпита прилив на задоволство при новината. Въпреки че се беше възхитил на начина, по който един мъж, въоръжен само с пистолет, ги беше отблъснал, не му допадаше да бъде надхитрян.

— Къде се намират? — попита капитанът. В същото време зареди топографската карта на компютъра.

— На горното плато Читишин — отвърна офицерът и предостави точните координати.

Пилотът въведе цифрите. Престъпниците просто бяха следвали хода на планината. Това беше особено висок, студен и негостоприемен участък от глетчера. Запита се дали са отишли с някакво намерение или са попаднали там случайно. Ако беше с намерение, той не можеше да си представи какво би могло да има там. Вероятно някакво скривалище или оръжеен склад.

Каквото и да беше, той щеше да прекара хеликоптера от югозападната страна на глетчера и да пристигне на мястото за четиридесет и пет минути.

— Когато ги открием, какви са заповедите? — попита капитанът.

— Трябва да вземете екипа на майор Пюри и след това да изпълните предишната си мисия.

Капитанът потвърди, че е приел заповедта.

Десет минути по-късно вече беше във въздуха на път към целта. Този път нямаше да пропусне да унищожи терористите.

62.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ПЕТЪК, 03:23

Кръвта на Самуел започваше да замръзва. Роджърс го почувства с пръстите си. Те бяха единствената част от тялото му, която все още пазеше някаква топлина.

Веднага щом това се случи, той грабна ножа си и се наведе към Нанда.

— Искам да дойдеш с мен — каза ѝ той.

— Добре — отвърна тя.

Двамата заедно пропълзяха разстоянието между ледената барикада и входа към силоза.

— Идваме с Нанда — прошепна Роджърс. Не искаше Фрайдей да си помисли, че индийците обикалят наоколо.

— Всичко наред ли е? — попита Фрайдей.

— Самуел е ранен — отвърна Роджърс.

— Лошо ли?

— Лошо.

— Ти, глупаво копеле — изсъска Фрайдей. — И аз съм още по-глупав, че се подчинявам на идиотските ти заповеди.

— Предполагам, че е така — каза Роджърс. Промъкна се до Фрайдей и му подаде ножа. — Ако си свършил с коментарите, аз ще се върна да взема Самуел. Междувременно искам да започнеш да копаяш дупка в леда покрай входа към силоза.

— Така ли планираш да стигнеш до кабела? — попита Фрайдей.

— Точно така — призна Роджърс.

— Та той може да е на десет фута дълбочина! — възкликна Фрайдей.

— Не може да е — каза Роджърс. — Тук ледът се топи и отново замръзва. Изолационната тръба сигурно често се напуква. Не биха я сложили много надълбоко, защото ще им бъде трудно да я поправят.

— Може би — отвърна Фрайдей. — И така да е, копаенето през три-четири фута лед ще отнеме...

— Просто го направи — каза Роджърс.

— Я си го начукай — ядоса се Фрайдей. — Ако Сами хвърли топа и без това сме обречени. Аз мисля да си поговоря с нашите индийски съседи. Да видим дали няма да се споразумеем нещо.

Роджърс чу как ножът издрънча по леда.

Секунда по-късно чу и как острието стърже по леда.

— Аз ще го направя — заяви Нанда и започна да копае. Тази постъпка изненада Роджърс. Гласът ѝ звучеше стабилно. Това беше първият признак, че тя се „връщаше“. Беше и първият им мъничък късмет, а времето нямаше как да е по-подходящо.

Роджърс не можеше да види Фрайдей, но чуваше дрезгавото му дишане. Генералът държеше дясната си ръка в джоба на якето си. Беше готов да застреля Фрайдей, ако се наложеше. Не за това, че щеше да ги изостави. Това беше негово право. Но Роджърс се страхуваше какво би могъл да каже за ситуацията им един премръзнал, уморен и прегладнял човек.

Дишането на Рон Фрайдей продължаваше да се чува от същото място. Действията на Нанда може би го бяха засрамили. Или може би Фрайдей изпитваше Роджърс. Понякога онова, което човек не казваше в отговор на заплаха, говореше повече и носеше повече опасност от войнствената реакция.

— Ще се върна веднага със Самуел — спокойно каза Роджърс.

Генералът се обърна и отново прекоси малката територия между двете позиции. Индийците все още бяха безмълвни. Сега вече Роджърс смяташе, че са били изпратени напред разузнавачи на по-голям отряд. Очевидно заповедите им бяха да притиснат врага, докато пристигнат подкрепленията. Роджърс се надяваше, че това няма да се случи в следващия половин час. Ако всичко вървеше според импровизирания му план, това време ще му е достатъчно.

Когато Роджърс стигна до Самуел, раненият дишаше учестено. Генералът не беше лекар. Не знаеше дали това е добър или лош знак. При тези обстоятелства му се струваше добре, че пакистанецът изобщо диша.

— Как си? — попита Роджърс.

— Не много добре — отвърна Самуел. Гърдите му хриптяха. Звучеше, сякаш в гърлото му се е събрала кръв.

— Просто си дезориентиран от травмата — излъга Роджърс. — Ще те оправим веднага щом приключим тук.

— Какво можем да направим без клетъчния телефон? — попита Самуел.

Роджърс плъзна ръце под пакистанеца.

— Все още разполагаме с моята радиостанция — каза му генералът. — Дали ще свърши работа?

— Би трябвало — отвърна Самуел. — Електрониката е почти същата.

— И аз това си помислих. Ще осигуря достъп до кабела и ще изкъртя задната част на радиото. После ти ще ми кажеш как да го свържа със сателитната чиния.

— Почакай — каза Самуел.

Роджърс се поколеба, преди да го вдигне.

— Слушай — продължи Самуел. — Търси червената жица под земята. Червеното винаги означава аудио. Вътре в радиото намери най-големия чип. Към него са прикачени две жички. Едната води към микрофона. Другата — към антената. Отрежи онази, която води към антената. После я съедини с червената жица от чинията.

— Добре — отвърна Роджърс.

— Разбра ли всичко? — попита Самуел.

— Да — увери го Роджърс.

— Тогава тръгвай.

Гласът на пакистанеца отслабваше все повече. Роджърс не искаше да спори с него. Забави се само колкото да стисне ръката на Самуел, а после се обърна и забърза обратно към силоза.

63.
ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН
ПЕТЪК, 03:25

Нанда не си спомняше много от онова, което се беше случило, след като хеликоптерът ги атакува. Знаеше, че дядо ѝ е мъртъв. Но след това съзнанието ѝ сякаш беше отплавало нанякъде. Беше будна, но духът ѝ се намираще другаде. Шокът, причинен от смъртта на дядо ѝ, беше притъпил нейната кундалини, жизнената ѝ сила. Това принуждаваше Шактите да поемат контрола. Шактите бяха женски божества, които закриляха истинските поклонници в моменти на изпитание. Използвайки собствените си тайни мантри и мандали, мистични думи и диаграми, Шактите бяха съхранявали жизнената ѝ сила, докато изтощените природни енергии на Нанда можеха отново да я съживят.

Шокът от последната експлозия и трещящите изстрели бяха ускорили процеса. Интензивните действия на генерал Роджърс през последните няколко минути го бяха завършили. Живината, която Нанда изпитваше, когато работеше със СГС, се върна при нея. И тя беше доволна от това. Завръщането на младата жена, изглежда, разпръсна насъбралото се напрежение между Роджърс и неговия съгражданин.

Нанда продължи да дялка, да кълца и да кърти леда. Работеше от ляво на дясно, изрязваше нови участъци с дясната си ръка и чистеше ледените стърготини с лявата. В същото време опипваше земята за всичко, което можеше да бъде кабел или тръба. С техния късмет сигурно щяха да открият изолационна тръба, направена от стомана или някакъв друг материал, който нямаше как да пробият.

Независимо от резултата, за момента дълбаенето в твърдия лед я караше да се чувства добре. Раздвижваше кръвта във вените ѝ и стопляше тялото и крайниците ѝ.

Роджърс се върна минута или две след като беше тръгнал. Беше сам.

— Къде е момчето? — попита Фрайдей.

— Състоянието му се влошава — призна Роджърс. — Но ми каза какво трябва да направим. — Генералът се приближи до Нанда. — Изчакай за секунда — каза ѝ той. — Искам да проверя изкопа.

Нанда спря. Чуваше как генерал Роджърс опипва периметъра около ледения къс на входа към силоза.

— Чудесно — каза той. — Благодаря ти. Сега искам и двамата да се отдръпнете назад, до самия склон. Легнете на земята с колене, опрени в брадичката и прибрани ръце и запушете ушите си с длани. Свийте телата си възможно най-много.

— Какво смяташ да правиш? — попита Нанда.

— Имам още една от онези шумни гранати, които използвах по-рано — каза Роджърс. — Ще я поставя тук. По-голямата част от удара ще отиде надолу. Топлината на експлозията трябва да размрази леда на няколко фута във всички посоки.

— А нашият приятел, терористът, каза ли ти какво да правиш, ако кабелът се намира в дебела два инча метална тръба? — попита Фрайдей.

— В такъв случай ще заровим ръчната граната, която имам — отвърна Роджърс. — Тя трябва да направи достатъчно голям пробив във всяка обшивка. А сега минете назад — продължи той. — Готов съм да сложа гранатата.

С протегнати напред ръце Нанда запълзя към склона. Повърхността беше осеяна с остри ръбове и неравности, които ѝ причиняваха болка. Но тя се зарадва на страданието. Преди години един грънчар, занаятчия от Судра — работническата каста в Шринагар, ѝ беше казал, че е по-добре да изпитва нещо, дори и то да е глад, отколкото да не чувства съвсем нищо. Замислена за собствената си мъка и мъртвия си дядо, Нанда най-после разбра какво беше имал предвид човекът.

Когато стигна до стената от лед, Нанда се сви на земята, както Роджърс я беше инструктирал.

На Нанда не ѝ беше убягнало, че американецът бе намерил време да ѝ благодари за работата, която беше свършила. Насред всички вълнения и съмнения, насред ужаса от онова, което се беше случило, и

онова, което може би лежеше пред тях, думата му ухаеше като самотна, красива роза.

Този прекрасен образ се бе запечатал в съзнанието на младата жена, когато земята се надигна и гърбът ѝ усети непоносима жега под дрехите, а чудовищният тътен накара черепа ѝ да зазвъни.

64.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ПЕТЪК, 03:27

Роджърс не се отдалечи от мястото колкото останалите. Знаеше, че експлозията няма да го нарани, въпреки че щеше да му стане горещо. Но той разчиташе на това. Голите му пръсти бяха вкочанени и трябваше да ги стопли, за да ги използва за работа. Отиде до ръба на ледения къс и седна там, като зарови лице между коленете си. С вътрешната им част притисна ушите си. Скръсти ръце отгоре. Тъкмо се приготви за сблъсък, когато гранатата избухна.

Преди да седне, Роджърс се беше уверил, че ножът му е прибран в екипировъчната жилетка, а радиото се намира в безопасност в колана му. Наведе се на лявата си страна, колкото му беше възможно. Надяваше се, че няма да падне върху радиото, ако взривът го прекаатури.

Подземната експлозия беше много по-силна, отколкото Роджърс си беше представял. Ледът под него се разтресе, но не го събори. Но взривът откърти част от ледения къс на входа на силоза. Роджърс чу как парчето изсвистя нагоре. Звукът беше достатъчно пронизителен, за да прореже рева на самата детонация. Падна някъде отляво. Роджърс си представи как индийците първоначално мислят, че ги атакуват с минохвъргачка. След секунда вероятно щяха да осъзнаят, че врагът е детонирал още една граната.

Последва серия по-малки възпламенявания и камшични гърмежи, тъй като специалната граната продължаваше да избухва. Преди да отмрат, Роджърс се придвижи обратно до мястото. Експлозията беше изкопала дупка в леда с размери около четири на четири фута. Изкопът беше пълен с разтопен лед. В центъра се виждаше скъсан кабел.

Докато последните остатъци от гранатата все още догаряха на ръба на дупката, Роджърс се просна по корем и сграбчи онази част от

кабела, която водеше към сателитната чиния. Състоеше се от три жици, напъхани в дебела половин инч пластмасова тръба. Едната от жиците беше червена, другата жълта, а третата синя. Роджърс извади ножа си и освободи червената от плетеницата на останалите. Отрязва мокрия ѝ край и бързо издялка гумената част от жицата с върха на ножа си. Докато привършваше работата си, светлината от гранатата започна да избледнява.

— Фрайдей, кибритените клечки! — викна той.

Не последва отговор.

— Фрайдей! — повтори той.

— Няма го тук! — обади се Нанда.

Роджърс погледна назад. Беше твърде тъмно, за да види толкова далече. Агентът на АНС или се криеше, докато усети накъде духа вятърът, или предусещайки провал, си проправяше път към индийците от другата страна на мястото. Каквото и да беше решил, Роджърс не можеше да си позволи да се тревожи за него. Той постави кабела на земята, така че оголеният край да не докосва разтопения лед. После с бързи, но пестеливи движения, изпитвайки непозната досега загриженост, Роджърс извади картата от джоба на жилетката си. Разгъна хартията по-далече от догарящото парче от гранатата, за да не предизвика и най-слабото въздушно течение. Сетне притаи дъх, наведе се напред и докосна ръба на картата до едва мъждукащата нишка магnezий. Страхуваше се, че при по-плътен допир пламъчето ще изгасне. Ако пък не доближеше картата достатъчно, нямаше как да прихване огъня.

Съдбата на две нации беше сведена до това. До начина, по който един човек щеше да се справи с първата и най-примитивна форма на технология, използвана някога от човечеството. Това поставяше в перспектива четиридесет хиляди години от човешкото развитие. Ние все още бяхме териториални месоядни, които се криеха в тъмни пещери.

Хартията започна да пуши, а после почервеня по краищата. Секунда по-късно малко оранжево пламъче триумфално изскочи през отпечатаното изображение на Кашмир. Щеше да свърши работа.

— Нанда, ела тук! — извика Роджърс.

Жената бързо се приближи. Ако предположеха, че индийците нямаше да ги нападнат, засега двамата се намираха в безопасност.

Остатъкът от ледения къс щеше да им предложи достатъчно добра защита, стига да не се показваха навън.

Когато Нанда пристигна, Роджърс ѝ подаде хартията. Самият той свали якето си, сложи го на леда непосредствено до дупката и помоли Нанда да постави тлеещата карта отгоре. Каза ѝ, че палтото няма да се запали, но че спешно му трябва нещо друго, което гори.

— Много спешно — добави той.

— Почакай — каза Нанда.

Младата жена бръкна в джоба на палтото си и извади оттам малкото томче на Упанишадите, което винаги носеше със себе си. Освен това извади и документите, които трябваше да подхвърли на терористите, за да помогне за тяхното изобличаване, когато бъдат заловени.

— Тези молитви ще спасят много повече души, отколкото Брамините някога са си представяли — каза тя.

Очевидно Нанда донякъде преживяваше същите духовни и атактистични чувства като Роджърс. Или може би и двамата просто бяха уморени до смърт.

Докато хартията гореше, генералът извади радиостанцията от колана си и я постави на якето си. Наведе се ниско над нея.

Отвън устройството представляваше вакуумна кутия. Роджърс знаеше, че няма да успее да я счупи, без да рискува да повреди компонентите, които му трябваха. Вместо това той мушна острието на ножа си в участъка около вдлъбнатия микрофон. Внимателно го отлепи. Жицата зад него и прикрепеният към нея чип бяха нещата, до които трябваше да се добере.

Докато продължаваше да се ослушва за движение от другата страна на мястото, Роджърс използва ножа си, за да изкара чипа, който беше прикачен към микрофона. Не можеше да си позволи да откъсне чипа от устройството. Ако го стореше, чипът нямаше да има източник на хранване. Това хранване идваше от батериите в радиото, а не от онези зад сателитната чиния. Трябваше да е сигурен коя жица да свърже с чинията. Издърпа микрофона навън, колкото жиците позволяваха, и наклони отвора към светлината. Преди двадесет години това щеше да бъде безнадеждна задача. По онова време радиостанциите бяха наблъскани с всевъзможни транзистори и жици, които щеше да е невъзможно да разчете. Вътрешността на това

устройство беше сравнително изчистена и ясна — имаше само няколко жици и чипове.

Роджърс видя батерията и жицата, която свързваше микрочипа и микрофона към нея. Той трябваше да отреже другата жица — онази, която водеше към антената на радиото.

Роджърс внимателно постави радиото обратно върху якето и използва ножа си, за да среже тази жица възможно най-близо до антената. Това щеше да му остави около два инча от жицата, с които да работи.

Приклепнал, Роджърс използва върха на ботуша си като режеща повърхност, за да оголи остатъка от жицата. После вдигна кабела на сателитната чиния. С помощта на ноктите си начупи пластмасовата обвивка. Когато оголи половин инч от жицата, той усуква двете медни парченца заедно и включи радиостанцията. Сетне се отдръпна и нежно побутна Нанда към устройството.

Това беше най-невероятното, най-чудовищното импровизирано приспособление, което Майк Роджърс беше виждал през всичките си години на служба. Но това нямаше значение. Важното беше само едно.

Че работеше.

65.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 18:21

Рон Плъмър никога не беше изпитвал подобно усещане. Момент на всеобхватна еуфория, последван от момент, в който така му призля, че преходът беше физически дезориентиращ.

Когато се обадиха от Исламабад, посланик Симатна заслуша за секунда, а после широко се усмихна. Плъмър не трябваше да чака разговорът да бъде пуснат на стикера, за да разбере за какво става въпрос.

Майк Роджърс беше успял. По някакъв невероятен начин генералът беше предал съобщението на пакистанската база, която наблюдаваше силоза. Те го бяха изпратили към пакистанския министър на отбраната. Оттам касетата беше заминала в Си Ен Ен и съответно към целия свят.

— Името ми е Нанда Кумар — казваше високият глас сред пращането на записа. — Аз съм индийска гражданка на Кашмир и агент на цивилна агентурна мрежа. В продължение на няколко месеца работих с индийските Специални гранични сили, за да изоблича група пакистански терористи. Специалните гранични сили ми казаха, че резултатът от действията ми ще бъде арестът на терористите. Вместо това информацията, която предоставях, послужи на Специалните гранични сили да натопят пакистанците. Терористите са виновни за много ужасяващи атентати. Но не са отговорни за бомбената атака над автобуса с поклонници и индуския храм на пазара в Шринагар, извършена в сряда. Това е работа на Специалните гранични сили.

Посланик Симатна все още сияеше, когато затвори телефона и се наведе към спикера на втория телефон. Това беше отворената линия към офиса на Пол Худ в Оперативния център.

— Директор Худ, чухте ли това? — попита посланикът.

— Да — отвърна Худ. — В момента върви и по Си Ен Ен.

— Това е напълно удовлетворително — каза Симатна. — Поздравявам както вас, така и вашия генерал Роджърс. Не знам как е успял да предаде съобщението на жената, но извършеното е впечатляващо.

— Генерал Роджърс е твърде впечатляващ човек — съгласи се Худ. — И ние бихме искали да разберем как е предал съобщението. Боб Хърбърт ме информира, че полковник Огъст не може да се свърже с него. Очевидно клетъчният телефон е замлъкнал.

— Стига да е само клетъчният телефон — пошегува се Симатна. — Разбира се, индийците сто процента ще обявят, че мозъкът на госпожица Кумар е промит от пакистанците. Но генерал Роджърс ще ни помогне да разсеем тази пропаганда.

— Генерал Роджърс ще каже истината, независимо каква е тя — дипломатично изтъкна Худ.

Докато Худ говореше, звънна другият телефон. Симатна се извини и отговори на обаждането.

Усмивката на посланика се разкриви секунда преди да се разпадне напълно. Слабото му лице преbledня. Рон Плъмър не смееше да си представи какви са новините. През отчаяния му мозък припламнаха мисли за пакистански ядрен удар.

Симатна не каза нищо. Само слушаше. След няколко секунди затвори телефона и погледна Плъмър. В очите му се четеше дълбока мъка.

— Господин Худ, опасявам се, че имам лоши новини за вас — каза посланикът.

— Какви лоши новини? — попита Худ.

— Очевидно леденият къс на върха на силоза е бил преместен или сериозно повреден при действията на генерал Роджърс.

— Не го казвайте — предупреди го Худ. — Не го казвайте, по дяволите.

Наистина нямаше нужда да го казва. Всички знаеха какво означава.

Защитните експлозивни около силоза бяха автоматично активирани. Без човек вътре в силоза, който да ги обезвреди, щяха да избухнат след няколко минути.

66.

ВАШИНГТОН

ЧЕТВЪРТЪК, 18:24

Пол Худ не можеше да повярва, че Майк Роджърс беше стигнал толкова далече, беше извършил истинско чудо, само за да бъде взривен от нещо, което можеше да се предотврати. Но да го предотвратят, означаваше да се свържат с него. Въпреки че Худ, Хърбърт и Кофи седяха в пълна тишина, отчаянието им беше прекомерно. Независимо от всички технологии, с които разполагаха, мъжете се чувстваха безпомощни като същества от каменната ера.

Худ се беше свлякъл в коженото си кресло. Гледаше надолу, засрамен от това нехарактерно усещане за безпомощност. В миналото винаги имаше резервни варианти. Някой, на когото да се обадят за помощ, време, за да придвижат ресурсите в правилната позиция, или дори най-елементарното — средство за комуникация. Но не и сега. И подозираше, че Майк, Нанда или някой от останалите беше използвал до крайност своя дух закрильник, за да спре ядрената война. Худ не смяташе, че ще им помогне, ако се моли за тяхното спасение. Може би техният живот и животът на бойците от Ударния отряд беше цената, която трябваше да платят. Все пак Худ тихичко се помоли на всички онези християнски, индуски и мюсюлмански божества, които ги бяха подкрепяли дотук, да им помогнат още мъничко. Пол Худ не беше готов да загуби Майк Роджърс. Все още не.

— Може би Майк и момичето вече са напуснали района — предположи Кофи.

— Възможно е — каза Хърбърт. — Въпреки че доколкото познавам Майк, той ще продължи да излъчва съобщението още известно време. Те няма как да разберат, че съобщението е получено.

Кофи се намръщи.

— Но дори и да са напуснали мястото, едва ли са се отдалечили на достатъчно разстояние — продължи Хърбърт.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кофи.

— Там където се намират, е непрогледна нощ — обясни Хърбърт.
— Предполагам, че след като свършат със съобщението, Майк ще предпочете да намери подходящо място, в което да се приютят до изгрев слънце. Докато околността се постопли. Ако някой е бил ранен в по-ранната престрелка, Майк ще отдели от времето си, за да му предостави първа помощ. Най-лошото е, че не знаем с колко време разполагаме до взрива. Очевидно Майк е проникнал някак в силоза, за да изпрати съобщението. Експлозивите са се активирали, когато е преместил ледения къс. Това означава, че може би остават броени минути.

— Не мога да повярвам, че онези копелета в Пакистан не могат да спрат процеса — каза Кофи.

— Аз пък вярвам — отвърна Хърбърт. — И ще ти кажа какво се случва точно в този момент. Мислих над това. Обзалагам се, че са изградили мрежа от подземни силози, свързани помежду си посредством тунел. Точно сега ядрените ракети автоматично се пренасочват към друго място.

— Искаш да кажеш като подземен „Скъд“ — отбеляза Кофи.

— Именно — отвърна Хърбърт. — Веднага щом излезе от обсега на експлозията, силозът и онзи, който го е открил, заминават в небесата. Сред развалините няма да бъдат открити сведения за ядрено оръжие. Винаги могат да заявят, че това е била някаква лаборатория на учени, изследващи глетчера, или подслон за войници, патрулиращи в района, или каквото си поискат.

— И нищо от това не ни помага да измъкнем Майк оттам — мрачно констатира Кофи.

Докато Хърбърт говореше, телефонът иззвъня. Худ вдигна слушалката. Обаждаше се Стивън Вийнс от Националната разузнавателна служба.

— Пол, ако Майк все още се намира на платото Читишин, имаме нещо на широкообхватната камера, за което трябва да знае — каза Вийнс.

Худ включи спикера и изправи гръб.

— Казвай, Стивън.

— Преди няколко минути забелязахме летателен апарат, който навлиза в района — каза Стивън. — Смятаме, че е индийски Ми-35,

вероятно същият, с който влязоха в конфликт по-рано. Презареден с гориво и готов за още един рунд.

Докато Вийнс говореше, Худ и Хърбърт си размениха бързи, изпълнени с надежда погледи. Не трябваше да казват нищо. Изведнъж се беше появила възможност. Въпросът беше дали разполагаха с достатъчно време да я използват.

— Стивън, остани на линията — каза Худ. — Благодаря ти. Благодаря ти страшно много.

Контролирайки със сетни усилия движенията си, Хърбърт сграбчи телефона на инвалидната си количка и трескаво набра номера на връзката си в индийското военно министерство.

Худ също направи нещо. Тайничко, отвътре.

Той трескаво набра едно безмълвно благодаря към онзи, който бдеше над Майк.

67.
ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН
ПЕТЪК, 04:00

Роджърс беше приклепнал зад ледения къс и с изваден пистолет оглеждаше мястото. Беше оставил стъкнатия надве-натри огън да изгасне, докато Нанда продължаваше да предава съобщението си. Въпреки че индийците не правеха опити да ги нападнат, той не искаше да им осигурява осветена мишена, в случай че променяха намеренията си. Можеше да се сети за няколко причини, които да ги накарат да преосмислят стратегията си.

Ако съобщението на Нанда беше успешно изпратено, войниците със сигурност щяха да го уведомят досега. Индийците едва ли желяеха да рискуват да бъдат простреляни повече от него. Мълчанието им очевидно означаваше, че или индийците дебнеха Роджърс да направи грешка, или чакаха пристигането на подкрепления. Вероятно щяха да нападнат при зазоряване. Оръжията им бяха с по-голям обхват. Трябваше им само светлина, за да изкачат склона и да забележат мишените. Или може би индийците вече се приближаваха, бавно и предпазливо. Рон Фрайдей може би беше отишъл при тях и беше изпял позицията им в замяна на убежище. Това нямаше да изненада Роджърс ни най-малко. Фрайдей се беше издал, когато не показва никаква изненада, научавайки истинската причина за оставката на Фенуик. Единствено Худ, президентът, вицепрезидентът, първата дама и асистентът на Фенуик знаеха, че той е предател.

Но Фрайдей също знаеше. Фрайдей знаеше, защото е бил свързката на кучия син в Баку, Азербайджан. Освен това Роджърс подозираше, че Фрайдей най-вероятно имаше пръст и в атаката над агентите на ЦРУ, които бяха разположени там. По един или друг начин Фрайдей щеше да отговаря за това. Или щеше да го залови още тук, или щеше да завърши излъчването със съобщение за Худ.

С угасването на огъня обаче Роджърс се изправи срещу нов проблем. Беше пожертвал ръкавиците и якето си в името на каузата. Дланите му бяха вкочанени, а гърдите и ръцете му замръзваха. Ако не предприемеше нещо, скоро щеше да умре от хипотермия.

Погледна към Нанда, за да се увери, че остатъкът от ледения къс ще я предпази от евентуални куршуми. После пропълзя обратно до ледената барикада, зад която беше оставил Самуел.

Пакистанецът беше мъртъв.

Този факт не изненада Роджърс. Онова, което все пак го учуди, беше тъгата, която изпита при вида на безжизненото тяло.

В Самуел имаше нещо, което не се вписваше в общоприетия образ на фанатизирания терорист. В последните мигове от живота си, вместо да се моли на Аллах да прибере душата му, пакистанецът беше обяснил на Роджърс как да свърже радиото със сателитната чиния. Постъпката му беше трогнала Роджърс, както и неговата всеотдайност по време на трудното пътешествие рамо до рамо с двама исторически врагове.

А сега, в смъртта си, Самуел дори щеше да спаси живота на Роджърс. Генералът изпита благодарност, докато сваляше палтото и ръкавиците на мъртвеца. Събличането на телата на враговете от край време беше част от войната. Но обикновено войниците не вземаха нищо от падналите си другари — дори и неща, които им бяха необходими. Но в този случай Роджърс не изпита угризението, че плячкосва, а по-скоро се почувства, сякаш получава подарък.

Роджърс коленичи до тялото и започна да се облича. Тъкмо приключваше, когато усети някакъв гъдел в коленете си. Първоначално си помисли, че е резултат от студа. Сетне осъзна, че земята леко вибрира. Секунда по-късно долови съвсем ниско бучене.

Звучеше като започването на лавина. Той се запита дали експлозията не беше разбудила вековните ледове. Ако случаят беше такъв, най-опасното място беше в подножието на склоновете.

Роджърс се надигна и изтича при Нанда. Докато тичаше, почувства ръмжене в стомаха си. Беше го изпитвал и преди. Разпозна го.

Не беше лавина. Беше по-лошо. Беше причината, поради която индийците изчакваха с атаката.

Секунда по-късно силуетите на околните ледени върхове се очертаха на фона на бледата светлина, изгряваща от север. С приближаването на индийския хеликоптер ръмженето и бученето се чуваха съвсем отчетливо. Трябваше да го очаква. Войниците бяха съобщили позициите си на хеликоптера Ми-35, който се беше опитал да ги убие по-рано.

Роджърс се плъзна до Нанда и коленичи с лице към нея. Потърси лицето ѝ в тъмното и обгърна бузите ѝ с длани. Доближи уста до ухото ѝ — само така тя можеше да чуе думите му над рева на машината.

— Искам да се опиташ да стигнеш до входа към тази поляна, докато аз отвличам вниманието на хеликоптера — каза Роджърс. — Няма да е лесно да се промъкнеш покрай войниците, но това е единствената ти надежда.

— Откъде знаем, че ще ни убият? — попита тя.

— Не знаем — призна Роджърс. — Но нека да разберем дали е така, докато се опитваме да избягаме, вместо да се предаваме.

— Това ми харесва — отвърна Нанда.

Роджърс можеше да усети усмивката в гласа ѝ.

— Започни да се придвижваш покрай стената зад гърба ми — каза той. — Ако имаме късмет, хеликоптерът ще предизвика лавина от тяхната страна.

— Надявам се да не стане така — отвърна тя. — Това са моите хора.

Туш!, помисли си Роджърс.

— Но все пак ти благодаря — добави тя. — Благодаря ти, че превърна тази борба в своя борба. Пожелавам ти късмет.

Генералът я потупа по бузата и тя тръгна. Той продължи да наблюдава хеликоптера, който се спускаше. Изведнъж руската метална птица спря на място. Остана да кръжи над центъра на поляната, на еднакво разстояние от Роджърс и индийците. Изминаха около двадесет секунди, а после хеликоптерът изведнъж се издигна нагоре и пое на юг. Изчезна зад един от върховете близо до входа. Отблясъкът на светлините му струеше през тесния процепа.

Роджърс надникна над ледения къс. Хеликоптерът се беше приземил. Може би се бяха разтревожили, че ще предизвикат лавина, и бяха решили да разгърнат наземни войски. По този начин промъкването през входа щеше да стане практически невъзможно. Той

незабавно скочи на крака и се втурна след Нанда. Трябваше да я издърпа обратно назад, да измисли нова стратегия. Може би да преговаря с военните да измъкнат поне нея. Както тя беше казала, това бяха нейните хора.

Докато тичаше, Роджърс видя нещо, което го изненада. Точно отпред. Трима от индийските войници напускаха поляната. Нямахше да атакуват. Вместо това ги изтегляха.

Случилото се след това го изненада още повече.

— Генерал Роджърс! — извика някакъв глас.

Роджърс погледна на запад от входа. Там стоеше някой, полускрит от един леден блок.

Добре, помисли си Роджърс. Ще захая въдицата.

— Да? — изкрещя в отговор генералът.

— Съобщението ви е излъчено успешно! — каза индиецът. — Трябва да напуснем това място веднага!

Всичко в Роджърс — от краката до духа му, до мозъка му, се почувства като след голяма инжекция адреналин. Той продължи да тича, прескачайки пукнатините и избягвайки буците лед. Това или беше някакъв номер на Рон Фрайдей, или човекът казваше истината. Каквото и да беше, Роджърс щеше да го приеме. Нямахше друг избор.

Роджърс видя как Нанда стигна до входа. Тя продължи напред към светлината. Роджърс пристигна няколко секунди по-късно. Индийският сержант ги настигна. Пушката висеше на гърба му. В ръцете му нямаше оръжие.

— Трябва да побързаме — каза индиецът, докато тичаха през входа. — Това място е пакистанска бомба със закъснител. Някакъв склад за арсенал. Вие сте задействали защитните механизми по някакъв начин.

Вероятно докато човъркахме външната връзка, помисли си Роджърс. Или по-вероятно пакистанските военни искаха да ги унищожат, за да запазят в тайна местонахождението на ядрения си силов.

— Не мога да повярвам, че сте само двама — продължи сержантът, докато напредваха през тесния тунел. — Мислехме, че сте повече.

— Бяхме повече — каза Роджърс. Погледна хеликоптера отпред. Видя как войниците помогнаха на Нанда да се качи вътре и осъзна, че

Фрайдей ги е изоставил. — Но сега те са мъртви.

Мъжете пробягаха последните двадесет и пет ярда до хеликоптера. Роджърс и сержантът скочиха в отворената врата. Машината бързо се издигна и едновременно с това се отдалечи под ъгъл от опасната пакистанска база.

Вратата на хеликоптера се затвори зад тях и Роджърс се заклатушка към претъпканото багажно отделение. Нямаше седалки, виждаха се само очертанията на премръзнали, уморени тела. Генералът усети как приливът на адреналин го напуска — краката му омекнаха и той се просна на пода. Не се изненада, че Нанда вече лежеше там, отпусната до сандъка с амунициите. Роджърс се плъзна към нея, когато хеликоптерът се изправи и забърза на север. Хвана ръката ѝ и се сгуши до нея, като двамата си служеха за опора един на друг. Индийците насядаха около тях, запалиха цигари и издишваха топлия въздух върху премръзналите си ръце.

Температурата на кабината в хеликоптера беше малко по-висока от точката на замръзване, но и тази сравнителна топлина носеше истинско блаженство. Кожата на Роджърс се отпусна. Клепачите му се затвориха. Не можеше да ги контролира. Съзнанието също започна да отплува.

Преди това обаче американецът изпита прилив на задоволство, че Самуел беше загинал на земя, която можеше да нарече родна. Силоз, арсенал или както там Исламабад го наричаше, съоръжението поне беше построено от пакистанци.

Колкото до Фрайдей, Роджърс също беше доволен. Беше доволен, че той щеше да умре на другия край на света, далеч от страната, която беше предал.

Радост за терориста. Омраза за американеца.

Роджърс с удоволствие остави тези мисли за някой друг път.

68.

ГЛЕТЧЕРЪТ СΙΑЧИН

ПЕТЪК, 04:07

Рон Фрайдей изпита объркване, когато видя хеликоптерът да напуска мястото.

Неговият план беше прост. Ако скаутът Роджърс успееше да се справи със ситуацията, Фрайдей щеше да му каже, че е отишъл от другата страна да следи за атака от страна на индийците. Ако индийците бяха спечелили, както Фрайдей очакваше, щеше да им каже, че се е опитвал да се добере до тях, за да им помогне.

Фрайдей не беше очаквал, че двете страни ще постигнат някакво внезапно разбирателство и ще напуснат мястото заедно. Не очакваше, че ще остане от далечната страна на поляната и че виковете му към мъжете ще бъдат удавени от рева на хеликоптера. Не очакваше да бъде изоставен тук.

Но докато гледаше как хеликоптерът се отдалечава, Рон Фрайдей не се почувства измамен, нито пък изпита гняв. Почувства се самотен, но това не беше нищо ново. Непосредствената му грижа беше да си почине и да оцелее през остатъка от ледената нощ. На следващия ден щеше да се върне до буферната зона.

Там, където искаше да отиде от самото начало.

След това Фрайдей щеше да намери начин да извърти нещата в своя полза. Все пак беше ключов участник в операция, предотвратила ядрен инцидент над Кашмир. Междувременно беше научил някои неща, които щяха да бъдат оценени и от двете страни.

Фрайдей се намираше на североизток от центъра на поляната, когато светлините на издигания се хеликоптер изчезнаха зад върховете. Беше видял двама души да се присъединяват към индийците. Това означаваше, че някой от тях, вероятно Самуел, лежеше мъртъв близо до входа към силоза. Пакистанецът вече нямаше нужда от облеклото си. Ако Фрайдей успееше да открие някоя малка

ниша, щеше да използва дрехите, за да се предпази от студа. Разполагаше и с кибритени клечки. Може би щеше да открие нещо, от което да стъкне малък огън. Докато беше жив, надежда винаги щеше да има.

Секунда по-късно в един хаотичен катаклизъм от лед и огън надеждата за Рон Фрайдей приключи.

69.
ХРЕБЕТЪТ ХИМАЧАЛ
ПЕТЪК, 04:12

Приведени срещу скалните блокове в края на платото, Брет Огъст и Уилям Мюзикънт видяха и чуха далечна експлозия. Тя разтърси скалната тераса и обля в тъмночервено върховете и небето на североизток. Светлината припомни на Огъст за искрите, които се появяват, когато разбъркаш с пръчка жаравата. Остри, с цвят на тъмна кръв, носещи някакъв заряд.

Огъст впери поглед нататък, за да види дали от огъня ще се надигне типичната димна следа. Не забеляза такава. Това означаваше, че не е избухнала ядрена глава. Взривът идваше от посоката, в която се беше запътил Майк Роджърс. Огъст се надяваше, че старият му приятел е причината за тази експлозия, а не нейна жертва.

Огненият ад продължи няколко секунди и после бързо помръкна. Според Огъст на глетчера едва ли имаше купища лесно запалителни материали. Той извърна смъдящите си, уморени очи надолу към долината. Там бяха мъжете, които бяха избили неговите войници. Бяха ги застреляли в небето, без да им дадат шанса дори да извадят оръжията си. Полковникът не искаше ситуацията да ескалира, но част от него жадуваше индийците да атакуват върха. Копнееше за шанса да отмъсти за екипа си.

Снежната буря беше затихнала, но не и ветровете. Само лъчите на слънцето можеха да ги постопят и отклонят. Леденият вятър все още бушуваше около тях с изтощителна сила и ужасяващо еднообразие. А безмилостното свистене беше най-лошо от всичко. Огъст се зачуди дали легендите за Сирените не са били вдъхновени от ветровете. В някои притчи се разказваше как песните на морските нимфи подлудявали моряците. Сега Огъст разбираше, че това е напълно възможно да се случи.

Слухът на полковника беше така лошо засегнат, че той дори не чу мекия сигнал на сателитния телефон. За щастие обаче забеляза мигащата червена лампичка. Той разкопча яката, която покриваше лицето му чак до основата на носа му. После завъртя на максимална степен звука на телефона и чак тогава отговори на обаждането. Щеше да положи много усилия, за да чуе Боб Хърбърт.

— Да? — изкрещя Огъст в микрофона.

— Полковник, всичко свърши — каза Хърбърт.

— Моля, повтори! — извика Огъст. Беше му се сторило, че Хърбърт каза, че всичко е свършило.

— Майк предаде съобщението — каза Хърбърт, този път по-високо и по-отчетливо. — Индийските войски от буферната зона се изтеглят. За вас ще бъде изпратен хеликоптер при изгрев слънце.

— Разбрано — отвърна Огъст. — Преди минута видяхме експлозия на североизток. Майк ли я предизвика?

— Може и така да се каже. Ще те информирам по-подробно, когато се качите в хеликоптера.

— А телата на загиналите от Ударния отряд? — попита Огъст.

— Ще помислим и за това — отвърна Хърбърт.

— Няма да тръгна без тях — заяви Огъст.

— Полковник, говори Пол — намеси се Худ. — Трябва да определим под чия юрисдикция се намира долината...

— Няма да тръгна без тях — повтори Огъст.

Последва продължително мълчание.

— Разбирам — отвърна Худ.

— Брет, а ще издържиш ли там до към ранния предобед? — попита Хърбърт.

— Ще издържа, колкото е необходимо — каза Огъст.

— Добре — каза Хърбърт. — Хеликоптерът ще вземе ефрейтор Мюзикънт. Обещавам да изясним ситуацията възможно най-бързо.

— Благодаря, сър. Какви са заповедите ми по отношение на тримата пакистанци? — попита Огъст.

— Познаваш ме — каза Хърбърт. — Сега, когато изпълниха предназначението си, бих пуснал по един куршум в ужасните им глави на закоравели убийци. Сигурен съм, че съпругата ми е изкупила достатъчно грехове на небето. Тя ще направи така, че да ме пуснат и мен в рая.

— Да оставим настрана моралната страна, но има и легални, и политически усложнения, както и възможност за въоръжена съпротива — намеси се Худ. — Оперативният център няма пълномощия върху МСК, а Индия не е отправила никакви официални запитвания по отношение останалите от групата. Свободни са да правят каквото си искат. Ако пакистанците пожелаят да се предадат, със сигурност ще бъдат арестувани и съдени от индийците. Ако се обърнат срещу вас, трябва да отговорите както намерите за добре.

— Пол е прав — каза Хърбърт. — Най-важното е с ефрейтор Мюзикънт да се приберете къщи живи и здрави.

Огъст потвърди, че разбира. Каза на Худ и Хърбърт, че ще приеме всякаква храна и вода от хеликоптера. След това щеше да слезе в долината Мангала, за да открие останалите от Ударния отряд.

Огъст затвори сателитния телефон и бавно се изправи на вкочанените си крака. Включи фенерчето си и си проправи път през заледената скална тераса до позицията на Мюзикънт. Огъст предаде на лекаря добрите новини и после отиде при Шараб и двамата ѝ другари, които се бяха присвили от студ. За разлика от американските войници, те не бяха преминали обучение за оцеляване в екстремни условия. Нито пък бяха облечени подходящо като Огъст и Мюзикънт.

Огъст клекна до тях. Те присвиха очи на светлината от фенерчето. Напомниха на полковника за прокажени, които се крият от слънцето. Шараб трепереше. Очите ѝ бяха зачервени и безжизнени. В косата и по веждите ѝ имаше лед. Устните ѝ бяха напукани, а бузите ѝ — яркочервени. Огъст не можа да се сдържи да изпита съжаление за нея. Двамата ѝ другари изглеждаха още по-зле. От възпалените им носове течеше кръв и вероятно щяха да изгубят ушите си от замръзване. По ръкавиците им беше натрупан дебел слой сняг и Огъст си помисли, че едва ли са способни да размърдат пръстите си.

Докато ги гледаше, полковникът осъзна, че Шараб и сънародниците ѝ няма да се бият с тях, нито пък ще се опитат да избягат. Огъст се наклони по-близо до тях.

— Генерал Роджърс и Нанда са изпълнили мисията си — каза той.

Шараб се взираше напред. От зачервените ѝ очи потекоха сълзи. Устата ѝ безмълвно помръдна. Вероятно казваше молитва, предположи

Огъст. Двамата мъже вдървено се прегърнаха и също започнаха да редят тихи думи.

— При изгрев слънце ще пристигне индийски хеликоптер — продължи Огъст. — Ефрейтор Мюзикънт ще тръгне с него. Аз ще се върна в долината, за да открия останалите от екипа ми. Вие какво смятате да направите?

Шараб извърна влажните си очи към Огъст. В погледа ѝ се четеше дълбоко отчаяние. Когато заговори, гласът ѝ беше дрезгав и треперлив.

— Америка... ще ни помогне ли... в каузата... за пакистански Кашмир? — попита тя.

— Мисля, че случилото се през последните няколко дни ще промени нещата — призна Огъст. — Но не знам какво ще каже или как ще постъпи моята нация.

Шараб постави вледенената си ръкавица върху ръката на Огъст.

— Ти... ще ни помогнеш ли? — настойчиво попита тя. — Те... избиха... хората ти.

— Лудостта между вашите страни уби моя екип — каза Огъст.

— Не — възпротиви се тя и отправи яростен жест надолу към ръба на платото. — Хората... там долу... те ги убиха. Те са безбожници... зли са.

Огъст не искаше да провежда подобна дискусия. Не и с някого, който си изкарваше прехраната, като взривяваше обществени сгради и мирни офицери.

— Шараб, досега работих с вас — каза Огъст. — Но не мога повече да го правя. Ще има съдебен процес, ще ви изслушат. Ако се предадете, ще имате шанса да защитите пред света каузата на вашия народ.

— Това няма да... помогне — настоя тя.

— Но ще бъде някакво начало — противопостави се Огъст.

— А ако... се върнем... долу в планината? — попита жената. — Какво ще направиш?

— Предполагам, че ще ви кажа довиждане — отвърна той.

— Няма ли да опиташ... да ни спреш?

— Не — увери я Огъст. — Сега ме извини. Ще се върна при екипа си.

Огъст погледна още веднъж непокорната пакистанка. Омразата и яростта на жената прогаряха студа и физическото ѝ изтощение. Той беше виждал и други непоколебими бойци през живота си. Виетконгците. Кюрдската съпротива. Хора, които се биеха за домовете и семействата си. Беше ужасяващо да си свидетел на подобно изпитание.

Полковник Огъст се обърна и се върна обратно по хлъзгавия, брулен от вятъра хребет. Трибуналите щяха да бъдат добро начало. Но щеше да бъде необходимо нещо много повече, за да се изкорени онова, което съществуваше между Пакистан и Индия. Щеше да е необходима война като тази, която едва бяха успели да предотвратят. Или щяха да са необходими безпрецедентни и упорити международни усилия в продължение на следващите няколко поколения.

В един тъжен, кратък момент Огъст сподели нещо с Шараб.
Дълбоко чувство на отчаяние.

70.

ВАШИНГТОН

ВТОРНИК, 07:10

Пол Худ стоеше сам в офиса си. Взираше се в монитора на компютъра си и преглеждаше речта, която щеше да произнесе по време на мемориалната служба на Ударния отряд в десет часа.

Както беше обещал, Хърбърт успя да убеди индийците да използват хеликоптери от контролираната зона, за да приберат телата на американските войници. Начинът, по който го постигна, беше прост. Пакистанците се съгласиха да не навлизат в района, въпреки че провъзгласиха долината за своя. Хърбърт убеди Делхи, че ще бъде лоша идея Пакистан да прибере телата на американци, убити от индийците. Това щеше да наложи политически изявления, каквито нито Индия, нито Съединените щати искаха да направят.

Полковник Огъст посрещна в долината двата хеликоптера Ми-35, които пристигнаха в късния петъчен следобед. Телата вече бяха събрани и подредени под куполите на парашутите. Огъст остана с телата, докато не бяха транспортирани до Куонтико в неделя. Само и единствено тогава полковникът се съгласи да отиде в болницата. Там се срещна с Майк Роджърс.

Худ и Роджърс бяха изпълнявали много пъти тази служба, откакто Оперативният център беше създаден. Майк Роджърс неизменно говореше за дълг и военна чест. Героизъм и традиция. Худ винаги се опитваше да намери перспектива, в която да вмъкне саможертвата. Избавлението на страната, спасяването на човешки животи, предотвратяването на войната. Мъжете винаги караха опечалените да изпитват надежда вместо безсилие, както и гордост, която успокояваше чувството на загуба.

Но този път беше различно. Днес мемориалната служба беше не само в памет на войниците от Ударния отряд.

Делхи публично благодари на Оперативния център за разкриването на пакистанската група. Телата на трима терористи бяха намерени в подножието на хребета Химачал в Хималаите. Очевидно се бяха подхлъзнали и бяха паднали смъртоносно от скалната тераса. Бяха идентифицирани по досиетата в офисите на Специалните гранични сили.

Исламабад също отправи публична благодарност към Оперативния център за помощта му в предотвратяването на ядрен удар срещу Пакистан. Въпреки че индийският министър на отбраната Джон Кабир беше изобличен от майор Дев Пюри и други военни като човека зад заговора, Кабир отрече всичко. Той тържествено заяви, че ще се бори срещу всички обвинения, отправени му от правителството. Худ подозираше, че министърът и другите замесени ще подадат оставки и това ще бъде краят на цялата афера. Делхи по-скоро щеше да зарови надълбоко реалността, отколкото да даде на Пакистан по-правдоподобен глас в съда на международното мнение.

Худ дори получи благодарствено обаждане от Нанда Кумар. Младата жена се обади от Делхи, за да каже, че генерал Роджърс е герой и джентълмен. Въпреки че не беше успял да спаси дядо ѝ, тя осъзнаваше, че Роджърс беше направил всичко възможно, за да му помогне. Освен това допълни, че се надява да се срещне с Худ и Роджърс във Вашингтон, когато излезе от болницата. Въпреки че на практика тя беше индийски разузнавателен агент, Худ не се и съмняваше, че ще получи виза. Излъченото съобщение я беше превърнало в международна знаменитост. Щеше да прекара остатък от живота си, разказвайки и пишейки за своите преживявания. Худ се надяваше, че двадесет и две годишната жена е по-мъдра от годините си. Надяваше се, че ще използва достъпа си до медиите, за да допринесе за толерантност и мир в Кашмир, а не за да обслужва личните си интереси или тези на Индия.

Похвалите от чужбина бяха изключителни. Дори и когато Оперативният център успееше да предотврати някой бедствен инцидент, обикновено Худ и екипът му получаваха единствено критики за намесата си във вътрешните работи на друга държава — Испания, Корея, Близкия изток или където другаде се бяха справяли с криза.

Въпреки възхвалите, дошли от чужбина, Оперативният център получи няколко безпрецедентни удара на родния фронт. Повечето от тях дойдоха от Ханк Люис и Конгресния комитет по разузнаването и контрола. Те искаха да узнаят защо генерал Роджърс е напуснал глетчера Сиячин без Рон Фрайдей. Защо Ударният отряд беше скочил наред опасна военна зона през деня, а не през нощта. Защо НРС беше въввлечена в операцията, но не и ЦРУ, нито пък пълните ресурси на АНС, която имаше и оперативен агент на мястото. Худ и Роджърс бяха отишли до сградата на Конгреса, за да обяснят всичко на Люис, Фокс и останалите членове на Конгресния комитет.

Все едно, че говореха на урду. Конгресният комитет вече беше решил, че в допълнение на обсъжданите съкращения, отгук нататък Оперативният център няма да поддържа военно крило. Ударният отряд щеше да бъде официално разформиран. Полковник Огъст и ефрейтор Мюзикънт щяха да бъдат назначени на други длъжности, а ролята на генерал Роджърс щеше да бъде „преосмислена“.

Освен това Худ беше информиран, че вече ще изпраща доклади на Конгресния комитет ежедневно, а не както досега два пъти седмично. Искаха пълна информация за всяко нещо, с което агенцията се занимава — от ситуационните анализи до фотографското разузнаване.

Худ подозираше, че единственото нещо, което предпазваше Оперативния център от пълно закриване, беше лоялността на президента на Съединените щати. Президентът Лорънс и генералният секретар на Обединените нации Мала Чатърджи бяха излезли със съвместно изявление, в което поздравяваха Пол Худ за умерените действия на екипа му в името на хуманността и световния мир. Конгресният комитет нямаше как да пренебрегне този документ, особено след острите нападки на Чатърджи за начина, по който Худ се беше справил с кризата в сградата на ООН. Худ трудно можеше да си представи какъв е бил натискът, който Лорънс беше оказал върху Чатърджи, за да получи подобно изявление. Освен това се питаше какво изпитва Чатърджи в действителност. Тя беше миротворка, чиято страна се беше опитала да започне ядрена война срещу съседа си. Може би се беше потопила в отричане, но с това трудно щеше да се примири. Худ нямаше да се изненада, ако разбереше, че е подала

оставката си, за да се кандидатира на политически пост в родината си. Това със сигурност щеше да бъде добра стъпка към мира в региона.

Всичко това правеше този път много по-различен, тази мемориална служба много по-специална. Това беше последният път, в който Пол Худ и истинският Оперативен център щяха да направят нещо като екип. Останалите още не го знаеха.

Но Пол Худ го знаеше. Искеше да каже нещо, с което да се обърне към новата загуба, която всички щяха да изпитат много скоро.

Той препрочете първия ред от речта си.

„Това е второто семейство, което губя в рамките на няколко месеца...“

Изтри го. Изказването говореше твърде много за самия него. Твърде много за неговата загуба.

Но пък го накара да се замисли. Въпреки че вече не живееше с Шарън и децата, все още чувстваше, че са заедно по някакъв начин. Ако не физически, то поне духовно.

И после му хрумна. Худ знаеше, че мисълта е вярна, защото някаква буца заседна в гърлото му, когато се опита да я произнесе.

Худ набра текста с два треперещи пръста, като се опитваше да фокусира компютърния монитор. Виждаше размазано, защото преглъщаше сълзите си над онова, което се предполагаше, че е само работа.

„Ето това научих, уверено написа той. Независимо че съдбата отнема някои от нас, ние винаги ще бъдем семейство.“

Издание:

ИК „Прозорец“

Художник на корицата: Буян Филчев

Created by Tom Clancy and Steve Pieczenik

Written by Jeff Rovin

Berkley Books, New York

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.